

AZ ÉJSZAKA HÁZA SOROZAT

ELRENDELVE

P.C. CAST és KRISTIN CAST

P. C. CAST és KRISTIN CAST

ELRENDELVE

Az Éjszaka Háza-9. kötete

KELLY KIADÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
P. C. Cast and Kristin Cast: Destined
St. Martin's Griffin, New York, 2011

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő alakokat, szervezeteket és eseményeket a szerző találta ki, a valósággal kapcsolatos bármilyen hasonlóság pusztán a véletlen műve.

Fordította:
SZUJER ORSOLYA
Szerkesztette:
ILLÉS RÓBERT
Kiadványmenedzser:
KELLY KATA
Korrektúra
KÓTAI KATALIN
TÖRDELÉS Gosler Lenke

ISBN 978 963 335 037 9

Minden jog fenntartva!
© St. Martin's Griffin, New York, 2011
© Hungarian translation Illés Robert
© Hungarian edition Kelly Kft.
Kiadja a Kelly Kft.

1161 Budapest, Baross utca 158.

Telefon: 06 30 948 1080

Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. 2012-ben – 120847

Felelős vezető: Pogány László igazgató

*Allie Jemennek,
szeretetünk és megbecsülésünk jeléül.
A mi varázslatunk csak azért működhet,
mert te varázslatos vagy!*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hatalmas köszönetet érdemel nagyszerű családunk a St. Martin's Pressnél. Imádjuk a kiadónkat!

Mint mindig, most is köszönjük ügynökünknek és barátunknak, Meredith Bernsteinnek, aki nélkül az Éjszaka Háza nem létezne.

Köszönjük a Will Rogers High School dolgozóinak és diákjainak, akik hihetetlenül királyok voltak és megengedték, hogy körbemásszuk az iskola bámulatos épületét, és beleírassuk a könyvbe. (És nem, egyetlen nagyszerű art deco épület sem sérült meg a könyv írása közben!)

Ha már királyról és nagyszerűről beszélünk – hatalmas KÖSZÖNET városunk lakóinak! Egyszerűen csodás, hogy az ÉH mekkora támogatást kap tőletek! Mindenki közül a legmenőbbek: az Ambassador Hotel és a Chalkboard étterem, a Moody's ékszerészet, a Utica Square-i Starbucks, a Miss Jackson's, a The Dolphin, a Wild Fork étterem, a Little Black Dress, a Gilcrease és a Philbrook Múzeum és a Street Cats. És köszönjük elhivatott, nagyszerű rajongóinknak, akik csak azért jönnek Tulsába, hogy ÉH-túrákat tegyenek! Ti vagytok a legjobbak!

Utoljára, DE NEM utolsósorban: *Köszí, Josh!* Az Okie-izmusért. de legfőképpen azért, hogy *kezedbe vetted a gyeplőt.*

PROLÓGUS

Zoey

Azt hiszem, anya meghalt.

Csendben ízlelgettem a szavakat.

Rosznak érződtek, természetellenesnek, mintha azt próbáltam volna megérteni, hogy a világ a feje tetejére fordul, vagy, hogy a Nap nyugaton kel fel.

Vettem egy mély, zokogó lélegzetet, és az oldalamra fordulva kihúztam még egy zsepit az ágy melletti dobozból. Stark motyogva grimaszolt, és nyugtalanul mozgolódott álmában.

Lassan, óvatosan kimásztam az ágyból, felkaptam Stark hatalmas pulcsiját onnan, ahová az este dobta, felhúztam, és letelepedtem a babzsákfotelra, ami kis alagúti szobánk fala mellett állt.

A babzsák fura, nyikorgó hangot adott, ami mindig azokra a kis labdákra emlékeztetett, amik a felfújható ugrálóvárakban szoktak lenni, Stark pedig továbbra is ráncolta a szemöldökét, és motyogott. Kifújtam az orrom. Halkan.

Hagyd abba a sírást hagyd abba a sírást hagyd abba a sírást! Semmit sem segít. Nem fogja visszahozni anyát. - Pislogtam párszor, és még egyszer megtöröltem az orrom. Lehet, hogy csak egy álom volt. De ahogy gondolatban kimondtam a szavakat, a szívem már tudta az igazságot. Nüx kiemelt az álmaimból, hogy megmutassa, amint anya belép a Túlvilágra. Ami azt jelentette, hogy anya meghalt.

Anya azt mondta Nüxnek, sajnálja, hogy cserbenhagyott, emlékeztettem magam, ahogy újabb könnyecseppek csorogtak le az arcomon.

– Azt mondta, szeret – suttogtam.

Bár alig csaptam zajt, Stark mégis folyamatosan mocorgott és forgolódott.

– Állj! – motyogta.

Összeszorítottam az ajkam, bár tudtam, hogy nem a suttogásom zavarta meg az álmát. Stark a Harcosom, a Védelmezőm és a pasim.

Nem. A „pasi” túl hétköznapi ahhoz, hogy leírja a köteléket, amely Stark és köztem van – sokkal mélyebb, mint a randizás meg a szex meg minden egyéb, ami egy normális kapcsolat velejárója. Ezért annyira nyugtalan. Érti a szomorúságom – még álmában is tudja, hogy sírok, hogy fáj, hogy félek és hogy... Stark lelökte magáról a takarót, így láthattam, hogy a keze ökölbe szorult. A tekintetem az arcára vándorolt. Még mindig aludt, de a homlokát ráncok barázdálták, szemöldökét pedig összehúzta, mintha fájdalmi lennének.

Becsuktam a szemem, és vettem egy mély lélegzetet.

– Szellem – suttogtam kérlek, gyere hozzám. – Rögtön éreztem, ahogy az elem végigsimít a bőrömon. – Segíts! Ne is, inkább Starknak segíts! Véd meg a szomorúságomtól! – *És talán*, tettem hozzá csöndesen, *engem is megvédhetnél a saját szomorúságomtól. Még ha csak egy rövid időre is.*

Újabb mély lélegzetet vettem, ahogy a Szellem megrezzent bennem és körülöttem, átlebegve az ágyhoz. Kinyitottam a szemem, és láttam is, ahogy a levegő hullámszik Stark körül. A bőre szinte ragyogott, ahogy az elem finoman betérítette, akárcsak egy átlátszó takaró. Melegséget éreztem, és lenézve a karomra láttam, hogy ugyanaz a lágy ragyogás az én bőrömon is megjelent. Egyszerre sóhajtottunk Starkkal, ahogy a Szellem gyógyító varázslata elért minket, és akkor éreztem, hogy a fájdalmam, órák óta először, kicsit enyhül.

– Köszönöm, Szellem – suttogtam, ahogy magam köré fontam a karom. A hozzám legközelebb álló elem ölelésében kicsit el is álmósodtam. Ekkor egy másfajta melegség is eljutott a tudatomig. Lassan, hogy ne zavarjam meg az elem vigasztaló varázsát, leengedtem a karom, és megérintettem a mellkasom.

Miért meleg a látókövem? Az apró, kör alakú kő vékony ezüstitlánca nyugodott a melleim között. Azóta nem vettem le, hogy Sgiach nekem adta, mielőtt elhagytam Skye gyönyörű, varázslatos szigetét.

Kíváncsian előhúztam a követ a pulcsim alól, és végigsimítottam az ujjammal a márvány finom felszínét. Még mindig egy kókuszos Life Saver cukorkára emlékeztetett, de a skye-i márvány földöntúli fényel ragyogott, mintha az elem, amit megidéztem, életre keltette volna – mintha a melegséget, amit éreztem, maga a kő étellel való pulzálása idézte volna elő.

Szinte hallottam is Sgiach királynő szavait: *A látókő csak a legősibb varázslatot képes meglátni: azt a fajtát, amely ezen a szigeten van. Neked ajándékozom ezt a követ, így képes leszel felismerni az Ősi Lényeket, ha valóban léteznek még a kinti a világban...* Ahogy felidéztem hozzám intézett szavait, a kő lassan, szinte lustán elfordult láncán. A lyuk a közepén aprócska teleszkópra emlékeztetett. Ahogy a kő mozdult, láhattam rajta keresztül Starkot, és ezzel egy időben az én világom is megmozdult, leszűkült, majd teljesen megváltozott.

Amit ezúttal láttam, nem tűnt annyira lehengetlőnek, mint mikor az első alkalommal keresztülpillantva a látókövön Skye szigetén elájultam, talán éppen azért, mert a Szellem a közelemben volt, de ez még nem jelenti azt, hogy a látvány ne lett volna felkavaró.

Stark hanyatt feküdt meztelen mellkassal. A Szellem ragyogása eltűnt, a helyén pedig valami más jelent meg. Az egész homályos volt, a részleteit nem tudtam kivenni. Mintha valakinek az árnyékát láttam volna. Stark karja megrándult, az ökle kinyílt. Szinte ugyanabban a pillanatban az árnyék ujjai is kinyúltak. Végignézttem, ahogy az Őrző Kardja – az a súlyos, hosszú kard, ami megjelent neki

a Túlvilágon – formát ölt Stark kezében. Meglepetésemben elakadt a lélegzetem.

A fantomharcos felém fordította sötét tekintetét, ahogy ujjai rákulcsolódtak a kard markolatára.

Abban a pillanatban a kard formálódni kezdett és hosszú, fekete dárdává változott – veszélyes, halálos fegyverré, aminek a hegyét vérbe mártották, és ami túlságosan is ismerős volt számomra. Elöntött a félelem.

– Ne! – kiáltottam. – Szellem! Adj erőt Starknak! Űzd el ezt a lényt!

Egy hatalmas madár szárnycsapásainak hangjával a jelenés eltűnt, a látókő hirtelen jéghideg lett, Stark pedig szemöldökét ráncolva felült az ágyban.

– Mit csinálsz ott? – dörzsölte meg a szemét. – És miért kiabálsz?

Kinyitottam a szám, hogy elmondjam neki, micsoda bizarr... valamit is láttam éppen, de Stark egyszer csak nagyot sóhajtott, visszahanyatlott a párnára, majd lustán felemelte a takarót, és intett a kezével.

– Gyere ide! Csak akkor tudok aludni, ha hozzám bújsz. Most pedig nagy szükségem van egy kis szunyára.

– Oké, persze, nekem is – mondtam, ahogy remegő lábakkal hozzá siettem, és szorosan hozzábújva a vállára hajtottam a fejem.

– Hé, amúgy, uh, az előbb valami nagyon furá dolog történt – kezdtem, de ahogy elfordítottam a fejem, hogy a szemébe tudjak nézni, az ajkai megtalálták az enyémet. Bár először meglepett, hamar átengedtem magam a csóknak. Nagyszerű érzés volt – olyan jó vele lenni. – Azt hittem, aludni akarsz – lihegtem.

– Téged jobban akarlak – mondta.

– Igen, én is téged – feleltem.

Elvesztünk egymásban. Stark érintése elkergetett mindent kétséget, félelmet és halált. Együttlétünkkel emlékeztettük a másikat az életre, a szerelemre és a boldogságra. Utána, mikor végre elaludtunk, a látókő hidegen és elfeledve feküdt a melleim között.

ELSŐ FEJEZET

Aurox

Az emberférfi húsa olyan puha és pépes volt.

Meglepőnek is találta, mennyire egyszerű volt elpusztítani – véget vetni gyenge szíve dobogásának.

– Vigyél engem Tulsa északi részére. Kicsit szórakozni akarok ma éjjel – mondta a nő. Ezzel a paranccsal kezdődött az estjük.

– Igenis, Istennő – válaszolt Aurox rögtön, kilépve a tetőtéri erkély sarkából, amelyet helyéül választott.

– Ne hívj Istennőnek. Hívj inkább... – A nő elmerengett egy pillanatra. – .. Papnőnek. – Telt, vörös ajkai ravasz mosolyra húzódtak. – Igen, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha mindenki egyszerűen csak Papnőnek szólít. Legalábbis még egy ideig.

Aurox ökölbe szorított kezét a szíve fölé helyezve fejet hajtott. Bár az ösztönei súgták ezt az ősrégi gesztust, mégis valahogy sutának és erőltetettnek érezte.

– Igenis, Papnő.

A Papnő ellépett mellőle, szavak nélkül parancsolva, hogy kövesse.

Aurox pedig követte.

Arra teremtették, hogy kövessen. Hogy parancsokat teljesítsen. Hogy engedelmességen a Papnő akaratának.

Beültek valamibe, amit a Papnő kocsinak hívott, a világ pedig szárnyalni kezdett körülöttük. A Papnő megparancsolta, hogy értse meg a szerkezet működését, ő pedig figyelt és tanult, pont úgy, ahogy parancsolták.

Aztán egyszer csak megálltak, és kiszálltak a kocsiból.

Az utca haláltól, rothadástól, romlottságtól és mocsoktól bűzlött.

– Papnő, ez a hely nem... – Védj meg! – csattant a nő. – De ne próbálj meg védelmezni. Mindig oda megyek, ahová óhajtok, akkor, amikor én akarom, és pontosan azt teszem, amit akarok. A te munkád, nem, a *célod* az, hogy legyőzd az ellenségeim. Az a sorsom, hogy ellenségeket szerezzek. Figyelj! Cselekedj, mikor azt parancsolom, hogy védj meg! Ez minden, amit elvárok tőled.

– Igenis, Papnő.

A modern világ bonyolult hely. Annyi hang. Annyi minden, amit nem tud. Pontosán azt fogja tenni, amit a Papnő mondott. Be fogja végezni a feladatot, amire teremtették és... Egy férfi lépett elő az árnyékokból, elállva a Papnő útját.

– Túl csini vagy te ahhoz, hogy egyedű' mászkájj errefelé egy ilyen kis nyikhajjal. – A szeme kikerekedett, ahogy észrevette a Papnő tetoválásait. – Szúval, vámpírka, azért' gyüttél ide, hogy lakmározzá' kicsit a fiúból? Miccónál hozzá, ha inkább odaadnád a táskád, aztán te meg én szépen eldumánánk arról, milyen is igazi férfival lenni?

A Papnő sóhajtott.

– Két dologban is tévedsz. Nem vagyok egyszerű vámpír, ő pedig itt nem egy fiú. – A hangja szinte már unott volt.

– Mit hadovász, kisanyám?

A Papnő, a férfival mit sem törődve, a válla fölött Auroxra pillantott.

– *Most* védj meg! Mutasd meg, miféle fegyver fölött is rendelkezem.

Aurox azonnal engedelmeskedett. Habozás nélkül támadásba lendült.

Két hüvelykujját egyetlen gyors mozdulattal a férfi szemébe mélyesztette, aki felüvöltött a fájdalomtól.

A férfi félelme átítatta, táplálta Auroxot. Mintha csak levegőt venne, belélegezte a fájdalmat, amit okozott. A férfi egyszerre tűzforró és jéghideg rettegése feltöltötte. Aurox érezte, ahogy a keze

megkeményedik, átváltozik, valami *többé* válik. Amik egyszerű ujjak voltak, karmokká alakultak. Kihúzta őket a férfi szeméből, mire annak füléből vér kezdett szivárogni. A fájdalomtól és félelemtől nyert erővel Aurox felemelte a férfit, és a legközelebbi épület falához vágta.

A férfi ismét felordított.

Micsoda nagyszerű, borzalmas izgalom! Aurox érezte, ahogy a teste egyre jobban megváltozik. Egyszerű emberi lába hasított patává vált. Combjában megvastagodtak az izmok. A mellkasa megdagadt, széthasítva a pólót, amit viselt. És ami a legcsodálatosabb, Aurox érezte, ahogy vastag, gyilkos szarvak törnek elő a koponyájából.

Mire a férfi három barátja odasietett, hogy segítsenek, társuk már abbahagyta az ordítást.

Aurox félrehajította a férfit, és úgy helyezkedett, hogy a Papnő és azok közé kerüljön, akik azt hitték, bánthatják úrnőjét.

– Mi a fasz? – állt meg hirtelen az első férfi.

– A bűdös francba nem láttam még ilyet – szólt a második.

Aurox már szívta is el kezdődő félelmük erejét. Bőre lüktetett rémületük hideg tüzetől.

– Azok szarvak? Ó, a francba! Én már itt sem vagyok! – A harmadik férfi megfordult, és elszaladt. A másik kettő lassan hátrálni kezdett, riadtan, tágra nyílt szemmel.

Aurox a Papnőre nézett.

– Mit parancsolsz? – Agya egyik eldugott szegletében rácsodálkozott, mennyire megváltozott a hangja – mennyire mély, mennyire állati lett.

– A fájdalomuk erősebbé tesz. – A Papnő elégedettnek tűnt. –*És mássá, vadabbá.* – Tekintetét a két hátráló férfira emelte, telt ajka pedig gúnyos mosolyra húzódott. – Hát nem érdekes...? Öld meg őket.

Aurox olyan gyorsan mozdult, hogy a hozzá közelebb álló embernek esélye sem volt elmenekülni. Szarvával átszúrta a mellkasát, és felemelte a vonagló nyomorultat, aki ordított és összevizezte magát.

Aurox ettől csak még erősebb lett.

Megrázta hatalmas fejét, mire a felnyársalt férfi az épület oldalának csapódott, összecsuklott, majd csendben elterült az első férfi mellett.

A másik férfi nem futott el. Ehelyett elővett egy hosszú, veszélyesnek tűnő kést, és Auroxra támadt.

Aurox kicselezte, és mikor a férfi megpróbálta visszanyerni egyensúlyát, Aurox patájával a támadó lábára taposott, kezével pedig letépte a bőrt az elzuhanó férfi arcáról.

Aurox az erőkifejtéstől zihálva állt legyőzött ellenségei fölött. A Papnőhöz fordult.

– Nagyszerű – szólt az érzelemmentes hangon. – Távozzunk, mielőtt a hatóságok megérkeznek.

Aurox súlyos léptekkel követte, patája mély nyomokat hagyott a piszkos sikátorban. Karmokban végződő kezét ökölbe szorította, és próbálta megérteni a benne dúló érzelmi vihart, miközben lassan szertefoszlott az erő, ami csatában érzett dühét táplálta.

Gyenge. Gyengének érezte magát. És még valami másnak. Volt még ott valami.

– Mi az? – förmedt rá a Papnő, mikor nem szállt be rögtön a kocsiba.

Megrázta a fejét.

– Nem tudom. Úgy érzem... A Papnő felkacagott.

– Te egyáltalán nem érzel. Túlbonnyolítod a dolgot. A késem nem érez. A pisztolyom nem érez. A fegyverem vagy; gyilkolsz. Törődj bele.

– Igenis, Papnő. – Aurox beszállt a kocsiba, és hagyta, hogy a világ elszálljon mellette. *Nem gondolkodom. Nem érzek. Fegyver vagyok.*

Aurox – Mit bámulsz? – kérdezte a Papnő, jéghideg, zöld szemét Auroxra szegezve.

– Várom a parancsod, Papnő – válaszolt gondolkodás nélkül, azon merengve, mivel is dühíthette fel a nőt. Nemrég értek vissza a Mayo nevű, csodálatos épület tetején található búvóhelyükre.

Aurox kísértelt az erkélyre, megállt, és szótlánul figyelte a Papnőt
A Papnó kifújta a levegőt.

– Most nincs számodra parancsom. És muszáj folyton engem nézned?

Aurox elfordította tekintetét, figyelmét inkább a város fényeire irányítva, melyek csábítóan ragyogtak az éjjeli sötétségben.

– Várom a parancsod, Papnó – ismételte.

– Ó, az istenekre! Ki gondolta volna, hogy a számomra kreált bábu épp oly buta lesz, mint amilyen gyönyörű?

Aurox érezte a változást a levegőben, még mielőtt a Sötétség alakot öltött volna füstből, árnyékokból és az éjszakából.

– *Buta, gyönyörű és halálos...* Hallotta a hangot az elméjében. A hatalmas fehér bika teljes valójában jelent meg előtte. A lehelete bűzös volt, mégis édes. A tekintete egyszerre volt borzalmas és nagyszerű. Maga volt a rejtély, a mágia és a szenvedés.

Aurox térdre ereszkedett a lény előtt.

– Kelj fel! Kelj fel, és menj oda vissza! – intett a Papnó a tető távoli zugában megbúvó árnyékok felé, elbocsátva Auroxot.

– *Nem, jobban szeretném, ha maradna. Szeretem megfigyelni az alkotásaim.*

Aurox nem tudta, mit is mondjon. A lény parancsolt a figyelmének, de a teste a Papnó akaratának engedelmeskedett.

– Alkotásaid? – szólt a Papnó, külön hangsúlyt téve a szó végére, ahogy lassan a hatalmas bika felé mozdult. – Gyakran ajándékozod meg a követőidet ilyen teremtményekkel?

A bika kacagása rettenetes volt, ám Aurox észrevette, hogy a Papnó meg sem rezzent – sőt mintha egyre közelebb és közelebb húzódott volna a lényhez, ahogy az beszélt.

– *Nocsak, kérdőre vonsz? Csak nem féltékeny vagy, szívtelen kedvesem?*

A Papnó megsimogatta a bika szarvát.

– Féltékenynek kéne lennem?

A bika hozzádörgölte fejét a Papnóhoz. Ahol pofája annak ruhájához ért, a selyem szinte elégett, felfedve a nő meztelen bőrét.

– *Mondd csak, szerinted mi a célja az ajándéknak, amit tőlem kaptál?* – A bika a Papnő kérdését egy újabb kérdéssel válaszolta meg.

A Papnő pislogott és a fejét rázta, mintha össze lenne zavarodva. Aztán tekintetét Aurox felé fordította, aki még mindig a földön térdelt.

– Uram, a célja az, hogy megvédjen engem, én pedig kész vagyok bármit megtenni, amit csak kérsz, hogy megköszönjem az ajándékod.

– *El fogom fogadni nagylelkű áldozatod, mikor eljön az ideje, ám előbb meg kell értened, hogy Aurox nem csak egy fegyver, ami megvéd. Auroxnak egyetlen célja van, mégpedig az, hogy káoszt szítson.*

A Papnő meglepetten szívtá be a levegőt.

Pislogott, miközben tekintete előbb a bikáról Auroxra, majd újra a bikára vándorolt.

– Tényleg? – kérdezte gyengéd, áhítatos hangon. – Rajta keresztül irányíthatom a káoszt?

A bika fehér szeme olyan volt, akárcsak a beteg, lemenő hold.

– *Tényleg. Bár ő csak egyetlen teremtmény, az ereje hatalmas. Képes arra, hogy pusztulást hagyjon maga után, bármerre is jár. Ez a Bábu a leghőbb vágyaid és álmaid megtestesülése, hiszen tökéletes és teljes káoszra vágyasz, nem igaz?*

– De igen, ó, igen! – A Papnő a bika nyakának dőlt, és az oldalát simogatta.

– *Ah, és mit fogsz most kezdeni a káosszal, hogy minden parancsod követi? Lerombolod az emberek városait, és vámpír királynőként uralkodsz majd?*

A Papnő mosolya gyönyörű volt és rettenetes.

– Nem királynőként. Istennőként.

– *Istennőként? De a vámpíroknak már van istennője. Ezt te is nagyon jól tudod. Valaha a szolgálatában álltái.*

– Nüxre gondolsz? Aki szabad választást és akaratot ad a kegyenceinek? Az istennőre, aki sosem avatkozik bele semmibe, mert annyira hisz a szabad akarat létezésében?

Aurox szinte hallotta a mosolyt a bestia hangjában, és elgondolkodott azon, hogyan is lehetséges ez.

– *Igen, Nüxre gondolok, az éjszaka és a vámpírok istennőjére. Tényleg arra használnád a káoszt, hogy szembeszegülj vele?*

– Nem. Arra használnám a káoszt, hogy legyőzzem. Mi történne, ha a káosz magát a világot fenyegetné? Nüx akkor sem lépne közbe, akkor sem szegné meg a saját szabályait, hogy megmentse a gyermekeit? És ha így tenne, azzal az istennő nem tenné semmissé a saját törvényét, ami szabad akaratot ad az embereknek, és nem árulná el ezzel saját magát? Mi történne akkor isteni uralmával, ha Nüx megváltoztatná saját végétét?

– *Erre nem tudom a választ, hiszen ilyen még sohasem történt-horkant fel a bika, mintha szórakoztatná a beszélgetés. – De meglepően érdekes felvetés- és tudod, mennyire szeretem, mikor meglepnek.*

– Csak remélni tudom, hogy továbbra is képes leszek meglepni téged, uram.

– *A „csak” olyan aprócska szó... –* szólt a bika.

Aurox még akkor is ott térdelt, mikor a Papnő és a bika már régen elment. Félredobták, megfélekeztek róla. Ottmaradt, ahol hagyták, az éjszakai égboltot figyelve.

– Egy kisbusz? Most komolyan? – Döbbenet ráztam a fejem, miközben tátott szájjal bámultam a szögletes, sárga... valamit, aminek az oldalán ott virított fekete betűkkel az Éjszaka Háza felirat. – Úgy értem, tök rendes Thanatostól, hogy ilyen gyorsan intézkedett, meg hogy visszamehetünk a suliba, de egy *kisbusz*?

– Húgocskám! Elküldték értünk a retardáltak buszát – kuncogta Erin.

MÁSODIK FEJEZET

Zoey

– Húgocskám, ez elég undok dolog – szólt Shaunee.

– Tudom, Húgocskám. Képtelen vagyok elhinni, hogy Neferet ennyire genya, hogy a retardáltak buszát küldte értünk – folytatta Erin.

– Nem, nem úgy értem, hogy Neferet az undok. Úgy értem, hogy undok dolog azt mondani, hogy *retardált* – magyarázta Shaunee a szemét forgatva.

– Azt hiszem, Shaunee-nak igaza van, és meg kéne fontolnotok a szókincsetek fejlesztését. Túl sokszor használjátok az *undok* szót. Dagályossá teszi a mondandókat – tette hozzá Damien.

Mindannyian – Shaunee, Erin, Stevie Rae, Rephaim és én – Damienre meredtünk. Tudom, hogy mindegyikünk fejében az járt, mennyire jó is újra azt hallani, hogy Damien a szókincsünkön lovagol, de egyikünk sem merte kimondani, attól félve, hogy Damien könnyekben tör ki, és visszaesik abba a rettenetes depresszióba, ami Jack halála óta kísértette.

Aphrodité és Dariusz pont ezt a pillanatot választották, hogy megjelenjenek a vasútállomás pincéjének lejárataiban, és, mint mindig, Aphrodité ezúttal sem törődött az illemmel, hanem azonnal az életét irányító legfőbb szabályhoz alkalmazkodott: Csak A Külső Számít.

– Ó, a francba is! Én ugyan be nem szállók *ebbe* az ótvar tragacsba! A kisbusz retardáltaknak való – horkant fel Aphrodité, haját átdobva a válla fölé.

– Hé, azért nem olyan vészes a helyzet! Úgy értem, ez minden bizonnyal egy új busz. Nézzétek csak az Éjszaka Háza feliratot? – csiripelte Stevie Rae.

– Szociális Öngyilkosságnak is hívhatnánk – mondta Aphrodité, összehúzott szemmel nézve Stevie Rae-re.

– Nem hagyom, hogy elrontsd a napom. Én *szeretem* a sulit – jelentette ki Stevie Rae, azzal beszállt a buszba, és rámosolygott a harcosra, aki – fapofával – kinyitotta neki az ajtót.

– Papnő – köszöntötte Erebosz Fia mogorván, aztán, teljesen levegőnek nézve a saját harcosukat, Dariuszt, hozzám fordult, és egy még kimértebb biccentéssel így szólt: – Zoey, meghagyták, hogy értesítselek téged és Stevie Rae-t, hogy az iskola tanácsa gyűlést tart ma, amely harminc perc múlva kezdődik. Mindkettőtök részvételére számítanak.

– Rendben, Stark éppen most szól mindenkinek, hogy itt vagy, úgyhogy egy perc, és már indulhatunk is – válaszoltam neki mosolyogva, úgy téve, mintha nem vettem volna észre, hogy az arca komor, mint egy viharfelhő.

– Hé, emberek, ennek tiszta új-szaga van! – kiáltotta Stevie Rae. Láttam rövid, göndör fürtjeit az arca körül ugrándozni, ahogy mindent körbevizslatott a buszban. Aztán újra kidugta a fejét a járműből, leugrándozott a lépcsőn, odaszaladt Rephaimhez, megragadta a kezét, és szélesen vigyorogva ránézett. – Ülsz mellém hátra? Olyan jól rugózik az ülés!

– Most komolyan – gúnyolódott Aphrodité –, ezt a buszt neked találták ki; tiszta retardált vagy. És sajnálom, hogy pont nekem kell kilyukasztanom a kis boldogság-buborékom – ez így nem igaz; valójában nem sajnálom –, de attól, hogy a Vámpírok Főtanácsa megszorongatta Neferetet, és rávette, hogy visszafuvaroztasson minket az Éjszaka Házába, a madárfiút még mindig nem látják ott szívesen. Vagy elfelejtetted volna ezt annak utójátékában, amit abban az egy egész kéttized másodpercben csináltatok, ami naplemente és a most között telt el?

Láttam, ahogy Stevie Rae megszorítja Rephaim kezét.

– Csak hogy tudd: több mint egy egész kéttized másodperc telt el naplemente óta, semmi közöd hozzá, hogy mit csináltunk Rephaimmel, és Rephaim is jön a suliba. Akárcsak mindenki más.

Aphrodité szöke szemöldöke egészen a hajvonaláig szaladt.

– Most csak viccelsz, ugye?

– Nem – felelte Stevie Rae határozottan. – És neked ezt jobban meg kellene értened, mint bárki másnak.

– Nekem kellene jobban megértenem? Mi a francról beszélsz?

– Nem vagy vámpírjelölt, se vörös, se sima. Nem vagy vámpír. Talán még ember sem vagy.

– Mert ő egy boszorka – hallottam Shaunee suttogását.

– Egyenesen a pokolból – tette hozzá Erin.

Aphrodité dühös szemekkel nézett az Ikrekre, de Stevie Rae még nem fejezte be.

– Akárcsak Rephaim, te is olyan teremtmény vagy, aki nem teljesen normális, de Nüx az áldását adta rád – *akkor is*, ha egyikünk sem érti, hogy miért is tette ezt. És most suliba mész. Én is suliba megyek. Ahogy Rephaim is. Ennyi.

– Stevie Rae-nek igaza van – szökö Stark, ahogy csatlakozott hozzánk a vasútállomás parkolójában a többi vörös vámpírjelölttel a sarkában. – Neferet nem fog neki örülni, de Nüx megbocsátott Rephaimnek, és az áldását adta rá.

– Méghozzá az egész iskola szeme láttára – tette hozzá gyorsan Stevie Rae.

– Tisztában vannak vele – mormolta Rephaim Stevie Rae-nek. Tekintetét elfordította barátnőjéről, végighordozta rajtunk, majd rám nézett. – Te mit gondolsz? – A kérdése meglepett. – Adjak egy esélyt a beilleszkedésre az Éjszaka Házába, vagy a próbálkozás teljesen hasztalan lenne, és csak bajt okozna?

Mindenki engem bámult. Vettem egy gyors pillantást a mellettem álló, fapofájú harcosra, majd így szóltam: – Uh, srácok, felszállnatok a buszra? Beszélnem kell az, um... – félbehagytam a mondatot, rámutatva Aphroditéra, Stevie Rae-re és a többi, legközelebbi barátomra.

– A köröddel – mondta Stevie Rae rám mosolyogva. – Beszélned kell a köröddel.

– És a kiemelt társainkkal – tette hozzá Damien Aphrodité, Dariusz és Kramisha irányába biccentve.

Elvigyorodtam.

– Ez tetszik! Szóval srácok, beszállnátok a buszba, amíg beszélök a körömmel és a kiemelt társainkkal, kérlek?

– Nem vagyok benne teljesen biztos, hogy tetszik ez az egész *kiemelt társ* megnevezés – nézett rám Kramisha szúrós szemekkel.

– Csak annyit jelent... – kezdte Stevie Rae, de Kramisha egy fejrázással belé fojtotta a szót.

– Tudom, mit jelent. Csak azt mondom, nem vagyok benne biztos, hogy tetszik.

– Mi lenne, ha ezen inkább később rugóznál, most meg befognád inkább, hogy követhessük Zoey-t, és minél hamarabb túleshessünk ezen? – szólt Aphrodité, mire Kramisha dühösen beszívta a levegőt, és gyilkos szemekkel nézett rá. – És csak hogy mindenki tisztában legyen velem. – Dariusz kivételével mindenkire rámutatott. – Ti vagytok az idioták gyülekezete, én pedig az a személy, aki itt a Népszerűséget és a Tökéletességet képviseli.

Az Ikrek úgy néztek ki, mint akik arra készülnek, hogy verbális nyilakkal veszik célba Aphroditét, ezért gyorsan közbeavatkoztam.

– Nyugi, srácok. Amit Rephaim kérdezett, fontos. – Szerencsére erre mindenki elhallgatott, én pedig jeleztem a körömnek, a kiemelt társaknak és Aphroditénak, hogy kövessenek. Lassan hallótávolságon kívülre kerültünk, miközben a vörös vámpírjelöltek bekaszálódtak a buszba. Kétségbeesetten próbáltam Rephaim rettentően fontos kérdésére fókuszálni.

Úgy éreztem, mintha az agyam szét akarna folyni. Az előző éjszaka rettenetes volt. Starkra pillantottam, és éreztem, ahogy az arcom felforrósodik. Oké, nem az egész éjszaka volt rettenetes, de a fejem akkor is tele volt súlyos kérdésekkel. Képzeletben megráztam magam. Többé már nem vagyok kisgyerek. Én vagyok az első vámpírjelölt főpapnő, és ezek a srácok mind felnéznek rám és

elvárják, hogy Tudjam A Jó Válaszokat (nos, ez alól kivételt képezett a geometria, a spanyol fordítások és a párhuzamos parkolás).

Kérlek, Nüx, segíts, hogy a megfelelő dolgokat mondjam. Küldtem az istennő felé gyorsan egy néma imát. Rephaimmel találkozott a tekintetünk, és hirtelen rájöttem, hogy nem az *én* válaszomra van szükségünk.

– Te mit szeretnél? – kérdeztem tőle.

– Nos, ő... – kezdte Stevie Rae, de felemelt kezemmel félbeszakítottam.

– Nem – mondtam. – Ez most nem arról szól, hogy szerinted mit akar Rephaim, vagy hogy akármelyikünk mit gondol. Rephaim válaszát akarom hallani. Szóval, mi az? Mit szeretnél? – ismételtem.

Rephaim állta a tekintetem.

– Normális szeretnék lenni – válaszolta.

Aphrodité felhorkant.

– Sajnos a normális plusz tinédzser egyenlet eredménye a hülye iskola.

– Az iskola nem hülye – szólt Damien, majd Rephaimhez fordult.

– De igaza van arról, hogy mi a normális. A normális gyerekek iskolába járnak.

– Pontosan – mondta Shaunee.

– Szívás, de így igaz – tette hozzá Erin. – De azt meg kell hagyni, hogy divatbemutatónak sem utolsó.

– Tökéletesen igazad van, Húgocskám – értett vele egyet Shaunee.

– Ez meg mit jelent? – kérdezte Rephaim Stevie Rae-től. A lány rámosolygott.

– Tulajdonképpen azt, hogy velünk kéne jönnöd a suliba.

Rephaim visszamosolygott rá, az arca csupa szerelem és melegség. Mikor Stevie Rae-ről rám emelte a tekintetét, ez a boldogság még mindig ott volt az arcán, én pedig nem tehettem mást, mint hogy visszamosolyogtam rá.

– Ha a normális azt jelenti, hogy iskolába kell járnom, akkor azt is szeretném tenni. Ha nem okoz túl nagy gondot.

– Gondot fog okozni, efelől ne legyen kétséged – szólt Dariusz.

– Tehát szerinted nem kéne velünk tartania? – kérdeztem.

– Azt nem mondtam. Egyetérték veled abban, hogy ez az ő döntése, de Rephaim, meg kell értened, hogy minden egyszerűbb lenne, ha úgy döntenél, itt maradsz – nem beleavatkozva a dolgok folyásába legalábbis addig, amíg megtudjuk, hogy mi Neferet és Kalona következő lépése.

Láttam, ahogy Rephaim összerendezzen az apja nevének hallatán, de csak bólintott, és így szólt: – Megértem, de belefáradtam abba, hogy egyedül bujkáljak a sötétben. – Újra Stevie Rae-re nézett, majd vissza ránk. – És Stevie Rae-nek is szüksége lehet rám.

– Oké, szerintem ez az egész „hagyjuk, hogy döntsön a madárfiú” meg „Stevie Rae-nek szüksége lehet rám”-dolog elméletben nagyon édes meg csöpögős, de gyakorlatban be fogunk sétálni a suliba, ahol egy totál bekattant főpapnő utálja a képünket, és mindent meg fog tenni, hogy kicsináljon minket, és ezalatt főleg téged értelek, Z. Sárkányról meg már ne is beszéljünk, aki Erebosz Fiainak *vezére* a suliban, és aki enyhén szólva nem százas azóta, hogy a társát megölte az a srác, akit éppen most viszünk vissza. Neferet fel fogja használni ellenünk Rephaimet. Sárkány pedig mellé fog állni. A szar egyenesen a ventilátorba fog csapódni.

– Nos – mondtam –, nem ez lesz az első alkalom.

– Ööö, mondhatnék én is valamit? – emelte fel Damien a kezét, mintha órán lennének, és arra várna, hogy felszólítsák.

– Igen, édesem, és nem kell jelentkezned – fordultam felé.

– Ó, oké, koszi. Csak azt akartam mondani, hogy nem felejtetjük el, hogy Nüx megjelent az Éjszaka Házában, megbocsátott Rephaimnek és megáldotta őt, ezzel gyakorlatilag engedélyt adott rá, hogy bevonjuk őt a világunkba. Neferet nem ellenkezhet ezzel – legalábbis nem nyíltan. Mint ahogy Sárkány sem. Hogy ez mennyire tetszik nekik, az nem számít.

– De már ellenkeztek – szólt közbe Stark. – Neferet megkérdezte Sárkányt, hogy elfogadja-e Rephaimet, ő pedig nemet mondott, szóval gyakorlatilag Neferet kirúgta Rephaimet a suliból. Stevie Rae ezen kiakadt, és erre mi mind eljöttünk.

– Ja, és csak azért, mert a főtanács rávette Neferetet, hogy engedjen minket vissza, még nem jelenti rögtön azt, hogy tényleg el is fognak minket fogadni. Megígérhetem nektek, hogy Neferet, Sárkány és még jó néhányan nagyon nem fognak ennek az egésznek örülni – mutatott Aphrodité Rephaim irányába.

Damien még azelőtt megszólalt, hogy bármit is mondhattam volna.

– Az igazság az, hogy sem Neferet, sem Sárkány nem hatálytalaníthatja az istennő akaratát.

– Milyen határ? – kérdezte Shaunee.

– Mi a francról hablatyolsz itt? – tette hozzá Erin.

– Azt jelenti, hogy nem tehetik semmissé – magyarázta Stevie Rae Damien helyett. – És ez egy igen érdekes meglátás, Damien. Senki sem hatálytalaníthatja az istennő akaratát, még egy főpapnő sem.

– El tudjátok képzelni, mit szólna ehhez az a karót nyelt főtanács? – forgatta a szemét Aphrodité. – Maguk alá kölykeznének a döbbenettől. Mindannyian. Egytől egyig.

Pislogtam, és közben elöntött a vágy, hogy megöleljem Aphroditét. Nos, a vágy hamar elmúlt, de akkor is.

– Aphrodité – mondtam igazi zseni vagy! És te is, Damien!

– Még szép – húzta ki magát Aphrodité önelégülten.

– Be fogod árulni Neferetet és Sárkányt a főtanácsnak, igaz? – kérdezte Damien.

– Nos, a „beárulni” nem éppen a megfelelő szó. Van nálad laptop, ugye? – érdeklődtem.

Damien megpaskolta a válláról lógó táskát.

– Persze, itt van a táskámban.

– Pasi-tasi – mondta Shaunee.

– Csak hogy tisztázzuk – tette hozzá Erin.

– Ez egy európai férfi táska – szögezte le Damien.

– Ha tollai vannak... – kezdte Shaunee.

– És hápog... – fűzte tovább Erin.

– Az akkor is kacska, ha zsiráfnak hívják... – csapta le a poént Shaunee.

– Teljesen mindegy, hogy mi ez, örülök, hogy nálad van a géped – szoltam közbe, még mielőtt Damien lesújthatott volna rájuk valami hosszú, idegen szóval. – Van rajta Skype, ugye?

– Persze – vágta rá.

– Nagyszerű. Elkérhetném a gyűlés erejéig?

– Természetesen – mondta Damien, szemöldökét kérdően felvonva.

– Mit tervezel? – kérdezte Stevie Rae Damien helyett is.

– Nos, mikor arról beszéltem Thanatossal, hogy segítsen nekünk visszajutni az iskolába, elfelejtettem neki megemlíteni azt az apróságot, hogy esetleg, netalántán, le akarunk válni a suliról, és megalakítani a saját Éjszaka Házunkat, de attól még visszajárnánk az órákra meg ilyenekre.

– Valami nagyon jó nevet kell majd kitalálnunk az új helyünknek – szolt Shaunee.

– Óóó, teljesen igazad van, Húgocskám! – vágta rá Erin.

– Mivel itt vagyunk a vasútállomásnál, mit szólnátok a Szemétdomb Éjszaka Házához? – folytatta Shaunee.

Rájuk néztem. Megráztam a fejem és határozottan így szoltam: – Szó sem lehet a Szemétdombról. – Azzal visszatértem az eredeti témához. – De tényleg fel kell hívnom a vámpírok főtanácsát Skype-on, hogy engedélyt kérjek ahhoz, amit tervezünk. Az iskolai tanácsgyűlés jó alkalomnak tűnik ehhez, főleg mert biztos vagyok benne, hogy Neferet odalesz a gyönyörtől, ha megkérem, hogy vegyen részt ő is a beszélgetésben.

– Z, ez borzalmas tervnek hangzik. Neferet *ezer örömmel* fog a főtanáccsal beszélni, és közben minden szavadat kiforgatja majd, hogy örült tinédzsernek állítson be – mondta Aphrodité.

– Pontosan erről beszélek – reagáltam. – Nem leszek örült tinédzser. Vámpírjelölt főpapnő leszek, aki annak a csodálatos ajándéknak minden egyes részletéről beszámol a főtanácsnak, amit Nüx adományozott a vörös főpapnő hitvesének, Rephaimnek, aki amúgy hihetetlenül izgatott, hogy a tulsai Éjszaka Házába járhat. Biztos vagyok benne, hogy külön meg is akarják majd dicsérni Neferetet, amiért ilyen nagyszerű főpapnő, hogy mindent kézben tart.

– Ez kifejezetten ördögi. Tetszik – mondta Aphrodité. – Neferetet, de még Sárkányt is olyan helyzetbe hozod, ahol ha azt mondják, hogy a „francba is, nem fogadjuk be a madársrácot”, vagy csak egy kicsit is kiakadnak és panaszkodnak miatta, nagyon vacakul fognak kinézni, miután még Nüx is megjelent, csodát tett, meg minden.

– De még így sem lesz egyszerű menet – tette hozzá Stark.

Rephaim a szemébe nézett.

– Mindegy, hogy mennyire nehéz, ez az út akkor is jobb, mint az, amelyik sötétséghez, gyűlölethez és halálhoz vezet. És azt hiszem, pontosan tudjátok, mire gondolok.

– Én igen – mondta Stark, pislogás nélkül állva a tekintetét.

– Ahogy én is – tette hozzá Stevie Rae.

– Én is – szóltam.

– Akkor ebben egyetértünk. Rephaim visszatér velünk az Éjszaka Házába – összegezte Dariusz.

– Oké, várjatok. Akkor ez most azt jelenti, hogy be kell szállnunk abba az ótvar kisbuszba? – kérdezte Aphrodité.

– Igen! – vágtuk rá egyszerre.

Napok óta nem éreztem ilyen jól magam, miközben nevetgélve bemásztam a buszba a barátaimmal, és nekiütöttem a vállam Starknak, ahogy leültünk a helyünkre. Alig nézett rám. Ekkor jöttem rá, hogy szinte hozzám sem szólt (de a többiekhez sem), mióta felébredtünk. Eszembe jutott, mennyire közel kerültünk egymáshoz – hogyan érintett meg, és hogyan érte el, hogy úgy tűnjön, minden rendben van a világon –, de ennek csak az lett az eredménye, hogy bele kellett harapnom az alsó ajkamba, és hihetetlenül összezavarodtam. Még egyszer rápillantottam. Az ablakon bámult kifelé. Fáradtnak tűnt. Igazán fáradtnak.

– Hé, mi van veled? – kérdeztem, ahogy a busz végigdöcögött a Cincinnati Streeten a belváros felé.

– Velem? Semmi.

– Most komolyan, olyan fáradtnak tűnsz. Jól érzed magad?

– Zoey, tegnap felébresztettél, és a nap nagy részében ébren tartottál. Aztán rávettél, hogy hívjam fel Thanatost, hogy ezt az egész

„menjünk vissza a suliba”-dolgát mozgásba hozzuk, ami amúgy nem éppen egy csendes, nyugodt beszélgetés volt. Éppen csak hogy lefeküdtem, mikor elkezdte ordibálni, és megint felébresztettél. Szeretkezni remek volt. – Egy pillanatra elhallgatott, rám mosolygott, és egész normálisnak tűnt. Aztán ismét beszélni kezdett, és elrontotta a pillanatot. – De utána összevissza mocoogtál meg forgolódtál, míg el nem aludtál. Én viszont nem tudtam visszaaludni. Úgyhogy hullafáradt vagyok. Ennyi az egész.

Döbenten pislogtam. Kétszer. Próbáltam nem úgy érezni magam, mintha felpofozott volna. Halkan, mivel nem akartam, hogy minden barátom meghallja, így szóltam: – Oké, félretéve az egész fel-kellett-hívni-Thanatost-hogy-visz-sza-tudjunk-menni-a-suliba-dolgát, amit amúgy nekem kellett volna megtennem, mivel én lennék itt a felelős főpapnő, meg a tényt, hogy te másztál *rám*, mikor én csak össze akartam veled bújni és aludni, *az anyám meghalt*, Stark. Nüx megmutatta, ahogy belépett a Túlvilágra. Jelen pillanatban nem tudom, hogy ez hogyan és miért történt. Minden erőmmel azon vagyok, hogy legalább félig-meddig normálisan viselkedjek. Még a nagymamámmal sem beszéltem.

– Igazad van, még nem beszéltél vele. Megmondtam, hogy rögtön fel kellett volna hívnod – vagy legalább édesanyádat. Mi van, ha mindez csak egy álom volt?

Hitetlenkedve néztem Starkra, próbáltam kordában tartani a hangomat és az érzelmeimet.

– Pont te vagy az az ember, akinek a világon a legjobban meg kéne értenie, hogy meg tudom különböztetni azt, amikor *tényleg* látom a Túlvilágot attól, amikor csak álmodom róla.

– Igen, tudom, de... – De azt mondod, hogy egyedül kellett volna keresztülmennem az egészen, anélkül, hogy megzavartam volna a drágalátos álmod? Ó, persze ez alól kivétel, ha szexelni akarok veled!

Befogtam a szám, és megpróbáltam normálisnak tűnni, amikor láttam, ahogy Aphrodité felénk fordul, és kérdő tekintettel néz ránk.

Stark kifújta a levegőt.

– Nem, nem így értettem. Ne haragudj, Z. – Megfogta a kezem. – Komolyan. Így elmondva tiszta barom voltam.

– Igen, az voltál – mondtam.

– Bocsi, még egyszer – szólt, vállát az enyémhez érintve. – Nem kezdhethénk előlről ezt a beszélgetést?

– Megpróbálhatjuk – válaszoltam.

– Rendben, fáradt vagyok, és ettől hülyén viselkedem. Azt pedig nem tudjuk, hogy mi is történt valójában anyukáddal, és ezért mindketten ki vagyunk akadva. De ettől függetlenül még szeretlek, akkor is, ha egy barom vagyok. Rendben? Így már jobb?

– Rendben. Igen, így már jobb – mondtam.

Hagytam, hogy fogja a kezem, ahogy balra fordultunk a Tizenötödik utcán és elhajtottunk a Grumpy's Garden mellett, ahol a levegőnek mindig pinyon fenyő illata volt, és végighajtottunk a Cherry Streeten. Mire a Uticához értünk és elhajtottunk a Huszonegyedik utca mellett, már teljesen maga alá gyűrt az aggodalom, amit anyám és a nagymamám miatt éreztem – na meg az, hogy talán volt abban valami, amit Stark mondott a látomásról. Úgy értem, nagy nem hívott, nem keresett. Mi van, ha csak egy rossz álom volt az egész... – Ez mindig olyan szép – hallottam Damien hangját az első ülésről, amit automatikusan kinevezett a sajátjának. – Mikor innen nézed, szinte el sem tudod hinni, micsoda borzalmak történhetnek itt.

Hallottam a könnyeket a hangjában. Még egyszer megszorítottam Stark kezét, mielőtt elindultam a folyosón, hogy leüljek Damien mellé.

– Hé – mondtam, belékarolva nem szabad elfelejtened, hogy nagyszerű, szívmengető dolgok is történtek itt. Sose feledd el, hogy itt találkoztál Jackkel, és hogy itt szerettél bele.

Damien rám nézett. Szomorúnak, de nagyon, nagyon bölcsnek tűnt.

– Hogyan bírod ki Heath nélkül?

– Hiányzik – mondtam, majd valamiért még hozzátettem. – De nem akarok olyan lenni, mint Sárkány, akit felemészt a gyász.

– Én se – szólt lágyan Damien. – Még akkor is, ha néha nagyon nehéz.

– Még nem régen történt.

Összeszorította az ajkait, mintha így visszatarthatná a sírást, és bólintott.

– Túl fogsz jutni ezen – mondtam. – És én túl is fogok. Túl fogunk. Együtt – jelentettem ki határozottan.

Áthaladtunk a kovácsoltvas, félholdas címerrel díszített kapun, majd az iskola oldalsó bejáratához gurultunk.

– A gyűlés hét harminckor kezdődik – mondta Erebosz Fia, ahogy a busz megállt. – Az órákra pontban nyolckor csöngetnek be, mint mindig.

– Köszönöm – válaszoltam neki. Mintha egy kicsit is barátságos lett volna velünk (vagy legalábbis tiszteletteljes). Ránéztem a telefonomra – 7:20 volt. Tíz perc a tanácsgyűlésig, negyven becsöngetésig.

Felálltam, és végignéztem láthatóan ideges társaimon.

– Rendben – mondtam. – Egyszerűen csak menjetek abba a terembe, ahol régen az első órák voltak, és várjatok ott. Stevie Rae, Stark és én elmegyünk a tanácsülésre és, ahogy Skye Szigetén mondanák, megszerezzük Rephaim és a ti végleges beosztásokat.

– És velem mi lesz? Én nem mehetek a gyűlésre? – kérdezte Kramisha. – Általában unalmasak, de fogadni mernék, hogy a mai érdekes lesz.

– Igazad van – mondtam. – Éppen itt az ideje, hogy téged is automatikusan meghívjanak a gyűlésekre, csakúgy, mint Stevie Rae-t és engem.

– Én hová menjek? – szólt Rephaim a busz hátuljából.

Éppen azon filóztam, hová is küldjem, mikor Damien felállt mellettem.

– Jöhetsz velem – legalábbis ma. Ha Zoey és Stevie Rae beleegyeznek, persze.

Rámosolyogtam Damienre. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer ilyen büszke leszek rá. A suliban mindenki aggódott érte, és

amint belép az épületbe, úgy kezelték volna, mintha bármelyik pillanatban könnyekben törhetne ki, ám ha betársul Rephaimhez, senki sem meri majd a kérdéseivel zaklatni – túlságosan félnek majd, hogy felzaklatják Damient.

– Köszönöm – mondtam.

– Ez igazán jó ötlet, Damien – tette hozzá Stevie Rae.

– Rendben. Próbáljunk meg normálisan viselkedni – intéztem szavaimat az egész buszhoz. – Suli után pedig itt találkozunk.

– Az első órám bűbájok és rituálék – hallottam, ahogy Aphrodité Dariusznak magyaráz. – És új tanár van, aki úgy néz ki, mintha nem lenne több tizenkettőnél. Vicces lesz.

– Ne felejtse el – szólt Stevie Rae szúrósan nézve Aphroditéra, aki ügyet sem vetett rá *legyél kedves*.

Lekecmeregünk a buszról. Láttam, mennyire nehezére esett Stevie Rae-nek hagyni, hogy Rephaim Damiennel menjen. Nem igazán tudtuk, mire is számíthat, de tudtuk, hogy az esélyei arra, hogy elfogadják, és hétköznapi srácként kezeljék – amire vágyott –, egyenlők a nullával.

Mikor egyedül maradtam Stevie Rae-val, Starkkal és Kramishával, így szóltam hozzájuk: – Készen álltok belépni a sárkány barlangjába?

– Én inkább egy nyavalyás darázs-fészekhez hasonlítanám – mondta Kramisha –, de készen állok.

– Én is. Húzzuk fel a cowboy-gatyót, és essünk túl rajta.

– Rendben – nyugtáztam.

– Rendben – visszhangozták a többiek.

Azzal elindultunk a jövőnk felé, amitől a gyomrom fájdalmasan összeszorult, és úgy éreztem, bármelyik pillanatban rám törhet a hasmenés.

Ó, a pokolba.

HARMADIK FEJEZET

Kalona

Nem kellett messze repülnie, hogy megtalálja a fiait. Kalona követte a köteléket, ami utódaihoz kapcsolta. *Hűséges gyermekeim*, gondolta, ahogy körbepülte a Tulsa közelében található, ritkán lakott, fákkal sűrűn benőtt dombokat. A legmagasabb csúcs legmagasabb pontján Kalona alászállt az égből. Miután könnyűszerrel kikerülte a tél által meztelenre vetkőztetett fák vastag ágait, végül egy kis tisztáson pihent meg. Körülötte, a fákra építve három, ember által emelt, durva, de időtálló faépítmény állt.

Kalona éles szeme látta az építmények ablakai mögül őt figyelő vérvörös tekinteteket.

Szétártá karját.

– Igen, fiaim, visszatértem! – A szárnyak suhogása igazi balzsam volt lelkének. Gyermekei kirepültek az építményekből, majd köré gyűlve térdre borultak, mélyen és tiszteletteljesen meghajolva előtte. Kalona megszámlolta őket – heten voltak.

– Merre vannak a többiek?

A Hollómások nyugtalanul mocomogtak, ám mindössze egy arc fordult, hogy a szemébe nézzen, és mindössze egyetlen sziszegő hang válaszolt a kérdésére.

– Nyugaton rejtősszöködnek. Eltévecssztették az irányt.

Kalona végigmérte fiát, Nisrocot, lajstromba vett minden egyes apróságot, ami megkülönböztette őt attól a Hollómástól, aki egészen mostanáig a kedvenc gyermeke volt. Nisroc majdnem annyira fejlett volt, mint Rephaim. A beszéde majdnem emberi. Az esze majdnem

éles. De ott volt az a *majdnem*, az a finom határvonal, amiért Kalona Rephaimre támaszkodott, nem pedig Nisroca.

Kalona megfeszítette, majd ellazította álkapcsát. Bolondság volt akkora figyelmet szentelnie Rephaimnek, miközben elhanyagolta többi gyermekét. Sok fia volt, akik közül választhatott, akikkel kivételezhetett. Egyedül Rephaim vesztett azzal, hogy úgy döntött, elhagyja. Rephaim megtagadta az apját, akinek csak hitvány pótlékát találja majd meg az istennőben, aki alig figyel gyermekeire, és a vámpírban, aki sosem lesz képes őt tiszta szívvel szeretni.

– Jó, hogy itt vagytok velem – szólta Kalona, elterelve gondolatait távol lévő fiáról. – Bár jobban örültem volna, ha együtt maradtok, és úgy várjátok visszatértem.

– Vissszatartani őket nem tudtam – mentegetőzött Nisroc. – Rephaim halott... – Rephaim nem halott! – csattant fel Kalona, mire Nisroc összeresztette, és lehajította fejét. A szárnyas halhatatlan egy pillanatra elhallgatott, míg visszanyeri önuralmát, és csak azután folytatta. –Bár talán jobb lenne számára, ha meghalt volna.

– Apám?

– Úgy döntött, hogy mostantól a vörös főpapnőt és az ő istennőjét szolgálja.

A Hollómások felszisszentek és megremegtek, mintha közéjük sújtott volna.

– Lehetséges? Hogyan? – kérdezte Nisroc.

– A nők és az ő mesterkedésük miatt lehetséges – szólta Kalona sötéten. Nagyon is jól tudta, milyen könnyű áldozatul esni nekik. Őt is térdre kényszerítették már... A hirtelen felismeréstől a szárnyas halhatatlan pislogott egyet, majd beszélni kezdett, de szavait inkább saját magához, mintsem fiaihoz intézte.

– De a mesterkedésük előbb-utóbb véget ér! – rázta meg a fejét egy félmosollyal a szája sarkában. – Miért nem gondoltam erre hamarabb? Rephaim bele fog fáradni abba, hogy a Vörös kegyence legyen, és amikor ez bekövetkezik, rá fog jönni, mekkora hibát is vétett – ami nem is csak az ő hibája. A Vörös irányította őt, megmérgezte a gondolatait, és ellenem fordította! De a bűbája nem

tart örökké! És amikor majd megtagadja Rephaimet, mert végül meg fogja, a fiam elhagyja az Éjszaka Házát, és visszatér hozzám... – Kalona félbehagyta a mondatot, mint aki hirtelen elhatározásra jutott.

– Nisroc, válaszd ki két fivéred! Térjete vissza az Éjszaka Házába! Figyeljete! Legyete éberek! Kövesséte Rephaim és a Vörös minden lépését! Ha van rá lehetőségetek, beszéljete a bátyátokkal. Mondjátok meg neki, hogy bár hibát vétett és hátat fordított nekem... – Kalona megállt egy pillanatra, megfeszítve, majd ellazítva állkapcsát. Ismeretlen és kellemetlen volt számára az a szomorúság és magányérzet, ami előntötte, valahányszor túl sokáig merengett Rephaim választásán. A szárnyas halhatatlan rendbe szedte gondolatait, ráparancsolt érzelmeire, majd folytatta a Nisrocnak szánt utasítást. – Mondd meg Rephaimnek, hogy bár döntése, melyet a Vörös hatása alatt hozott, az volt, hogy elhagy engem, még mindig várja őt jogos helye az oldalamon, *ám* jobb szolgálatot tehet számomra, ha az Éjszaka Házában marad, akkor is, ha el kívánna onnan jönni.

– Kémkedéssss! – kiáltotta Nisroc, miközben a többi Hollómás károgaással fejezte ki izgalmát.

– Így igaz, bár talán az a legjobb, ha ezt ő még nem tudja – mondta Kalona, majd hozzátette: – Megértetted, Nisroc? Tartsd szemmel! Senki se lásson téged, csakis Rephaim.

– Ne öljek vámpírokat?

– Ne, csak ha veszélyben vagy – akkor tégy úgy, ahogy helyesnek látod, de ne kerülj fogságba, *és ne bánts egyetlen főpapnőt sem* – mondta Kalona lassan, tagoltan. – Sosem bölcs dolog ok nélkül kivívni egy istennő haragját, így hát Nüx főpapnőinek életben kell maradniuk. – Összehúzott szemmel nézett fiára, emlékezve egy másik gyermekére, aki nem is olyan régen majdnem Zoey Redbird halálát okozta, és aki életével fizetett ezért. – Megértetted a parancsom, Nisroc?

– Igen. Elmondom neki, úgy lessz. Rephaim figyel. Rephaim kém.

– Tégy úgy, és térjetek vissza, még mielőtt a hajnal pírja előnti az eget. Repüljetek magasan. Repüljetek gyorsan. Repüljetek csöndesen. Legyetek olyanok, mint az éjjeli szellő.

– Igeniss, apám. – Kalona körbehordozta tekintetét, végigpillantott az őket körbevevő öles fákon. Elégedett volt, hogy a fiai magasan fekvő, elhagyatott helyet találtak maguknak, ahol zavartalanul elrejtőzhetnek.

– Emberek nem járnak erre? – kérdezte.

– Csak vadássszok, de már ők sem – válaszolta Nisroc.

Kalona felvonta a szemöldökét.

– Embereket öltetek?

– Igen, kettőt. – Nisroc idegesen mozgolódott. – Sziklákhöz, ahhoz vágtuk őket – mutatott egy, tőlük kicsit távolabb fekvő terület felé. Kalona kíváncsian odasétált, és letekintett a csúcs sziklás, meredek széléről, ahol vaskos kábelek szállították a modern világ elektromos mágiáját. Az emberek megtisztították a területet a magas villanyoszlopok körül, így a föld egészen a látóhatár széléig húzódó, hosszú, széles szalagként terült Kalona szeme elé. A csapás mentén méretes, halálos élű oklahomai homokkősziklák álltak ki a földből.

– Nagyszerű – szolt Kalona elégedetten bólintva. – Úgy tettétek, hogy balesetnek tűnjön. Szép munka. – Azzal visszatért a tisztásra a Hollómásokhoz, akik még mindig egy kupacba verődve álltak ott, óra szegezve tekintetüket. – Ez a hely remek választás volt. Azt akarom, hogy minden fiam itt legyen. Nisroc, menj a tulsai Éjszaka Házába. Cselekedj, ahogy parancsoltam. A többiek repüljenek nyugatra. Szólítsátok a fivéreiteket – hívjátok őket hozzám. Mi itt fogjuk várni őket. Innen figyelünk. Itt fogunk felkészülni.

– Felkészülni? Mire, apám? – kérdezte Nisroc, fejét oldalra döntve.

Kalona arra gondolt, amikor a testét börtönbe zárták, a lelkét pedig kiszakították és a Túlvilágra küldték. Arra gondolt, hogy miután visszatért, a nő megkorbácsolta, szolgasorba vetette, és úgy bánt vele, mintha a tulajdona lenne, amit kedve szerint irányíthat.

– Felkészülünk Neferet elpusztítására.

Rephaim

Mindenki gyanakvó tekintettel méregette. Rephaim gyűlölte ezt de megértette. Nem is olyan rég az ellenségük volt. Megölte egy társukat. Szörnyeteg volt.

És nem tudhatták, nem szörnyeteg-e még mindig. A harmadik órában a professzor, aki Penthasileának nevezte magát, egy Ray Bradbury nevű, öreg vámpír *Fahrenheit 451* című könyvéből olvasott fel, majd a gondolat és az önkifejezés szabadságának fontosságáról beszélt. Rephaim megpróbálta új, emberi vonásait oly módon rendezni, hogy úgy tűnjön, mintha figyelne és érdekelné a téma, ám a gondolatai folyamatosan elkalandoztak. Ő tényleg a professzornak akarta szentelni figyelmét, no meg azt, hogy más gondja se legyen, mint az, amit a tanár a „szimbolizmus megértésének” nevezett, de másra sem tudott gondolni, mint átváltozására fiúból hollóvá.

Épp annyira volt fájdalmas és rémisztő, mint amennyire izgató.

És szinte semmire sem emlékezett abból, ami utána történt.

Mindössze képek és érzések maradtak meg az átalakulásáról és a hollóként töltött napjáról.

Stevie Rae követte őt a mély, földbe vájt alagutakból az állomáshoz legközelebb eső fáig – pont ahhoz, amely nem is olyan régen megmentette őket a nap gyilkos sugaraitól.

– Most már menj vissza. A nap hamarosan felkel – mondta a lánynak, gyengéden megérintve az arcát.

– Nem akarlak egyedül hagyni – felelte Stevie Rae, és karját a nyaka köré fonva szorosán magához ölelte a fiút.

Csak egy pillanatig viszonzta az ölelést, majd finoman lefejtette magáról a lány karját, és visszaterelte őt a pince rácsos lejáratának árnyékába.

– Menj le! Kimerült vagy. Pihened kell.

– Itt maradok és megvárom, amíg, tudod, uh, *madárrá* változol. – A végét szinte suttogta, mintha azzal, hogy nem mondja ki hangosan,

megváltoztathatta volna a megváltozhatatlant. Talán bolondság volt, de akkor is megmosolyogtatta a fiút.

– Nem számít, hogy kimondjuk-e vagy nem. Így is, úgy is meg fog történni.

A lány sóhajtott.

– Tudom. De akkor sem akarlak magadra hagyni. – Stevie Rae kinyújtotta karját a lassan világosodó reggelbe, és megfogta a kezét.

– Szeretném, hogy tudd, én itt vagyok melletted.

– Nem hiszem, hogy a madarak túl sokat tudnak az emberi világról – mondta Rephaim, mert nem tudta, mi mást is mondhatna.

– Nem egyszerű madár leszel, hanem holló. És én sem vagyok ember. Vámpír vagyok. Vörös vámpír. Ráadásul, ha nem maradok itt, honnan fogod tudni, hogy mihez gyere vissza?

Rephaim hallotta a könnyeket a lány hangjában, és belesajdult a szíve.

Megcsókolta a kezét.

– Tudni fogom. Megesküszöm neked. Mindig meg fogom találni a haza vezető utat – a hozzád vezető utat.

Már éppen gyengéden a pince bejárata felé akarta taszítani, amikor borzalmas fájdalom járta át a testét.

Visszatekintve már tudja, számíthatott volna rá. Hogyan lehetett volna az emberből hollóvá való átváltozás fájdalommentes?

De a világát annyira betöltötte Stevie Rae és annak a csodálatos öröme, hogy karjába zárhatta, megcsókolhatta, magához szoríthatta... .., hogy nem is gondolt a szörnyetegre.

De legközelebb majd felkészült lesz.

A fájdalom szinte kettéhasította. Hallotta, ahogy Stevie Rae sikolya a sajátját visszhangozza. A felé irányuló aggodalom volt az utolsó emberi gondolata. Az utolsó dolog, amit emberi szeme látott, a lány volt, ahogy sír, és előre-hátra rázza a fejét. A lány érte nyúlt, mikor az állat átvette az ember helyét. Emlékezett, ahogy kitérta a szárnyát, mintha kinyújtóztatta volna tagjait a hosszú raboskodás után, amit egy cellában kellett eltöltenie. Vagy kalickában. És repült.

Emlékezett a repülésre.

A naplemente meztelenül és vacogva találta a fa alatt az állomás mellett. Alig vette fel a ruháit, amik szépen összehajtogatva vártak rá egy kisszéken, amikor Stevie Rae kirohant a pincéből.

Rögtön a fiú karjába vetette magát.

– Jól vagy? Tényleg jól vagy? – kérdezgette újra meg újra, ahogy minden porcikáját megvizsgálta, és végigtapogatta a karjait, törött csontokat keresve.

– Jól vagyok – biztosította a lányt. Csak ekkor vette észre annak könnyeit. Két kezébe fogta arcát, és így szólt: – Mi a baj? Miért sírsz?

– Akkora fájdalmaid voltak. Úgy ordítottál, mintha a halálodon lennél.

– Nem – hazudta –, nem volt annyira rossz. Csak meglepő.

– Őszintén?

A fiú mosolygott – *mennyire szeretett mosolyogni?* – és magához húzta a lányt. Csókot lehelt szőke fürtjeire, próbálta megnyugtatni.

– Őszintén.

– Rephaim?

A professzor hangja visszarántotta Rephaimet a jelenbe.

– Igen? – kérdezett vissza ugyanolyan kérdő hangsúllyal.

A tanár nem mosolygott rá, de nem is gúnyolta ki vagy dorgálta meg. Egyszerűen csak így szólt: – Azt kérdeztem, hogy szerinted mit jelent az idézet a hetedik oldalon. Az, amikor Montag azt mondja, Clarisse arca úgy fénylik, mint egy „csillogó tejkristály” és „a gyertya különös-kellemes, halvány és hízelt világa”. Mit gondolsz, mit próbál Bradbury elmondani nekünk Clarisse-ról ezzel a leírással?

Rephaim teljesen ledöbbszent. A tanár feltett neki egy kérdést. *Mintha csak egy teljesen hétköznapi – átlagos – elfogadott-vámpírelölt lett volna, akinek a gondolatai elkalandoztak, mikora tanárra kellett volna figyelnie.* Idegesen, úgy érezve, mintha mindenki a veséjébe látna, kimondta az első dolgot, ami az eszébe jutott.

– Azt hiszem, azt próbálja ezzel mondani, hogy a lány egyedülálló. Már látja, mennyire különleges teremtés, és ezért nagyra értékeli.

Penthasilea professzor szemöldöke felszaladt, és Rephaim egy szörnyű másodpercig azt hitte, pellengérré fogja állítani válaszáért.

– Érdekes megközelítés, Rephaim. Talán ha többet foglalkoztál volna a könyvvel, mint más dolgokkal, a válaszod nem egyszerűen érdekes, hanem bámulatos is lehetett volna – jelentette ki a tanár szárazon.

– K-köszönöm – dadogta Rephaim elvörösödve.

Penthasilea aprót bólintott, majd figyelmét a terem elejében ülő diákok felé fordította.

– Clarisse utolsó kérdése ebben a jelenetben Montag felé: „Maga boldog?” Milyen jelentőséggel bír ez?

– *Szép volt-* suttogta Damien Rephaimnek a mellette lévő pádból.

Rephaim meg sem bírt szólalni. Csak bólintott, és próbálta feldolgozni azt a hirtelen könnyedséget, amit érzett.

– *Tudod, mi történik vele? Ezzel a különleges lánnyal?* – suttogta a közvetlenül Rephaim előtt ülő vámpírjelölt. Alacsony, izmos fiú volt, markáns arcéllal.

Rephaim könnyedén le tudta olvasni arcáról a megvetést, ahogy a fiú hátranézett a válla felett.

Rephaim megrázta a fejét. Nem, nem tudta.

– *Megölik a pasi miatt.*

Rephaim úgy érezte, mintha hasba rúgták volna.

– Drew, szeretnél mondani valamit Clarisse-ről? – kérdezte a professzor, ismét magasra húzva szemöldökét.

Drew nemtörődöm-módon előrehajolt, és megrántotta a vállát.

– Nem, asszonyom. Csak elmondtam a madársrácnak, hogy mire számíthat. – Egy pillanatra elhallgatott, majd hátratekintett a válla fölött, mielőtt hozzátette. – Mármost a könyvben mire számíthat.

– Rephaim. – A tanár hangja megkeményedett, ahogy kimondta a nevét. Rephaim meg is lepődött, mekkora erő áradt belőle. – Az én

tantermemben minden vámpírjelölt egyenlő, és mindegyiküket a valódi nevükön szólítjuk. Az övé Rephaim.

– P professzor, de hát ő nem is vámpírjelölt! – ellenkezett Drew.

A tanár rácsapott a pódiumra. A csattanás hangjába és erejébe az egész terem beleremegett.

– Rephaim *itt van*. Márpedig amíg itt van az én tantermemben, ugyanolyan bánásmódban részül, mint akármelyik vámpírjelölt.

– Igenis, asszonyom – hajtott fejet Drew tisztelettudón.

– Rendben. Most hogy ezt tisztáztuk, végre beszélhetünk a projektmunkáról, amit házi feladatként szánok nektek. Azt szeretném, ha életre keltenétek valamelyik szimbolista elemet, amit Bradbury használ nagyszerű könyvében... – Rephaim teljesen mozdulatlanul ült, amíg az osztály figyelme róla és a Drew nevű vámpírjelöltről visszafordult a könyvre. *Megölik a pasi miatt* – hallotta újra és újra a fejében. Egyértelmű volt, mit akart Drew ezzel mondani. Nem a könyv egyik szereplőjéről beszélt, hanem Stevie Rae-ről. Stevie Rae lesz az, aki miatta fog meghalni.

Soha. Amíg csak él, soha senki és semmi nem bánthatja az ő Stevie Rae-jét.

Mikor az óra végét jelző csengő megszólalt, Drew engesztelhetetlen gyűlölettel nézett Rephaim szemébe.

Rephaim alig bírta visszatartani magát. *Ellenség!* Ordította régi ösztöne. *Pusztítsd el!* De Rephaim csak összeszorította az állkapcsát, és pislogás nélkül állta a vámpírjelölt tekintetét, ahogy az elhaladt mellette, majdnem fellökve őt.

És nem Drew volt az egyetlen, aki gyűlölködve nézett rá.

A teremben mindenki vagy ellenségesen, vagy félelemmel telve méregette.

– Hé – szólította meg Damien, ahogy együtt kiléptek a tanteremből. – Ne is törődj Drew-val. Valaha bele volt zúgva Stevie Rae-be. Csak féltékeny.

Rephaim csak bólintott, de nem mondott semmit. Egészen addig nem beszélt, amíg a többi diák hallótávolságon kívülre nem került,

aztán halkán így szólt: – Nemcsak Drew-ról van szó, hanem mindegyikükről. Egytől egyig gyűlölnék.

Damien jelezte neki, hogy kövesse, majd egy kicsit távolabb megállt.

– Tudtad, hogy nem lesz könnyű – mondta.

– Így igaz. Csak... – félbehagyta a mondatot, és megrázta a fejét.

– Nem. Ez egyszerűen csak így igaz. Tudtam, hogy nehéz lesz elfogadtatnom magam a többiekkel. – Damien szemébe nézett. A vámpírjelölt rettenetesen festett. A gyász éveket öregített rajta. A szeme vörös volt és dagadt. Elveszítette élete szerelmét, mégis volt hozzá egy kedves szava. – Köszönöm, Damien – szólt hozzá.

Damien elmosolyodott.

– Most azt köszönöd meg, hogy azt mondtam, nem lesz könnyű?

– Nem. Azt köszönöm, hogy kedves vagy hozzám.

– Stevie Rae a barátom. Miatta vagyok kedves hozzád.

– Akkor nagyszerű barát vagy – bólintott Rephaim.

– Ha tényleg az a fiú vagy, akinek Stevie Rae hisz, akkor rá fogsz jönni, hogy ha az istennő oldalán állsz, számos nagyszerű baráttal fog összehozni a sors.

– Az istennő oldalán állok – jelentette ki Rephaim.

– Rephaim, ha nem hinnék ebben, nem segítenék neked, akármilyen sokat is jelent számomra Stevie Rae – mondta Damien.

Rephaim bólintott.

– Ez így helyes.

– Hé, Damien! – szaladt feléjük az egyik vörös vámpírjelölt, egy szokatlanul apró fiú. Mikor meglátta Rephaimet, gyorsan hozzátette – Szia, Rephaim!

– Szia, Ant! – üdvözölte Damien is.

Rephaim csak bólintott; még kissé kényelmetlen volt számára ez az egész köszöngetés.

– Hallottam, hogy vívásod lesz most. Nekem is!

– Így igaz – mondta Damien. – Rephaim és én éppen... Damien zavartan félbehagyta a mondatot, és Rephaim látta, ahogy érzelmek

egész sora fut végig az arcán. Nagyot sóhajtott, mielőtt megszólalt volna.

– Ööö... Rephaim, Sárkány Lankford a vívásokatónk.

Rephaim rögtön megértette.

– Hú, az nem jó – nyögte Ant.

– Lehet, hogy még a gyűlésen van – reménykedett Damien.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha én most itt maradok, akár bent van Sárkány órán, akár nem. Ha veled megyek, abból csak... – Rephaim nem fejezte be mondatot, mert csak olyan szavak jutottak eszébe, mint a káosz, a baj és a katasztrófa.

– Kellemtelenség lesz – töltötte ki az űrt Damien. – Valószínűleg kellemtelenséget okozna. Talán tényleg az lenne a legjobb, ha ma kihagynád a vívást.

– Ez jó ötletnek tűnik – mondta Ant.

– Majd ott megvárlak – mutatott Rephaim a mellettük lévő, fás területre. Az iskolát övező kőfal közvetlen közelében egy méretes tölgyfa alatt kovácsoltvas pad állt. – Majd leülök oda.

– Rendben. Óra után majd érted jövök. Utána spanyolom lesz. Garmy Professzor nagyon aranyos. Kedvelni fogod – szólt Damien, ahogy ő és Ant elindultak az iskola épülete felé.

Rephaim bólogatva integetett nekik, és mosolyt erőltetett az arcára, mivel Damien aggodalmasan hátra-hátrapillantott a válla fölött. Mikor a két vámpírjelölt végre eltűnt a szeme elől, Rephaim odasétált a pádhoz, és lerogyott rá.

Örült a kis időnek, amit egyedül, felügyelet nélkül tölthetett – hagyhatta, hogy a válla előrezuhanjon, és nem kellett attól félnie, hogy a többiek megbámulják. Annyira idegennek érezte magát itt! Mégis mit képzelt, mikor azt mondta, normális akar lenni és iskolába akar járni, mint mindenki más? Hiszen egyáltalán nem olyan, mint mindenki más.

De Stevie Rae szeret engem. Engem. Azt, aki vagyok, emlékeztette magát Rephaim, amitől azonnal jobban érezte magát – kicsit a lelke is megkönnyebbült.

Aztán, mivel egyedül volt, hangosan is kimondta.

– Én vagyok Rephaim, Stevie Rae pedig úgy szeret engem, ahogy vagyok!

– Rephaim! Nem!

A suttogó, alig-emberi hang a tölgyfa ágai közül szólt. Rephaim rémülten felnézett, és a feje fölött három Hollómást, három fivérét pillantotta meg, akik döbbenet és hitetlenkedve meredtek rá.

NEGYEDIK FEJEZET

Zoey

Rendben, tudom, hogy kamasz vagyok, meg minden, de akkor sincs lövésem sem arról, hogyan kell a Skype-ot használni. Sőt, az igazat megvallva, igazi technológiai analfabéta vagyok. Megidézni egy kört – alap. Irányítani az öt elemet – sima ügy. Rájönni, hogyan is hangoljam össze az iPhone-om egy új számítógéppel – uh, na, az már nem megy. Már attól is fejfájásom lesz, ha a tweetelésre gondolok. Ilyenkor jövök rá, mennyire is hiányzik Jack.

– Tessék, nem olyan nehéz ez. Csak kattints oda. – Kramisha átnyúlt a vállam fölött, és kikapta a kezemből az egeret. – Aztán oda, és már meg is van. A Skype működik, a kamera forog.

Felnéztem és láttam, ahogy Stevie Rae és mindenki más – beleértve Sárkányt, Lenobiát és Eriket – engem bámul.

Stevie Rae legalább vigyorgott, és halkán így szólt: – *Egyszerű, mint az egyszeregy.*

– Pontosan mi is az értelme... – kezdte Sárkány, de Neferet megérkezése félbeszakította. És, szerencsére, pontosan ez volt az a pillanat, amikor a Vámpír Főtanács vezetőjének ellentmondást nem tűrő hangja tisztán és erőteljesen előtört Damien laptopjának hangszórójából.

– Üdvözlégység, Zoey Redbird – szólt Duantia. – Öröömre szolgál, hogy ismét beszélhetünk.

A szívem fölé emeltem ökölbe szorított kezem, és tiszteletteljesen meghajoltam.

– Üdvözlégy, Duantia. Köszönöm, hogy időt szakított erre a hívásra.

– Üdvözlégy, Duantia – ismételte Neferet, ahogy mellém lépett, és ünnepélyesen meghajolt a kamera felé. Láttam, ahogy gyors, kérdő pillantást vet Sárkányra, majd elmosolyodott, és behízeglő hangon folytatta. – Elnézésetet kell kérnem. Nem tudtam erről a hívásról. Csak egy egyszerű iskolai tanácsülésre számítottam. – Szinte felnyársalt smaragdszín szemével. – Te vagy ezért a felelős, Zoey?

– Igen, természetesen. Szóltam volna hamarabb is, de csak most értél ide – mondtam ragyogó mosollyal az arcomon. Mielőtt Neferet válaszolhatott volna, Duantiához fordultam. – Csak meg akartam bizonyosodni róla, hogy a Főtanács Nüx csodálatos tegnap esti tulsai megjelenésének minden egyes részletét ismeri, és – megálltam egy pillanatra, és Neferet irányába bólintottam, mintha őt is bevonnám a beszélgetésbe – biztos voltam benne, hogy Neferet is meg kívánja veletek ezt osztani.

– Az igazat megvallva, nagyon keveset tudunk a történekről, éppen ezért is vártam ezt a hívást. – Duantia rólam Neferetre emelte a tekintetét. – Próbáltam kapcsolatba lépni veled a nap folyamán, miután utasítottam Sárkányt, hogy engedélyezze a vörös vámpírjelölteknek, valamint Zoey barátainak, hogy bejárhassanak az órákra, de képtelen voltam utolérni téged, főpapnő.

Éreztem, ahogy Neferet dühösen megremeg, de csak ennyit mondott: – Imádkoztam.

– Annál indokoltabb ez a hívás.

– Amit Nüx tett, az maga volt a csoda. – Jeleztem Stevie Rae-nek, jöjjön közelebb, hogy őt is lássa a kamera. – Ő itt Stevie Rae, az első vörös főpapnő.

Stevie Rae a szíve fölé helyezte ökölbe szorított kezét, és mélyen meghajolt.

– Igazán örvendek a találkozásnak, asszonyom.

– Üdvözlégy, Stevie Rae. Már rengeteget hallottam rólad és a vörös vámpírjelöltekről. És Starkkal, a vörös harcossal természetesen már találkoztam is. Nüx tényleg bőkezűen bánik a csodáival.

– Igazán köszönöm, de valójában az, hogy mi vörösek vagyunk, az... az nem igazán csoda. – Stevie Rae rám pillantott, majd hozzátette: – Vagy legalábbis nem az a fajta csoda, amiről Zoey beszél. – Megköszöri a torkát, majd folytatta. – Nüx csodája a hitvesemet, Rephaimet érinti.

Duantia szeme kikerekedett.

– Ez nem az egyik Hollómásnak nevezett teremtmény neve?

– De igen! – Sárkány hangja éppen olyan fagyos volt, mint az arca.

– Annak a teremtménynek a neve, amelyik megölte az én Anasztáziámat.

– Nem értem – szólt Duantia. – Hogyan lehet egy olyan szörnyeteget hitvesnek nevezni?

Gyorsan, mielőtt Neferet beszúrhatott volna valami szörnyűséget, hadarni kezdtem.

– Rephaim valaha Hollómás volt, és Sárkánynak igaza van, tényleg ő ölte meg Anasztáziát. – Sárkányra pillantottam, de lehetetlen volt elkapni a tekintetét. – Rephaim Nüx bocsánatát kérte tetteért.

– És minden egyébért, amit azalatt tett, mikor fiaként szolgálta Kalonát – tette hozzá Stevie Rae.

– A megbocsátás leple... – kezdte Neferet, de félbeszakítottam.

– A megbocsátás olyan ajándék, amit csak az istennők adhat, ő pedig pontosan ezt tette előző este. – Stevie Rae-re pillantottam.

– Mondd el a Főtanács fejének, mit tettél!

Stevie Rae bólintott, nyelt egy nagyot, majd beszélni kezdett.

– Néhány hete ismerkedtem meg Rephaimmel. A halálán volt. Lezuhant, miután meglőtték. Nem adtam át őt Erebosz Fiainak. – Elfördította a tekintetét a képernyőről és Duantiáról, majd szemét esdeklőn Sárkányra emelte. – Senkit sem akartam bántani. Nem akartam bajt okozni.

– Az a *szörnyeteg* megölte a társam – mondta Sárkány. – Még azon az éjszakán lelőtték az égről, és meg kellett volna halnia.

– Lankford Professzor, kérem hagyja, hogy a vörös főpapnő folytassa – szólta rá Duantia.

Láttam, ahogy Sárkány állkapcsa megfeszül, szája pedig vicsor-ra húzódik, de Stevie Rae szavai ismét ráirányították a figyelmem.

– Sárkánynak igaza van. Rephaim meghalt volna azon az éjjelen, ha én nem segíték neki. Senkinek sem szóltam róla. Vagyis, kivéve anyukámnak, de az már később történt. Szóval, a gondját viseltem. Megmentettem az életét. És cserébe ő is megmentette az enyémet – kétszer is. Egyszer a Sötétség fehér bikájától.

– Szembeszállt a Sötétséggel, hogy téged megmentsen? – Duantia meglepettnek tűnt.

– Igen.

– Tulajdonképpen Rephaim elhagyta a Sötétséget Stevie Rae kedvéért – vettem át a szót. – Tegnap éjszaka pedig az istennő bocsánatát kérte, és megesküdött, hogy mostantól az ő útját követi.

– Aztán az istennő fiúvá változtatta! – mondta Stevie Rae olyan lelkesen, hogy még Duantia ajka is mosolyra húzódott.

– Csak napnyugtától napkelteig – tette hozzá Neferet. A hangja olyan volt, mintha hideg vizet loccsantott volna ránk. – Napközben egy holló – egy szörnyeteg – testébe van kényszerítve, ami nem emlékszik emberi mivoltára.

– Ez a büntetése minden rosszért, amit tett – magyarázta Stevie Rae.

– És most, amikor fiú alakjában van jelen, Rephaim iskolába szeretne járni, mint bármelyik másik, hétköznapi vámpírjelölt – mondtam.

– Figyelemreméltó – bólintott Duantia.

– Az a teremtmény nem tartozik ide – ellenkezett Sárkány.

– A *teremtmény* nem is – feleltem vele a *fiú* viszont igen. Ugyanaz a fiú, akinek Nüx megbocsátott. Akit Stevie Rae hitveséül választott. Az a fiú, aki megesküdött, hogy szolgálni fog téged.

– Elutasítottad, Sárkány? – kérdezte Duantia.

– így történt – válaszolt Sárkány hűvösen.

– Én pedig pontosan ezért tanácsoltam el mindnyájukat – mondta Neferet nyugodtan, értelmesen, *felnöttesen*. – A Kardok Ura képtelen elviselni a jelenlétét, ami teljesen érthető is. Amikor pedig Zoey és barátai úgy döntöttek, hogy az iskola helyett Stevie Rae-t és a Hollómást támogatják, nem hagytak számomra más választást, csak azt, hogy mindnyájukat elküldjem.

– Rephaim már nem Hollómás – kiáltotta Stevie Rae teljesen kikelve magából.

– Ettől még ugyanaz a lény, aki megölte a társamat. – Sárkány hangja olyan volt, mint egy ostorcsapás.

– Nyugalom! – szólt Duantia parancsa a hangszóróból. Hiába volt több ezer mérföldnyire tőlünk, és hiába beszélgettünk Skype-on keresztül, a hatalma még így is szinte tapintható volt a szobában.

– Neferet, szeretnék biztos lenni benne, hogy pontosan értem, mi is történt tegnap éjjel. Istennőnk, Nüx, megjelent nálatok az Éjszaka Házában, és megbocsátott a Rephaim nevű Hollómásnak, aztán megajándékozta őt azzal, hogy éjszaka ember lehet, miközben büntetésként azzal az átokkal sújtotta, hogy napközben egy holló testébe kényszerítette?

– Igen – bólintott Neferet.

Duantia lassan megrázta a fejét.

– Neferet, egy részem – fiatal énem maradványa – megérti, hogy miért reagáltál így ezekre az eseményekre, akkor is, ha nem volt igazad. Egyszerűen megfogalmazva, nem tanácsolhatsz el egy egész csapatnyi vámpírjelöltet, akik nem tettek semmi rosszat, csak annyit, hogy kiálltak a barátaik mellett. Főleg nem *ezeket a* vámpírjelölteket - jelentette ki. – *Ezt a pár* vámpírjelöltet túlságosan is a tenyerén hordozza az istennő ahhoz, hogy elveszítsük őket.

– És ezzel tulajdonképpen át is térhetünk a másik dologra, amiről beszélni akartam – mondtam. – Mivel a vörös vámpírjelöltek több dologban is különböznek a normális vámpírjelöltektől, talán jobb is, hogy eltanácsolták őket. – Zavartan összevontam a szemöldököm. – Várjunk csak, rosszul fogalmaztam.

– Zoey úgy érti, hogy nem tudunk nyugodtan aludni, hacsak nem lehetünk napközben a föld alatt – magyarázta Stevie Rae helyettem. – Márpedig itt nem nagyon mehetünk a föld alá.

– Szóval azt szeretnék, ha a nappalokat a tulsai vasútállomás alatti járatokban tölthetnék, hét közben pedig éjszakánként átjöhetnének ide az órákra. Nincsen sok vörös vámpírjelölt Stevie Rae csapatában, és rajtam kívül egyetlen másik kék vámpírjelölt sem hagyta el az iskolát, szóval úgy gondolom, hogy én, a vörös főpapnő meg a két, már átváltozott harcos képes lesz kézben tartani a dolgokat. – Ragyogó mosolyt erőltettem az arcomra, és úgy néztem fel Neferetre. – És mivel Neferet olyan nagyszerű főpapnő, tudom, hogy el fog boldogulni mindazzal a változással, amit ez okoz.

Hosszú szünet következett, miközben farkasszemet néztem Neferettel. Végül Duantia így szólt: – Neferet, neked mi a véleményed?

Egy pillanatra elkaptam önelégült képét, mielőtt a kamera felé fordult.

– Miután meghallgattam bölcs álláspontod, Duantia, már látom, hogy tegnap esti döntésem túlságosan is elhamarkodott volt. Mint ahogy Nüx nekem is csak nemrégiben bocsátott meg, a célom csakis az lehet, hogy versenyre keljek az istennő jóindulatával. Nüxnek minden bizsonnyal terve van Zoey-val és barátaival. Talán tényleg az lenne a legjobb, ha másik szállást biztosítanánk nekik. Természetesen így is be kell tartaniuk az Éjszaka Háza szabályait, és engem kell elfogadniuk főpapnőjüként.

– Ööö, nem feltétlenül. – Fittyet hányva Neferet szúrós tekintetére mondandómat kizárólag Duantiához intéztem. – Az idő, amit Skye Szigetén töltöttem Sgiach királynővel, igazán sokat jelentett számomra. Közel kerültünk egymáshoz. Sgiach többek között azt mondta, szeretne tanítani, illetve hogy mostantól szeretne jobban megnyílni a modern világ felé. Bár most nem lehetek vele Skye-on, de így is szeretném az ő példáját követni. – Vettem egy nagy levegőt, és gyorsan elmondtam, amit még meg kellett osztanom velük.

– Szóval, hivatalosan is szeretném a tulsai vasútállomást az Éjszaka Háza hatáskörén kívül helyezni, ahogy Sgiach is tette azt Skye-jal.

– Egyenesen Neferet szemébe néztem. – És mint ahogy Sgiach is teszi, én sem fogok beleavatkozni a te dolgodba, ha te sem az enyémbe.

– Királynőnek merészeled magad nevezni? – Neferet alig jutott szóhoz a döbbenettől.

– Nem. De Sgiach és az ő Védelmezője már megtette ezt. Ráadásul Starkot is a Védelmezők közé fogadták. Amikor a Túlvilágon járt volt kardja, meg minden. Ő az én Harcosom, ami egyben azt is jelenti, hogy királynő lettem. Egy kicsike királynő, de akkor is – tettem hozzá.

– Nem érzem ezt helyesnek – szólt Neferet.

– Ahogy én sem – értett egyet vele Sárkány.

A tanáromra néztem, szavak nélkül is próbálva megértetni velem, hogy *komolyan? Komolyan egyetértesz Neferettel, mikor pontosan tudod mit is tett?* De Sárkány átnézett rajtam, mintha ott sem lennék.

– Ezt meg kell vitatnom a Főtanáccsal, Zoey Redbird. Nem támogatjuk a vámpír királynőket. A vámpírok papnők, harcosok és tanárok, illetve az ezen hivatásokból leágazó életutakat követik. Évezredek óta élünk e szerint a hagyomány szerint.

– De Sgiach királynő – erősködtem. – Évszázadok óta az. Az is elég hosszú idő, hogy hagyományá váljon.

– De nem vámpír hagyomány! – Duantia felemelte a hangját, amitől felállt a karomon a szőr. A Főtanács feje mély lélegzetet vett, hogy lecsillapítsa magát, majd sokkal nyugodtabban folytatta. – Sgiach-ot nem tekinthetjük igazi vámpírnak. Sok-sok évszázada él már elkülönülve tőlünk. A béke, ami fennáll köztünk, törékeny. Nem léphetünk a szigetére. Ő nem hajlandó elhagyni azt. – Duantia egy pillanatra elhallgatott, és felhúzta a szemöldökét. – Vagy ez talán megváltozott, Zoey? Sgiach azt tervezi, hogy elhagyja Skye-t?

– Nem – válaszoltam. – Viszont azt mondta, fontolgatja, hogy újra diákokat fogadjon.

– Ha hagyná, hogy idegenek lépjenek Skye földjére, az rendkívüli lenne. – Duantia hangsúlyából nem azt éreztem, mintha szerinte a „rendkívüli” a „jó dolog” szinonimája lenne.

– Úgy hiszem, kitárni a kapuink a kívülállók előtt pontosan az, amit ilyen változó időkben tennünk kell – szólta Neferet.

Mindenki ránézett. Még Duantia sem tudta, mit mondjon.

– Mivel ez nekem is szívügyem, úgy döntöttem, a gondjaimra bízott Éjszaka Háza ajtaja mostantól nyitva áll a környékbeli emberek előtt. Néhány alantasabb munkára már fel is béreltem néhányukat. Úgy gondolom, ez a bölcs és felelősségteljes viselkedés, főleg ebben a nehéz gazdasági helyzetben. Csak remélni tudom, hogy Sgiach is így tesz majd.

– Ez nagyszerű ötlet, Neferet – mondta Duantia. – Mint ahogy tudjátok, az emberek itt, San Clement szigetén is évszázadok óta jelen vannak. – A vámpír főpapnő elmosolyodott. – Mióta mi is modernné és civilizálttá váltunk.

– A tulsai Éjszaka Házának ugyanez a célja – bólintott Neferet.

– Nos, rendben, akkor tehát mindent megbeszéltünk. A tulsai Éjszaka Háza mostantól embereket is alkalmaz. Rephaim, a vörös vámpírjelöltek, valamint Zoey és barátai bejárnak az órákra, a nappalokat viszont a vasútállomás alatti járatokban töltik. Majd beszélnek a tulsai városi tanáccsal az ingatlan megvétele ügyében.

– És mit döntöttél Zoey királynői státusza és a vasútállomás hovatarozását illetően? – kérdezte Neferet.

Visszatartottam a lélegzetem.

– Mint mondtam, egy ilyen komoly kérdést, mint egy fiatal és tehetséges vámpírjelölt királynővé választása, még ha csak királynőtanoncról is beszélünk, meg kell vitatnom a Főtanáccsal. Amíg döntés nem születik, Zoey Redbird és a tulsai vasútállomás az Éjszaka Háza felügyelete alá tartozik.

– Vagyis én maradok a főpapnőjük – tette hozzá Neferet.

Stevie Rae megköszönte a torkát, mire mindenki felé fordult.

– Nem mintha akadémkoskodni szeretnék, de ha Zoey nem lehet a királynőnk, akkor szükségünk lesz egy főpapnőre, márpedig én

következem a sorban. A vörös vámpírjelöltjeimnek szüksége van valakire, aki olyan, mint ők. Aki megérti őket. Az pedig én lennék. Szóval lehet, hogy még mindig az Éjszaka Házához tartozunk, de hogyha főpapnő fog rendelkezni felettünk, az én leszek.

– Van igazság abban, amit mondasz, ifjú papnő – mondta rögtön Duantia, amitől az az érzésem támadt, mintha csak arra várt volna, hogy Stevie Rae megszólaljon. – Stevie Rae, amíg döntés nem születik Zoey Redbird státuszáról, főpapnőként te felügyelsz az Éjszaka Házához tartozó vasútállomás felett.

– Köszönöm, asszonyom – hajtott fejet Stevie Rae. – És elnézést, nem akartam tiszteletlennek tűnni.

Duantia éles vonásai ellágyultak, ahogy elmosolyodott.

– Nem tűntél tiszteletlennek. Úgy viselkedtél, mint egy főpapnő. Most pedig, ha nincs semmi más, amit meg kell tárgyalnunk, én elvonulnék, hogy értesítem a tanács többi tagját az itt történt eseményekről és döntésekről.

– Nincs más mondandóm – mondtam.

– Nekem sem – tette hozzá Stevie Rae.

– Úgy hiszem, mára ennyi elég volt – értett egyet Neferet.

– Nagyszerű. Akkor én elbúcsúzom. Legyetek áldottak!

A számítógép furcsa hangot adott, ahogy a Skype vonalat bontott, a képernyő pedig elsötétült.

– Nos, ez igazán érdekesítő volt – mondta Lenobia.

Csak miután megszólalt, jöttem rá, hogy az egész Skype-beszélgetés alatt egyetlen szót sem szólt. Eltűnődtem. Korábban egyértelműen a mi oldalunkon állt Neferettel szemben, de valaha Sárkány is kiállt mellettünk.

– Igen, az érdekesítő jó szó arra, hogy leírjuk, mi is történt itt – szólt Neferet.

– Gratulálok, főpapnő – fordultam Stevie Rae felé.

– Igen, gratula – tette hozzá Erik.

– Eddig is te voltál a főpapnőnk, de azért jó érzés, hogy most már hivatalos – vont vállat Kramisha.

– Nem akarom, hogy bejárjon az órára – szólt közbe Sárkány hirtelen, elvágva a jókívánságok sorát.

Már nyitottam a számat, hogy megvédjem Rephaimet, még akkor is, ha nagyon furának tűnt, hogy pont Rephaimet védem meg, de Stevie Rae hirtelen válasza egyszerre lepett meg és hallgattatott el.

– Azt hiszem, igazad van. Tudom, hogy mennyire nehéz ez neked, Sárkány. Mi lenne, ha megkérném Starkot és Dariuszt, hogy tartsanak különórákat, mondjuk késdobálásból, vagy valami olyasmiből? Rephaim járhatna azokra az órákra.

– Nem is rossz ötlet – helyeselt Lenobia. – Miután minden vámpírjelöltnek kötelező felvennie valamilyen önvédelmi tantárgyat, amúgy is túl sok diákok lenne.

– Ja, halottnak kéne lennünk. Az, hogy mégsem haltunk meg, alaposan felduzzasztja az osztálylétszámot – tette hozzá Kramisha.

Neferet mélyet sóhajtott, majd így szólt: – Azért volt minden vámpírjelöltnek kötelező az önvédelmi oktatás, mert a Hollómások támadásától tartottunk. Egyedül én látom a borzalmas iróniát abban, amiről beszéltek?

– Én is látom. Nagyon is – helyeselt Sárkány.

– Én meg azt látom, hogy ti továbbra is csak akadékoskodni tudtok – mondta Stevie Rae. Megfordult, és a lábujjai majdnem összeérték Neferetével. Nem pislogott. Nem adta meg magát. Az LB-m erős volt és határozott, és sokkal érettebbnek tűnt a koránál.

Stevie Rae úgy nézett ki, mint egy főpapnő.

Egy főpapnő, aki éppen veszélyes ellenséget szerez magának.

– Duantia úgy döntött, hogy Rephaim és a többiek maradhatnak – mondtam, ahogy felemelkedtem a székről, Stevie Rae és Neferet közé állva. – Ugy gondolom, a legfontosabb feladatunk most az, hogy kiigyaljuk, hogyan oldhatnánk meg a helyzetet a legkevesebb stresszel és problémával. – Sárkányra néztem. Próbáltam gyűlölettől izzó szemében megtalálni azt a kedves és bölcs Kardok Urát, akit egykor ismertem. – Abból hosszú időre elegendő kijutott már nekünk, nem gondoljátok?

– A lovardában leszek a normális vámpírjelöltekkel – vetette oda Sárkány, ahogy sietve elhagyta a szobát.

– Stevie Rae, kérlek, mondd meg Starknak és Dariusznak, hogy az istállóban megtarthatják az óráikat – szölt Lenobia.

– Örömmel hallom, hogy ilyen rugalmasan állsz a változáshoz, Lenobia Professzor – fordult hozzá Neferet. – Az általam felbérelt emberek közt az elsők között lesz egy istállófiú, aki majd segít... – pillanatnyi hatásszünetet tartott, mialatt tekintetét végighordozta Stevie Rae-n, Kramishán és rajtam... a *mocsok* eltakarításában az istállóból.

– Trágya – hangzott Lenobia gyors válasza. – Nincs mocsok az istállómban. Csak trágya. És nincsen szükségem segítségre az eltakarításához.

– De akkor is el kell fogadnod a segítséget, mert így a helyes, és mert a Főtanács épp most hagyta jóvá. Nem igaz?

– Úgy fogok tenni, ahogy helyesnek látom.

– Akkor tehát úgy fogsz dönteni, ahogy számítottam – azzal Neferet hátat fordított Lenobiának, lezárták tekintve a beszélgetést. – Zoey és Stevie Rae, úgy gondolom, a vörös vámpírjelölteknek a szerint az órarend szerint lenne ildomos folytatnia a tanulást, amivel halálukkor rendelkeztek – mondta szárazon. – Nektek kettőtöknek is csatlakoznotok kéne hozzájuk. Akár különleges Átváltozáson mentetek keresztül – mutatott Stevie Rae-re –, akár csak egyszerűen különleges vámpírjelöltek vagytok – tért át Kramishára és rám. – A lényegen nem változtat. Be kell menetek órára. Mindany-nyian túlságosan fiatalok vagytok ahhoz, hogy igazi súlya legyen a szavatoknak, főleg megfelelő oktatás nélkül. Nemsokára kezdődik a negyedik óra. Menjetek! A gyűlést ezennel berekesztem.

Anélkül, hogy legalább egy „áldottak legyetek”-et odavetett volna, kilibegett a szobából.

– Jó nagy gubanc ez a nő – jelentette ki Kramisha.

– Az nem kifejezés! – értett egyet Stevie Rae.

– De Neferetet akkor is ismerjük. Tudjuk, ha vele harcolunk, egy olyan főpapnővel küzdünk meg, aki rossz útra tért és teljesen

megőrült – mondta lassan Lenobia. – Jobban aggódom Sárkány miatt.

– Akkor tehát a mi oldalunkon állsz? – kérdeztem a Lovak Úrnőjét.

Lenobia felém fordította szürke szemét.

– Egyszer már mondtam neked, hogy megküzdöttem a Sötétséggel. A mai napig viselem annak a találkozásnak mind a testi, mind a lelki sebeit, és nem fogom még egyszer hagyni, hogy a gonosz és a Sötétség tönkretégye az életem. Veled tartok. – Stevie Rae és Kramisha felé intett fejével. – Mint ahogy veletek is, mivel ti is az istennőt követitek. – Hirtelen Erikhez fordult, aki ugyan felállt, de nem hagyta el a helyiséget. – És te ki mellé állsz?

– Én vagyok a tulsai Éjszaka Háza Nyomkövetője.

– Ezt tudjuk, de melyik oldalon állsz? – kérdezte Stevie Rae.

– Arra az oldalra, amelyik megjelöli a gyerekeket, és megváltoztatja a sorsukat – kerülte ki a válaszadást Erik.

– Erik, egy nap döntened kell majd – mondtam neki.

– Hé, az, hogy nem fordulok szembe nyíltan Neferettel, még nem jelenti azt, hogy nem döntöttem!

– Nem, csak annyit jelent, hogy a döntésed bizonytalan – jelentette ki Stevie Rae.

– Tökmindegy! Te sem tudhatsz mindent, Stevie Rae – azzal Erik kiviharzott a szobából.

Kramisha felhorkant.

– Ennyit a szépfiúról.

Bár elszomorított, de egyet kellett vele értenem.

– Megyek, és csinállok helyet az arénában a Harcosok óráinak – szolt Lenobia. – Ti pedig kerítsétek elő a két Harcost, és mondjátok meg nekik, hogy tanárok lesznek. Legalábbis ideiglenesen.

– Nem hiszem, hogy túl nagy falat lesz megtalálni őket – rántottam meg a vállam. – Valószínűleg a lovardában vannak, és a kardjukkal játszanak.

– Veled megyek – ajánlkozott Stevie Rae.

– Azt hiszem, én bemegyek a negyedik órára – mondta Kramisha nagyot sóhajtva.

Ahogy Stevie Rae-vel elhagytuk a szobát, barátnőm elkapta a karom, és lelassított, hogy kettesben maradjunk a folyosón.

– Hé, azt ugye tudod, hogy csak azért, mert a Főtanács meg azok ott bent a vasútállomás főpapnőjének neveztek, meg minden, még nem jelenti azt, hogy a főnököd akarok lenni, vagy ilyesmi.

Meglepetten pislogtam rá.

– Persze hogy tudom. Amúgy meg nagyszerű főpapnő vagy, úgyhogy tudom, nem leszel főnökösködő púp a hátamon.

Nem nevetett fel, mint ahogy számítottam. Helyette megráncigálta az egyik tincset, amiről tudtam, hogy nála a stressz jele.

– Oké, ez így nagyon szép, meg minden, de én alig két másodperce vagyok főpapnő. Tudnom kell, hogy számíthatok a segítségedre.

Belékaroltam, és összeütöttem a vállunkat.

– Rám mindig számíthatsz, tudod nagyon jól.

– Még Rephaim után is?

– Még Loren és Kalona és Stark után is? – replikáztam.

Stevie Rae elvigyorodott.

– Mindig egy lépéssel előttem kell járnod, ugye?

– Ami azt illeti, most inkább három lépéssel járok előtted – mondtam, amitől ő elnevette magát, én viszont csak sóhajtottam egy nagyot.

Elhagytuk az Éjszaka Háza azon részét, ahol a toronyszerű média-központ kapott helyett, majd balra fordultunk a járdán, ami a lovardához és az istállóhoz vezetett. Hideg éjszaka volt, de hihetetlenül tiszta. Az ég tele volt csillagokkal, amik átragyogtak az iskola tölgyfáinak csupasz, téli ágai között.

– Jaj, olyan helyes, nem?

Úgy tettem, mintha nem tudnám, miről beszél.

– Ki? Stark? Ja, eléggé.

Stevie Rae meglökött a vállával.

– Rephaimról beszélék.

– Ja, hogy o. Igen, eléggé rendben van. – Hezitáltam kicsit, majdnem meg sem kérdeztem, de aztán mégis úgy döntöttem, megteszem. Végül is LB-k voltunk, és az LB-k bármit megkérdezhetnek egymástól. – Szóval, láttad, ahogy madárrá változott?

Éreztem, ahogy megfeszülnek a tagjai, de a hangja majdnem normális volt, mikor megszólalt.

– Igen, láttam.

– Milyen volt?

– Rettenetes.

– És... ööö... ott maradt? Vagy rögtön elrepült? – Nem tehettem róla. Rettenetesen érdekelt, mint egy autóbaleset.

– Rögtön elrepült. De ahogy lement a nap, vissza is jött. Azt mondja, mindig meg fogja találni a hozzám vezető utat.

– Akkor úgy is lesz – nyugtattam meg. Rossz volt hallani a hangjából kicsendülő aggodalmat.

– Szeretem őt, Z. Igazán jó ember. Esküszöm.

Már nyitottam a számat, hogy megmondjam, hiszek neki, de egy ordítás félbeszakított. Egy pillanatig nem is értettem, mit is ordítanak, csak a veszélyt éreztem. Stevie Rae viszont rögtön megértette.

– Ó, ne! Sárkány az! A harcosait hívja!

Elengedte a karom, és futásnak eredt Sárkány hangjának irányába. Baljós előérzettől gyötörve követtem.

ÖTÖDIK FEJEZET

Rephaim

– Mit kerestek itt? – kiáltotta Rephaim a feje fölött ülő három Hollómásnak. Gyorsan körbenézett. Ha lett volna rá ideje, megkönnyebbülten felsóhajt, amiért az iskola ezen része kihalt; már minden vámpírjelölt bement a negyedik órára. – El kell mennetek innen, mielőtt bárki meglát titeket – mondta sokkal halkabban.

– Rephaim? Hogyan?

Bár három Hollomás volt jelen, mindössze egyikjük beszélt. Rephaim rögtön felismerte benne Nisrocot, emberszerűbb testvérei egyikét.

– Most már Nüx útját követem. Az istennő megbocsátott nekem és befogadott, és mikor ezt megtette, teljesen emberi alakkal ajándékozott meg. – Biztos volt benne, hogy akármit is mond Nisrocnak, az szó szerint vissza fog jutni az apjához.

– Megbocsátásss? Miért?

Rephaim a fivérére nézett, és elöntötte a szájalom. *Nem látja, hogy nem csak az az út létezik, amit apánk kijelöl számára, mint ahogy azt sem, hogy amit Kalona nevében tesz, az rossz.*

– Nisroc, amikor mi... – megállt egy pillanatra. *Nem, gondolta, csak a saját nevemben beszélhetek.* – Amikor bántottam másokat, amikor embereket öltem, és nőket erőszakoltam meg, és mindent elvettem csakis azért, mert megtehettem – az rossz volt.

Nisroc előre-hátra ingatta a fejét. Két másik fivére, két lény abból a névtelen, szörnyűséges hordából, ami apja akaratát követte, csak halkán sziszegett.

Valami nyugtalanította őket, bár ahhoz nem voltak elég fejlettek, hogy felfogják, micsoda.

Végül Nisroc szólalt meg.

– Apánk parancsa. Nem rossz.

Rephaim megrázta a fejét.

– Még apánk is tévedhet. – Nagy levegőt vett, majd hozzátette: – És ti is választhattok más utat.

A két névtelen teremtmény abbahagyta a sziszegést, és döbbsen meredt rá. Nisroc összehúzta vörös, emberi szemét.

– Ő tette essszst. A nőssstény. Ahogy apánk mondta!

– Senki sem tett velem semmit. Én magam döntöttem. – Rémülten rájött, mit is mondott testvére. – Nisroc, a vörös, Stevie Rae, *ő nem vett rá semmire. Én választottam őt és az istennőjét.* Nem bánthatod a vöröset. Soha. Ő hozzám tartozik. Megértetted?

– Tiéd. A főpaprót megölni nem szabad – ismételte Nisroc gépiesen, de Rephaim látta, ahogy szeme gonoszul felvillan.

– Most már el kell menetek – szólt testvéreihez. – Senki sem láthat meg benneteket. És nem is térhettek vissza.

– Elősször, apánk üsszenete. – Nisroc leugrott a fa vastag, középső ágáról Rephaim elé. A két másik Hollómás követte, két oldalról körbev éve őt. – Apánk oldalán, ott a helyed. De legyél itt. Figyelj. Várj. Kémkedj.

Rephaim ismét megrázta a fejét.

– Nem. Nem fogok apánknak kémkedni.

– De! Apánk akarata! – Nisroc kitérta szárnyát, mozdulatát a két másik Hollómás is megismételte. Feldúltan ringatta előre-hátra fejét, miközben kezét ökölbe szorította.

Rephaim nem gondolta, hogy fenyegetést jelentenének számára. A fizikai veszélyt nem is érzekelte. Túlságosan hozzá volt szokva a fivéreihez – túlságosan hozzá volt szokva ahhoz, hogy egy legyen közülük. Nem, ez több volt annál. Rephaim túlságosan hozzá volt szokva ahhoz, hogy a vezetőjük legyen.

– Nem – ismételte. – Többé nem követem apánk akaratát. Megváltoztam, kívül és belül egyaránt. MenjeteK vissza hozzá, és

mondjátok ezt meg neki. – Egy pillanatig hezitált, majd folytatta. – Mondjátok meg neki, hogy nem változtatom meg a döntésem.

– Gyűlölni téged, azt fogja tenni – sziszegte Nisroc.

– Tudom. – Rephaim szívébe fájdalom hasított.

– Gyűlölni téged, azt fogom tenni.

Rephaim összehúzta a szemöldökét.

– Nem muszáj gyűlölnöd.

– Nekem muszáj.

Rephaim lassan kinyújtotta a kezét, felajánlva alkarját Nisroc-nak, ahogy a harcosok köszöntik egymást.

– Nem kell gyűlölnöd. Elválhatunk barátokként – fivérékként – is.

Nisroc habozott, fejét egyik oldalról a másikra döntve. Összehúzott tekintete megenyhült. Fenyegető testtartása megváltozott. Már éppen mozdult volna, már éppen nyitotta a száját, de Rephaim sosem tudta meg, fivére mit akart mondani, mert ebben a pillanatban Sárkány Lankford ordítása törte meg a csendet.

– Erebosz Fiai! Hozzám! – rohant feléjük a Kardok Ura.

Rephaim testét megbénította a pánik. Földbe gyökerezett lábbal állt a káosz közepén, ahogy testvérei sziszegve és viczorogva viszonozták Sárkány támadását. Dermedten figyelt, miközben tudta, hogy pillanatokon belül kivont kardú és felajzott újú Harcosok fogják ellepni az udvart, akik majd csatlakoznak Sárkányhoz, és lemészárolják három fivérét.

– Sárkány, ne! – ordította. – Nem bántottak senkit!

Sárkány hangja a csatazajt elnyomva szállt hozzá.

– Vagy velünk vagy, vagy ellenünk! Nem lehetsz pártatlan.

– De igen! – kiáltott vissza Rephaim. Karját széttárta, mintha megadná magát. – Pártatlan maradok! – Tett egy lépést Sárkány felé.

– Nem bántottak senkit! – ismételte. – Nisroc, testvéreim, fejezzétek be a harcot!

Rephaim úgy érezte, Nisroc tényleg megfontolta szavait. Egészen biztos volt benne, hogy testvére figyelt rá, megértette őt, és vissza akart vonulni.

Ekkor Neferet hangja hasított az éjszakába.

– Aurox! Védj meg! Pusztítsd el őket!

Neferet teremtménye szinte berobbant a harcolók közé.

A fal felől jött, Rephaimmel szembe. Először embernek tűnt. Az alakja olyan volt, mint egy fiatal férfié, bőre a vámpírjelöltek és a vámpírok tetoválásaitól mentes. De túl gyorsan mozgott ahhoz, hogy ember legyen. A teste szinte elmosódott, ahogy lecsapott.

Hátulról támadva elkapta a hozzá legközelebb álló Hollómás kitért szárnyát, és egyetlen borzalmas mozdulattal letépte annak testéről.

Több évszázados létezése alatt Rephaim látott már borzalmas dolgokat – követett el rettenetes, gonosz tetteket. De valahogy új, emberi nézőpontja még szörnyűbbé tette az elé táruló erőszakot. Testvérével együtt ordított, ahogy az a földre zuhant a kintől vergődve, miközben hátából dőlt a vér.

Aurox ekkor kezdett el megváltozni. Bár Rephaim az elejétől a végéig látta, mi történik, alig bírta felfogni.

A teste nagyobb, szélesebb lett.

A fejéből szarvak nőttek ki.

Az öklei megduzzadtak.

A bőre hullámozott, megmozdult, lüktetett, mintha valami ki akart volna szakadni alóla.

A teremtmény lehajolt, és egy szinte már kecses mozdulattal lecsavarta a testvére fejét.

Még Sárkány Lankford is mozdulatlaná dermedt, annyira letaglózta a látvány.

Rephaim sokkos állapotban fordult Nisroc felé.

– Menjetek! Repüljete el! – ordította.

Nisroc, egyetlen fivérével nyomában, fájdalmas kiáltást hallatva felemelkedett a véráztatta földről.

Az átalakult lény felüvöltött, és utánuk ugrott, sikertelenül próbálva visszarántani a Hollómásokat az égről. Mikor patájával a téli fűbe csapódva újra földet ért, szikrázó, holdszín szemét Rephaimre emelte.

Rephaim azt kívánta, bárcsak lennének még szárnyai, vagy legalább lenne nála valamilyen fegyver.

Védekező állásba helyezkedett, és felkészült a teremtmény támadására.

– Rephaim! Vigyázz!

A hang hallatán félelme megsokszorozódott, ahogy Stevie Rae, a sarkában szorosan Zoey-val, rohanni kezdett felé.

A lény leszegte a fejét, és támadásba lendült.

Zoey Közvetlenül Stevie Rae mögött voltam, ahogy a küzdelem felé rohantunk. Jesszusom, csak annyit mondhatok, hogy az egész totál undorító, borzalmas és megdöbbentő volt.

Alig értettem, mi történik. A fejünk fölött két Hollómás menekült rémülten sikoltozva. Egy másik Hollómás fej nélküli (úhhh!) teste a földön hevert. Még mindig rángatózott, furcsa szagú vére pedig Sárkány lába elé folyt. Rephaim kicsit távolabb állt tőlük, mintha végignézte volna a küzdelmet, de nem vett volna részt benne. Valahogy Neferet is odakerült, aki csak állt, és vigyorgott, mint egy elmebeteg. És az egésznek a közepén ott volt egy teremtmény, aki bár kicsit emberinek tűnt, mégsem volt az. Amint megláttam, melegséget éreztem a mellkasomnál. Odanyúltam, és megfogtam a kemény, felforrósodott márványkarikát, ami vékony ezüstláncon lógott a nyakamban.

– A látókövem – motyogtam magamnak. – Már megint? De miért most?

Tekintetem önkéntelenül is a teremtményre vándorolt, mintha a válasz az orrom előtt heverne. Bár a lába patában végződött, fejéből pedig szarvak nőttek ki, az arca egészen emberi volt. A szeme ragyogott. Megpróbálta elkapni az egyik levegőbe emelkedett Hollómást, de amikor ez nem sikerült neki, Rephaim felé fordult, leszegte a fejét, és támadott.

– Rephaim! Vigyázz! – kiáltotta Stevie Rae szerelme felé rohanva. Kitérta a karját, és hallottam, ahogy a földet szólítja.

– Szellem! – kiáltottam, miközben próbáltam lépést tartani barátnőmmel. – Adj erőt Stevie Rae-nek! – Éreztem az elem

válaszát, ahogy elsuhant mellettem egyenesen Stevie Rae irányába pont úgy, mint a saját eleme, a föld. Stevie Rae olyan mozdulatot tett, mintha egy hatalmas labdát készülné eldobni, mire ragyogó, zöld fal emelkedett ki a földből, akár egy visszájára fordított vízesés, megvédve Rephaimet támadójától.

A lény nekicsapódott a falnak, visszapattant, majd háttal a földre zuhant. Stevie Rae kihúzta magát, és büszkén állt meg Rephaim mellett. Megfogta a kezét. Másik kezét felemelte, és amikor a lény megpróbált felkelni, lefelé csapott a kezével, és így szólt: – Nem! Ott maradsz! – Ragyogó zöld hullám terítette le a gyilkos szörnyet, és a földhöz szegezte.

– Elég legyen! – szólt Neferet a teremtményhez lépve. – Aurox nem az ellenségünk. Engedjétek el most azonnal!

– Nem teszem meg, ha továbbra is fenyegeti Rephaimet – mondta Stevie Rae, majd Sárkányhoz fordulva megkérdezte: – Rephaim együttműködött a Hollómásokkal?

Sárkány anélkül válaszolt, hogy Rephaimre pillantott volna.

– Beszéltek velük, de a támadásban nem vett részt.

– Ők sem támadtak! – fakadt ki Rephaim. – Azért jöttek, hogy velem beszéljenek – semmi másért. Te támadtad meg őket!

Sárkány végre Rephaimre emelte a tekintetét.

– A Hollómások az ellenségeink.

– Ők a fivéreim. – Rephaim hangja hihetetlenül szomorúan csengett.

– El kell döntened, kinek az oldalán is állsz – mondta Sárkány komolyan.

– Már megtettem.

– És úgy tűnik, az istennő is így gondolja – szólt közbe Neferet.

– Aurox – szólította a teremtményt, aki még mindig a hátán feküdt a föld erejének fogságában a csatának vége. Már nem kell senkit sem megvédened. Befejezheted a harcot. – Smaragdszín szemét Stevie Rae felé fordította. – Most pedig engeddd el!

– Köszönöm, föld – mondta Stevie Rae. – Elmehetsz. – Legyintett a kezével, mire a zöld ragyogás szertefoszlott, eleresztve a teremtményt.

Csakhogy amikor felállt, már nem ugyanaz a lény volt. Egy fiú állt a helyén – egy gyönyörű, szőke fiú, holdszín szemmel és angyali arccal.

– Az meg ki? És hogy a francba került ide ennyi vér? – Stark olyan hirtelen jelent meg mellettem, hogy összereztem a hangjára.

– Ó, a picsába! Egy halott Hollómás – szólt Aphrodité, ahogy ő, Dariusz, és látszólag a fél iskola összegyűlt körülöttünk.

– Az ott pedig egy nagyon csinos embersrác – tette hozzá Kramisha, tetőtől talpig végigmérve az ismeretlen fiút.

– Nem ember – mondtam a látókövembe kapaszkodva.

– Akkor meg mi? – kérdezte Stark.

– Ősi mágia – jelentettem ki, ahogy a kirakós darabkái kezdtek összeállni a fejemben.

– Ezúttal igazad van, Zoey – lépett Neferet a srác mellé, majd kitért karral így szólt: – Éjszaka Háza! Ő itt Aurox – Nüx ajándéka számomra bocsánata jeléül.

Aurox előrelépett. Furcsa színű szemével az enyémbe nézett. A tömeg felé fordult, de közben végig engem nézve, öklét a szíve fölé helyezte, és meghajolt.

– Megeszem a kalapom, ha ő tényleg Nüx ajándéka – motyogta Stevie Rae.

Most az egyszer Aphrodité is egyetértően horkant fel.

Csak bámultam. Nem éreztem mást, csak a látókő melegét a bőrömon.

– Zoey, mi a baj? – kérdezte Stark gyengéden.

Nem válaszoltam. Helyette elszakítottam a tekintetem Auroxról, és Neferet felé fordultam.

– Valójában honnan jött? – A hangom erős volt és kemény, de úgy éreztem, mintha a gyomrom ki akarna fordulni a helyéről.

Hallottam a hátam mögött álló diákok izgatott sutyorgását, és tisztában voltam vele, hogy ostobaság lenne itt és most nyíltan szembefordulnom Neferettel. De nem tudtam leállítani magam. Neferett hazudott erről az egész Aurox-dologról, és valami miatt nekem csak ez számított.

– Már elmondtam, honnan jött. Tudod, Zoey, pontosan ezért kell visszajönnöd az iskolába, újra bejárnod az óráidra és folytatni a tanulmányaidat. Úgy érzem, már képtelen vagy figyelni.

– Azt mondtad, ősi varázslat teremtette. – Nem is figyeltem az egész passzív-agresszív marhaságára. – Én pedig eddig csak Skye Szigetén találkoztam ősi varázslattal. – *És pontosan ezt láttam előző este*, mondtam magamban, *amikor a látókövön keresztül tekintettem Starkra- a Védelmező Harcosok ősi varázslatát, amit még Skye Szigetéről hozott magával*. Hiába zúgott a fejem, még nem végeztem Neferettel. – Tehát azt mondd nekem, hogy Skye Szigetéről származik?

– Bolond gyermek, ősi varázslatot nem csak a szigeten találhatsz. Kétszer is meg kellene gondolnod, mielőtt mindent elhiszel, amit mondanak neked, főleg ha olyan vámpírtól hallod, aki királynőnek hívhatja magát, és évszázadok óta nem hagyta el a szigetét.

– Még mindig nem válaszoltad meg a kérdésem. Honnan jött?!

– Milyen mágia lehetne ősibb annál, mint amelyik egyenesen az istennőtől származik? Aurox Nüx ajándéka számomra! – Neferet magabiztosan a tömegre nézett, és elnevette magát, mintha csak egy irritáló gyerek lennék, aki véletlenül betévedt a felnőttek bulijára.

– És mivé változott? – Nem tudtam visszafogni magam, hiába voltam vele tisztában, hogy totál idegesítőnek és akadékoskodónak tűnök, mint azok a lányok, akiknek mindig mindenhez van még hozzáfűznievalója – és sosem valami kellemes megjegyzés.

Nefret mosolya beragyogta az udvart.

– Aurox az Éjszaka Házának Védelmezőjévé változott. Nem gondoltad, ugye, hogy te vagy az egyetlen, aki megérdemel egy Védelmezőt? – Széttárta a karját. – Mindannyian megérdemeljük!

Gyertek közelebb, üdvözöljétek! Aztán térjünk vissza az órákra, hogy folytathassuk azt, amiért az Éjszaka Háza létrejött, a tanulást!

Ordítani akartam. Aurox nem Védelmesző! Gyűlöltem Neferetet, amiért így kiforgatta a szavaimat. Nem tudtam levenni a szemem Auroxról, ahogy a vámpírjelöltek (főleg lányok) közelebb húzódtak hozzá, óvatosan, nehogy belelépjenek a vérbe, vagy rátapossanak a Hollómás undorító maradványaira.

Magam sem tudom, miért, de üvöltöni lett volna kedvem.

– Ebből nem kerülhetsz ki győztesen – mondta Aphrodité. –A tömeg meg a szépfiú az ő oldalán állnak.

– Az nem egy szépfiú. – Még mindig a látókövet szorongatva elfordultam a nevetséges jelenettől, és elindultam vissza az iskola épülete felé. Éreztem Stark pillantását a tarkómon, de a járdára szegeztem a tekintetemet.

– Z, mi a baj? Oké, szóval Aurox nem csak egy szépfiú. Ez annyira borzalmas? – kérdezte Aphrodité.

Megálltam, és feléjük fordultam. Mindannyian ott voltak, úgy követtek, mint kiskacsák a kacsamamát: Stark, Aphrodité, Dariusz, az Ikrék, Damien, Kramisha, Stevie Rae, még Rephaim is. A kérdésem Rephaimhez intéztem.

– Te is láttad, ugye?

Higgadtan bólintott.

– Ahogy átváltozott? Igen, láttam.

– Mit láttál? – kérdezte Stark hevesen.

– Kezdett bikává változni – mondta Stevie Rae. – Én is láttam.

– Az a fehér szépfiú félúton volt a bikává válás felé? Az nagyon nem jó. – Jegyezte meg Kramisha, visszapillantva a tömegre, amit a hátunk mögött hagytunk.

– Fehér fiú – fehér bika – motyogta Stevie Rae, majd, mintha csak én mondtam volna, megszólalt: – Ó, a pokolba is!

HATODIK FEJEZET

Erik

Éppen a drámatanterem felé baktatott, és azt kívánta, bárcsak inkább egy film díszletei közé léphetne L.A.-ben, Új-Zélandon, Kanadában... a fenébe is, akárhol, csak nem Tulsában! Közben az járt a fejében, hogyan is lett az iskola legszexisebb vámpír-jelöltjéből és – a legmenőbb L.A.-i vámpírügynök szerint a következő Brad Pitiből – egyik pillanatról a másikra drámatanár és vámpír Nyomkövető.

– Zoey – motyogta Erik maga elé minden akkor csúszott félre, amikor megismertem.

Vacak érzés volt kimondani, akkor is, ha tudta, hogy senki sincs a közelében. Tényleg bírta Z-t. Már majdhogynem barátok voltak. Amit nem bírt, az az őt folyamatosan körülvevő örültekháza volt. *Az a csaj egyszerűen vonzza a bajt*, gondolta magában, *kész örület*. Nem is csoda, hogy szakítottak. Erik nem volt örült.

Megdörzsölte a jobb tenyerét.

Néhány vámpírjelölt szaladt el mellette, ő pedig elkapta egyikük skótkockás iskolai kabátjának gallérját.

– Hé, mi ez a sietség? És miért nem vagytok órán? – nézett szigorúan a gyerekre. Nem mintha különösebben érdekelte volna, inkább azért volt dühös, mert pontosan úgy viselkedett, mint azok a tanárok, akiket annyira rühellt vámpírjelölt korában.

Attól pedig csak még dühösebb lett, amikor látta, hogy a srác összerezzen, mint aki mindjárt összevizeli magát.

– Valami történik odakint. Valami harc, vagy... valami.

– Tűnés! – Erik taszitott rajta egyet, és elengedte a kölyköt, aki rögtön eliszkolt.

Erik nem is gondolt rá, hogy követi. Nagyon is jól tudta, mit találna – Zoey-t, a zűrzavar közepén. Éppen elég barátja volt, hogy kirángassák belőle. Zoey nem volt az ő felelőssége, a francha is, mint ahogy az sem tartozott a hatáskörébe, hogy megszabadítsa a francos világot a francos Sötétségtől.

Már éppen nyitotta volna a tanterme ajtaját, amikor a tenyere elkezdett égni. Megrázta a kezét. Aztán megdermedt, és csak bámult rá.

A labirintusszerű spirálminta kiemelkedett a bőréből, mintha frissen billogozták volna meg.

Aztán elérte a bűbáj. Majdnem ledöntötte a lábáról.

Elakadt a lélegzete, megfordult, majd a diákok parkolójában álló vörös Mustangjához futott. A sürgető érzés a bensőjében egyre fokozódott, szinte már lázban égett, képtelen volt csendben maradni, a gondolatai pedig mondatszilvánakként hagyták el száját.

– Broken Arrow. South Juniper Avenue, kettőezer-nyolcszáz-egy. Gyorsan. Harmincöt percen belül. Oda kell érnem. Oda kell érnem. Shaylin Ruede. Shaylin Ruede. Gyerünk gyerünk gyerünk gyerünk... Erik tudta, mi történik vele. Felkészítették erre. Az Éjszaka Háza előző Nyomkövetője, aki Kharónnak hívatta magát, elmondta neki, mire számíton. Ha eljön az ideje, hogy megjelöljön egy vámpírjelöltet, a tenyere égni fog; tudni fogja a helyet, az időpontot és a nevet; leküzdhetetlen késztetést fog érezni, hogy odamenjen.

Erik azt hitte, készen áll erre, de nem számított rá, hogy a késztetés ilyen elsöprő erejű lesz – majdnem ledöntötte a lábáról, úgy hajtotta a cél felé, együtt lüktetve a pulzusával, ami a tenyerében égett.

Shaylin Ruede lesz az első vámpírjelölt, akit megjelöl.

Harminc percébe telt, hogy Tulsa belvárosából a Broken Arrow csendes külterületén megbújó kicsike társasházhoz érjen. Erik behajtott a parkoló vendégeknél feltartott részébe, és leállította a kocsit. A keze remegett, ahogy kiszállt a Mustangból. A bűbáj az

épület mellett futó, az úttal párhuzamos járdához vezette. A társasházat lágy, fehér fényű lámpák vették körül, amik úgy néztek ki, mint hatalmas, kovácsoltvas oszlopokon pihenő, opálos fényű akváriumok, amiknek fénye a járdára vetült. A járda utca felőli oldalát öreg cédrusok és tölgyek szegélyezték. Erik az órájára pillantott. Háromnegyed tizenkettő volt. Furcsa hely és idő egy kölyök megjelöléséhez, de Kharón azt mondta neki, a Nyomkövetőt hatalmába kerítő bűbáj sosem téved – mindössze követnie kellett, hagynia, hogy az ösztönei vezessék, és akkor minden rendben lesz.

Viszont az utca akkor is teljesen kihalt volt, és Erik már éppen kezdett volna pánikba esni, amikor meghallotta a finom kopogást. Éppen vele szemben egy lány lépett ki az épületből. Lassan lépdelt a járdán, Erik felé haladva. Valahányszor az egyik fénykör alá ért, Erik alaposan megnézte. Eléggé kistermetű volt – egy aprócska lány rengeteg barna hajjal. Igazából annyi, és olyan szép, fényes haja volt, hogy egy pillanatra el is terelte Erik figyelmét minden másról, és csak azt látta – egészen addig, amíg újra fel nem figyelt a halk kopogásra. A lány hosszú, fehér pálcát tartott a kezében, amivel folyamatosan az előtte lévő területet pásztázta. A navigálásban a bot hangja segítette, így azonosította a tárgyakat, amikhez hozzáért. Pár méterenként megállt, és borzalmas köhögés rázta meg a testét.

Erik azonnal megértett két dolgot: először is ez a lány Shaylin Ruede, a tinédzser, akit meg kell jelölnie. Valamint azt, hogy Shaylin vak.

Erik leállította volna magát, ha tudja, de Kharón szerint semmilyen halandó vagy mágikus erő nem szakíthatta el őt ettől a lánytól egészen addig, amíg a megjelölés be nem következik. Mikor Shaylin már csak egy-két méternyire volt tőle, Erik kifordított tenyérrel felemelte a kezét és a lányra mutatott. Kinyitotta a száját, de Shaylin hamarabb megszólalt.

– Helló? Ki vagy? Ki van itt?

– Erik Night – mondta Erik gondolkodás nélkül, majd megrázta a fejét és megköszöri a torkát. – Nem. Ez így nem jó.

– Nem te vagy Erik Night?

– De igen. Vagyis úgy értem, nem. Várj, így sem jó. Nem ezt kéne mondanom. – A keze remegett, és úgy érezte, mindjárt elájul.

– Jól vagy? Mert nem úgy hangzik. – Shaylin felköhögött. – Te is elkaptad azt a nyavalyát, amit én? Egész nap vacakul éreztem magam.

– Nem, jól vagyok. Csak valami mást kéne neked mondanom, ami nem a nevem, vagy valami olyasmi. Ó, basszus. Ezt nagyon elszúrtam. Pedig sosem kavarodom bele a szövegembe. Ez így nagyon nem jó.

– Egy szerepet próbálsz?

– Nem. És fogalmad sincs, mennyire ironikus a kérdésed – mondta Erik, ahogy megdörzsölte izzadó arcát. Teljesen össze volt zavarodva.

Shaylin oldalra billentette a fejét, és összehúzta a szemöldökét.

– Ugye nem akarsz kirabolni? Tudom, hogy késő van, meg minden, meg vak is vagyok, és nem is kéne kint lennem, de ilyenkor tudok a legkönnyebben sétálni. Nem sokat lehetek egyedül.

– Nem foglak kirabolni – szólt Erik szenvedő hangon. – Sosem tennék olyat.

– Akkor meg mit csinálsz idekint, és mit szúrtál el?

– Ez nagyon nem úgy megy, ahogy kéne!

– Ha elrabolsz, az egyikünknek sem lesz jó. A nevelőanyámmal élek. Semmi pénze sincs. Tulajdonképpen, mivel suli után a könyvtárban dolgozom, nekem szerintem több pénzem van, mint neki. Ööö... nem mintha most akármennyi is lenne nálam.

– Hogy elrabolni téged? Dehogy! – Erik kezét a hasára szorítva előrehajolt. – A francba! Kharón nem mondta, hogy ennyire fájni fog, ha nem teszem meg.

– Kharón? Valami bandának vagy a tagja? Fel kéne áldoznod engem, hogy bevegyenek?

– Dehogy!

– Jó, mert az elég nagy szívás lenne. – Shaylin elmosolyodott, nagyjából abba az irányba nézve, ahol Erik állt, majd lassan

megfordult. – Nos, akkor oké. Ha nincs más mondandód... Örülök, hogy találkoztunk, Erik Night. Vagyis azt hiszem, ez a neved.

Hatalmas erőfeszítéssel Erik kihúzta magát annyira, hogy újra ki tudja nyújtani a kezét, tenyérrel a lány felé.

– Ezt kell tennem. – Erik hangja hirtelen megtelt mágiával, misztikummal és határozottsággal, ahogy szájából felhangzott a Nyomkövetők ősi mantrája.

– *Shaylin Ruede! Az Éjszaka választása rád esett. Haláloed lesz a születésed. Az Éjszaka szólít téged, halld meg hívását! Végzeted az Éjszaka Házában vár reád!*

Hirtelen mindaz a forróság, ami egészen eddig a bensőjében gyűlt össze, amitől rosszul érezte magát, ami összezavarta, és ami egyszerűen csak túl forró volt, kiszabadult a tenyerén keresztül. Még látta is! Az energia egyenesen Shaylin homlokának csapódott. A lány halk, meglepett kiáltást hallatott, majd kecsesen a földre zuhant.

Rendben, Erik tisztában volt vele, hogy most nagyon vámpírosnak kéne lennie, beleolvadnia az árnyékokba, és visszatérnie az Éjszaka Házába, hagyva, hogy a vámpírjelölt innentől kezdve maga találjon el az iskolába. Kharón azt mondta, így szokás. Legalábbis a modern világban már így szokás.

Erik tényleg bele akart olvadni az árnyékokba. MÉR tett is hátrafelé egy lépést, de akkor Shaylin egyszer csak felemelte a fejét. A fény pont rávetült az arcára, megvilágítva azt. Egyszerűen tökéletes volt! Telt, rózsaszín ajka meglepett mosolyra húzódott, ahogy újra és újra pislogott, mintha valami belement volna a szemébe. Ha nem lett volna vak, Erik meg mert volna rá esküdni, hogy pont rá nézett nagy, fekete szemével. Sápadt bőre hibátlan volt, homloka közepén pedig vörösen ragyogott új Jele.

Vörösen?

A színt látva mintha villám csapott volna belé. Shaylin felé lépett.

– Várjunk csak, nem, az így nagyon nem jó – mondta pont akkor, amikor Shaylin is megszólalt.

– Ó, Istenkém! Látok!

Erik odasietett hozzá, majd csak tehetetlenül álldogált ott, nem tudva, mit is tegyen, miközben Shaylin összeszedte magát, és felkászálódott a földről. Kicsit bizonytalanul állt a lábán, de pislogott és körbe-körbe tekingetett, széles mosollyal csinos arcán.

– Tényleg látok! Istenkém! Ez annyira nagyszerű!

– Ez így nem jó. Valamit nagyon elszúrtam.

– Nem érdekel, ha el is szúrtad, annyira köszönöm! Látok! – kiáltotta, ahogy Erik nyakába vetette magát, miközben egyszerre sírt Erik esetlenül megveregette a hátát. Édes illata volt, talán eper vagy barack – vagy legalábbis valami gyümölcsös. És nagyon puha is volt.

– Ó, Istenem, sajnálom! – engedte el hirtelen, majd hátralépett. Az orcája kipirosodott. Megtörölte szemét a kézfejjével. Aztán az a könnyekben úszó, sötét szem kikerekedett, ahogy Shaylin meglátott valamit Erik válla fölött. A fiú megpördült a tengelye körül, készen arra, hogy a szuszt *is* kiverje akárkiből. – Ó, nem. Még egyszer bocsí. – Ujjait Erik karján pihentette egy pillanatig, ahogy ellépett a fiú mellett. Erik követte a tekintetét, és rájött, hogy a lány egy nagy, öreg tölgyet néz. – Annyira gyönyörű! – Lépésről lépésre egyre biztosabban megindult a fa felé, amikor pedig odaért, a fa törzsének támasztotta kezét. Felnézve az ágakra, így szólt: – Láttam dolgokat a képzeletemben. Olyan dolgokat, amikre még azelőttől emlékeztem, hogy elvesztettem volna a látásom, de ez annyival, de annyival jobb. – Ismét megtörölte a szemét, majd ragyogó tekintetét ismét Erikre fordította, mire az még jobban kikerekedett. – Ó, váú!

Erik minden furcsaság ellenére sem tudta megállni, hogy ne villantsa Shaylinre száz wattos, filmsztár mosolyát.

– Igen, mielőtt Nyomkövető lettem, éppen félúton voltam Hollywoodba.

– Ó, nem, nem azon lepődtem meg, hogy milyen szexi vagy, pedig eléggé szexi vagy, azt hiszem – hadarta Shaylin, még mindig Eriket bámulva.

– Az vagyok – erősítette meg Erik, emlékeztetve magát, hogy Shaylin valószínűleg sokkos állapotban van.

– Igen, nos, úgy értettem, hogy igazából látlak.

– Igen, és? – *Istennő! Shaylin Ruede, megjelölve vagy nem, így is, úgy is, nagyon furcsa lány.*

– Még kiskoromban vesztettem a látásom, nem sokkal az ötödik születésnapom előtt, de komolyan mondom, olyanra nem emlékszem, hogy láttam volna az emberek belsejét. És azt hiszem, ha ez megszokott dolog lenne, akkor hallottam volna róla az interneten.

– Hogyan tudod használni az internetet, ha egyszer vak vagy?

– Komolyan? Most komolyan ezt kérdezed? Nem hallottál még azokról a cuccokról, amiket a fogyatékos embereknek készítenek?

– Hogyan is hallottam volna? Nem vagyok fogyatékos – vont vállat Erik.

– Ismétlem: komolyan? Mert a belsőd nem ezt mondja.

– Shaylin, mi a francról beszélsz? – *Őrültk lenne? Az, hogy elszúrta ezt az egész nyomkövető dolgot, nemcsak vörös vámpírjelöltté tette a lányt, hanem örültté is? A francba! Hatalmas bajban volt.*

– Honnan tudod a nevem?

– Minden Nyomkövető tudja annak a nevét, akit meg kell jelölnie. Shaylin megérintette a homlokát.

– Azta! Igazad van. Vámpír leszek!

– Nos, legalábbis ha túléled. Hogy őszinte legyek, nem igazán tudom, mi folyik itt. A Jeled vörös.

– Vörös? Azt hittem, a vámpírjelölteknek kék Jele van, aztán, amikor átváltoznak, kék tetoválásaik. Mint ahogy neked is – mutatott Erik tetoválására, amelyik úgy keretezte Clark Kentre emlékeztető kék szemét, mint egy maszk.

– Igen, nos, a tejelednek is kéknek kéne lennie. De nem az. Hanem vörös. És visszamehetnénk ahhoz a részhez, ahol azt mondd, hogy belém látsz?

– Ó, igen, az bámulatos. Látlak téged, meg közben egy csomó színt is, ami körülvesz. Olyan, mintha az, ami a bensődben van, ott ragyogna körülöttem. – Csodálkozva megrázta fejét, majd tovább bámulta Eriket. Azután pislogott, összehúzta a szemöldökét, és megint pislogott. – Hú. Ez aztán érdekes.

– Színeket látsz? Ennek semmi értelme. – Erik észrevette, hogy Shaylin összeszorította az ajkát, mintha nem akarna többet mondani arról, amit lát. Ez valamiért nagyon idegesítette a fiút, ezért megkérdezte. – Milyen színeket látsz körülöttem?

– Rengeteg borsózöldet, mindenféle más, elmosódott színnel. Kicsit arra a borsópürére emlékeztet, amit egyes helyeken adnak, amikor fish & chipset rendelsz, mondjuk nem mintha ennek bármi értelme lenne.

Erik megrázta a fejét.

– Itt már semminek sincs semmi értelme. De mi a francért van körülöttem borsópüré?

– Ó, az a legegyszerűbb az egészben. Ha odafigyelek, azt is tudom, hogy mit mondanak rólad a színek. – Becsukta a száját, majd megrántotta a vállát. – Plusz még ott vannak azok a kis fényes pontocskák, amik olykor-olykor felvillannak körülöttem, bár sosem látom, milyen színűek, és csak nagyon keveset tudok róluk. Örültségnek hangzik, igaz?

– Mit árul el rólam a borsózöld meg ezek az elmosódott cuccok?

– Szerinted?

– Miért válaszolsz a kérdésekre kérdéssel?

– Éppen most válaszoltál a kérdésekre egy másik kérdéssel – nevetett Shaylin.

– Én kérdeztem először.

– Most komolyan számít ez?

– Igen – nyögte ki Erik, miközben próbálta nem elveszíteni a fejét, hiába is *táncolt* a csaj az utolsó idegszálán. – Mit jelent a borsózöld?

– Rendben. Azt jelenti, hogy sosem kellett keményen megdolgoznod azért, amit akartál.

Erik gyilkos szemekkel nézett rá. Shaylin csak megrántotta a vállát.

– Te kérdezted.

– Szart se tudsz rólam.

Shaylin hirtelen nagyon dühösnek tűnt.

– Ugyan már! Nem tudom, miért, de pontosan tisztában vagyok veled, mit látok.

– Hé, már nem azért, de nem kell, hogy borsópüré csepegjen rólam ahhoz, hogy rájössz, ez a mosoly sok helyre eljuttatott már engem – szúrta közbe Erik szarkasztikusan.

– Nos rendben, akkor magyarázd már el nekem, hogy tudhatom azt is, hogy az a szürke, ködös valami körülötted azt jelenti, hogy valami nagyon elszomorít. – Csípőre tette a kezét, és összeszorított szemmel bámult a fiúra. Hosszan. Majd bólintott, mintha egyetértene saját magával. Aztán önelégült képpel hozzátette: – Azt hiszem, valaki, aki közel állt hozzád, nemrég halt meg.

Erik úgy érezte, mintha arcon csapták volna. Meg se bírt szólalni. Elfordította a tekintetét Shaylinről, és megpróbálta legyőzni a rátörő szomorúság hullámain.

– Hé, sajnálom.

Lenézett és látta, hogy Shaylin ismét odalépett hozzá. A lány visszatette karjára a kezét. Már nem tűnt önelégültnek.

– Ez nem volt szép tőlem.

– Semmi baj – szólt Erik. – És amúgy igazad van. Az egyik barátom most halt meg. – Shaylin megrázta a fejét.

– Komolyan beszélek. Nem kellett volna ezt mondanom. A szemét csajok csinálnak ilyet. Én nem ilyen vagyok. Én nem viselkedem így. Szóval, sajnálom.

Erik felsóhajtott.

– Én is sajnálom. Ma semmi sem úgy történik, ahogy kellene.

Shaylin óvatosan megérintette a homlokát.

– Még soha senkire nem tettél vörös Jelet?

– Még soha senkit nem Jelöltem meg előtted.

– Húha. Én vagyok neked az első?

– Igen, és elszúrtam.

A lány elmosolyodott.

– Ha az, hogy elszúrtad, azt jelenti, hogy újra látok, akkor nekem nincs veled semmi problémám.

– Nos, örülök neki, hogy látsz, de akkor is ki kell derítenem, hogy mi történt – mutatott a lány vörös Jelére. – Erről a... – húzta el a kezét maga előtt Erik – ...borsó-dologról meg ne is beszéljünk.

– A borsó-dolog tőled jön, de mondom, más színeket is látok. Például amikor bocsánatot kértél... – Ne! – emelte fel kezét Erik, félbeszakítva a lányt. – Nem hiszem, hogy tudni akarom, mi más látsz még.

– Bocsi – mentegetőzött a lány lehajtott fejjel, és cipőjének orrával beletúrt a megfagyott fűbe. – Ez az egész olyan furcsa. Mi jön most?

Erik ismét felsóhajtott.

– Nem kell bocsánatot kérned, és hidd el, a furcsa nem feltétlenül rossz. Biztos vagyok benne, hogy Nüx okkal adta neked ezt az ajándékot, csakúgy, mint a vörös Jelet.

– Nüx?

– Nüx az istennőnk. Az Éjszaka Istennője. Nagyszerű asszony, aki néha menő ajándékokat ad a vámpírjelölteknek. – Miközben beszélt, Erik oltári nagy seggfejnek érezte magát. Minden bizonynyal ő volt az Éjszaka Házának legbénább Nyomkövetője. Egy vak kölyköt vörös vámpírjelöltté változtatott, aki belelát az emberekbe, most meg az istennőről hadovái neki. – Na, gyere. – Nem érdekelte, Kharón mit szólna az egészhez, amúgy is már régen eltért a forгатókönyvtől. Ennyi erővel most már felrúghatott minden szabályt. – Mutasd meg, hol éltél eddig. Pakold össze a holmidat! Velem jössz.

– Ó, az remek. A tulsai Éjszaka Házába megyünk, ugye?

– Nem az a terv. Először is elviszlek a vörös főpapnőhöz. Talán ő tudni fogja, hogy mit szúrtam el.

– De azért ugye nem próbál meg rendbe hozni, miközben megint megvakít?

– Shaylin, akármennyire is utálok ezt beismerni, attól tartok, nem te vagy az, akit rendbe kell hozni. Hanem én.

HETEDIK FEJEZET

Zoey

– Zoey, hallod, amit mondok?

Annyira belemerültem Perszeophoné kefélgetésébe, hogy észre sem vettem, amikor Lenobia bejött a boksza és beszélni kezdett hozzám. Vagyis azt észrevettem, hogy beszél. Hangosan. Ráadásul hozzám. De a szavai valahogy elsuhantak a fülem mellett. Felsőhajtottam, majd a Lovak Úrnője felé fordultam, miközben a kanca meleg, izmos oldalának dőltem, nyugalmat és erőt merítve annak megnyugtató közelségéből.

– Bocsi, de nem. Nem figyeltem. Totál máshol járt az eszem. Mit is mondtál?

– Azt kérdeztem, mit tudsz erről az Aurox nevű fiúról.

– Semmit, azt leszámítva, hogy garantálhatom neked, nem csak egy szimpla fiú – mondtam.

– Igen, az iskolában már szárnyra kelt a híre, hogy alakváltó.

A szemem hirtelen akkora lett, mint egy kistányér.

– Komolyan? Tényleg vannak alakváltók? Mint Sam, meg az ő bunkó lakókocsipatkány anyja meg öccse?

– Sam?

– A *True Bloodból*- magyaráztam. – Ők is alakváltók. Bármivé át tudnak változni, amit csak látnak, úgy tudom. Bár azt hiszem, tárgyakkal nem működik. Basszus, el kéne olvasnom a könyveket is, hogy rendesen képben legyek. De akkor is, *tényleg vannak alakváltók?*

– Először is, nem nézek tévét. Valahogy sosem szoktam rá. És én sem olvastam még a könyveket.

– Nos, a sorozat tulajdonképpen a Sookie Stackhouse könyveket veszi alapul, amiket egy nagyon menő ember, Charlaine Harris írt. – Észrevettem, milyen furán néz rám Lenobia, ezért gyorsan hozzátettem: – Bocsi, bocsi, ennek tényleg semmi köze ahhoz, amiről te beszéltél. És másodszor?

– Másodszor pedig az eredeti kérdésre akartam válaszolni. Sok minden van ezen a világon, mint ahogy a Túlvilágon is, ami megismerésre vár.

Nyeltem egy nagyot.

– Azt tudom. Főleg a túlvilágos részt.

– Azzal is tisztában vagyunk, hogy rengeteg nép legendáiban és mítoszaiban tűnnek fel alakváltók, ezt tudva pedig feltételezhetjük, hogy legalábbis néhányuk igazságon alapszik.

– Lövésem sincs, hogy ez most jó vagy rossz – mondtam halkán.

– Úgy hiszem, a legtöbb, amit remélhetünk, hogy Aurox pont olyan, mint mi mindnyájan – a személyiség dönti el, hogy valaki a jót vagy a rosszat választja-e. Ami el is vezet minket a következő kérdésemig: az iskolában nemcsak Auroxról és az ő feltételezett alakváltó képességéről keringenek pletykák, hanem arról is, hogy állítólag elég hevesen reagáltál, mikor megláttad. Igaz ez?

Éreztem, ahogy az arcom felforrósodik.

– Sajnos igen. Hülyét csináltam magamból az egész iskola előtt. Már megint.

– Miért? Ha egyszer mindenkinél jobban tudod, mennyire veszélyes tud lenni Neferet, milyen könnyen képes befolyásolni mások véleményét, akkor miért szállsz szembe vele nyíltan?

– Mert egy barom vagyok – sóhajtottam. Totál szárnalmas voltam.

– Nem – mosolygott Lenobia kedvesen –, egyáltalán nem vagy barom, és pont ezért is akartam veled beszélni erről – négy szemközt. Véleményem szerint vissza kellene fognod magad, ha Auroxról van szó, még a legközelebbi barátaid előtt is. Tartsd meg az érzéseid magadnak. Legyen pókerarcod.

– Pókerarc? Bocsi, de én csak a *Ki nevet a végén?* –hez értek.

– Ez csak annyit jelent, hogy rejtsd el, mit gondolsz és hogyan érzel azok elől, akik körülötted vannak.

– Miért? – Na, most már tényleg százszázalékosan rá figyeltem. Nem volt jellemző Lenobiára (meg úgy egyáltalán egyetlen *épeszű* vámpírra sem), hogy arra kérjen egy vámpírjelöltet, hogy titkolózzon.

Találkozott a tekintetünk, engem pedig ismét letaglózott szemének szokatlan szürkesége. Mintha viharfelhők bújtak volna meg a pillái alatt.

– Már fiatalon megtanultam, hogy a gonosz gyakran szereti, ha kérkednek vele, még akkor is, ha legjobb lenne meghúznia magát. A saját bőrömön tapasztaltam meg, hogy a Sötétség igazi csatáját valójában nem a Fénnel, a szeretettel, az igazsággal vagy a hűséggel vívja meg, hanem a saját büszkesége, arroganciája és mohósága az, ami a legnagyobb fenyegetést jelenti számára. Még nem láttam olyan kegyetlenkedő embert, aki ne élvezte volna áldozatai fájalmát, sem olyan tolvajt, aki ne hengegett volna tettével. Pontosan ezért buknak el mindig. A Sötétség sokkal többet elérhetne pusztító erejével, ha, fogalmazzunk úgy, *körültekingőbb* lenne.

– De a Sötétség nem tud meglenni hengegés nélkül, úgyhogy még örül is neki, ha valaki rávilágít a tetteire – mondtam, miután végre felfogtam, miről is beszél. – Ami azt jelenti, hogy ha valaki a jóért harcol és csendben marad, aztán figyel és vár a megfelelő pillanatra, azzal gyakorlatilag csapdát állít a Sötétségnek.

– És a gonoszt meglepi az őszinteség, békesség és csendes határozottság erejével – értett egyet Lenobia.

Vettem egy mély lélegzetet. Körbenéztem az istállóban, hogy biztosra menjek, senki sem bújt meg az árnyékban Perszephoné boksa mellett, és biztosan egyedül vagyunk, majd halkán folytattam.

– Abban a pillanatban, hogy megláttam Auroxot, a látókövem felforrósodott. Eddig csak kétszer történt ilyen, és mind a kétszer ősi mágia volt a közelemben. – Egy pillanatig haboztam, majd

bevallottam: – Tegnap éjjel, mikor keresztülnéztem a látókövön, valami furcsát láttam Stark körül. Kicsit rám hozta a frászt.

– Starknak mi volt róla a véleménye?

– Ööö, hát... izé... még nem beszéltem neki róla.

– Miért nem?

– Nos, először is azért, mert elterelte a figyelmem – hadartam, tudva, hogy az arcomat elönti a pír. – Azóta pedig nem tudom, miért is nem beszéltem meg vele. – A majdnem-vitára gondoltam, ami a sulis felé vezető úton zajlott le köztünk. – Illetve tudom, miért. Amióta csak megjártuk a Túlvilágot, minden megváltozott köztem és Stark közt. Persze van, ami jobb lett – sokkal közelebb kerültünk egymáshoz. Ugyanakkor van, ami nagyon furcsa.

Lenobia bólintott.

– Igen, ez érthető. Egy ekkora horderejű élmény bármely kapcsolatot lényegesen megváltoztatná. És az az ősi mágia, amit Stark körül láttál, valószínűleg csak annak a maradványa, amit a Túlvilágról hozott magával. – Elmosolyodott. – Szerintem ha rá tudnál nézni saját magadra a látókövön keresztül, akkor... – Ó, ezt felejtük el! Nem akarom látni, mi lóg rólam!

Lenobia mosolya elhalványodott.

– Rémułtnek tűnsz.

– Meg vagyok zakkanva, az egyszer biztos. Azt hiszem, éppen elég kijutott nekem az ősi mágiából, a Túlvilágból meg minden egyébből.

– Ó, értem. Azért kavart fel annyira Aurox jelenléte, mert ő is magán hordoz valamennyit az ősi varázsból.

– Az biztos, hogy nagyon furán éreztem magam tőle, már azelőtt is, hogy elkezdett volna bikává változni.

– Furán? Már akkor féltél tőle?

– Igen, de közben olyan furcsán meglepő is volt, mintha az ősztöneim megértettek volna valamit, amit az agyam képtelen felfogni. Aztán meg nagyon feszült lettem. Valami baromira nincs rendben azzal a sráccal, Lenobia, és az a valami nagyon, nagyon régi.

– De azt érted, ugye, hogy mindenki másnak csak egy jóképű tinédzsernek tűnik?

– Igen, azt hiszem – mondtam, majd felhorkantam. – Szívesen elvinném Skye-ra, hogy kiderüljön, ott vajon milyenek látja „mindenki más”.

– A látóköved Skye-ról származik?

– Igen, a királynő adta nekem. Azt mondta, hogy ha ősi varázslat van a közelemben, és keresztülnézek a látókövön, látni fogom.

– A gondolataim Starkhoz, az árnyakhoz és egyéb ijesztő dolgokhoz kalandoztak. – Éppen elég nekem azzal megbirkózni, amit a saját két szememmel látok. Nem akarok még egyszer keresztülnézni a látókövön. – Megráztam a fejem, szégyelltem a gyengeségem. – Sajnálom. Olyan vagyok, mint egy nagyra nőtt csecsemő. Nem kellene ennyire rohadtul félnem. Már rég meg kellett volna lesnem Auroxot a látókövön keresztül.

– És mi lett volna, ha valami borzalmas tárul a szemed elé? Mindenki, aki keresztülnéz a látókövön, képes látni az ősi varázst?

– Nem. – Letöröltem a könnyeimet. – Ez egy olyan ajándék, ami csak néhány főpapnőnek adatik meg.

– Szóval, ha megláttad volna a Sötétséget a látókö segítségével, és mindenki előtt feltártad volna jelenlétét, majd a kő segítségével próbáltad volna igazolni, amit láttál, nem is lett volna használható bizonyítékod?

– Igen, nagyjából ez a lényeg. Nyakig ültem, és ülök továbbra is, a kakiban.

– Nem, jól tetted, és továbbra is jól teszed, hogy az ösztöneidre hallgatsz. Valami nagyon nincs rendben Neferet legújabb csatlósával, te pedig ezt attól a pillanattól fogva tudod, hogy megláttad őt, és mivel birtokában vagy ennek a tudásnak, nem állhattál ott némán, úgy téve, mintha csak egy tudatlan gyermek lennél.

Lenobia még nem fejezte be. Komoly hangon folytatta.

– Azt akarom, hogy gondolkodj el Auroxról. Jegyezd fel magadban, mit érzel, és pontosan mit veszel észre rajta, mikor legközelebb látod. De amit láatsz, azt tartsd meg magadnak. Használd

a pókerarcod. Ne hagyj, hogy bárki is megtudja, mi játszódik le a csinos, kamasz álarcod alatt.

– Gondolod, hogy rá kéne nézmem a látókövön keresztül is?

– Majd csak akkor, ha már nem félsz attól, amit láthatsz. Amikor az ösztöneid azt súgják, hogy az időpont megfelelő, akkor, és csakis akkor szabad megtenned ezt a lépést.

– És mi a helyzet Starkkal? – Visszatartottam a lélegzetem.

– Stark esküt tetted neked és az istennőnknek. Úgy hiszem, jó dolog, hogy magán hordozza az ősi mágia egy darabkáját. Ne aggódj a Harcosod miatt – megérzi az aggodalmad, és attól nem lesz jobb neki.

– Oké, ennek végül is van értelme. Szóval az, hogy egy kisebb köszikla esett le a szívemről, amiért nem kell belenézmem a látókőbe, még nem jelenti azt, hogy egy gyáva nyuszi vagyok?

Lenobia elmosolyodott.

– Nem, ahogy azt sem, hogy barom lennél. Te vagy a történelmünk első vámpírjelölt főpapnője, és egyszerűen csak próbálsz megtalálni a helyes utat ebben a bonyolult világban.

– Nagyon bölcs vagy – mondtam elámulva. Lenobia felnevetett.

– Nem, csak nagyon öreg.

Ezen én is elnevettem magam, mert bár tudtam, hogy valószínűleg már jócskán túl van a százon, Lenobia nem tűnt többnek harmincnál.

– Ugyan már, nem nézel ki többnek huszon-egynéhánynál – füllentettem –, ami nem *nagyon* öreggés tesz, csak kicsit öreggés.

– Huszon-egynéhány! Ha így tudod leplezni a gondolataid, akkor könnyen el fogod majd azt is titkolni, mit gondolsz Aurox-ról – szolt Lenobia. Aztán, komolyan mondom, elkezdett kuncogni, amitől hirtelen überfiatalnak tűnt. – Huszon-egynéhány! Több mint kétszáz év telt el azóta, hogy annyi voltam.

– Mi a titkod? Botox és ajakfeltöltés? – kérdeztem, vele együtt kuncogva.

– B-negatív vér és naptej – válaszolta.

– Sziasztok, bocsi, hogy zavarok – jelent meg Stevie Rae szőke feje a boksz ajtajában, ahogy bekukucskált hozzánk.

– Egyáltalán nem zavarsz, Stevie Rae – mondta Lenobia még mindig mosolyogva. – Gyere, csatlakozz hozzánk. Éppen arról beszéltünk, hogyan kell szépen megöregedni.

– Anyukám mindig azt mondta, hogy napi nyolc óra alvás, jó sok folyadék és az, hogy nem szülsz gyereket, jobb módszer, mint bármi, amivel az orvos vagy a L’Oréal elő tudna hozakodni – vigyorgott Lenobiára, majd aggódalmas pillantást vetett Perszeophonéra. – Koszi, hogy behívtatok, de én inkább kint maradnék. Nem nagyon szeretem a lovakat. Nem akarok senkit sem megbántani, de olyan nagyok.

– Nem bántottál meg senkit – nyugtatta meg Lenobia. – Szüksége van a Harcosoknak valamire?

– Nem. Az aréna remek hely az óráknak. Nagyon jól elszórakoznak a maguk pasis módján, ami ezt jelenti, hogy fakardokkal ütlegelik egymást, meg nyilakkal lövöldöznek, miközben ordibálnak.

– Egy szemforgatás kíséretében mindhárman elkönyveltük magunkban, hogy a pasik már csak ilyenek. – De itt a cowboyod, úgyhogy gondoltam, szólok.

– Aréncowboyom? – kérdezte Lenobia teljesen megzavarodva.

– Nekem nincs cowboyom.

– Pedig biztos, hogy a tied, mert egyszer csak megjelent a karám bejáratánál egy hatalmas lószállító trélerrel, hogy ő munkára jelentkezik, és kérdezi, hová pakolhatja le a cuccát – magyarázta Stevie Rae.

Lenobia mélyet sóhajtott.

– Neferet. Ezt ő tette. Ő lesz az a helyi ember, akit elsőként felvett. – Látszott rajta, hogy ki van akadva.

– Nem értem, mit akar Neferet ezzel elérni – mondta Stevie Rae. – Nagyon jól tudom, hogy utálja az embereket, meg hogy magasról tesz rá, hogy a helyiek örülnek-e neki, hogy itt vagyunk-e vagy sem.

– Neferet csak bajt akar keverni – szögeztem le.

– És mindezt velem kezdi, mert tudja, a ti oldalatokon állok – tette hozzá Lenobia.

– Káosz. – Ahogy kimondtam, éreztem a szó mögött megbúvó igazságot. – Neferet káoszba akarja taszítani az egész életünket.

– Akkor üdvözljük szívélyesen ezt a cowboyt, hogy érezze otthon magát, aztán mutassuk meg neki, mennyire *nem kaotikus*, sőt, kimondottan unalmas a munka az istállómban. Ha így teszünk, akkor talán egy idő után úgy dönt majd, hogy továbbáll, izgalmasabb legelőket keresve, és akkor talán Neferet is békén hagy majd engem.

Lenobia úgy masírozott ki Perszephoné bokszából, mintha csak küldetésre menne. Összenéztünk Stevie Rae-vel.

– Na, ezt a világot sem hagynám ki! – Barátságosan megpaskoltam Perszephoné meleg oldalát, majd a tartókosárba hajítottam a kefét.

Stevie Rae belém karolt, ahogy követtük Lenobiát.

– Azt nem is említettem Lenobiának, hogy mennyire cuki a cowboya – suttopta.

– Tényleg?

Addigra már szuperkíváncsi voltam, úgyhogy begyorsítottam. Átsiettünk az arénán, ahol csak odaintettem Starknak, aki éppen egy íjat adott át Rephaimnek. Stevie Rae megpróbált csókot dobni neki, de én húztam magammal, úgyhogy végül csak egy kis integetésre és kuncogásra futotta a részéről. Mindeközben megpróbáltam nem észrevenni Stark grimaszát, és arra koncentráltam, hogy ne érezzen meg semmit abból a kíváncsi, izgatott, és csak úgy alapjáraton zavarodott katyvaszból, amit éreztem.

Nem tudom megmondani, miért, de nagyon nem akartam, hogy Stark Auroxról kérdezősködjön.

– Tessék, ott is van. A magas, cowboy-kalapos nem-vámpír az ajtó mellett – mutatott Stevie Rae az aréna széles duplaajtaja felé, ami éppen nyitva állt. Az ajtón belül egy jókora lószállító tréler parkolt egy olyan hatalmas teherautóhoz csatlakoztatva, amelyet az oklahomai srácok szerettek vezetni, és amiben rendszerint leélték a fél életüket. A tréler mellett egy baromi magas pasas ácsor-gott. És Stevie Rae-nek tényleg igaza volt – kora ellenére nem kicsit volt cuki.

– Úgy néz ki, mintha most lépett volna elő valamelyik western-filmből – mondtam. – Ahol ő játssza a magányos cowboy főhöst.

– Totál úgy néz ki, mint Sam Elliot.

– Hogy ki? – néztem rá kérdő tekintettel.

Stevie Rae felsóhajtott.

– Egy csomó cowboyos filmben játszott, például a *Halott városban*.

– Te nézel cowboyos filmeket?

– Régen néztem anyuval és apuval, főleg szombatoként, lefekvés előtt. És akkor mi van?

– Semmi.

– *Nehogy* elmondd Aphroditének! – kérlelt.

– Mit ne mondjon el Aphroditének?

Mind a ketten ugrottunk egyet rémületünkben, ahogy Aphrodité egyszer csak megjelent a hátunk mögött.

– Ne lopakodj így, a frászt hozod ránk! – mondtam neki.

– Nem is csinálok olyat. Egyszerűen csak természetesen keces a járásom, mert vékonyak a csontjaim – vágott vissza, majd jeges tekintetét Stevie Rae-re fordította. – Szóval, mit nem szabad elmondani Aphroditének?

– Azt, hogy Lenobia cowboya szuper dögös – vágta ki magát Stevie Rae.

Aphrodité csúnyán nézett rá, amivel csak azt akarta jelezni, hogy Stevie Rae borzalmasan hazudik (ami tényleg így van), de mondani már nem mondott semmit, mivel addigra már lekötötte a figyelmét a férfi széles vállú alakja.

– Ó! Az Lenobia... – Alkalmazottja – segítettem ki, bár Aphrodité egyáltalán nem figyelt rám. – Elméletileg Lenobiának dolgozik.

– Szexi – jelentette ki Aphrodité. – Nem annyira, mint Dariusz, de attól még S.Z.E.X.I.

– Én megmondtam – csiripelte Stevie Rae. – És olyan magas, hogy Lenobia még kisebbnek tűnik mellette, mint valójában.

Ahogy Stevie Rae, Aphrodité és én hallótávolságon belülré sétáltunk, miközben próbáltunk – sikertelenül – nem nagyon

feltűnően bámulni, a cowboy megbillentette a kalapját Lenobia felé, és tökéletes oklahomai akcentussal megszólalt.

– 'Napot, hölgyem! Én lennék az új istálló-felügyelő. Nagyra értékelném, ha meg tudná mondani, hol találom az urat, aki az istállót vezeti.

Bár Lenobia arcát nem láttam, azt azért észrevettem, hogy a háta megfeszül a pasi szavai hallatán.

– A-jaj – suttogta Stevie Rae.

– Na, ennyit a szívélyes köszöntésről – mondtam elég halkán ahhoz, hogy csak Stevie Rae és Aphrodité hallják.

– John Wayne éppen most kúrta el, de nagyon – tette hozzá Aphrodité.

– Lenobia vagyok – jutott el hozzánk a Lovak Úrnőjének hangja. Nem úgy hangzott, mintha ki lenne akadva. Nem, inkább úgy hangzott, mint egy jégvihar. – Én vagyok az a *hölgy*, aki ezt az istállót vezeti, és az ön főnöke is egyben. – Kényelmetlen csend telepedett közénk, mivel Lenobia kezét sem nyújtott a férfinak.

– Brr... – suttogta Aphrodité. – Lenobia most pont olyan, mint az anyám, ez pedig nagyon nem jó hír John Wayne-nek.

– Sam Elliottnak – javította ki suttogva Stevie Rae.

Aphrodité összehúzott szemmel nézett az LB-mre. Visszafogtam magam, hogy ne sóhajtsak fel reménytelenül.

– Egyáltalán nem úgy néz ki, mint John Wayne – folytatta halkán Stevie Rae a kioktatást. – Viszont *kiköpött* Sam Elliott.

– Túl sokat tévéztél gyerekként, valószínűleg a családdal a szombati vacsora után. Szánalmas. – Aphrodité megrázta a fejét Stevie Rae irányába, ezzel lezártak is tekintve a témát. Mind a hárman ismét a cowboy-hownak szenteltük a figyelmünket, de közben én azon filóztam, mennyire furcsa, hogy Aphrodité ennyi mindent tud Stevie Rae családjának szokásairól.

A pasi ismét megemelte a kalapját, de ezúttal mosolygott, és még messziről is láttam, hogy csillog a szeme.

– Nos, asszonyom, akkor úgy néz ki, engem félreinformáltak. Viszont örülök, hogy a dolgok gyorsan rendeződtek. A nevem Travis Foster, és örülök a találkozásnak, főnökasszony.

– És nem zavarja, hogy a főnöke egy nő?

– Nem, asszonyom. Az anyám is nő volt, mégse dolgoztam még senkinek sem olyan boldogan és olyan keményen, mint neki.

– Mister Foster, csak nem az anyjára emlékeztetem?

Szerintem Lenobia hangjával vizet lehetett volna fagyasztani, de Travis fel sem vette. Sőt, igazából úgy tűnt, élvezi a helyzetet. A kalapját hátradöntve nézett le Lenobiára, mintha annak kérdéséből egyáltalán nem csöpögött volna a szarkazmus, és szimplán csak érdekesnek találta volna.

– Nem, asszonyom, egyelőre még nem. – Lenobia nem mondott semmit, én pedig már kezdtem kényelmetlenül érezni magam, mivel mégiscsak két felnőtt igen kínos beszélgetését hallgattam ki éppen, de akkor Travis egyszerűen csak megrántotta a vállát, beakasztotta az ujját a nadrágja övtartójába, és így szólt: – Szóval, Lenobia, hová vackolhatnám be magam a kancámmal?

– Bevackolni? Milyen kancával? – csodálkozott Lenobia.

– Ó, jó a műsor. Bárcsak lenne nálam popcorn! – mondta Aphrodité.

– Szét fogja égetni a szeméből kilövellő lézersugárral – tettem hozzá.

– Lenobiának lézer lövell ki a szeméből? – kérdezte Stevie Rae, mire mind a ketten úgy néztünk rá, mintha azt kérdezte volna, hogy Lindsay Lohan szerintünk is tényleg bevonult-e a rehabra.

– Azt hiszem, én innentől csak nézem, és befogom a szám – húzta meg magát Stevie Rae.

– Köszönjük – mondtuk egyszerre Aphroditével, amiért kiérdemeltünk egy gyilkos tekintetet Stevie Rae-től, mielőtt mind a hárman visszatértünk a hallgatózáshoz és a bámuláshoz.

– Kérem, asszonyom – mondta Travis lassan megmondtam a főpapnőjének, mikor felvett, hogy sehová nem megyek a lovam nélkül, úgyhogy itt is szükségem lesz egy bokszra. Mivel a szezon

most ért véget Durant Springsben, ahol eddig igazgattam az istállót, nekem is meg kell szállnom valahol. – Megállt egy pillanatra, majd amikor Lenobia nem szólt közbe, még hozzátette: – Durant Springs Coloradóban van, asszonyom.

– Pontosán tudom, merre van! – csattant fel Lenobia. – Miből gondolja, hogy az iskola területén maradhat? Nem szállásolunk el itt embereket.

– Igen, asszonyom, pontosan ezt mondta a főpapnő is. Mivel az állást azonnal be kellett tölteni, megmondtam neki, hogy én elleszek Bonnie-val is, amíg nem találok valami helyet a közelben.

– Bonnie-val?

Travis visszaigazította a kalapját, ami az első jele volt annak, hogy kényelmetlenül érzi magát.

– Igen, asszonyom, a kancám neve Bonnie. – Mintha csak erre várt volna, hatalmas dobbantás hangzott fel a trélerből. Travis az ajtajához lépett, miközben még mindig Lenobiának magyarázott.

– Megköszönném, ha megengedné, hogy kivezesse. Hosszú az út Coloradóból egy ilyen nagylánynak.

– Szerintetek dagi a ló? – kérdezte Stevie Rae halkán.

– Bugris, azt hittem azt mondtad, hogy nem beszélsz – róttá meg Aphrodité.

– Asszem ez a Travis megoldotta, hogy maradhasson – mondtam. Elképzeltetetlen volt, hogy Lenobia szíve ne essen meg egy fáradt lovon.

– Engedje ki a lovat. A szálláshely kérdését majd még megvitatjuk, amikor Bonnie kényelembe helyezte magát – nyugtázta Lenobia.

Travis ekkor már a karokkal és láncokkal matatott, amik zárva tartották a tréler ajtaját, szóval már csak egy pár pillanatot kellett várunk, hogy leengedje a rámpát.

– Gyere szépen, nagylány, hááátra... – Travis hangja egyik pillanatról a másikra meleggé és gyengéddé vált.

Aztán a lova lehátrált a rámpára, nekünk pedig tátva maradt a szánk a döbbenettől. Annyi időre levettem a szemem a lóról, amíg

körbenéztem és láttam, hogy nem csak Stevie Rae és én csodáltuk meg az állatot. Dariusz, Rephaim és még néhány vámpírjelölt is odaszívárgott mellénk.

– Ez nem lehet ló – jelentette ki Stevie Rae, és bár jó pár méterre álltunk az állattól, tett egy lépést hátra.

– Szent szar. Ez egy kibaszott dinoszaurusz – tette hozzá Aphrodité.

– Biztos vagyok benne, hogy ló – nyugtattam meg a barátaimat, miközben a lovat figyeltem. – Csak nagyon, nagyon nagy.

– Ó, egy percheron! Egyszerűen gyönyörű! – ámult Lenobia.

Mindenki lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy az aprócska Lenobia habozás nélkül odasétál a hatalmas kancához. Szinte eltörpült az állat mellett. A Lovak Úrnője kissé felemelte a kezét. A kanca egy pillanatig csak nézte őt, majd lehajtotta fejét, és belefújta Lenobia tenyerébe. Lenobia, aki úgy vigyorgott, mint egy kislány, megsimogatta a ló óriási pofáját, és úgy gagyogott neki.

– Tényleg szép nagylány vagy, Bonnie. – A lóról a cowboyra nézett. Az eddig a hangjában megbúvó jég teljesen felolvadt, és mostanra szinte már csöpögött. – Azóta nem láttam egyetlen percheront sem, hogy lányként átjöttem Franciaországból Amerikába, és ez már több éve történt, semmint be merem vallani. Egy gyönyörű pár percheron volt velem a hajón. Nagyon kedvesek számomra a róluk őrzött emlékeim, és azóta is nagyon érdekelnek a munkalovak. Bonnie pedig egy gyönyörű sűrke pettyes. Gondolom, még világosodni fog a szőre, ahogy öregszik. Hiszen még csak most lett ötéves egy... – Lenobia megállt egy pillanatra, félre-döntötte a fejét, és úgy nézett a ló szemébe. – Nem. Most lett öt éves két hónapja. Egész életében önnel volt, igaz?

Láttam, ahogy Travis meglepetten pislog egyet. Kinyitotta a száját, becsukta, majd újra kinyitotta. Megköszöri a torkát, és csak aztán válaszolt, – Nos, igen, asszonyom. – Megállt egy pillanatra, hogy megpas-kolhassa Bonnie hihetetlenül vastag nyakát, mintha bele kellett volna kapaszkodnia valami biztos dologba, hogy lenyugtassa magát. Tudtam, mi zaklatta fel hirtelen ennyire.

Mindenki, aki akárcsak egyszer is látta Lenobiát lovak közelében, tudta. Valahányszor csak lovakkal társalkodott, Lenobia csinosból egyszerűen szemkápráztatóan gyönyörűvé változott, és mivel most igencsak elmélyült társalgásba mélyedt a méretes kancával, teljes lóimádatának ereje a cowboyra zúdult. És nem is arról volt szó, hogy direkt felé irányult volna Lenobia szépsége, egyszerűen csak arról, hogy megkapta a felesleget. De az is éppen elég volt.

Travis ismét megköszöri a torkát, majd megforgatta a kalapját.

– A mamája szinte rögtön Bonnie születése után elpusztult. Villám csapott a legelő közepébe. Üvegből ettettem egészen kicsikó korától.

Lenobia a cowboyra emelte szürke szemét. Meglepettnek tűnt, mintha elfelejtette volna, hogy a férfi is jelen van. Lóimádata egyik pillanatról a másikra elszivárgóit.

– Remek munkát végzett. Szép nagy állat, megvan vagy tizennyolc marok. Szépek az izmai. Pompás formában van. – Bár minden biztonnal dicséretnek szánta, a hangja inkább tűnt bosszúsnak, mintsem kedvesnek. Csak mikor visszatekintett a lóra és újra rámosolyogott, akkor telt meg ismét a hangja rajongással és igazi örömmel.

– Okos kislány vagy, ugye? – mondta Bonnie-nak. Az óriási ló ott állt egy helyben, csak a fülét mozgatva előre-hátra, éppen annyira bámult minket, ahogy mi őt. – És eléggé magabiztos vagy ahhoz, hogy jól viselkedj, még új, érdekes helyen is. – Lenobia a lóról a cowboyra nézett, miközben hűvös szívélyességre váltott. Röviden, határozottan bólintott. – Rendben. Kövessenek Bonnie-val. Megmutatom, hol alhatnak, mind a ketten.

Lenobia megfordult, és visszamasírozott az arénába. Mikor félúton járt, visszafordult, és így szólt hozzánk: – Vámpírjelöltek és vámpírok! Ő itt Travis Foster. Ezentúl nekem dolgozik. A lovát Bonnie-nak hívják. Kezeljétek olyan tisztelettel, amelyet egy olyan gyönyörű percheron, mint ő, megérdemel. Harcosok, ügyeljétek a méretére és a mozgására. Az ősei harci lovak voltak.

A cowboyra néztem, és láttam, ahogy mosolyogva bólogat Lenobia szavait hallva, majd szeretetteljesen megpaskolta a ló oldalát, mielőtt gyengéd pillantást vetett a Lovak Úrnője irányába. Lenobia rá sem nézett. Helyette inkább összehúzta a szemét, és hozzám meg a barátaimhoz fordult.

– Ti pedig végre abba hagyhatjátok a bámulást, és visszamehettek dolgozni. – Azzal Lenobia kiviharzott az arénából az istálló irányába, anélkül, hogy akár csak ránézett volna Travisre vagy Bonnie-ra, akik úgy követték, mintha csak valami fényes lámpa lenne, ők pedig két molylepke.

– Ebből még valami egész érdekes is kisülhet – mondta Aphrodité.

– Még szép. Az a ló szép. Úgy értem, *hatalmas*, de gyönyörű – motyogtam.

Aphrodité megforgatta a szemét.

– Nem a lóról beszélek, Z.

Éppen gyilkos szemekkel meredtem Aphroditéra, amikor Damien odasietett hozzánk.

– Zoey, de jó, hogy megvagy. Vissza kell jönnöd a főépülethez.

– Úgy érted, hatodik óra után? Mindjárt kicsöngetnek – mondtam.

– Nem, drágám, úgy értem, most azonnal. Itt a nagymamád, és azt hiszem, ki van sírva a szeme.

NYOLCADIK FEJEZET

Zoey

A gyomrom összeszorult, és úgy éreztem, mindjárt elhányom magam.

– Rendben, máris jövök – mondtam Damiennek. – De örülnék neki, ha te is jönnél. – Komoran bólintott, mire Aphrodité és Stevie Rae felé fordultam. – Meg ti is, jó?

– Még szép, hogy veled megyünk – biztosított Stevie Rae.

Most az egyszer Aphrodité nem hisztizett azon, hogy Stevie Rae az ó nevében is válaszolt, egyszerűen csak bólintott, és így szólt: Éppen Stark felé fordultam volna, amikor egyszer csak megjelent mellettem. Kezével végigsimított a karomon, majd egymásba fűzte az ujjainkat.

– Anyukádról van szó?

Nem bíztam a hangomban, ezért csak bólintottam.

– Anyukádról? Damien nem azt mondta, hogy a nagymamád van itt? – értetlenkedett Stevie Rae.

– De igen, azt mondta – bólintott Aphrodité, még mielőtt Damien megszólalhatott volna. Megértő szemekkel nézett rám, amitől idősebbnek (és kedvesebbnek) tűnt. – Édesanyádról van szó? – kérdezte.

Stark rám pillantott, én pedig ismét bólintottam.

– Zoey anyukája meghalt – mondta helyettem.

– Ó, ne! – kiáltott fel Damien. Már csorogtak is a könnyek a szeméből.

– Ne csináld ezt, oké? – kértem gyorsan. – Legalábbis ne itt. Nem akarom, hogy mindenki lássa.

Damien összeszorította az ajkát, pislogott egypárat, majd bólintott.

– Gyere, Z! A nagymamád már vár ránk. – Stevie Rae mellém lépett, és belém karolt. Aphrodité megragadta Damien kezét, és követtek minket, ahogy elhagytuk az arénát.

Egész úton próbáltam felkészülni arra, amit a nagytól fogok hallani. Azt hiszem, egészen azóta készültem erre, hogy felébredtem az álmomból, amiben meglátogattam a Túlvilágot, és láttam, ahogy Nüx üdvözölte anyám lelkét. De ahogy beléptünk a főépületbe és a portához közeledtünk, rájöttem, hogy sosem fogok készen állni arra, ami vár rám.

Mielőtt beléptünk volna a portára, Stark megszorította a kezem.

– Itt vagyok. Szeretlek.

– Én is szeretlek, Z – biztatott Stevie Rae.

– Én is – tette hozzá Damien halkán szipogva.

– Kölcsönveheted a kétkarátos gyémánt fülbevalómat – mondta Aphrodité.

Egy pillanatra megálltam, és visszanéztem rá.

– Tessék?

Megrántotta a vállát.

– Nem fogok beállni a sorba, és bizonygatni, hogy mennyire szeretlek. Ez a max, amit tőlem kaphatsz.

Hallottam, ahogy Stevie Rae mélyet sóhajt, Damien pedig öszszeráncolt homlokkal hitetlenkedve nézte Aphrodítét.

– Koszi. Majd szavadon foglak – mondtam egyszerűen, mire Aphrodité grimaszolt egyet.

– Istenő, utálok kedves lenni – motyogta.

Stevie Rae és Stark karjaiból kibontakozva kinyitottam a széles duplaajtót. Nagyí egyedül volt a helyiségben, és egy méretes bőrfotelban ült. Damiennek igaza volt: tényleg ki volt sírva a szeme. Nagyon öregnek és nagyon, nagyon szomorúnak tűnt. Ahogy meglátott, felállt a fotelból.

A szoba közepén találkoztunk össze, ahol szorosan átöleltük egymást. Mikor végül elengedett, tett egy lépést hátra, hogy az arcomba tudjon nézni. A kezét a vállamon tartotta; meleg volt, szilárd és ismerős, és már majdnem elviselhetővé tette a csomót a gyomromban.

– Anya halott – ki kellett mondanom, még mielőtt a nagyitette volna meg.

Nem tűnt meglepettnek. Egyszerűen csak bólintott, és így szólt.

– Igen, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Édesanyád halott. Meglátogatott a lelke?

– Úgy is mondhatjuk. Tegnap este álmomban Nüx megmutatta, mikor anya belépett a Túlvilágra.

Éreztem nagyitette kezén, ahogy megremeg. Becsukta a szemét, és megremegett.

Egy pillanatra megijedtem, hogy el fog ájulni, ezért megszorítottam a kezét.

– Szellem, gyere hozzám! Segíts a nagyinak!

Az elem, amelyhez a legközelebb álltam, rögtön válaszolt a hívásomra. Éreztem, ahogy átjár bennünket nagyival, aki már nem im-bolygott, de a szemét még nem nyitotta ki.

– Levegő, gyere hozzám! Kérlek, vedd körbe Redbird nagyit, hogy könnyebben lélegezhessen! – Damien mellém lépett, és finoman megérintette nagyitette kezét, miközben hirtelen lágy szellő vett körbe minket.

– Tűz, gyere hozzám! Kérlek, melegítsd meg Zoey nagymamáját, hogy ne fázzon!

Meglepetten pislogtam, ahogy Shaunee csatlakozott Damien-hez. Ő is egy pillanatra megérintette nagyit, majd könnyes szemekkel rám nézett, és így szólt: – Kramisha mondta, hogy szükséged van ránk.

– Víz, gyere hozzám! Mosd tisztára Z nagymamájának lelkét, és vidd magaddal szomorúságának legalább egy részét! – Erin elfoglalta helyét Shaunee mellett, nagyit hátra téve a kezét. Ő is, csakúgy, mint húgocskája, rám mosolygott könnyein keresztül. – Ja, még a versét sem kellett elolvasnunk. Egyszerűen csak megmondta, hogy jöjjünk ide.

Nagyi szeme még mindig csukva volt, de a szája sarka már kicsit felfelé görbült.

– Ettől függetlenül a versem még jó – hallottam egyszer csak Kramisha hangját valahonnan a hátam mögül.

Aphrodité felhorkant, miközben Stevie Rae is csatlakozott hozzánk.

– Föld, gyere hozzám! – A másik oldalra lépett, és egyik kezével átölelte nagyit. – Engedd meg, hogy Z nagyjia kölcsönvegyen egy kicsit az erőből, hogy mihamarabb rendbe jöjjön.

Nagyi háromszor egymás után nagy levegőt vett. Miután az utolsót is kifújta, végre kinyitotta a szemét, és bár a tekintetében még mindig szomorúság ült, az arca már nem tűnt olyan ijesztően beesettnek és öregnek, mint amikor először megláttam.

– Mondd el nekik, hogy mit teszek, *u-we-ts'Ha-ge-yd*.

Nem voltam egészen biztos benne, hogy mire készül a nagyi, de azért bólintottam. Tudtam, hogy a nagyi segít majd megérteni, és igazam is lett. Mind a négy barátomhoz odalépett. Damiennel kezdte. Megérintette az arcát, és így szólt: – *Wa-do, Inole*. Erőt adott. – Ahogy továbblépett Shaunee-hoz, megmagyaráztam a barátaimnak, hogy mi is történik.

– Nagyi úgy köszöni meg a segítséget, hogy ősi cseroki nyelven megnevezi az elemeteket.

– *Wa-do, Egela*. Erőt adott. – Nagyi megérintette Shaunee arcát, majd Erinnel folytatta. – *Wa-do, Ama*. Erőt adott. – Végül Stevie Rae-hez lépett, akinek arca még mindig nedves volt a könnyektől. – *Wa-do, Elohine*. Erőt adott.

– Köszönjük, Redbird nagyi – motyogták mind a négyen.

– *Gv-li-e-lir-ga* mondta nagyi, majd angolul is megismételte.

– Köszönöm. – Rám nézett. – Most már el tudom mondani. – Elém állt, és megfogta mindkét kezem. – Édesanyádat megölték a levendulafarmomon.

– Micsoda? – Mintha villám csapott volna belém. – Nem értem. Hogyan? Miért?

– A seriff szerint rablás történt, Linda pedig rosszkor volt rossz helyen. Abból kiindulva, amit elvittek – a számítógépet, a tévét, a fényképezőgépeimet – és ahogyan feldúlták a házamat, azt gondolja, drogfüggők voltak, akiknek drogra kell a pénz. – Nagyi megszorította a kezem. – Elhagyta a férjét, Zoey, és hozzám jött. A pow-wowon voltam, a nagy indián összejövetelen. Cserbenhagytam. – Nagyi hangja nem remegett meg, de a szeméből csorogtak a könnyek.

– Ne, nagyi, ne hibáztasd magad! Nem a te hibád, ha pedig ott lettél volna, akkor mindkettőtököt elveszítelek – azt pedig nem éltem volna túl!

– Tudom, *u-we-tsi-a-ge-ya*, de egy gyermek elvesztése, akkor is, ha az a gyermek hátat fordított szülőjének, súlyos csapás.

– És ő... anya... sokat szenvedett? – Olyan halkán beszéltem, alig lehetett hallani.

– Nem. Gyorsan jött érte a halál. – Bár nagyi habozás nélkül válaszolt, láttam, hogy árny suhan át az arcán.

– Te találtad meg?

Nagyi bólintott, miközben a könnyei még gyorsabban csorogtak le az arcán.

– Igen. A ház melletti mezőn. Ott feküdt, és olyan békés volt, hogy először azt hittem, csak alszik. – Nagyi egy pillanatra elhallgatott, és kitört belőle a zokogás. – De nem aludt.

Megszorítottam a kezét, és kimondtam a szavakat, amelyekre szüksége volt.

– Anya boldog, nagyi. Láttam őt. Nüx elvette tőle minden szomorúságát. Ott vár ránk a Túlvilágon, és az istennő is megáldotta.

– *Wa-do, u-we-tsi-a-ge-ya*. Erőt adsz nekem – suttogetta nagyi, és megölelt.

– Nagyi – mondtam, ahogy az arcom hozzányomtam az övéhez. – Kérlek, maradj velem. Legalább egy kis ideig.

– Nem tehetem, *u-we-tsi-a-ge-ya*. – Ellépett tőlem, de a kezem nem engedte el. – Tudod, hogy az őseink szokásait fogom követni, és

hét teljes napig gyászolom a lányom, de nem hiszem, hogy az Éjszaka Háza a megfelelő hely ehhez.

– Mi sem itt lakunk, nagy! – mondta Stevie Rae, ahogy megtörölte az arcát a ruhája ujjával. – Zoey, meg az egész bandánk leköltözött a tulsai vasútállomás alatti alagutakba. Én vagyok a kinevezett főpapnőjük, és igazán szeretném, ha velünk jönnél – hét napra, vagy hét hónapra –, ameddig csak szeretnél.

Nagy! Stevie Rae-re mosolygott.

– Köszönöm nagylelkű ajánlatod, *Elohine*, de a vasútállomás sem megfelelő hely a gyászomhoz. – Nagy! a szemembe nézett, és már tudtam, mit fog mondani, mielőtt megszólalt. – A saját földemen kell lennem, a farmomon. A következő héten csak nagyon keveset ehetek és alhatok. Arra kell összpontosítanom, hogy megtisztítsam az otthonomat és a földemet ettől a borzalmas tettől.

– Teljesen egyedül, nagy!? – Stark ott volt mellettem. A jelenléte és a melegsége erőt adott. – Biztonságos ez azok után, ami történt?

– *Tsi-ta-ga-a-sh-ya*, ne hagyj, hogy a külsőm megvezessen? – Nagy! külön a barátom számára fenntartott becenevén, kakasnak nevezte Starkot. – Sok minden vagyok, de gyámoltalan öregasszony semmiképpen sem.

– Sosem gondoltam, hogy gyámoltalan lennél – helyesbített Stark. – De talán akkor sem a legjobb ötlet, hogy egyedül légy.

– Igen, nagy! Starknak igaza van.

– *U-we-tsi-a-ge-ya*, meg kell tisztítanom az otthonomat, a földemet és a lelkemet a gyászom által. Erre csak akkor leszek képes, ha békét találok azon a helyen, ahol gyászolok, és addig be sem fogok lépni a házamba, amíg azt teljesen meg nem tisztították, és le nem telt a hét nap. Addig is a ház mögött fogok sátorozni, a mezőn a forrás mellett. – Nagy! rámosolyogott Starkra, Stevie Rae-re és az összes többi barátomra. – Nem hiszem, hogy túlságosan jól viselnétek a napfényt olyan sokáig.

– Nos, nagy! én... – kezdtem, de nagy! közbevágott.

– Ezt egyedül kell megtennem, *u-we-tsi-a-ge-ya*. De valamit kérni szeretnék tőled.

– Bármit megteszek – mondtam.

– Amikor letelik a hét nap, eljőnnétek a farmomra a barátaittal? Megidéznel egy kört, és elvégeznéd te is a ti tisztító rituálétokat?

– Ott leszek – bólintottam, majd a körülöttem álló barátaimra néztem.

– *Mind* ott leszünk – biztosította Stevie Rae. Szavait mindenki visszhangozta, aki körülöttem állt.

– Akkor így is lesz – mondta nagyí határozottan. – A gyász és a megtisztulás cseroki szokását tehát a vámpír szertartás teszi majd Elrendelve 99 teljessé. És ez így is helyes, hiszen családomba annyi vámpírjelölt és vámpír tartozik már. – Körbehordozta tekintetét a csapatunkon – Még egy dolgot kérnék. A következő hét napban küldjete felém, és Zoey édesanyja felé vidám gondolatokat. Nem számít, hogy Linda életében nem úgy cselekedett, ahogy illett volna. Csak az számít, hogy szeretettel emlékezzünk rá.

– Úgy lesz.

– Természetesen, nagyí – hangzott fel mindenütt körülöttem.

– Most megyek, *u-we-ts[^]-a-ge-ya*. Nemsokára kel a nap, a hajnalt pedig már a saját földemen akarom köszönteni. – Kezét el nem eresztve az ajtóhoz kísértem nagyit. Ahogy elhaladtunk a barátaim mellett, mindegyikük megérintette a karját és elbúcsúzott tőle, amitől nagyí a könnyei ellenére is elmosolyodott.

Az ajtóban végre kicsit magunk lehettünk. Újra megöleltem, és így szóltam hozzá: – Megértem, miért kell így tenned, de akkor is szeretném, ha maradnál.

– Tudom, de hét nap múlva... Az ajtó egyszer csak kinyílt, mögötte pedig ott állt Neferet, komoran és megtévesztően gyönyörűn.

– Sylvia, hallottam veszteséged hírét. Kérlek, fogadd őszinte részvétem lányod halála miatt.

Nagyí teste megfeszült Neferet hangja hallatán, és kibontakozott az ölelésemből. Mély lélegzetet vett, és a vámpír szemébe nézett.

– Elfogadom a részvéted, Neferet. Érzem, hogy őszinte vagy.

– Van valami, amit az Éjszaka Háza tehetne érted? Szükséged van valamire?

– Az elemek már erőt adtak nekem, az istennő pedig üdvözölte leányomat a Túlvilágon.

Neferet bólintott.

– Zoey és barátai kedvesek, mint ahogy az istennő is nagylelkű.

– Nem hiszem, hogy kedvesség vagy nagylelkűség hajtotta Zoey-t és barátait, valamint az istennőt. Úgy hiszem, inkább a szeretet. Nem értesz velem egyet, főpapnő?

Neferet habozott egy pillanatig, mintha tényleg megfontolta volna nagy szavait.

– Igen, *lehetséges*, hogy igazad van – mondta végül.

– Igen, lehetséges. Van azonban még valamit, amit az Éjszaka Házától kérnék ma éjjel.

– Miénk lenne a megtiszteltetés, ha segítséget nyújthatnánk egy Bölcs asszonynak a szükség órájában.

– Köszönöm. Arra kérek, hogy engedd Zoey-t és barátait a földemre hét nap múlva, hogy ott elvégezheszenek egy megtisztító rituálét. Ezzel befejeződhetne a gyászom, és teljesen megtisztítaná az otthonom minden ott ragadt gonosztól.

Láttam, hogy valami átsuhan Neferet arcán – valami, ami akár félelem is lehetett. De amikor megszólaltba hangjában és az arcán nem volt más, csak udvarias figyelem.

– Természetesen engedélyezem a rituálét.

– Köszönöm, Neferet – szólt nagy, majd még egyszer megölelt, és csókot lehelt az arcomra. – Hét nap múlva ismét találkozunk, *u-ive-tsi-a-ge-ya*.

Pislogtam, hogy visszatartsam a könnyeim. Nem akartam, hogy nagy bőgni lásson közvetlen azelőtt, hogy elmegy.

– Hét nap. Nagyon szeretlek, nagy. Ezt sose felejtse el!

– Könnyebben felejténem el azt, hogyan kell lélegezni. Én is szeretlek, leányom.

Azzal nagy megfordult, és elsétált. Ott álltam az ajtóban, és figyeltem, ahogy egyenes, erős háta eltűnik az éjszaka sötétjében.

– Gyere, Z! – csúsztatta Stark a vállam köré karját. – Azt hiszem, mára elég is volt ennyi a suliból. Menjünk haza!

– Igen, Z, menjünk haza! – helyeselt Stevie Rae.

Bólintottam, és már éppen mondtam volna, hogy rendben, menjünk, mikor egyszer csak melegség gyűlt a mellkasomban. Először nem értettem, mi történik.

Megemeltem a kezem, hogy megdörzsöljem a melegség központját. az ujjaim pedig a kemény gyűrűhöz értek, amiből a forróság áradt.

Ekkor jelent meg Aurox Sárkány Lankford társaságában.

– Zoey, hallottam, mi történt édesanyáddal. Őszinte részvétem – mondta Sárkány.

– K-köszönöm – dadogtam. Nem néztem Auroxra. Emlékeztem Lenobia szavaira, hogy vegyem föl a pókerarcot, de túlságosan fájtt mindenem, túl mély sebet kaptam, ezért csak arra voltam képes, hogy Starkhoz forduljak. – Haza akarok menni, de előbb kicsit egyedül kell lennem – mondtam, majd mielőtt még beleegyezhetett volna, kibontakoztam a karjából, és elsétáltam Sárkány meg Aurox mellett.

– Zoey? – hallottam Stark hangját a hátam mögül. – Hová mész?

– Ott leszek a parkoló melletti szökőkútnál – válaszoltam neki a vállam fölött. Láttam, ahogy aggódva néz rám, de nem tehettem semmit. Ki Kell Innen Jutnom. – Gyere értem, amikor mindenki felszállt a buszra, és indulásra kész, oké?

Meg sem vártam a válaszát. Lehajtottam a fejem, és végigsiettem a járdán, ami körülfutotta az iskola főépületét. Majdnem kocogva fordultam jobbra, majd egyenesen a kovácsoltvas pad felé vettem az irányt, ami egy fa alatt állt. A környező fák körbeölelték a szökőkutat és azt a kis kertés részt, amit a vámpírjelöltek a professzorok parkjának hívtak, mivel közvetlenül a tanárok lakhelye mellett feküdt. Tudtam, hogy ha valaki kinézne a hatalmas, díszes ablakokon, rögtön észrevenne, de azt is tudtam, hogy az összes tanár éppen most fejezi be a hatodik óráját, ami azt jelentette, hogy jelen pillanatban ez a sulis egyetlen olyan pontja, ahol egyedül lehetek.

A hatalmas szilfa alatt ülve megpróbáltam rendbe szedni a gondolataimat. Aurox felbukkanása teljesen összezavart, és fogalmam sem volt, miért. *Pont most, pont ebben a másodpercben nem is érdekel. Anya halott. Akármit tervez is ellenem Neferet és a Gonosz, igazán békén hagyhatnának. Az lenne a legjobb, ha mindenki békén hagyja.* A gondolataim durvának és keménynek hangzottak, de a könnycsepp, ami legördült arcomon, egészen másról árulkodott.

Anya nincs többé. Nem várja otthon a mostohabarmot, és nem pepecsel a konyhában. Nem hívhatom fel, nem dühíthetem fel, csak hogy aztán végighallgassam, mennyire is csapnivaló lánya vagyok.

Furcsa érzés volt elárulni. Több mint három éve nem álltunk közel egymáshoz, de akkor is, a szívem mélyen mindig arra vártam, hogy egy nap majd észhez tér, elhagyja azt az idiótát, akihez hozzáment, és aki elcseszte az életét, és újra az anyukám lesz.

– Elhagyta a mostohabarmot – mondtam magamban. – Ezt nem szabad elfelejtenem. – A hangom elcsuklott, de megköszörültem a torkomat, és ismét beszélni kezdtem az éjszakához. – Anya, sajnálom, hogy nem tudtunk elbúcsúzni. Szeretlek. Mindig is szerettelek. És mindig is szeretni foglak. – Aztán a kezembe tettem az arcom, megadtam magam a bennem dúló szomorúságviharnak, és zokogni kezdtem.

Aurox A Zoey nevű vámpírjelölt – az, akinek furcsa tetoválások borították nemcsak az arcát, hanem a vállát, kezét, és Neferet szerint testének más tájait is – furcsa érzelmeket váltott ki belőle.

Neferet azt mondta, hogy Zoey az ellensége. Ebből kifolyólag Zoey az ő ellensége is. Akárki, aki az úrnője ellensége volt, veszélyesnek számított – biztos a veszély miatt érezte magát furcsán Zoey közelében. Aurox megfigyelte, merre megy Zoey, mikor az elfutott mellette. Mindent meg kellett figyelnie, ami Zoey-val kapcsolatos. Zoey veszélyes.

– Neferet, beszélnem kell veled azokról a tanórákról, amiket Lenobia arénájában tartanak – mondta Sárkány Lankford.

Neferet felé fordította jeges, zöld tekintetét.

– A Főtanács döntött úgy, hogy a vámpírelöltek az iskolában maradhatnak, legalábbis egyelőre.

– Ezt megértem, de... – De szívesebben látnád a Hollómást az órádon? – csattant fel Neferet.

– Rephaim már nem Hollómás – szólalt fel a vörös főpapnő gyorsan társa védelmében.

– Ettől függetlenül még fivéreinek nevezi a Hollómásokat – jegyezte meg Aurox.

– Ez egy nagyon fontos megfigyelés, Aurox – szólt Neferet anélkül, hogy ránézett volna. – És mivel Nüx ajándéka vagy számomra, úgy hiszem, fontos, hogy meghallgassuk a véleményed.

– Mégis mi a jó kutyafülét akartok ezzel? *Ők a fivérei.* Meg se próbálja ezt letagadni. – A vörös főpapnő megrázta fejét, és a szemébe nézett. Aurox látta a tekintetében a szomorúságot és a dühöt, de az érzelmek nem voltak elég erősek ahhoz, hogy érezze is őket – hogy erőt merítsen belőlük. – Nem kellett volna megölnöd azt a Hollómást. Senkit sem bántott.

– Szerinted meg kellene várnunk, amíg azok a teremtmények végeznek még valakivel, mielőtt fellépünk ellenük? – kérdezte Sárkány Lankford.

A Kardok Urának dühe sokkal tapinthatóbb volt, és Aurox táplálkozott is belőle. Érezte, ahogy felforr tőle a vére, és megkezdődik benne az átalakulás.

– Aurox, itt most nincs szükség rád. Menj, és tedd a dolgod! Kezdd a főépületnél, majd járd körbe az egész iskolát! Felügyeld a területet! Ne hagyj, hogy a Hollómások visszatérjenek! – Úrnője a vörös főpapnőre nézett, majd hozzátette: – Azt parancsolom, hogy csak azokat támadd meg, akik téged vagy az iskolát fenyegetik.

– Igenis, Papnő. – Mélyen meghajolt előtte, majd kihátrált az ajtón az éjszakába, miközben hallotta, hogy a vörös főpapnő még mindig a társát védi. *Ő is ellenség, bár úrnőm szerint másfajta. Olyan, akit fel lehet használni.*

Aurox elgondolkodott, milyen bonyolult is Neferet ellenségeinek kategorizálása. A Papnő azt mondta, hogy nemsokára ezen vámpírok

és vámpírjelöltek mindegyike be fog neki hódolni. Aki nem, az elpusztul. Úrnője nagyon várta a napot, amikor ez bekövetkezik. Aurox is várta.

Lelépett a járdáról, és jobbra indult a főépület fala mentén. Aurox elkerülte a pislákoló gázlámpák fényét. Ösztönei a sötét árnyékok és a még sötétebb sarkok felé húzták. Érzékei fehéren izzottak, várták, mikor csap le az ellenfél. Különös, hogy a zsebkendő mégis meg tudta lepni. Egyszerű, téglalap alakú fehér papírdarab volt. A levegőben szállt, úgy fodrozódott az orra előtt, akár- csak egy madár. Aurox megállt, és elkapta a zsebkendőt a levegőben.

Milyen furcsa, gondolta, egy lebegő zsebkendő. Gondolkodás nélkül farmerja zsebébe csúsztatta. Lerázta magáról a furcsa, baljós előérzetet, és továbbment.

Két lépést sem tett, amikor az érzelmek gyomorszájon vágták.

Szomorúság – mély, kibírhatatlan bánat. És büntudat. Büntudat is gyűlt a lány érzéseibe.

Aurox tudta, hogy a fiatal vámpírjelölt főpapnővel van dolga – Zoey Redbirddel. Meggyőzte magát, hogy azért kell a közelébe mennie, mert bölcs dolog megfigyelni az ellenséget. De ahogy közelebb ért – ahogy a lány érzelmei elárasztották őt –, valami váratlan dolog történt. Ahelyett, hogy elszívta volna őket, és lakmározott volna belőlük, Aurox maga is érezni kezdett.

Nem változott meg. Nem kezdett átalakulni hatalmas, erős szörnyeteggé.

Egyszerűen csak *érezett*.

Zoey fájdalma közelebb vonzotta, és ahogy ott állt az árnyékokban rejtőzködve, és figyelte a zokogó lányt, annak érzelmei átfolytak belé, és összegyűltek lelkének egy piciny, csöndes, eldugott zugában. Ahogy Aurox elszívta Zoey bánatát és büntudatát, magányosságát és fájdalmát, válaszként minderre valami megmozdult az ő lelkében is.

Mindez teljesen váratlan és elfogadhatatlan volt, de Aurox akkor is meg akarta vigasztalni Zoey Redbirdöt. A vágy annyira ismeretlen

volt, annyira sokkoló, hogy végül már ösztönösen vitte a lába a lány felé, mintha a tudatalattija irányította volna a testét.

Ugyanabban a pillanatban lépett ki az árnyékból, amikor a lány is megmozdult, tenyerét a mellkasához, a mellei közé szorítva. Pislogott, hogy keresztüllásson könnyein, majd pillantása Aurox-ra esett.

A teste megfeszült, és úgy tűnt, mindjárt elmenekül.

– Ne, nem kell elmenned – hallotta Aurox saját hangját.

– Mi akarsz? – kérdezte a lány, majd ismét felzokogott.

– Semmit. Erre jártam. Te sírtál. Meghallottam.

– Egyedül akarok lenni – mondta a lány, ahogy megtörölte szemét a kézfejjével, és szipogott kicsit.

Aurox nem is tudta, mit tesz, egészen addig, amíg mindketten a kezére nem néztek, amiben ott lapult a zsebkendő, amit a zsebéből húzott ki, és amit felajánlott a lánynak.

– Akkor magadra hagylak, de erre szükséged lesz. – Aurox merevnek és idegennek érezte saját hangját. – Az arcod nagyon nedves.

A lány egy pillanatig a zsebkendőre bámult, mielőtt elvette volna, majd felnézett Auroxra.

– Valahányszor csak sírok, folyni kezd az orrom.

Aurox érezte, ahogy bólínt.

– Így igaz.

A lány kifújta az orrát, és megtörölte az arcát.

– Köszönöm. Sosincs nálam zsepi, amikor kéne.

– Tudom – mondta Aurox, majd érezte, ahogy az arca felforrósodik, a testét pedig hidegség járta át, hiszen semmilyen oka nem volt, hogy ilyeneket mondjon a lánynak. Egyáltalán arra sem volt oka, hogy ezzel az ellenséges vámpírjelölttel beszélgesen.

A lány felé fordította a tekintetét, furcsán nézve rá.

– Mit mondtál?

– Csak azt, hogy mennem kell. – Aurox megfordult, és sietve eltűnt az éjszakában. Arra számított, hogy az érzelmek, amiket a lány közelében érzett, majd elhalványulnak és eltűnnek, hogy csak

egyszerűen elfolynak belőle, mint mindenki más érzelmei, miután elszívta, fölhasználta és félrehajította őket. De Zoey bánatának egy darabkája vele maradt, mint ahogy a lány büntudata is, de ami leginkább a lelkébe ivódott, és ott is maradt annak éjsötét mélyén, az nem volt más, mint a lány magánya.

KILENCEDIK FEJEZET

Zoey

Hosszú ideig bámultam Aurox után.

Mi a pokol?

Megint kifújtam az orrom, megráztam a fejem, majd lenéztem az átázott, összegyűrt zsepire a kezemben. Miféle játékot játszik velem Neferet teremtménye? Direkt küldte volna ki utánam Neferet, hogy a szepivel még jobban összezavarjon?

Nem, ez így nem stimmel. Neferet nem tudhatta, hogy az Aurox által felkínált zsepi Heath-re emlékeztetne. Erről senki sem tudott, csak Heath. Na jó, meg Stark.

Ez az egész biztos csak egy furcsa véletlen. Persze, Aurox Neferet teremtménye, de ez még nem jelenti azt, hogy immúnis lenne a bőgő lányokra. Aurox mégiscsak egy srác – legalábbis majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy az. Meg aztán lehet, hogy nem százszázalékosan Neferet agyatlan talpnyalója. Lehet, hogy egészen rendes srác – legalábbis akkor, amikor éppen nem megy át bikaszerű terminátorba. A pokolba, végül is Stevie Rae talált egy kedves Hollómást. Ki tudja, mi... Ebben a pillanatban jöttem rá, mit is csinálok éppen – pontosan azt, amit anno Kalonával. Ott keresem a jószágot, ahol híre-hamva sincs.

– Ó, na ezt most felejtjük el gyorsan! – dorgáltam meg magam hangosan.

– Mit kell elfelejteni, Z? – sétált oda hozzám Stark egy doboz zsepivel a kezében. – Hé, úgy tűnik, a változatosság kedvéért most

felkészültél a takonyhelyzetre – szólt, a markomba gyúrt zsepimaradvány felé biccentve.

– Ó, azért elveszek még egyet, koszi – mondtam, miközben kivettem jó néhány zsepit a dobozból, és újra megtöröltem az arcom.

– Szóval mit kell elfelejteni? – Leült mellém a pacira. A vállunk összeért, én pedig nekidőltem.

– Csak emlékeztettem magam, nem hagyhatom, hogy a körülöttem végbemenő baromságok *megőrjítsenek*... vagyis hogy *még jobban* megőrjítsenek.

– Nem vagy örült, Z. Csak éppen nehéz időszakon mész keresztül, de meglásd, minden rendbe jön majd – nyugtatott.

– Remélem, igazad lesz – motyogtam, ahogy egy másik, még lehangolóbb dolog jutott eszembe. – Ó, ugye szóltál a többieknek, hogy ne bánjanak velem furcsán, mert meghalt az anyám?

– Nem kellett mondanom nekik. Ők a barátaid, Z. Törődni fognak veled, mert szeretnek, de nem fognak furcsán viselkedni.

– Tudom, tudom, csak... – A hangom elcsuklott. Nem tudtam, hogyan foglaljam szavakba azt a fájdalmat, büntudatot és rettenetes magányérzetet, amit az anyám elvesztése keltett bennem.

– Hé – nézett rám Stark *nem* vagy egyedül.

– Kihallgattad a gondolataim? Tudod, hogy nem szeretem, amikor... Megfogta a vállam, és gyengéden megrázott.

– Nem kell felesküdté Harcosnak lennem ahhoz, hogy tudjam, egyedül érzed magad. Nem ismersz mást, aki elvesztette az anyját, igaz?

– Nem. Csak magamról tudok. – Beleharaptam az alsó ajkamba, hogy ne kezdjek megint bögni.

– Látod, nem olyan nehéz rájönni. – Azzal megcsókolt. Nem azzal a forró, nyitott szájas, be-akarok-mászni-a-bugyidba-csókkal. Stark csókja gyengéd volt, édes és megnyugtató. Mikor az ajka eltávolodott az enyémtől, mosolyogva nézett le rám. – De, mint már mondtam, túl fogsz ezen az egészen jutni, és *nem* fogsz beleörülni, mert okos vagy és gyönyörű, és csak úgy alapjáraton borít a csodamáz.

Váratlanul felkuncogtam.

– Csodamáz? Most komolyan ezt mondtad?

– Még szép, hogy ezt mondtam! Csodálatos vagy, Z.

– De csodamáz? – kuncogtam újra, miközben a gyomromat szorító görcs kezdett felengedni. – Sose hallottam még tőled ilyen nyálas dolgot.

A mellkasára szorította a kezét, mintha ledöftem volna.

– Zoey, ez fáj. Én csak romantikus akartam lenni.

– Nos, legalább megpróbáltad – mosolyogtam. – De kérlek, mondd, hogy nem te találtad ki!

– Dehogy! – vigyorgott rám azzal a csibészes, cuki vigyorával. – Pár harmadéves kiscsajtól hallottam. Egész hatodik órán bámulták, ahogy gyakoroltam az íjammal, és azt mondták, idézem, „le vagyok öntve csodamázzal”.

– Tényleg? – húztam fel a szemöldököm, miközben nagyon csúnyán néztem rá. – Harmadéves lányok?

Csibészes mosolya elhalványult.

– Úgy értem, *csúnyácska* harmadéves lányok.

– Biztos vagyok benne, hogy pontosan így értetted.

A szeme felragyogott.

– Csak nem vagy féltékeny?

– Dehogy! – hazudtam egy horkantás kíséretében.

– Nem kell féltékenynek lenned. Soha. Mivel téged nem csak leöntöttek a csodamázzal. Te magad vagy a csodamáz.

– Biztos vagy benne?

– Száz százalékgig.

– Esküszöl?

– Még szép.

Ismét nekidőltem.

– Rendben, hiszek neked, te nagy mamlasz. – A vállára hajtottam a fejem, ó pedig átkarolt. – Most már mehetünk haza?

– Természetesen. A rövid, sárga limó bepakolva, és csakis téged vár. – Felállt és engem is felsegített. Kéz a kézben sétáltunk a parkolóba, miközben többször is lopva ránéztem. Teljesen

elégedettnek tűnt magával (amellett, hogy nagyon dögös volt). A nyálas szójáték minden bizonnyal a terv része volt, azzal húzott ki a depresszióból, amibe addigra már nyakig elmerültem. Stark is biztosan érezte ezt, nyilván lehallgatta a gondolataimat – mert ő volt a Védelmezőm és a Harcosom, és még annál is sokkal, de sokkal több számomra.

Megszorítottam a kezét.

– Koszi.

Rám nézett, elmosolyodott, majd a szájához emelte a kezem.

– Szívesen. Csak várd ki, milyen szóval hozakodom elő a cickódra. Amit most egyedül fogok kitalálni. Nincs hozzá szükségem csúnyácska harmadéves lányok segítségére.

– Ne. Ne is gondoldj rá!

– De lehet, hogy még szükséged lesz egy kis felvidítésra.

– Akkor sem. Jól vagyok. Nem kell a cickómról beszélnünk.

– Rendben, de ne felejtsd el, itt vagyok, ha kellek – vigyorgott ismét. – Itt várok, hogy teljesíthessem minden óhajod.

– Micsoda megkönnyebbülés. Köszönöm.

– Szóra sem érdemes, benne van a munkaköri leírásomban.

Erre mind a két szemöldököm a magasba szaladt.

– Tényleg kaptál munkaköri leírást?

– Úgy is mondhatjuk. Seoras azt mondta, „v’seld g’ndját a k’rálynődnék, vagy b’fejezem azt a kis k’rcolást, ’mit k’zdtém r’jtad” – mondta, ijesztően jól utánozva az ösöreg skót Védelmezőt.

– Kis karcolást? – remegtem meg. Nagyon is jól emlékeztem a vérző vágásokra a mellkasán. Hogyan is felejthettem volna el? Még mindig friss, rózsaszín hegekként virítottak Stark testén az elemek és a vérem gyógyító ereje ellenére is. – Én semmiképpen sem nevezném őket kis karcolásnak.

– Á, k’shölgy, s’mmiség volt az ’gész. Nem kell r’jta p’csogni.

A szemem kikerekedett döbbenetemben. Jól karon vágtam Starkot.

– Picsogni!

Megdörzsölte a karját, aztán ismét normális hangon megszólalt.

- Z, ez csak annyit jelent, hogy nem kell bőgni miatta. Komolyan.
- Te annyira pasi vagy – néztem rá összehúzott szemmel.

Valami okból kifolyólag ezen jót nevetett, körém fonta a karját, és jó szorosán magához ölelt.

– Igen, pasi vagyok. A *te* pasid. És szeretném, ha emlékeznél rá, hogy mindezek ellenére... – megállt egy pillanatra, és elhúzódott annyira, hogy rámutathasson az Éjszaka Házára és a kisbuszra, ami tőlünk nem messze parkolt –, meg a Harcosságom és a Védelmeségem mellett is, szeretlek, Zoey Redbird. Mindig ott leszek melletted, bármikor is legyen rám szükséged.

Visszaléptem a karjába, és megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Köszönöm.

– Itt is van! – hallottam egyszer csak Kramisha hangját, és ismét felsóhajtottam, mert biztos voltam benne, hogy rólam beszél. Felnéztem és, természetesen, Kramisha ott állt a kisbusz előtt Stevie Rae-vel, Aphroditével, Damiennel, az Ikrekkel, Erikkel és egy vörös vámpírjelölttel, akit nem ismertem. Még mindig Stark kezét fogva odasétáltam a buszhoz.

– Sajnálom, ami anyukáddal történt. Rossz lehet neked – köszöntött Kramisha.

– Ó, k-köszí – dadogtam, és már éppen azon kezdett járni az agyam, hogyan válaszoljak azoknak, akik részvétüket fejezik ki az anyukám halála miatt úgy, hogy a beszélgetés ne is legyen kínos, amikor Kramisha folytatta.

– Z, tudom, hogy az időzítés nem a legjobb, de van egy kis problémánk. Elnyomtam egy újabb sóhajt.

– Problémánk, mint nekem, vagy problémánk, mint neked?

– Úgy hisszük, ez mindannyiunk problémája – segítette ki Stevie Rae.

– Nagyszerű – nyögtem.

– Zoey, ő itt Shaylin – mutatta be Erik az ismeretlen lányt, aki úgy figyelt engem, mintha legszívesebben mikroszkóp alá dugna. Basszus, új srácokkal ismerkedni mindig szívás.

– Szia, Shaylin – köszöntöttem. Próbáltam normális hangon beszélni, és nem észrevenni, ahogyan bámul.

– Lila – szólt a lány.

– Azt hittem, Erik azt mondta, a neved Shaylin – mondtam, bár legszívesebben inkább ordítottam volna, hogy *Igen! Én vagyok! A csaj a fura két kokkal!*

– A nevem tényleg Shaylin – mosolygott nagyon bájosan, pedig lila vagy.

– Ő nem Lila, hanem Zoey. – Stark ugyanolyan zavartnak tűnt, ahogy én éreztem magam.

– Meg van benned még egy kis ezüst is. – Shaylin végül felhagyott a bámulással, és Stark felé fordult. – Te pedig vörös vagy és arany meg egy kicsit fekete. Hú, ez fura... – Rendben. Én nem...

– Ó, a nyavalyába már! – fakadt ki Aphrodité Shaylinre mutatva.

– Az új csaj neve tényleg Shaylin, és nem színeknek hív titeket, hanem látja a színeteket!

– A színemet? Fogalmam sincs, hogy ez mit jelent – néztem először Aphroditéra, majd kérdő tekintettel Shaylinre.

– Én sem tudom, mit jelent – szólalt meg Shaylin. – Egyszerűen csak látom őket, egészen attól kezdve, hogy megjelent rajtam a Jel.

– Azt hiszem, Shaylin különleges ajándékot kapott, amit úgy neveznek, Igazlátás – magyarázta Damien. – Nagyon ritka képesség. Mintha írnának róla valamit a *Vámpirjelöltek kézikönyve haladóknak*-ban, de éppen csak bele tudtam kukkantani. – Bocsánatkérően nézett ránk. Kicsit zavarban is volt. – Nem tudtam rendesen tanulmányozni.

– Damien, negyedéves vagy. Órán még nem is vettétek – nyugtatgatta Stevie Rae.

– Most komolyan, a srác tiszta házifüggő – motyogta Erin.

– Ne is mondd! – tette hozzá Shaunee.

– Nézzétek – emeltem fel a hangom, hogy mindenki rám figyeljen ahelyett, hogy egymást nyúzzák –, nem tudom, mi az az Igazlátás, de

ha azt mondjátok, ajándék, akkor feltételezem, hogy Nüx-től származik, akkor pedig mi a probléma? – kérdeztem.

– Az, hogy a csaj vörös – mondta Aphrodité.

– És aztán? Van belőlük egy egész buszra való – mutattam a hátuk mögött álló kisbuszra.

– Ja, és mindegyikünk meghalt, aztán meg feléledt, mielőtt ezeket kaptuk – mutatott Kramisha a homlokán található vörös félholdra.

Ránéztem, aztán az új csajra, és csak aztán fogta fel az agyam, hogy mit is látok. Erikhez fordultam.

– Már alapból vörösként jelölted meg?

– Nem. Vagyis igen – rázta meg Erik a fejét. Látszott, hogy rettenetesen aggódik. – Nem akartam. Megjelöltem. Igen, nem ment minden egészen a terv szerint, de mindez azért történt, mert vak volt, és ez meglepett. – Mindannyian őt bámultuk, ahogy beletúrt sötét, dús hajába. Erik válla megereszkedett, majd hozzátette: – Elszúrtam, ezért lett vörös vámpírjelölt, és ezért látja a színeket.

– Nem szúrta el, Erik! – Úgy tűnt, mintha Shaylin meg akarta volna veregetni Erik karját, és már nyúlt is felé, de félúton meggondolta magát. Végül rám emelte a tekintetét, és folytatta. – Mielőtt megjelölt volna, vak voltam, egész kiskorom óta. Aztán rám tette a Jelet, és azóta megint látok. Ha engem kérdeztek, nem szúrta el. Ez egy csoda!

– Á! Éreztem, hogy új vámpírjelölt érkezett! – Neferet hangjára mindannyian úgy ugrottunk fel, mintha áramot vezettek volna belénk. Felénk sietett, hosszú, zöld bársonyruhája a földet söpörte körülötte, amitől úgy tűnt, mintha nem is járna, hanem lebegne (ami baromi rémisztő volt). – Üdvözlégy! Neferet vagyok, a főpapnőd. – Egy pillanatra Erik felé fordult, és láttam, ahogy bosszúság csillan a szemében. – Night professzor, nem kellett volna idehoznia a gyermeket. – Neferet Shaylin felé nyúlt, és kecses, bocsánatkérő mozdulatot tett a kezével. – Ifjú vámpírjelölt, a Nyomkövetőnek a lányok kollégiumába kellett volna vezetnie, ahol csatlakozhatsz... – Hirtelen félbehagyta a mondatot, ahogy végre meglátta Shaylin Jelét.

– Pontosan – mondtam. Képtelen voltam továbbra is csendben maradni. – Vörös. Ami azt jelenti, hogy a legjobb helyen van.

– És én vagyok a főpapnője, nem pedig te – fejezte be helyettem Stevie Rae.

– Ó! Ön... Nem érzem jól magam! – Shaylin éppen Neferetet nézte, mikor egyszer csak hirtelen összeesett. Erik elkapta, mielőtt a feje a betonnak csapódott volna, mindezt pedig tette úgy, hogy egyszerre tűnt ijedtnak és igazi hősnek (hiába, remek színész).

– Sok mindenen ment keresztül – mondta Aphrodité, ahogy Neferet elé állt. – Haza kell mennie. A vasútállomásra. Velünk Most azonnal.

Visszatartottam a lélegzetem, ahogy Neferet szeme összeszűkült, majd végighordozta tekintetét mindegyikünkön. Minden vámpírnak jó megérzési vannak, de Neferet még ennél is többel rendelkezett. Képes volt mások gondolataiban olvasni. Mármost a legtöbb vámpírjelöltében – vagy legalábbis látta a gondolataik felszínét. Gyors, néma imát küldtem az istennő felé: *Kérlek, ne engedd, hogy a barátaim arra gondoljanak, hogy az új lánynak talán Igazlátása van, akármi is az. Gondoljanak bármire, csak erre ne!*

Neferet gyanakvó arckifejezése hirtelen eltűnt. Felnevetett. Tényleg felnevetett. Nem tudom, hogy lehetséges, de a kacaja borzalmasnak, undoknak és gúnyolódónak hangzott. Hogyan lehetett a nevetés ennyire rettenetes?

– Vak volt. Ezért vörös a Jele. Már törött volt. Egyszerűen csak nem kellett meghalnia ahhoz, hogy vörössé váljon. Legalábbis még nem halt meg.

Kramisha éppen mellettem állt, és láttam, ahogy megremeg félelmében. Neferet is látta. A hamis főpapnő a koszorús költőnkre nézett.

– Mi a baj? Azt hitted, a vörös félhold garantálja, hogy túléled az Átváltozást? – Oldalra hajtotta a fejét, amivel egy hullőre emlékeztetett. – Igen, érzem a döbbeneted és a félelmed. Erre nem gondoltál, igaz? A tested még mindig elutasíthatja az Átváltozást.

– Nem tudhatod biztosan – lépett Stevie Rae közelebb Kramishához.

– Nem-e? – Neferet kacaja ezúttal is undok és borzalmas volt. Shaylin felé bökött a fejével, aki még mindig ájultan feküdt Erik karjában. – Van benne valami furcsa. – Aphroditére villant a szeme. Láttam, ahogy Aphrodité ökölbe szorított kezét a csípőjére helyezi, mintha csak fizikai támadásra számítana. – Kicsit olyan, mint te, pedig te már nem is vagy vámpírjelölt.

– Nem, nem vagyok. De meg vagyok elégedve azzal, ami vagyok. És mi a helyzet veled, Neferet?

Neferet válasza sem méltatta.

– Vigyétek magatokkal a vámpírjelöltet. Egyvalamiben igazad van, Aphrodité. Veletek és a többi csavargóval van a helye, nem pedig itt. Az istenek nevére, mi lesz Nüx következő tette?

Azzal nevetve hátat fordított nekünk, és ellebegett.

Mikor hallótávolságon kívül került, nagyot sóhajtottam.

– Szép munka volt, mindenki. Jó, hogy nem gondoltatok erre az egész Igazlátás-ügyre.

– A frászt hozza rám – mondta Kramisha olyan hangon, amittől nagyon, nagyon fiatalnak tűnt.

Stevie Rae átölelte a vállát.

– Semmi baj, ha félsz tőle. Attól majd csak keményebben harcolunk ellene.

– Vagy gyorsabban futunk – mondta Erik komoran.

– Vannak, akik nem futnak el – kontrázott Stevie Rae mogorván.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Shaylin.

– Hé, visszatérel közénk? – mosolygott Shaylinre Erik.

– Tulajdonképpen nem is mentem sehová. Most már letehetsz. Légy szí.

– Ó, persze. Tessék. – Azzal Erik finoman lerakta a földre.

Azért a biztonság kedvéért a karját nem engedte el, mintha attól félne, hogy a lány mindjárt újra összeesik, de Shaylin elég stabilan állt.

– Oké, szóval csak úgy tettél, mintha elájulnál. Miért? – kérdezte Aphrodité, mielőtt megszólalhattam volna.

– Nos, nem volt olyan nehéz. – Shaylin Kramishára nézett. – Egyetérték veled. Nagyon ijesztő az a nő. – Egy pillanatnyi szünetet tartott, majd folytatta. – Azért tettem úgy, mintha elájulnék, mert két választási lehetőségem volt: vagy összeesek, vagy sikoltozva elrohanok. – Összenézett Erikkal. – Úgyhogy ja, veled is egyetérték. – Megrántotta a vállát. – De azt mondta, ő a főpapnő. Nem sokat tudok a vámpírokról, de azzal mindenki tisztában van, hogy' a főpapnők a főnökötök. Sikoltozva elszaladni az egyik elől az első vámpírjelöltként töltött napomon nem tűnt túl jó ötletnek.

– Szóval átmentéi oposszumba – szúrte le Stevie Rae.

– Mi van?

– Bugriséknál így mondják, hogy eldobtad magad, csak hogy Neferet békén hagyjon – magyarázta Aphrodité.

– Ja igen, pontosan ezt tettem – bólintott Shaylin.

– Nem is rossz terv – helyeselt Stark. – Megjelölnék, és találkozol Neferettel, ráadásul mindezt huszonnégy órán belül; ez azért elég nagy szívás lehet neked.

– Mit láttál? – A kérdésem látszólag mindenkit meglepett, kivéve Shaylint. A tekintetünk összekapcsolódott, ahogy határozottan válaszolt.

– Nem sokkal azelőtt, hogy megvakultam volna, elmentem anyukámmal a Nam Hiba, abba a nagy, vietnami szupermarketbe a Huszonegyedik és a Garnett sarkán.

Egész halakat is árultak, amiket hatalmas, jéggel teli dobozokban tároltak. Annyira megijedtem tőlük, hogy emlékszem, csak álltam ott, és bámultam a tejfehér, halott szemüket és a felhasított hasukat.

– Neferetnek olyan színe van, mint egy döglött hal belsejének?

– kérdezte Stevie Rae.

– Nem. Neferetnek olyan színe van, mint a döglött hal szemének. Ez az egyetlen szín, amit látok rajta.

– Ez semmi jót nem jelenthet – jelentette ki Kramisha.

– Mi nem jelenthet semmi jót? – kérdezte Dariusz, ahogy csatlakozott a csapatunkhoz, és megfogta Aphrodité kezét. Aphrodité hozzádörgölözött, és így szólt: – Dariusz, erős harcos, ismerd meg Shaylint. Frissen megjelölt vörös vámpírelőlt, aki nem halt meg, hogy vörös legyen, és aki rendelkezik az Igazlátás képességével. Most „látta” – rajzolt kis idézőjeleket a levegőbe – Neferetet, akinek szerinte az igazi színe olyan, mint egy döglött hal szemének.

Dariusz meg sem lepődött.

– Üdvözlégy, Shaylin – hajolt meg a lány felé. Ez két dolgot jelenthetett: vagy azt, hogy a Harcos nagyon komoly kontrollal rendelkezett az érzelmei felett, vagy azt, hogy az életünk totális örültekházává változott.

– Többet kell megtudnunk erről az Igazlátásról – szólt Damien.

– Hatodéves, vagy még inkább tanterven kívüli anyag. Tudsz róla valamit? – kérdezte Dariuszt.

– Nem sokat. Inkább a késekre koncentráltam, mintsem vámpír-szociológiára.

– Nekem megvan az a hülye tankönyv – mondta Aphrodité. Mikor mindannyian egy emberként ránéztünk, elfintorodott. –Mi van? Hatodéves voltam, mielőtt £2r megtörtént – mutatott Jeltelen homlokára. – Sajnos ma újra fel kellett vennem a régi óráim. –Mikor továbbra is csendben bámultunk, forgatni kezdte a szemét. – Ó, a francba is, van házim, ennyi az egész. A könyv benne van a hihetetlenül cuki Anahata Joy Katin táskámban a retardált buszon.

– Aphrodité, ne mondd már, hogy retardált! – Kiáltott rá Stevie Rae. – Komolyan mondom, meg kéne nézed a www.rbetűsszó.com-ot. Akkor talán rájössz, hogy pár embert nagyon meg lehet bántani ezzel a szóval.

Aphrodité pislogott párat, majd összeráncolta a homlokát.

– Van ilyen oldal? Most komolyan?

– Igen, Aphrodité. Mint ahogy már milliószor próbáltam a tudomásodra hozni, az r betűs szó használata szimplán genyóság. Nem szép dolog.

Aphrodité mély levegőt vett, majd beszélni kezdett.

– Akkor már miért nem csinálunk egy oldalt a p betűs szónak is – p, mint picca mivel azzal már a *fél világot* meg lehet bántani? Vagy várj csak, legyen inkább n betűs, mint nemi erőszak, ami nemcsak a középosztálybeli anyukák érzéseit bántja, hanem... – Elég lesz – álltam közjük. – Felfogtuk. Visszatérhetnének Shaylinhez és az Igazlátáshoz?

– Felőlem – mondta Aphrodité, és hátradobta a haját a válla fölé.

– Aphrodité elég undok, de azért igaza van, Zoey – mondta Erin.

Ránéztem Shaunee-ra, aki bár egyetértően bólogatott, nem fűzött hozzá semmit. Úgy éreztem, mindjárt felrobban a fejem.

– Ó, a pokolba is! – lendítettem a magasba a kezem idegességemben. – Már nem is emlékszem, miről beszéltünk az egész retardált-dolog előtt!

– Az információ, amire szükségünk van az Igazlátásról, a buszon található – szólalt meg Rephaim, meglepve mindnyájunkat. Félénken elmosolyodott. – A beszélgetés többi részét nem nagyon érttem. Annyit viszont elkaptam, hogy Aphrodité undok, bár ezt eddig is tudtam.

A mellettem álló Stark megpróbálta köhögésnek álcázni nevetését. Felsóhajtottam.

– Rendben, szálljunk fel a buszra, és irány a vasútállomás! Aphrodité, Damien, találkozzunk majd a konyhában! Hozzatok magatokkal a könyvet! – Megálltam egy pillanatra, és Stevie Rae-re néztem, aki még mindig Rephaim kezét fogta. – Szeretnél csatlakozni hozzánk, miután, tudod, felkel a nap?

– Z, nyugodtan mondd csak ki! Igen, Rephaim madárrá fog változni, amikor felkel a nap, és igen, addig szeretnék vele lenni. – Felpislantott Rephaimre, aki úgy nézett le rá, mintha születésnapja lenne, Stevie Rae pedig valami szuper ajándék lenne, amit éppen most csomagolt ki.

– Komolyan mondja? – Hallottam, ahogy Shaylin kérdezi Eriktől.

– Igen. Hosszú történet – mondta Erik.

– Akkor nem csoda, hogy furcsa a színe – jelentette ki Shaylin.

Nagyon kíváncsi voltam, milyen színe is lehet Rephaimnek, de tudtam, hogy ez nem a legmegfelelőbb időpont a kérdezősködésre, úgyhogy helyette Kramishához fordultam.

– Kramisha, légy szíves keressél Shaylinnek helyet, ahol aludhat?

– Az egyszer biztos, hogy az én szobámba nem jön! – mondta Kramisha, majd bocsánatkérő tekintettel nézett Shaylinre. – Bocsi. Nem akartalak megsérteni.

– Semmi baj. Amióta csak megvakultam, mindig ott téblábolt valaki körülöttem, úgyhogy én is jobban örülnék neki, ha saját szobám lehetne.

Kramisha elmosolyodott.

– Ezt már szeretem! Nagyon bírom az önálló nőket. Akkor majd segíték neked találni egy szobát.

– Rendben – bólintott Shaylin.

– Öö... – köszörülte meg a torkát Erik, hogy magára vonja a figyelmünket. Idegesnek és valahogy szokatlanul bizonytalannak tűnt.

– Mit szólnátok hozzá, ha Shaylin velem jönne a kocsimmal, és követnének titeket? Útközben legalább fel tudom világosítani például Rephaimről meg a vörös vámpírjelöltekről úgy általában.

– A Nyomkövetőknek nincs más dolga, csak megkeresni a vámpírjelölteket, és megjelölni őket – emlékeztette Aphrodité.

– A vámpírjelölteknek meg az a dolguk, hogy megkapják a kék Jelet a homlokukra, aztán türelmesen kívárlják, hogy belehálnak-e az Átváltozásba vagy sem – vágott vissza Erik.

– Szerintem nem lenne azzal semmi baj, ha Erik követne minket – mondta Stevie Rae, ami eléggé meglepett, hiszen nagyon is tisztában voltam vele, hogy nem nagyon bírja Eriket. – Te mit gondolsz, Z?

Megrántottam a vállam.

– Én benne vagyok.

Erik kurtán felém biccentett, majd Shaylinnel elsétáltak a kocsihoz.

– Mehetünk? – kérdezte Dariusz.

– Asszem, legalábbis amint megérkezik hihetetlenül tündéri és barátságos sofőrünk – mondtam.

Dariusz elmosolyodott.

– Az én lennék. Megmondtam Christophe-nak, hogy majd én fuvarozlak titeket.

Nem bírtam megállni, hogy ne nézzek Aphroditéra. Az arca megdermedt, a szeme pedig kidülledt.

– Hé, Aphrodinka egy buszsofőrrel jár! – rikkantotta Shaunee. Úgy tűnt, Erinnek is volt valami okostojás hozzáfűznivalója, de Aphrodité odalépett az Ikrekhez, mielőtt megszólalhatott volna.

– Dariusz nem buszsofőr, hanem Erebosz Fia. Harcos! Meg *is ölhetne titeket*, de mivel jó és becsületes vámpír, nem teszi. Én, ezzel szemben, nem vagyok se Harcos, se becsületes, úgyhogy nyugodt szívvel *kinyírlak* titeket, vagy legalábbis úgy helybenhagylak, hogy elfelejthetitek a következő leárazást a Miss Jacksonnál!

Az Ikrek felfűjták magukat, én azonban gyorsan közbeszóltam, mielőtt elfajulhattak volna a dolgok.

– Rendben van, akkor irány vissza a vasútállomásra! Úgy fest, vár ránk egy kis utánanéznivaló. – Elkaptam Aphrodité csuklóját, és gyakorlatilag felrángattam a buszra. Elrántotta ugyan a kezét, de azért követett, ahogy felmásztam a lépcsőn. Aztán egyszer csak egy narancssárga szőrgolyó ugrott a karomba.

– Nala! – kiáltottam, és majdnem elejtettem meglepetésemben.

– Ó, kicsikém! Annyira hiányoztál! – Megsimogattam, megpusziltam a fejét, és elnevettem magam, amikor tüsszentett egyet, majd nyavalyogni kezdett azon a tipikus öreghölgy hangján, miközben úgy dorombolt, mint egy porszívó.

Mialatt Nalát babusgattam, egyszer csak borzalmas visítás hallatszott a busz belsejéből, mire Aphrodité hirtelen elrohant mellettem, majdnem fellökve.

– Démona! Itt van anyuci! – kiáltotta.

Mindent beborított a fehér szőr. A buszon ülők elkapták az útból kezük-lábuk, ahogy az univerzum legrondább, leglaposabb képű, leghatalmasabb, legborzalmasabb macskája fűjtatva és nyávogva

végigszaladt az ülések közötti folyosón. Aphrodité leguggolt, felvette a macskát, és arról kezdett neki gügyögni, mennyire gyönyörű, csodálatos és okos macska is ő.

– Azzal a macskával valami nagyon nincs rendben – lesett át Kramisha a vállam fölött. – De ugyanez igaz Aphroditéra is, úgyhogy azt hiszem, elég jól összeillenek. – A tekintete Démonáról Nalára vándorolt, aki még mindig a karomban morgott. – Tulajdonképpen ennek a nagy rakat macskának a nagyja nem normális.

– Nagy rakat? – Felnéztem Nala narancssárga fejről, és azt láttam, hogy a sárga minilímó tele van vörös vámpírjelöltekkel és macskákkal. – Ez meg mikor történt?

– Már itt voltak, amikor felszálltunk a buszra – magyarázta Kramisha. – Mint mondtam, nem normálisak.

– Hű... nos, akkor azt hiszem, a vasútállomás tényleg az új otthonunk – mondtam. Először éreztem úgy, hogy ez valóban így lehet.

– Z, az otthon ott van, ahol te vagy – szolt Stark, és felém nyújtotta a kezét, hogy megvakarja Nala fejét.

Rámosolyogtam, és olyan melegséget éreztem a belsőmben – ami majdnem elég volt ahhoz, hogy elfelejtsem a holdszínű szemet és a tényt, hogy egyre többen és többen hálnak meg körülöttem...

TIZEDIK FEJEZET

Kalona

– Mit mondtál? – ordította Kalona a Hollómásnak, aki összerezcent, és hátrálni kezdett előle.

– Rephaim emberfiú lett – ismételte Nisroc. Az a kevésbé fejlett testvére, aki vele együtt megmenekült az alakváltó teremtmény haragja elől, nyugtalanul mozgolódott a háta mögött.

Kalona fel-alá járkált a tisztáson a vadászlovakok között. A nap még nem kelt fel, de a többi Hollómás, akik visszatértek Oklahoma kies vidékéről, ahol testvéreiket keresték, félelmükben a vizslató szemektől már elbújtak a faházakban. Ő pedig kint állt a házak előtt, végignézte mindegyik gyermeke visszatértét, miközben mindegyikükben valami olyat keresett, amiért gyűlölte magát. Arra várt, hogy valamelyikükben emberséget fedez fel – egy olyan gyermekre vágyott, akivel beszélhet, akivel megoszthatja gondolatait, akivel együtt tervezheti következő lépését. Ám mindössze károgó, hajlongó szörnyetegeket talált. *Rephaim volt a legemberibb mind közül*, gondolta Kalona már vagy ezredszer, amikor Nisroc leszállt a tisztásra. Egy Hollómással kevesebb tért vissza, mint ahány elment, és az érkezők hihetetlen híreket hoztak.

Kalona fenyegetőn Nisrochoz lépett.

– Rephaimnek nem lehet emberi alakja. Ez lehetetlen! Ő is Hollómás, csakúgy, mint te és a fivéred.

– Az isssstennő – sziszegte Nisroc. – Megváltossssztatta őt.

Furcsa, keserédes érzés kerítette hatalmába Kalonát. Nüx szörnyetegből emberré változtatta a fiát – fiú alakjával ajándékozta meg.

Megbocsátott volna Rephaimnek? Az meg hogyan lehetséges?

A halhatatlan szinte nem is tudta, mit mondjon.

– Beszéltél Rephaimmel? – kérdezte végül.

Nisroc hatalmas hollófejével izgatottan bólogatott.

– Igen.

– Valóban kimondta, hogy Nüx szolgálatába állt?

– Igen. – Bár Nisroc fejet hajtott előtte, a szeme ravaszul csillogott. – Neked kémkedni ő nem hajlandó.

Kalona metsző pillantást vetett gyermekére, majd tekintete a mögötte ártalmatlanul álldogáló, viharvert Hollómásra vándorolt. Csak ekkor vette észre, hogy mindössze egy fivér van jelen, mikor kettőnek kellene.

– Hol van... – Kalonának kis szünetet kellett tartania, hogy eszébe jusson hiányzó fiának a neve. – ...Maion? Miért nem tért vissza veled?

– Halott. – Nisroc szárazon, érzelem nélkül mondta ki a szót.

– Rephaim ölte meg? – Kalona hangja éppoly jéghideg volt, mint a szíve.

– Nem. Végezni vele, a teremtmény tette.

– Milyen teremtmény? Beszélj érthetően!

– A Tsi Sgili teremtménye.

– Egy vámpír?

– Nem. Előbb ember, majd bika.

Kalona teste megfeszült meglepetésében.

– Biztos vagy benne? A lény egy bika alakját vette fel?

~ Igen.

– Rephaim csatlakozott hozzá, mikor megtámadott titeket?

– Nem.

– Mellettetek harcolt ellene?

– Nem. Semmit, azt tette – mondta Nisroc.

Kalona állkapcsa megfeszült, majd ellazult.

– Akkor ki állította meg a szörnyeteget?

– A Vörös.

– Ő és Neferet harcba szálltak egymással? – tette fel a kérdéseket gyors egymásutánban Kalona, miközben önmagát szidalmazta azért, amiért alsóbbrendű lényeket küldött szemtanúként egy olyan eseményhez, ahol saját magának kellett volna jelen lennie.

– Nem. Csata nem volt. Elmenekültünk.

– Mégis azt mondd, a bika Neferet teremtménye.

– Igen.

– Akkor hát igaz. Neferet odaadta magát a fehér bikának. – Kalona ismét járkálni kezdett. – Fogalma sincs róla, milyen erőket hív életre. A fehér bika a Sötétség legtisztább, legerősebb formája. – Mélyen Kalona lelkében valami megrezdült, valami, ami nem mozdult egészen azóta, hogy elbukott. Egy röpke pillanatig, ami nem tartott tovább egy szívdobbanásnál, az éjszaka istennőjének ősi Harcosa, a szárnyas halhatatlan, aki számtalan évszázadon keresztül oltalmazta istennőjét a Sötétség támadásától, leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy Nüxhöz rohanjon – hogy figyelmeztesse – hogy megvédjje.

Kalona szinte abban a pillanatban lerázta magáról ezt a nevetséges késztetést, amint megérezte. Ismét járkálni kezdett.

– Szóval Neferet egy olyan szövetségessel rendelkezik, aki a fehér bikához köti, ám minden bizonnyal kénytelen valami másnak álcázni őt az Éjszaka Háza előtt, hiszen ha nem így lenne, akkor egy hatalmas csata kezdetét láttátok volna – gondolkodott hangosan.

– Igen, Neferet teremtménye.

Kalona szinte meg sem hallotta Nisroc saját szavait visszhangzó közbeszólását, csak folytatta tovább érvelését.

– Rephaim Nüx szolgálatába lépett, amiért az istennő emberi alakkal jutalmazta meg. – Az állkapcsa megfeszült, majd ellazult. Úgy érezte, kétszeresen is elárulták – fia, és az istennő is. O kérte, szinte már könyörgött Nüx bocsánatáért. És mi volt az istennő válasza?

– *Ha egyszer méltó leszel bocsánatomra, akkor megbocsátok neked. De addig nem.*

A Túlvilágon eltöltött idő emléke, és az, hogy ott megpillanthatta az istennőt, rettenetesen megfájdította a szívét. Ahelyett, hogy elgondolkodott volna ezen – ahelyett, hogy érzett volna – ahelyett, hogy eszerint cselekedett volna, Kalona szabad utat engedett forrongó dühének, amit addig elzárva tartott lelkében. A harag elmosta gyengédebb, őszintébb érzéseit.

– A fiannak meg kell tanulnia egyet s mást a hűségről – mondta Kalona.

MB – Hűséges fiad, az vagyok! – kiáltotta Nisroc.

Kalona ajka megvető mosolyra húzódott.

– Nem rólad beszélek. Hanem Rephaimről.

– Kémkedni, Rephaim nem fog – ismételte Nisroc.

Kalona megpofozta, mire Nisroc a fivérének tántorodott.

– Rephaim már sokkal többet is megtett értem a múltban, mint a kémkedés. Ő volt az én második pár kezem, a második pár szemem. Szinte a részemmé vált. Rossz szokásom, hogy mindig őt kutatom az égen, és ettől a szokástól csak nehezen tudok megszabadulni. Talán ő is így van ezzel. – A szárnyas halhatatlan hátat fordított fiainak, és keletre nézett, túl a fás vonulatokon, az alvó Tulsa irányába. – Itt az ideje, hogy meglátogassam Rephaimet. Elvégre az ellenségünk közös.

– ATsi Sgili? – kérdezte Nisroc alázatosan.

– Pontosan. A Tsi Sgili. Rephaim nem nevezné kémkedésnek, ha közös cél hajtana minket – az, hogy leszámoljunk Neferettel.

– Neferet helyében uralkodnál, apám?

Kalona borostyánszín szemét Nisroc felé fordította.

– Igen, mindig is én uralkodnék. Most pedig térjünk nyugovóra. Napnyugtakor útra kelek Tulsába.

– Veled tartssunk? – kérdezte a Hollómás.

– Ne. Maradjatok itt! Keressétek meg a többi gyermekem! Maradjatok rejtve, és várjatok!

– Várni?

– A hívásomra. Mikor hatalomra kerülök, azok, akik végig hűségesek maradtak hozzám, ott lesznek majd az oldalamon. Akik pedig nem, azok elpusztulnak, nem számít, kik is ők. Megértetted, Nisroc?

– Igenissss.

Rephaim – A bőröd olyan puha. – Rephaim ujjbegyével végigsimított Stevie Rae meztelen hátának ívén, elámulva azon a gyönyörön, amit az okozott neki, hogy a lányt a karjaiban tarthatja, és testét – teljesen emberi testét – hozzásimíthatja a lányéhoz.

– Annyira szeretem, hogy különlegesnek tartasz – mondta Stevie Rae kissé szégyenlősen mosolyogva.

– Hiszen *különleges is vagy*- szögezte le Rephaim, majd nagyot sóhajtott, és finoman elhúzódtott szerelmétől. – Mindjárt itt a hajnal. Fel kell mennem a felszínre.

Stevie Rae felült, és meztelen melléhez ölelte a vastag takarót, ami ágyát fedte meglepően otthonos alagúti szobájában. Nagy, kék szemekkel nézett rá. A haja kócos csigákban keretezte arcát, amitől fiatal, ártatlan szűznek tűnt. Rephaim felhúzta a farmerjét, miközben arra gondolt, hogy Stevie Rae a leggyönyörűbb teremtség, akit valaha látott.

A lány következő szavai mintha kést forgattak volna a szívében.

– Nem akarom, hogy menj, Rephaim.

– Tudod, hogy én sem akarok, de muszáj.

– N-nem maradhatnál itt velem? – kérdezte a lány félénken.

Rephaim sóhajtott, majd leült az ágy szélére, amit nem is olyan régen megosztottak egymással. Megfogta a lány kezét, és összefűzte ujjaikat.

– Ketrecebe zárnál?

Érezte, ahogy a lány megrándul, talán az ijedségtől – vagy inkább az iszonyattól?

– Nem! Nem úgy értettem! Csak azt gondoltam, talán megpróbálhatnád itt tölteni a napot. Mi lenne, ha csak fognánk egymás kezét, amíg véget nem ér az átváltozás?

Rephaim szomorúan kedvesére mosolyogott.

– Stevie Rae, a hollóknak nincs keze. Ez itt – támasztotta tenyerét a lányéhoz – nemsokára szárny lesz. Én pedig nemsokára állat leszek. Meg sem foglak ismerni.

– Rendben, és akkor mi lenne, ha átölelnélek? Talán akkor nem félnél. Talán akkor csak hozzám bújnál, itt maradnál, és te is aludnál. Mert valamikor neked is aludnod kell, vagy nem?

Rephaim hosszasan gondolkodott, mielőtt válaszolt volna, aztán megpróbálta megmagyarázni a megmagyarázhatatlant.

– Szükségem van alvásra, Stevie Rae, de semmire nem emlékszem abból az időből, amit hollóként töltöttem. – *Semmire, kivéve az átváltozás kibírhatatlan fájdalmára, és arra a hihetetlen gyönyörre, amit akkor éreztem, amikor a szél a szárnyamba kapott* – de ezeket nem mondhatta el Stevie Rae-nek. Az egyikkel fájdalmat okozna neki, a másikkal megijesztené. Így hát a nyers igazság helyett egy civilizáltabb, érthetőbb magyarázattal állt elő. – A holló nem háziállat, hanem egy vadon élő madár. Mi történne, ha megijednék, és menekülés közben megsebesítenélek?

– Vagy magadat – mondta Stevie Rae komolyan. – Értem. Tényleg értem. Csak nem tetszik.

– Nekem se, de Nüx pontosan ezt akarta. Ez a következménye a múltban elkövetett bűneimnek. – Kezébe fogta a lány számára oly kedves, puha arcát, és csókot lehelt az ajkára. – És ezt az árat boldogan megfizetem az érem másik, jó oldaláért, azokért a lopott órákért, amiket együtt tölthetünk, amikor ember vagyok.

– Nem lopjuk őket! – ellenkezett Stevie Rae. – Ez Nüx ajándéka, amit azért kaptál, mert a helyes utat választottad. Valaminek a következménye lehet jó és rossz is, Rephaim.

Rephaim szíve ettől valahogy könnyebb lett. Ismét megcsókolta a lányt.

– Ezt nem fogom elfelejteni.

– *Szeretném*, ha valami mást is észben tartanál. Jól tetted ma, hogy nem fordítottál hátat a fivéreidnek. – Meghúzta egyik szőke lokniját, amiből Rephaim tudta, hogy bármit is készül mondani, az nehezeére esik, így hát, bár ki kellett jutnia az alagútból és elérnie a kinti,

hívogató eget, ott maradt a lány mellett, kezét a sajátjában tartva, miközben Stevie Rae folytatta. – Sajnálom, hogy meghalt a testvéred.

– Köszönöm – mondta Rephaim halkán, nem egészen bizva a hangjában.

– Azért jöttek az Éjszaka Házához, hogy magukkal vigyenek téged, igaz? – kérdezte.

– Nem egészen. Tényleg apám küldte őket, de nem azért, hogy térjek vissza hozzá. – Rephaim elhallgatott egy pillanatra. Nem volt egészen biztos benne, hogyan is magyarázza ezt el Stevie Rae-nek. Nem beszéltek a testvéreiről, mikor végre egyedül maradtak – túlságosan is lekötötte őket az, hogy megérintsék a másikat, hogy együtt legyenek, hogy szeressenek.

Végül Stevie Rae megszorította a kezét.

– Elmondhatod, bármi is az. Megbízom benned, Rephaim. Kérlek, te is bízz meg bennem!

– Megbízom! – kiáltott fel a fiú, gyűlölvé magát a fájdalomért, amit a lány szemében látott. – De meg kell értened, hogy apám hiába tagadott ki, ez semmit sem változtat meg itt benn – érintette meg a mellkasát a szíve fölött. – Mindig is a fia leszek. Az istennő ösvényét járom. Harcolok a Fényért és mindenért, ami jó. Mindig is szeretni foglak. Mindig. De meg kell értened, hogy valahol belül őt is mindig szeretni fogom. Az emberré válás megtanított erre.

– Rephaim, el kell neked valamit mondanom, ami lehet, hogy undokul fog hangzani, de szerintem hallanod kell.

A fiú bólintott.

– Rendben. Mondd csak!

– Mielőtt megjelöltek volna, együtt jártam suliba egy Sallie nevű lánnyal. Kábé tízéves korában az anyja elhagyta őt és az apját, egyszerűen csak azért, mert egy szemét dög volt, aki meg akart szabadulni a gyereknevelés felelősségétől. Sallie-nek nagyon fájt, hogy az anyja elment, hiába próbált meg az apja mindent, hogy jó legyen neki. De a legrosszabb az egészben, hogy az anyja nem tűnt el

végleg. Vissza-visszajött, ahogy anyukám mondaná, hogy megkeverje a kakit.

Rephaim kérdően nézett rá, mire Stevie Rae hozzátette: – Bocsi, ez azt jelenti, hogy az anyja visszajött csak azért, hogy Sallie-nek rossz legyen. Hogy az élete folyton dugig legyen drámával meg bajokkal, mert az anyja önző volt, undok és csak úgy szimplán szemét.

– Mi történt ezzel a Sallie-vel?

– Mikor megjelöltek és elmentem a suliból, éppen kezdett olyan szemétté és undokká válni, mint az anyja, mert nem volt elég ereje ahhoz, hogy megmondja neki, hagyja végre békén. Sallie még mindig az anyját akarta, azt akarta, hogy jó ember legyen, hogy szerethesse és törődhesse vele, hiába volt ez lehetetlen. – Stevie Rae nagy levegőt vette, amit egy hosszú sóhajban eresztett ki. –Csak azt próbálom mondani, és valószínűleg nem túl jól csinálom, hogy neked kell döntened, ugyanolyan problémás akarsz-e lenni, mint az apád, vagy tényleg új életet akarsz kezdeni.

– Már új életet kezdtem – mondta Rephaim.

Stevie Rae a szemébe nézett, majd szomorúan megrázta a fejét.

– Nem teljes valóddal.

– Nem árulhatom őt el, Stevie Rae.

– Nem is kérlek rá. Csak azt szeretném, ne hagyd, hogy belemásszon az életedbe.

– Azt akarta, hogy kémkedjek neki. Azért küldte a fivéreimet, hogy ezt az üzenetet átadják. Megmondta Nisrocnak, hogy nem vagyok hajlandó megtenni. – Rephaim gyorsan beszélt, mintha ezzel megakadályozhatná, hogy a szavak keserű ízt hagyjanak a szájában.

Stevie Rae bólintott.

– Pontosán erről beszélek – belemászik az életedbe.

– Én is érzem, bár nem könnyű ezt elfogadnom. Elfelejthetnék apámat most egy kicsit? Minden annyira új számomra. Rá kell jönnöm, hogyan találjam meg a helyem ebben a világban. – Rephaim Stevie Rae szemébe nézett, szavak nélkül kérlelve a lányt, hogy értse meg. – Több száz évet töltöttem apám mellett. Kell egy kis idő, míg megszokom, hogy ez már nem így van.

– Rendben. Akkor majd azt mondom Zoey-nak és a többieknek, hogy a testvéreid azért jöttek, hogy elmondják, Kalona hajlandó visszafogadni, ha elismered, hogy hibáztál. Nemet mondtál, ezért már éppen mentek volna el, amikor Sárkány és Aurox meglátta őket. Ez az igazság, nem?

– De igen. De mi lesz azzal, hogy az apám megkért, kémkedjek neki?

– Fogadni mernék, hogy mindenki arra számít, Kalona megpróbál majd téged felhasználni ellenünk – már ha hagyod. De mivel nem hagyod, nem hiszem, hogy nagy dolog lenne, ha elmondanánk nekik.

– Köszönöm, Stevie Rae.

A lány elmosolyodott.

– f Semmiség. Mint már mondtam, megbízom benned.

Rephaim újra megcsókolta, de alighogy a szája a lány ajkához ért, túlságosan is ismerős bizsergést érzett a bőrén, mintha tollai próbáltak volna kibújni alóla, keresve az utat a felszínre.

– Mennem kell.

Ezúttal gyorsan elhagyta a szobát. Hallotta a háta mögül, ahogy a lány feláll az ágyról, és amikor hátratekintett, látta, hogy már a pólóját húzza és éppen a farmerjét keresi.

– Nem – mondta Rephaim keményebben, mint ahogy eredetileg akarta, de a fájdalom addigra már úrrá lett a testén, és tudta, nincs sok ideje hátra. – Ne gyere velem. Zoey-val kell találkoznod.

– De utána is... – Nem akarom, hogy lásd, hogyan leszek szörnyé!

– Nem érdekel! – Úgy festett, mint aki mindjárt elsírja magát.

– De engem igen. Kérlek, ne kövess! – Azzal minden további nélkül félretolta a takarót, ami Stevie Rae ajtajaként szolgált. Mire elérte a fémlétrászerű lépcsőt, ami összekötötte a járatokat a pincével, már szaladt.

Folyt róla az izzadság, fogait pedig össze kellett szorítania, nehogy felüvöltsön a testét átjáró borzalmas kintől. Keresztülrohant a pincén, és pont akkor csapta fel a rácsot, amikor a nap sugarai utat törtek maguknak a látóhatár szélén.

Ordítása a holló sikolyává változott, ahogy teste alakot váltott, és a holló, akinek nem voltak emlékei a fiúról, a reggel hívogató karjai közé vetette magát.

Stevie Rae Bár *Stevie Rae* nem ment *Rephaim* után, azért felöltözött. A szemét is megtörölte, mielőtt elhagyta volna a szobáját.

Ellenkező irányba indult el, mint *Rephaim*, az alagutak közepe, egy kis zsákutca-szerű rész felé, amit konyhává alakítottak, és ahol a számítógépeket tartották.

Egy *Mountain Dew*, gondolta, ahogy elnyomott egy ásítást, az kell most nekem. Jó sok koffein és cukor.

Befordult a sarkon, és álmosan rámosolygott *Damienre*, *Zoeyra*, *Aphroditére* és *Dariuszra*, akik egy könyvekkel telepakolt asztal körül ültek a konyha közepén.

– Egy csomó üccsi van a frigóban – mutatott *Zoey* a két hatalmas, egymás mellé állított hűtőre.

– Nem csak barna?

– Van barna, zöld és színtelen. Ja, meg egy kis *Orange Crush* is, mert *Kramisha* szerint az egészséges – magyarázta *Z*.

– Ami amúgy marhaság – mondta *Aphrodité*, miközben fenékgig ürített egy üveg *Fuji* ásványvizet. – Igyál vizet. Minden más hizlal. Kivéve persze a vért. – Egy pillanatra elhallgatott, csinos arcára grimasz ült ki. – Fogalmam sincs, mennyi kalória van benne, és mivel már nem vagyok többé vámpírködő, nem is akarok rágondolni.

Stevie Rae kinyitotta a hűtőt, és elcsodálkozott azon, mi minden van benne.

– Ez meg hogyan került ide?

Zoey aprót sóhajtott.

– *Kramisha*. Ahelyett, hogy bement volna ötödik órára, az ő szavaival élve, „tett egy kis kitérőt” – rajzolt kis idézőjeleket a levegőbe *Zoey* – a *Utica Square*-re, ahol összefutott néhány sráccal, akik éppen éjszakai műszakban pakoltak a *Petty Supermarket*ben.

Stevie Rae a frigó ajtaja mellett *Zoey*-ra lesett.

– A-jaj. Vörös vámpírködött és megbűbájolta őket?

– Minden kétséget kizáróan alkalmazott bűbájt – mondta Damien.
– És így került ide ez a rengeteg étel. Még arra is rávette őket, hogy hozzák el ezt az asztalt az egyik ételkóstoló állomásukról.

– De ugye nem ette meg őket? – kérdezte Stevie Rae a háta mögött keresztbe tett ujjakkal.

– Nem, de nem is fizetett nekik – tájékoztatta Aphrodité. – Egyszerűen csak rávette őket, hogy csinálják, amit mond, aztán menjenek el, és felejtsenek el mindent. Azt hiszem, legközelebb magammal viszem New Yorkba, amikor Yoana Barasci divatbemutatót tart.

– Nem – ellenkezett Zoey. – Felejtsd el! – Majd Stevie Rae-re nézett. – Tényleg ébren vagy? Stark és az összes vörös vámpírjelölt, beleértve Miss Bűbájboszorka Kramishát is, éppen nagyban húzza a lóbórt.

Stevie Rae megragadott egy Mountain Dew-t, majd levágódott a többiek közé az asztalhoz, nagyot ásítva.

– Tényleg, bár alig. Idelent sokkal könnyebb ébren maradni napközben, de attól még baromi fáradt vagyok. Stark már durmol is?

– Jaja. – Úgy tűnt, mintha Zoey aggódna. – Nehezen alszik, amióta, tudod... visszajött a Túlvilágról. Úgyhogy amikor kifeküdt, hagytam, hogy pihenjen.

– El fog tartani egy darabig, de hamarosan ő is újra a régi lesz – nyugtatta Stevie Rae.

– Nagyon remélem – mondta Zoey, miközben az ajkába harapott.

– Ha már a pasiknál tartunk, a tied már átment madárba? – kérdezte Aphrodité.

– Igen – nézett rá Stevie Rae szúrós szemekkel. – És nem akarok róla beszélni.

– De tudnunk kell, hogy pontosan mit is kerestek ma a Hollómások az iskolában – jegyezte meg Dariusz kedvesen. – És mivel Rephaim most nem tud válaszolni a kérdéseinkre, reméltük, hogy te megteszed helyette.

– Azt hittem, mos' t rről az egész Igazlátás-mizériáról fogunk beszélni – mondta Stevie Rae rögtön Rephaim védelmére kelve.

– Így igaz, de más dolgokat is meg kell beszélnünk – magyarázta Damien. – Vagy te nem gondolod így?

Képtelenség volt Damiennel vitatkozni, főleg mikor ilyen édes, aggódó szemekkel nézett. Stevie Rae a fiú felé fordult.

– De, igazad van. Szóval, először is, te hogy bírod?

Damien pislogott párat, mintha meglepte volna a kérdés, amitől Stevie Rae nagyon vacakul érezte magát. Mindenki elfelejtette volna, hogy Damien csak pár napja veszítette el a barátját?

– Ma kicsit jobban éreztem magam, hogy iskolába mehettem. Olyan volt, mint egy lépés a régi életem felé. – Lassan és óvatosan beszélt, mintha minden szót át kellett volna gondolnia. – De nagyon hiányzott Jack. Igazából, tudom, hogy örütségnek hangzik, de folyton azt vártam, hogy egyszer csak kilép valamelyik teremből.

– Nem örütség – mondta Zoey. – Én is folyton azt várom, hogy Heath egyszer csak megjelenik. Nehéz felfogni, és egyszerűen borzalmas, amikor valaki ilyen fiatalon meghal. – Mindenki a Z arcán végigfutó érzelmeket figyelte. – Anyukámmal is így vagyok. Bár már tavaly óta az Éjszaka Házában lakom, és már akkor sem álltunk közel egymáshoz, amikor eljöttem otthonról, de olyan nehéz felfogni, hogy meghalt. Szóval teljesen megértem, mit érzel Jack-kel kapcsolatban.

– Ettől egy kicsit könnyebb – mondta Damien. – Attól, hogy ti megértitek, milyen elveszteni valakit, aki közel áll hozzátok. – Rámosolygott Stevie Rae. – Szóval, hogy a kérdésedre válaszoljak, pontosan annyira vagyok jól, amennyire az várható volt.

– Nagyszerű. Most pedig lépünk tovább a következő kérdésre, vagyis pontosabban térjünk vissza az eredeti kérdésre – szólt közbe Aphrodité. – Mit kerestek a madárfiúk az Éjszaka Házában?

– Kalona küldte őket. Meg kellett mondaniuk Rephaimnek, hogy Kalona hajlandó visszafogadni, amint belátja, hogy hiba volt engem és az istennőt választania. – Stevie Rae megrázta a fejét. –Néha komolyan azt hiszem, hogy Kalona nem egy lángész.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Z.

– A francba is, Rephaimmel még egy hónapja sem vagyunk együtt. Az ember arra számítana, hogy az apja legalább megvárja, míg egyszer jól összeveszünk, mielőtt előrukkol ezzel az egész „ó, jó nagyot hibáztál” dologgal.

– És hogy reagált erre Rephaim? – érdeklődött Dariusz.

– Szerinted mégis hogy? Ha nem vetted volna észre, még mindig itt van. – Stevie Rae kezdte felhúzni magát. – Azt üzenté Kalonának, hogy ő nem hibázott, és hogy nem hajlandó visszamenni. Ennyi. Pont.

– Igen, de valóban ennyi? – kérdezte Aphrodité.

– Tessék?

– Valóban ez a vége? Kalona feladta, és nem fogja többé zaklatni Rephaimet, hogy jöjjön rá a hibáira meg ilyenek?

– És mi van, ha nem? Rephaim többé már nem az ő csapatában játszik. Már jó ideje nem őt követi.

– Mondod te.

– Ő mondja, nem én! – Stevie Rae úgy érezte, mindjárt felrobban. – Meg az apja is ezt mondja. És a testvérei. Még Nüx is! Még az istennő is megjelent, és megbocsátott neki! Mi mást kéne még Rephaimnek tenni, amivel végre bebizonyíthatná nektek, hogy megváltozott?

– Hé, senki sem mondta, hogy Rephaimnek bármit is bizonyítania kéne – mondta Zoey, miközben eleresztett Aphrodité irányába egy *ezzel nagyon nem segítesz-pillantást*. – De tudnunk kell, ha Kalona és a Hollómások készülnek valamire.

– Z, semmire sem készülnek. Az, mondjuk, nagyon fáj Rephaimnek, hogy az a nyavalyás bika megölte az egyik tesóját. Őszintén, srácok, a Hollómások csak azért jöttek, hogy beszéljenek Rephaimmel. Aztán megjelent Sárkány, aki totál ki volt akadva, ami, mondjuk, érthető is Anasztázia miatt. De akkor is, a Hollómások csak magukat védték. Igazából Auroxot kéne kérdőre vonnunk.

– Ez igaz, csak kár, hogy fogalmunk sincs, Aurox mit válaszolna, és Rephaim válaszaira is kíváncsi lennék – mondta Aphrodité.

– Már mindenre válaszoltam a nevében. – Hiába volt rettenetesen fáradt és gyenge így napkelte után, Stevie Rae automatikusan erőt merített a földből. Nem mintha tényleg bántani akarta volna Aphroditét, de azért a csajnak nem ártott volna egy kiadós nyakleves.

– Hé, bezöldültél – szólt közbe Zoey.

– Igen, mert dühös vagyok! – Stevie Rae látta, ahogy Dariusz közelebb húzódott Aphroditéhez, ami valami miatt nagyon felidegesítette. – Dariusz, te meg vedd vissza egy kicsit, oké? Mindannyian azonos oldalon állunk, de ez nem jelenti azt, hogy nem akadhatunk ki egymásra néha-néha.

– Azt hiszem, ezt mindannyian értjük. Nem igaz, Dariusz? – mondta Damien lassan, nyugodtan.

– Természetesen – válaszolta Dariusz.

Aphrodité felhorkant.

– Szóval, gyakorlatilag Rephaim nemet mondott Kalonának, a Hollómások pedig csak üzenetet hoztak? – mondta Z. – Ugye?

– Pontosan így történt – bólintott Stevie Rae.

– Rendben, akkor most beszéljünk az Igazlátásról. – Zoey Damienhez fordult. – Összefoglalnád, amit találtunk?

– Persze, bár nem lesz hosszú. Csak egy utalást találtunk a végzős tankönyvben. Gyakorlatilag nagyon ritka képesség, és nagyon régóta nem rendelkezett vele senki. Ezalatt pár évszázadot értek. Ami nagyon zavaró, mert alig van róla feljegyzés, viszont abból, amit találtam, úgy néz ki, hogy a vámpírjelölt vagy vámpír – amúgy legtöbbször vámpír kapja –, aki rendelkezik az Igazlátás képességével, képes meglátni az emberek és vámpírok igazi énjét.

– Hasznos kis ajándék – szúrta közbe Aphrodité.

– Valóban annak tűnik, de az a baj, hogy az illető csak annyira „látja” pontosan a lelkeket az Igazlátással, amennyire jól bánik a képességével.

– Tessék? – kérdezte Zoey.

– Ez annyit tesz, hogy Shaylinnek ügyesen kell használnia a képességét. Meg kell értenie, mit lát, hogy jól tudja értelmezni – magyarázta Damien.

– És ha nem érti, akkor csak egy halom színes foltot lát? – érdeklődött Zoey.

– Nem. Akkor baj van – válaszolt Damien. – Mert az Igazlátás sosem csak színekről szól. Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy Shaylin gyakorlatilag az emberek lelkét látja. – Megrázta a fejét. – A könyvben voltak részletek történetekből, amik arról szóltak, mi történik akkor, amikor az Igazlátást félreértik és rosszul használják. Nagyon, nagyon rosszul is elsülhetnek a dolgok.

– Nincsen valami használati utasítás, szabályok, vagy valami? – kérdezte Z.

– Nincs. Mindenkinél másképpen működik az Igazlátás – magyarázta Damien.

– Szóval sötétben tapogatózunk – fakadt ki Stevie Rae, teljesen letaglózva. – Már megint.

– Szerintem ez teljes egészében attól függ, milyen is Shaylin – mondta Damien.

– Összehaverkodott Erikkel, ami egyáltalán nem jó jel – fejtette ki Aphrodité.

– Hé, a jelenlévők közül is többen összehaverkodtak Erikkel, mégsem lett velük semmi baj – mutatott rá Zoey. – Ráadásul ha a csaj látja, milyen is valójában, az még jól is jöhet Eriknek.

Aphrodité felhorkant.

– Már ha jól értelmezi, amit lát, vagy mi a szösz.

– Szeretném azt hinni, hogy Shaylin tudja, mit csinál – mondta Damien.

– Igen, én is – tette hozzá Stevie Rae, bár a gondolatai Rephaim és Kalona körül forogtak. *Kérlek, Nüx, engedd, hogy Rephaim meglássa az igazságot.* Ahogy az istennő felé küldte lázas, de néma imáját, tekintete összeakadt Zoey-ével.

– Én is szeretném azt hinni – mondta Z gyengéden, mintha csak olvasna Stevie Rae gondolataiban.

– Én pedig szeretném azt hinni, hogy ha kilépek ebből a szobából, rögtön a Carlton-Ritz lakosztályában találom magam a Kajmán szigeteken. Értem én, hogy ti kicsit érzékenyek vagytok a napfényre,

de én el tudnék viselni egy kis napfürdőt. – Aphrodité kis szünetet tartott, és Dariuszra villantott egy csábos mosolyt. – Ha hozol naptejet, bekenheted a hátam.

Stevie Rae nagyot ásítva felállt.

– Oké, mielőtt rátérnétek az undorító dolgokra, én elteszem magam holnapra. Alkonyaikor találkozunk!

– Úúú, sulis és semmi Ritz. Ami tulajdonképpen dupla úúú – nyafogott Aphrodité. – De hála az istennőnek, holnap péntek. – Felhúzott szemöldökkel nézett Zoey-ra. – Biztos lehetsz benne, hogy a hétvége rámegegy arra, hogy jól bevásároljunk, és kidekoráljuk ezt a helyet. A gonosznak meg a Sötétségnek ki kell várnia a sorát.

– Hé, ha már erről a helyről beszélünk, nem tudjátok, hova pakolta Erik Shaylint? – kérdezte Stevie Rae egy újabb ásítás kíséretében.

– Elizabeth Csak szobájába – válaszolt Damien.

– Az elég ijesztő – húzta a száját Stevie Rae.

– Nem mintha a csaj igényt tartana rá – rántotta meg a vállát Aphrodité.

– Én megyek aludni – jelentette ki Zoey. – Szép álmokat! Mindenki elköszönt tőle, ám Stevie Rae egészen addig nézte, amíg el nem ért Dallas régi szobájáig, amit Starkkal a sajátjuknak neveztek ki. Lassan lépdelt, a válla pedig előrebukott, mintha túl nagy súlyt próbálna cipelni rajta.

Stevie Rae felsóhajtott. Pontosan tudta, mit érez Zoey.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Lenobia

Lenobia beleszagolt a levegőbe. A faforgács, bőr, eledel és lovak illatába valami más is vegyült – valami füstös és furcsán ismerős. Még egyszer végigsimított Mujaji – kedvenc kancája, egy testes, fekete quarter horse – szőren a kefével, majd az orrát követve elhagyta a bokszot. Végigment a hosszú, szellős folyosón, amit két oldalról tágas bokszok szegélyeztek. Az orra pontosan oda vezette, ahová gondolta – a raktár melletti nagy ellető bokszhoz. Csöndesen mozgott, miközben arról igyekezett meggyőzni magát, hogy nem Travist próbálja kilesni. Egyszerűen csak nem akarta megijeszteni a lovát.

A férfi a boksz közepén, neki háttal állt. Egyik kezében gyógynövényekből készült, vastag, füstölgő fonatot tartott, miközben másik kezével a felszálló füstöt legyezgette maga körül. Bonnie, hatalmas percheron kancája előtte bóbiskolt, egyik lába behajlítva. Csak a fülét mozdította meg, mikor a cowboy odalépett hozzá és végighúzta a gyógynövényeket óriási teste fölött. Miután Bonnie-val végzett, a boksz túlsó sarkához ment, ahol összetákolt magának egy ágyat, majd azt is ugyanúgy átitatta a füsttel, mint az előbb saját magát és lovát. Amikor elfordult az ágytól, Lenobia hátralépett, hogy a férfi ne láthassa. Miközben azon elmélkedett, mit is látott, Lenobia kísértalt az istálló oldalsó ajtaján, a pár méterre álló pádhoz lépett, leült, beszívta a mozdulatlan éjszaka hűvös levegőjét, és megpróbálta rendbe szedni a gondolatait.

A cowboy zsályát égetett. Az igazat megvallva az illatból ítélve Lenobia szinte teljesen biztos volt benne, hogy fehér zsályát használt, ami tökéletes a különböző tisztító szertartásokhoz. De ugyan miért foglalkozna egy oklahomai cowboy ilyenekkel? Bármit tudott ő az emberi viselkedésről? Alig érintkezett velük már vagy... gondolkodás közben bal keze gyűrűsujja köré tekerte a nyakában függő, szív alakú smaragdmedál vékony aranyláncát. Pontosan tudta, mióta nem került ember – pontosabban emberférfi – közelébe. Kereken kétszázhuszonhárom éve.

Lenobia letekintett a gyűrűsujjára. Alig világosodott, a hajnal még csak szürkés-kékre festette a fekete ég alját, de a kevéske fényben már majdnem látta a smaragd tiszta zöldjét. Ebben a megvilágításban az ékszer szépsége csalóka volt, homályos – csakúgy, mint a múltjához tartozó emberek arcának emléke.

Lenobia nem szeretett azokra az arcokra gondolni. Már régen megtanulta, hogy a jelenre kell odafigyelnie, nem a múltra. A mai nap éppen elég küzdelmet jelentett számára.

Keletre nézett, és összeszorított szemmel figyelte a növekvő fényességet.

– A mai napom is elég boldog. Lovak és boldogság. Lovak és boldogság – ismételte Lenobia a két szót, ami az elmúlt több mint kétszáz évben a mantrájává lett. – Lovak és boldogság... – Ez a két dolog számomra valahogy mindig is összetartozott.

Hiába értette meg Lenobia elméje, hogy a hang a cowboytól származik, és nem valami borzalom fenyegeti, a teste már mozdult. Gyorsan megpördült, és védekező állásba helyezkedett – abban a pillanatban felhangzott egy kanca csatakiáltása az istállóból.

– Hé, nyugalom! – mondta Travis, ahogy felemelte a kezét, mutatva, hogy nincs nála semmi, miközben tett egy lépést hátra. – Nem akartam... Lenobia figyelemre sem méltatta, csak lehajtotta a fejét, vett egy mély lélegzetet, és így szólt: – Nincs veszély. Jól vagyok. Aludj, szépségem! – Majd felemelte a fejét, és szürke tekintetével szinte felnyársalta a férfit. – Jól jegyezze meg: soha ne lopakodjon így a hátam mögé! Soha.

– Igenis, asszonyom. Megjegyeztem, bár nem állt szándékomban megijeszteni. Nem hittem volna, hogy ilyenkor egy vámpírral találkozom az udvaron.

– Nem égünk el, ha ránk süt a nap. Az csak egy mítosz. – Lenobia eltűnődött, megossza-e vele, hogy a vörös vámpírok és vámpírjelöltek ugyanakkor *tényleg* megégnek a napon, de a férfi válasza teljesen kiverte ezt a fejéből.

– Igen, asszonyom, tudok róla. Viszont azt is tudom, hogy a napfény kellemetlen önök számára, ezért is számítottam arra, hogy egyedül leszek és, nos, elszívhatom ezt – kis szünetet tartott, és kihúzott egy vékony szivart rojtos bőrkabátja első zsebéből – magamban, miközben nézem a napfelkeltét. Észre sem vettem, amíg meg nem szólalt. – A mosolya barátságos volt, és elérte a szemét is, amitől az szinte felragyogott, és színe egyszerű barnáról világos mogyorószínűre váltott. Ezt Lenobia eddig észre sem vette, most viszont összeszorult tőle a gyomra. Gyorsan el is fordította tekintetét a férfi szeméről, és gondolatban jól megrázta magát, hogy csak annak szavaira figyeljen. – Ahogy meghallottam lovakról és boldogságról beszélni, hirtelen én is csak úgy, gondolkodás nélkül, megszólaltam. Legközelebb majd megköszörülöm a torkom, vagy köhögök, mielőtt beszélnék.

A férfi jelenléte furcsán lehangolta.

– Honnan tud ennyi mindent a vámpírokról? Csak nem volt már egy vámpír hitvese? – tette fel az első kérdést, ami az eszébe jutott.

A férfi mosolya szélesebbre húzódott.

– Nem, semmi ilyesmi nem történt. Csak anyukám kedvelte magukat, innen tudok pár dolgot.

– Ismerem az édesanyját?

Travis megrázta a fejét.

– Nem, nem kifejezetten magát értettem ezalatt, hanem úgy a vámpírokat általában. Tudja, anyámnak volt egy barátja, akit megjelöltek, amikor gyerekek voltak. Utána is tartották a kapcsolatot, és rengeteget leveleztek, egészen anyám haláláig.

– Részvétem az édesanyja miatt – mondta Lenobia, kellemetlen érzéssel a gyomrában. Az emberek olyan rövid ideig élnek. Olyan könnyen meghalnak. Furcsa, ezt már majdnem el is felejtette. Majdnem.

– Köszönöm. A rák vitte el. Gyorsan végzett vele. Már öt éve, hogy meghalt. – Travis félrenézett, egyenesen a felkelő nap felé. – A napfelkelte volt a kedvenc napszaka. Szeretek ilyenkor emlékezni rá.

– Nekem is ez a kedvenc napszakom. – Lenobia is meglepődött azon, hogy kimondta.

– Érdekes egybeesés – mondta Travis, ahogy ismét Lenobiára nézett, és elmosolyodott. – Asszonyom, kérdezhetek valamit?

– Persze, miért is ne? – Lenobia nem is tudta, mi lepte meg jobban: a kérdés vagy a mosoly.

– A lova önért kiáltott, mikor megijesztettem.

– Nem ijesztett meg. Csak meglepett. Nagy különbség.

– Ebben igaza lehet. De, mint mondtam, a lova önért kiáltott. De aztán ön beszélt, a lova pedig megnyugodott, pedig lehetetlen, hogy innen hallotta önt.

– Ez nem kérdés – mondta Lenobia szárazon.

Travis megemelte a szemöldökét.

– Ön okos nő. Nagyon jól tudja, hogy mire gondolok.

– Arra kíváncsi, hogy Mujaji hallja-e a gondolataimat.

– Pontosan – bólintott lassan Travis, miközben Lenobiát figyelte.

– Nem vagyok ahhoz hozzászokva, hogy az istennő ajándékairól beszélgessek emberekkel.

– Nüx – mondta Travis. Mikor Lenobia furcsán nézett rá, csak megrántotta a vállát, és folytatta. – így hívják az istennőjét, ugye?

– Igen.

– Nüx megharagszik, ha embereknek beszél róla?

Lenobia jól megnézte magának a férfit. Egyszerűen csak őszintén kíváncsinak tűnt.

– Mit válaszolna az anyja erre a kérdésre?

– Azt mondaná, hogy Willow rengeteget írt neki Nüxről, és nem úgy tűnt, mintha az istennő bánná. Persze én nem levelezek Willow-

val, és nem is láttam édesanyám temetése óta, de akkor nekem úgy tűnt, elég jó színben van, és az istennő nem zúdította rá a haragját.

– Willow? Mint fűzfa?

– A hatvanas évek gyermekei voltak anyámmal. Anyámat Rainnek hívták – mint az esőt. Most válaszol a kérdésekre, vagy nem?

– Válaszolok, ha ön is választ ad nekem egy kérdésre.

– Megegyeztünk.

– Nüxtől kapott ajándékom az, hogy nagyon közel állok a lovakhoz. Képtelen vagyok szó szerint a gondolataikban olvasni mint ahogy ők sem képesek az enyémben, de küldenek felém képeket és érzéseket, főleg azok a lovak, akikhez közel állok, mint például Mujaji.

– És Bonnie is küldött önnek, hm, gondolatokat rólam?

Lenobia alig bírta megállni, hogy el ne mosolyodjon lelkesedését hallva.

– Igen. Nagyon szereti magát. Jól viseli gondját. Érdekes egy elméje van a maga percheronjának.

– Ez igaz. Bár néha nagyon megmakacsolja magát.

Erre Lenobia tényleg elmosolyodott.

– Viszont sosem akar rosszat, még akkor sem, amikor elfelejti, hogy egy tonnát nyom, és majdnem rátapos az egyszerű emberekre.

– Nos, asszonyom, azt hiszem, Bonnie simán rátaposna az egyszerű vámpírokra is, ha úgy adódna.

– Ezt majd észben tartom – mondta Lenobia. – És most következik az én kérdésem: miért füstölt zsályát?

– Ó, látta? Tudja asszonyom, az apám részben maszkagí – bár maga talán a krík indián elnevezést ismeri. Van egypár szokásunk. Az új lakóhely körbefüstölése is ezek egyike. – Rövid szünetet tartott, majd halkán felnevetett. – Én meg már azt hittem, azt fogja kérdezni, miért vállaltam el ezt a munkát!

– Ezt Bonnie már megválaszolta.

Lenobia örömmel látta, hogy Travis szeme kikerekedik meglepetésében.

– Azt mondta, nem olvas a lovak gondolataiban!

– Bonnie csak annyit mutatott, hogy már egy ideje biztos cél nélkül utazgatnak. Ebből arra következtetek, hogy mi is csak egy állomás vagyunk az életében.

– És Bonnie ezt nem bánja? Úgy értem, ez nem okoz neki fájdalmat, ugye?

A cowboy melegsége valahogy Lenobia ereibe szökött, és a vérével együtt lüktetett a testében.

– A lova jól van. Boldog, amíg magával lehet.

Travis hátratólta a kalapját, és megvakarta a homlokát.

– Ez elég nagy megkönnyebbülés. Képtelen vagyok megállapodni, mióta csak az anyám meghalt. A farm valahogy nem az igazi nélküle... Nem messze tőlük a reggel nyugalmát motorok hangja és kiabálás törte meg.

– Mi a pokol?

– Nem tudom, de mindjárt kiderítem. – Lenobia felállt, és elsietett a kaotikus hangok irányába. Oldalra tekintve észrevette, hogy Travis mellette lépdel. – Mikor Neferet elbeszélgetett önnel, megemlítette, hogy mostanában igencsak durva dolgok történtek az Éjszaka Házában?

– Nem, asszonyom.

– Nos, akkor lehet, jobban teszi, ha még egyszer átgondolja, hogy elfogadja-e ezt az állást. Ha békét keres, akkor ez a hely egyáltalán nem magának való.

– Nem, asszonyom – ismételte Travis. – Sosem futok el a harc elől. Nem is keresem őket, de ha mégis belebotlok egybe, akkor nem futok el.

– Kár, hogy a cowboyok többé már nem hordanak maguknál hatlövetűt – motyogta Lenobia.

Travis megpaskolta kabátjának oldalát, és komoran rámosolygott.

– Néhányunknál azért még van, asszonyom. Oklahoma jól teszi, hogy engedélyezi a fegyverviselést.

Lenobia szeme tágra nyílt.

– Ezt örömmel hallom. Gyors tanács: ha lát valamit, aminek szárnya van, de a szeme vörös és emberi, készüljön fel rá, hogy le kell lőnie.

– Most nem viccel, ugye?

– Nem.

Együtt követték a zajt a lassan világosodó reggelben az iskola központi udvara felé. Ahogy elérték az elöl elterülő gyönyörű gyept, mindketten lelassítottak, majd megálltak. Lenobia megrázta a fejét.

– Ezt nem hiszem el.

– Nem akarja, hogy lelőjem őket, ugye?

Lenobia arca grimaszba rándult.

– Egyelőre még ne – mondta a Lovak Úrnője, majd bemasírozott a tucatnyi teherautó, kerti szerszám és férfi – még hozzá *emberférfi*-közé, hogy ott csatlakozzon a csipás szemű, kócos hajú, de nagyon is mérges vámpírnőhöz, aki éppen velük vitatkozott.

– Gaea, mi folyik itt? – fogta meg Lenobia a másik vámpír karját, mivel úgy tűnt, hogy a nő mindjárt ráveti magát arra a szegény, csiptetős táblát tartó, zavarodott emberre, aki botor módon a csoport vezetőjeként mutatkozott be. A férfi éppen Gaeát bámulta félelemmel vegyes ámulattal, amit Lenobia tökéletesen megértett. Gaea magas volt és vékony, és még vámpírmércével mérve is nagyon vonzó. A kifutók sztárja is lehetett volna, csakhogy ő tökéletesen megelégedett azzal, hogy a földjét gondozza.

– Ezek az *emberek* – Gaea úgy ejtette ki a szót, mintha az rossz ízt hagyott volna a szájában – egyszerűen csak megjelentek itt, és megtámadták a kertemet!

– Nézze, kisasszony, mint ahogy már mondtam, minket tegnap fogadtak fel. Mi vagyunk az Éjszaka Háza új kertészei. Nem támadtunk meg semmit – egyszerűen csak füvet nyírunk.

Lenobia visszafojtotta feltörő ordítását, és a férfihoz fordult.

– Ki vette fel magukat?

A férfi lenézett a csiptetős táblájára.

– Nekem itt valami Neferet van feljegyezve mint főnök. Maga az?
Lenobia megrázta a fejét.

– Nem. Ez a főpapnőnk neve. – A másik vámpírhoz fordult, aki eddig az udvart igazgatta. – Gaea, nem szóltak neked, hogy Neferet embereket vesz fel az Éjszaka Házába?

– Éppenséggel szóltak, csak azt felejtették el közölni, hogy azok az emberek pont az én állásomat veszik majd el!

Még szép, hogy nem közölték, gondolta Lenobia komoran, Neferet nem akarta, hogy bármelyikünk is felkészülhessen rá, te pedig éppen annyira véded a gyeped, bokraid és virágaid, mint én a lovaim, és ezzel a főpapnőnk nagyon is tisztában van. Lenobia megrázta a fejét.

Nagyon idegesítette Neferet alattomos húzása.

– Nem veszik el az állásodat. Egyszerűen csak kiségitenek.

Lenobia látta Gaea vívódását. Csakúgy, mint Lenobia, ő sem akart semmilyen emberi segítséget, ám szembeszegülni a főpapnő rendeletével, amit ráadásul a Főtanács is jóváhagyott, belső viszályt szított volna az iskolában.

Azt pedig már az ősi vámpírok is tudták, hogy nem ildomos egymásnak feszülniük emberek szeme láttára.

– Jól van, így már világos. – Lenobia kicsit megnyugodott, amikor látta, hogy Gaea, az ősi vámpír bölcsessége felülkerekedik büszkeségén. – Csak meglepődtem. Köszönöm, Lenobia, hogy segítettél tisztázni a helyzetet. – A férfihoz és a mögötte idegesen gyülekező munkásokhoz fordult. Gaea elmosolyodott, Lenobia pedig végignézte, amint a férfiak arca ellágyul, szemük pedig tágra nyílik. A vámpírnő csodálatos szépsége megbabonázta őket. – Elnézésüket kérem a kezdeti félreértésért. Úgy tűnik, nem jutott el hozzám az önök érkezésének híre. Úgy hiszem, meg kellene beszélnünk, hogy mi is lesz a dolguk, és mi lenne a legjobb módja... Lenobia diszkrétan elsétált, miközben Gaea hosszas beszédbe kezdett a megfelelő időzítésről, a fű vágásáról és a hold ciklusairól. Travis ismét felvette vele a lépést.

A férfi megköszönte torkát.

– Gyerünk, mondja csak, akármit is akar – mondta Lenobia anélkül, hogy a cowboyra nézett volna.

– Nos, asszonyom, nekem úgy tűnik, ebben az iskolában senki sem tudja, kinek mi a dolga.

– Ebben egyetértünk – hagyta rá Lenobia.

– Az ön főnöke nem... – Neferet nem a főnököm – szólt közbe Lenobia.

– Rendben, akkor átfogalmazom. Az *én* főnököm rengeteg embert felvett úgy, hogy nem tájékoztatta azokat, akiket ez a legjobban érint. És azon gondolkodtam, hogy ennek köze van-e azokhoz a durva dolgokhoz, amiket említett?

– Lehet – mondta Lenobia. Addigra már visszaértek az istálló főbejáratához. Lenobia ott megállt, és Travishez fordult. – Itt az ideje hozzászoknia ahhoz, hogy nem lepődik meg a zűrzavaron és a káoszon. Mind a kettőből van itt jócskán.

– De a részletekbe nem fog beavatni. Jól mondom?

– Jól bizony – bólintott Lenobia.

Travis hátrtolta a kalapját.

– És mi lenne, ha azokról a vörös szemű madarokról mesélne?

– Hollómások – mondta Lenobia. – Így hívják őket. A lovak nem kedvelik őket; ők sem a lovakat. Elég sok bajt okoztak itt mostanában.

– De mik ők? – kérdezte Travis.

Lenobia felsóhajtott.

– Nem emberek. Nem madarak. Nem vámpírok.

– Hát, asszonyom, ez egyáltalán nem hangzik valami jól. Lelőjtem őket, ha a lovak közelébe mennek?

– Lőjön, ha megtámadják a lovakat. – Lenobia Travis szemébe nézett. – Egy szabályom van minden helyzetre: előbb véd meg a lovakat, utána kérdezz.

– Jó szabály – értett egyet Travis.

– Én is így gondolom. – Lenobia fejével az istálló felé intett. – Mindene megvan, amire szüksége lehet?

– Igen, asszonyom. Kevéssel is elvagyunk Bonnie-val. – Kis szünetet tartott, majd hozzátette: – Szeretné, ha mostantól én is nappal aludnék, hogy magához igazodjak?

– Nos, szeretném, ha így tenne, de ezzel nemcsak hozzám igazodik, hanem az egész iskolához – hadarta Lenobia. Nem tudta, miért érintette kellemetlenül, amit a férfi mondott. – Meg fog lepődni, milyen gyorsan hozzászokik majd Bonnie a nappal és az éjszaka cseréjéhez.

– Bonnie és én jó sokat futottunk már éjszaka.

– Nagyszerű, akkor már egy lépéssel közelebb is vannak a váltáshoz. – Eltelt egy kellemetlen pillanat, amikor csak álltak egymással szemben, majd Lenobia megszólalt: – Ó, én odafönt alszom – mutatott az istálló fölé épített impozáns emeletre. – Az összes többi tanár pedig ott – intett fejével az iskola főépülete felé. – Jobban szeretek a lovaim közelében lenni.

– Akkor úgy néz ki, hogy maga meg én legalább egy dologban teljesen egyetértünk.

Lenobia kérdően felhúzta a szemöldökét. Travis elmosolyodott.

– Mindketten szívesebben vagyunk lovakkal, mint emberekkel. – Travis kinyitotta az ajtót Lenobiának.

A nő belépett az istállóba, és egy darabig itt is együtt lépkedtek, amíg elérték az emeletre vezető lépcsősort.

– Akkor gondolom, alkonyaikor találkozunk – mondta a Lovak Úrnője.

Travis megemelte a kalapját.

– Igen, asszonyom, alkonyaikor. Aludjon jól!

– Ön is – mondta Lenobia, majd felsietett a lépcsőn. Még akkor is magán érezte Travis tekintetét, amikor már rég maga mögött hagyta a férfit.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Aurox

Aurox követte a Papnőt a tanárok épületéből a lemenő nap fényébe. Bár tél volt, és a gyengécske fény nem adott meleget, a Papnő úgy rándult meg érintésére, mintha fájdalmat okozott volna neki. A vámpír fejére húzta zöld köpenye kámzsáját, hogy az teljesen eltakarja arcát.

– Napfény! – Neferet úgy köpte ki a szót, mint egy falat romlott ételt. – Megfizetnek még azért, amiért napközben kell utaznom miattuk. –Auroxra pillantott, mielőtt felvette volna sötétített lencsésű napszemüvegét. – Természetesen ebben te leszel a segítségemre.

– Igenis, Papnő – felelte gondolkodás nélkül.

Dölyfösen a nagy, fekete járműhöz vonult, amit Aurox parancsa szerint megtanult vezetni. Az autónál megállt, megvárta, amíg szolgálja kinyitja neki az ajtót, és csak akkor szállt be. Aurox észrevette, hogy Neferet árnyéka még a nappali órákban is milyen fenyegetően fekete. *A Sötétség mindig vele van*, gondolta magában.

Amikor Aurox beindította a motort, Neferet megnyomott egy gombot a visszapillantó tükrön, mire új hang töltötte be az utasteret.

– Üdvözlöm, Neferet, hová viheti önt ma az OnStar?

– A Will Rogers Gimnáziumba, az oklahomai Tulsába – felelt Neferet a hang kérdésére, majd ráparancsolt Auroxra: – Kövesd az utasításait!

– Igenis, Papnő. – Mást nem is kellett mondania.

Aurox az első pillanattól fogva kifejezetten kellemes látványnak találta a világos téglából és kövekből készült építményt. Miután

leparkoltak, követte Neferetet az épület belsejébe. Ahogy beléptek a ragyogó, tágas előcsarnokba, Auroxot teljesen lenyűgözte a hely hangulata. Mintha csak érzései lettek volna az épületnek. Volt benne valami bölcs, valami, ami kész meghallgatni bárkit, és ezt Aurox furcsán megnyugtatónak találta.

De hogyan lehetséges ez? Hogyan válthatott ki belőle egy épület érzéseket?

Mindössze egyetlen idős biztonsági őr volt jelen. Lassan odabicegett hozzájuk, kissé sántítva. Inkább tűnt illedelmesnek és kíváncsinak, mintsem gyanakvónak.

– Segíthetek önöknek?

– Igen, rendelkezik az iskola föld alatti termekkel? Tágas pincével vagy alagútrendszerrel? – kérdezte Neferet, ahogy levette csuklyáját és napszemüvegét.

Az őr szeme előbb kikerekedett a nő szépsége láttán, majd tekintete megállapodott a zafirkék tetoválásán.

– Van néhány régi járat a pincében, de azokat már nem használták a hidegháború óta. Na jó, néha oda bújnak el páran, ha jön egy tornádó, de amúgy senki sem jár arra. Miért...?

– Hogyan jutok le a járatokhoz? – szakította félbe Neferet.

– Sajnálom, de írásos engedély kell, hogy... – Arra nem lesz szükség. – Ezúttal csábosán rámosolygott az őrre. – Egyszerűen csak adatokat gyűjtök az épületről. A járatok még megközelíthetők, ugye?

A férfit megzavarta Neferet kérdése, és láthatóan hatalmában kerítette a mosolya.

– Ó, igen. Könnyedén. Csak menjen végig egyenesen ezen a folyosón, amíg el nem éri a könyvtárat – mutatott jobbra. – Ott van egy lépcsősor a keresztfolyosó sarkán. Menjen le egy szintet. Az átjáró a régi zeneteremből nyílik, ami ott van a következő jobbról nyíló folyosó közepe táján. Itt is van nálam a kulcsa. Nem hiszem, hogy bármi baj lenne belőle, ha gyorsan megmutatnám. Végül is nem mintha megzavarnánk vele az órákat... – Tedd ártalmatlanná, de ne öld meg! – parancsolta Neferet. –És add ide a kulcsot!

Aurox elég erősen ütötte meg a férfit ahhoz, hogy az elveszítse eszméletét. Úgy gondolta, nem vette el az életét, bár nem volt biztos benne. Nem volt rá ideje, hogy megnézzze. Átnyújtotta Neferetnek a csilingelő kulcsosomót, mire az elindult arrafelé, amerre az őr oly botor módon irányította. Csak egy pillanatra állt meg az egyik tőlük balra eső méretes teremnél. Belesett az ajtó kis üveglakán, Aurox pedig követte a pillantását. Elegáns szoba volt, ahol nagy, díszes lámpák lógtak asztalok és hosszú könyvespolcok felett.

Furcsamód Aurox úgy érezte, mintha a terem várt volna valamire.

– Egy könyvtár – mondta Neferet. – Ezt a gyönyörű art déco épületet teljesen elpocsékolják emberkamaszokra. – Neferetet többé már nem is érdekelte az épület szépsége és fenségessége. Fejével az útjukat keresztező folyosó felé intett. – Arra kell mennünk.

Aurox szinte már vonakodva követte.

– Ez is egy iskola, csakúgy, mint az Éjszaka Háza? – Auroxnak egyszerűen fel kellett tennie azoknak a kérdéseknek legalább egyikét, amelyek a fejében cikáztak.

Neferet rá sem nézett.

– Ebbe az intézménybe emberek járnak, ráadásul ez csak egy állami iskola. Egyáltalán nem olyan, mint az Éjszaka Háza. – A Papnő kissé megborzongott. – Szinte látom a levegőben a hormonokat és a tesztoszteront. Miért kérdezed?

– Csak kíváncsi vagyok.

Neferet szeme Auroxra villant.

– Hát ne legyél!

– Igenis, Papnő – mondta halkan.

Minél mélyebbre jutottak a néma épületben, úgy lettek a folyosók egyre sötétebbek és sötétebbek. A Papnő körüli árnyékok megmozdultak, ahogy Neferet és Aurox megálltak egy festett hangjegyekkel díszített ajtó előtt.

– Ez az – mondta Neferet, ahogy kinyitotta az ajtót, és belépett a homályos terembe, ami portól és elhanyagoltságtól bűzlött. Balra egy kis szoba volt, tele fém állványokkal és székekkel. Előttük zsúfolt

terület feküdt, aminek vége beleveszett a sötétségbe. Neferet habozott, majd idegesen felsóhajtott.

– Kezdek belefáradni a keresésbe.

Neferet felemelte jobb kezét, majd bal keze mutatóujjának hegyes körmével vágást ejtett a tenyerén.

A vörösökhöz vezess engem, És véremelfizetek neked.

Aurox megbővülve figyelte, ahogy a Sötétség kiszabadul a Neferet körüli árnyékokból és a szoba sötét sarkaiból. A keresgélő csápok a Papnő körül tapogatóztak.

Tekeregve felmásztak a testén, hogy elérjék a tenyerében összegyűlt vért, amiből aztán táplálkoztak. Neferet remegett és nyögött, mintha fájdalmai lettek volna, de kezét nem zárta össze, nem húzódott el a Sötétség elől.

A történetektől Aurox *érzett*. Egy része izgatott volt, ahogy várta a hamarosan bekövetkező csatát, és régi jó ismerősként üdvözölte a dühöt és az erőt, amit a harc kelt majd életre. De egy másik részét teljesen visszataszította a gondolat.

A Sötétség Neferet körül lüktetett, gonoszán, undorítón és veszélyesen. Aurox még mindig az érzéseit próbálta megfejteni, amikor Neferet lerázta magáról a Sötétség csápjait, és megnyalta sebét, hogy beforrassza azt.

Amit kívántál, megkaptad, Most pedig mutasd utamat!

Neferet igéjének ereje Auroxot is megérintette, megremegett tőle, ahogy a Sötétség megvonaglott, majd elsietett, szalagszerű csíkot hagyva maga után, ami sötétebb volt, mint az éjszaka újhold idején.

– Gyere! – utasította Neferet, Aurox pedig engedelmeskedett.

Kövétték a Sötétséget egy látszólag elhagyatott folyosó mentén, ami nemsokára lejteni kezdett, akárcsak egy föld alatti járat. Végül elértek egy pontot, ahol a folyosó kiszélesedett, és véget ért. Itt Neferet megállt.

Aurox előbb érezte meg a szagukat, mint hogy meglátta volna őket Rettenetes, rothadt, mocsos büzt árasztottak magukból. *Mint a halál*, gondolta Aurox, *olyan a szaguk, mint a halálnak.*

– Elfogadhatatlan – motyogta maga elé dühösen Neferet. – Teljességgel elfogadhatatlan!

Neferet bemasírozott a föld alatti terembe, a falhoz lépett, és felkapcsolta a villanyt.

Az egyetlen csupasz villanykörte beteges fénybe vonta a szobát.

Aurox szerint a hely úgy nézett ki, mint egy fészek.

A matracokat egymásra halmozták, a rajtuk fekvő lények teste egymáshoz simult a takarók alatt. Néhányuk meztelen volt, míg mások viseltek néhány ruhadarabot. Nehéz volt megmondani, hol ér véget az egyik test, és hol kezdődik a másik. Egyikőjük felemelte a fejét.

A vámpír tetoválásai vörösek voltak, és meglepő módon nagyon hasonlítottak a Sötétség csápjaihoz, ami idevezette őket. A tekintete kemény volt, a hangja dühös.

– Kurtis, intézd el, akárki is zaklat minket.

A fészek túlsó végében lassan, vontatottan megmozdult egy nagy pokróckupac. Egy másik lény került elő alóla, akinek homlokán vörös félhold díszelgett – vámpírjelölt volt.

– Már alig süt a nap. Csak sokkold őket, vagy valami, és... – És micsoda? – Neferet hangja fagyos volt. – Kurtis, már haláloz előtt is ügyefogyott és ostoba voltál, most pedig nemcsak hogy ügyefogyott és ostoba vagy, de még bűzlesz is. – Neferet Auroxra nézett. – Vágd a falhoz!

Aurox eleget tett a parancsnak, de lassan mozgott, hogy a vámpírjelöltnek legyen ideje megijedni. Aurox ebből az ijedségből táplálkozott, és ahogy a teste megváltozott, valami mássá nőtte ki magát, valami erősebbé, a vámpírjelölt ijedsége is átalakult, ízletes rettegéssé változott. Nagyot ordítva Aurox felkapta a fiút a fészekből, és a falhoz hajította. Valami nagyot reccsent, a vámpírjelölt pedig mozdulatlanul elterült a földön.

– Hé, hé, álljunk csak meg egy pillanatra! Neferet! Nem tudtam, hogy te vagy az! – pattant fel a vörös vámpír. Felsőteste meztelen volt, és széttárt karral állt meg a Papnő előtt. Aurox érezte a félelmét. Jó érzés volt.

Tett egy lépést a vámpír felé. A hideg beton beleremegett nehéz patáinak hangjába.

– Várj, Aurox! – parancsolta Neferet. A Papnő hátat fordított neki. Figyelmét a vörös vámpírra, és annak fészkére fordította. – Tényleg azt hitted, hogy elbújhatsz előlem, Dallas?

– Nem bújtam el előled! Nem tudtam, mit tegyek. Fogalmam sem volt, merre lehetsz.

– Ne hazudj nekem! – Neferet hangja ellágyult, de ebben a gyengédségben Aurox meghallotta a nő végtelen és sötét haragját. – Sose hazudj nekem!

– Rendben, rendben, sajnálom – hadarta a vámpír. – Asszem, nem gondoltam át rendesen a helyzetet.

Lassan a többi vámpírjelölt is ébredezett, hallgatták, ahogy vezérük és Neferet beszélget. Aurox látta az arcukat, a félelemtől kikerekedett szemüket, ahogy tekintetük közte és Neferet között cikázik.

Legszívesebben összezúzta volna koponyájukat a patájával.

Zajos köhögés rázta meg a fészket.

Neferet megvetően vigyorgott.

– Hányan vagytok?

– Miután megküzdöttünk Zoey-val és a seggfej barátaival a vasútállomáson, velem együtt tizenegyen maradtunk. – Kurtisre pillantott. – Na meg ő.

– Nem halt meg. Egyelőre – mondta Neferet. – Szóval tizenegy vámpírjelölt és egy vámpír. Hányan köhögnek közülük?

Dallas megrántotta a vállát.

– Ketten, talán hárman.

– Túl sokan vannak. Vámpírok közé kell menniük, vagy meghalnak. Újra – tette hozzá Neferet egy kegyetlen mosoly kíséretében.

A vámpírjelöltek fészke felől még több félelem szállt Aurox felé. Összeszorította a fogait, leküzdve az ingert, hogy táplálkozzon belőle.

– Akkor mostantól megint eljössz hozzánk időnként? Mint régen?

– Nem. Megváltoztak a terveim. Itt az ideje, hogy csatlakozzatok hozzám. Mindnyájan.

– Úgy érted, az Éjszaka Házában? Az lehetetlen. Nem azok vagyunk, akik régen voltunk, és nem is akarunk... – Az, hogy mit *akartok*, egyáltalán nem érdekel, egészen addig, amíg engedelmeskedtek. Márpedig engedelmeskedni fogtok, különben meghaltok.

A vámpír még jobban kihúzta magát. A dühe fényesebben ragyogott, akárcsak egy villanykörte.

– Én nem fogok meghalni. Már túl vagyok az Átváltozáson. Néhányan lehet, hogy nem élnek túl – mutatott a vámpírjelöltekre, akik a lábánál kuporogtak –, de én azt mondom, vesszen a férgese.

– Nem vagy olyan okos, mint emlékeztem, Dallas. Hadd mondjam el még egyszer tisztán és érthetően, hogy te is felfogd: ha te és a vámpírjelöltjeid nem engedelmeskedtek nekem, teleszel az első, aki meghal. A teremtményem megöl. Most azonnal. Vagy akármikor, amikor csak parancsolom. Te döntesz.

A villanykörte fénye elhalványult.

– Engedelmeskedem – mondta Dallas.

– Bölcs döntés. Most pedig tisztálkodjatok meg, és legyetek az Éjszaka Házában, mire elkezdődik a tanítás.

– De hogyan... – Használjátok az iskola zuhanyzóit, hogy lemosátok magatokról ezt a bűzt! Lopjátok ruhát! Tiszta ruhát. Vagy vegyetek. Hét harminckor, még mielőtt az órák elkezdődnének, egy busz fog rátok várni az utca végén a tulsai egyetem keleti bejáratánál. Szálljatok fel rá! Azokat a tantárgyakat viszitek majd tovább, amiket eddig is tanultatok. Ma pedig az Éjszaka Házában alszotok. – Neferet kis szünetet tartott. Legyintett a kezével, mintha a vámpírjelöltek kételyeit akarná eloszlatni. – Majd elsötétítem az ablakokat, vagy kinyitatom nektek egy pincét. De mindenképpen az Éjszaka Házában fogtok lakni.

– És hogyan tudjuk majd csillapítani az étvágyunkat?

– Óvatosan. És ha nem tudjátok teljesen lecsillapítani, akkor majd uralkodtok magatokon, legalábbis addig, amíg a világ meg nem változik, és nem lesz képes kielégíteni a szükségleteiteket.

– Nem értem! Miért akarod, hogy ott legyünk?

– Rephaim, a Hollómás, akit meg kellett volna ölnöd, de már többször is kicsúszott a kezed közül, Nüx ajándékként éjszaka emberi alakban mászkál, és összeállt Stevie Rae-vel. Engedélyt kapott, hogy iskolába járjon, csakúgy, mint Aphrodité és a vörös vámpírjelöltek – Stevie Rae vörös vámpírjelöltjei.

– Nekem pedig együtt kéne suliba járnom vele? És Stevie Rae-vel?

A villanykörte ismét felizzott.

– Gyűlölöd őket, nemdebár?

– De igen.

– Nagyszerű. Pontosán ezért akarom, hogy ott legyél – hogy mindannyian ott legyetek.

– Azért, mert gyűlöljük őket?

– Nem, hanem azért, amit a gyűlöleted okozni fog, ha én irányítom.

– És mi lenne az? – kérdezte Dallas.

Neferet elmosolyodott.

– Káosz.

Nem sokkal azután távoztak, hogy Neferet mindent elmondott a vámpír Dallasnak arról, hogy hogyan kelthet káoszt, és hogyan nem.

Mint kiderült, a fiatal vámpír ugyanazt a célt szolgálta, mint Aurox – Neferet irányította és parancsolt neki, felhasználva erőszakosságát, miközben feltétlen hűséget követelt meg tőle. Aurox nem ölhette meg – egyelőre. És persze a háttérben folyton ott volt a cél, hogy ültesse el a vizsály, az elégedetlenség és a gyűlölet magvait az iskolában.

Aurox megértette, és engedelmeskedett.

Amikor Neferet ráparancsolt, hogy tartsa kordában a bensőjében tomboló szörnyeteget, Aurox követte őt ki a rothadó fészekből, felfelé az iskola hűvös, tiszta folyosóin.

A bejáratnál az öreg éjjeliőr pontosan ott feküdt, ahol Aurox hagyta.

– Életben van? – kérdezte Neferet.

Aurox megérintette a férfit.

– Igen.

Neferet felsóhajtott.

– Azt hiszem, így lesz a legjobb, habár ez kissé kellemetlen helyzetet teremt. Vissza kell majd menned a pincébe, és meg kell mondanod Dallasnak, hogy törölje ki az ő emlékeit. Mondd meg neki, hogy ültesse el az elméjében a gondolatot, miszerint akkor sérült meg, mikor az iskolát kirabolták. – Elgondolkodva megérintette az állát, és végignézett az emléktárgyakkal és díjakkal teli vitrinekkel szegélyezett folyosón, ami mögött a könyvtár húzódott szép, rendezett polcaival és díszes lámpáival. – Nem, van egy szórakoztatóbb ötletem. Mondd meg Dallasnak, hogy az ember higy-gye azt, akkor sérült meg, mikor az iskolát vandálok támadták meg. Aztán amikor jössz vissza, azt akarom, hogy törd össze a vitrineket, és dönts romba a könyvtárat. Igyekezz! Kint várok rád. És ne feledd – *nem* szeretek várakozni.

– Igenis, Papnő – hajtott fejet Aurox.

– Micsoda pazarlás egy ilyen épületet emberkamaszokra vesztegetni.. . – ismételte nevetve, ahogy kilépett az iskolából.

Aurox visszasietett a pincébe. Amint Dallas meglátta, szembefordult vele úgy, hogy a vámpírjelöltek a háta mögé kerüljenek. A vörös vámpír piszkos kezét a falból kiálló fémdobozon pihentette.

Aurox érezte az erőt, ami ott lüktetett, és csak arra várt, hogy engedelmeskedhessen a vámpír parancsának.

– Mit akarsz? – kérdezte Dallas.

– Neferet küldött. Új parancsa van számodra.

Dallas elvette kezét a fémdobozról.

– Mit akar tőlem?

– Az iskola bejáratánál fekszik egy eszméletlen őr. A Papnő azt kívánja, ne emlékezzen rá, hogy itt jártunk. Higgye helyette azt, hogy vandálok támadták meg.

– Rendben van, nekem mindegy – mondta Dallas, majd mielőtt Aurox sarkon fordulhatott volna, megkérdezte: – Hé, mi a franc vagy te?

A kérdés meglepte Auroxot. Gondolkodás nélkül válaszolt.

– Neferet parancsát teljesítem.

– Az oké, de *mi* vagy? – kérdezte a sötét hajú vámpírjelölt lány, aki Dallas háta mögül lesett rá. – Láttalak. Átváltoztál valamivé, aminek szarva meg patája volt. Valamiféle démon vagy?

– Nem. Nem vagyok démon. Neferet parancsát teljesítem. – Azzal Aurox megfordult és otthagya őket, bár szavaikat nem tudta kiverni a fejéből. Még a folyosón is azok visszhangoztak az elméjében. *Valami szörnyszülött, suttogták, valami nagyon nincs vele rendben.*

Egy fából és fémből készült íróasztallal zúzta össze a tiszta, tágas folyosón álló vitrineket. Összetörte a díszes lámpákat, amik a könyvekkel teli teremben lógtak. Pusztítás közben Aurox a testében forrongó dühből és félelemből táplálkozott. Amikor ezek az érzések elfogytak, a félelemhez nyúlt, ami az öreg őr irányából szállt felé, ahogy a vámpírjelölt, akit megsebzett, kiszívta a vérét, miközben a többiek nevetve figyelték. Miután végeztek az őrrel és tisztára mosták az elméjét, Aurox az undort használta fel, amit a vámpírjelöltek éreztek iránta. Erőt kellett merítenie ahhoz, amit meg kellett tennie, egészen addig, amíg ez az érzés is ki nem merült. Ekkor felszínre hozta az egyeüen érzést, ami megmaradt benne. Az érzést, amiből nem táplálkozott, hanem valahogy megtartotta magának, így végül Zoey magányosságából, fájdalmából és büntudatából táplálkozva fejezte be az iskola tönkretételét. Azután visszaváltozott fiúvá, és döngő léptekkel elhagyta pusztításának helyszínét. Kisétált az épületből, hogy Neferetnek ne kelljen tovább várakoznia.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Stark

Stark álma jól indult. Egy gyönyörű strandon volt, a lába alatt fehér homok, előtte a kristálytiszta óceán. A napfény egyáltalán nem égette. Tulajdonképpen az egész a Megjelölése előtt játszódott, és a nap érintése az arcán meg a vállán kifejezetten kellemes érzés volt. Éppen egy nagy, kerek céltáblára lövöldözött, ami valami mágikus módon beszívta az összes nyílvesszőjét, és azok utána újra megjelentek a lábánál, így szünetet sem kellett tartania, csak löhetett vég nélkül.

Éppen arra gondolt, mennyire király lenne az álom, ha Zoey megjelenne a parton bikiniben.

Vagy hogyha ez egy európai strand lenne, és Zoey *monokiniben* jelenne meg. Na, az még jobb lett volna.

Aztán, mint az oly sokszor történik az álmokkal, a kép megváltozott, és Zoey egyszer csak ott termett, igaz már nem a tengerparton voltak. Helyette viszont ott feküdt a karjában összegömbölyödve, hozzábújt, és olyan meleg volt, meg puha, az illata pedig nagyon jó.

– Hé – mondta Zoey, ahogy rámosolygott. – Ébren vagy, pedig még le sem ment a nap.

– Igen – vigyorgott a lányra. – Hadd mutassam meg, mennyire éber vagyok – azzal megcsókolta. Az ajka édes volt. A teste tökéletesen illett az övéhez. A lány kéjesen felsóhajtott, pont úgy, mint mikor valami nagyon jólesett neki.

De mire úgy igazán elkezdte volna élvezni az álmot, Zoey elhúzódott tőle. Kérdőn nézett rá, azt remélte, hogy ez egy amolyan hiper-szuper álom lesz, ahol Zoey bemutat neki egy szexi kis vetkőző-show-t. Aztán meglátta a lány arcát. Szeme kikerekedett félelmében.

– Állítsd meg őket! – kiáltotta. – Stark! Védelmezőm! Segíts!

Stark felé nyújtotta a kezét, miközben sötét, kígyószerű indák tekeredtek rá, és elrángatták tőle.

Stark felugrott, miközben a Védelmező Kardja megjelent kezében. A lányhoz rohant, átugrott fölötte, és a Sötétség indáinak közepén landolt. Újra és újra meglendítette a Védelmező Kardját, egymás után csapta le a csápokat, de ahol egyet levágott, ott kettő nőtt a helyére, és mindkettő úgy csimpaszkodott Zoey testére, akár a tépőzár.

– Stark! Ó, istennő! Segíts!

– Próbálok! Zoey, én mindent megteszek! – De minden hiába, képtelen volt visszaszorítani a Sötétséget. Addigra az indák teljesen körbefonták Zoey-t, mintha csak egy óriási pók csemegéje lett volna, de a lány még magánál volt, a nevét kiáltotta, és könyörgő tt, hogy mentse meg.

Stark csak harcolt, küzdött, de semmit sem tehetett, a Sötétség elragadta tőle Zoey-t, Neferet pedig ott állt a háttérben. Ő volt a bábmester, ő irányította a ragadós, ocsmány csápokat. Csak állt ott, Stark nem tudta elérni a kardjával, és csak nevetett. Még szorosabbra húzta az indákat egészen addig, amíg Zoey, a szerelme, a királynője megfulladt, meghalt, majd teljesen elnyelte a Sötétség.

Álmában Stark csak állt ott, zokogott, és nem tudta, mit kezdjen az ő Zoey-ja nélkül. Elméjében egy hang szólalt meg tisztán és élesen: *„Ez fog történni, ha Zoey Redbird nem szakít nyilvánosan Neferettel. Fel kell lépnie a Tsi Sgili ellen, és fel kell rúgnia a színlelt békét kettejük között.* „ Stark, még mindig sokkos állapotban attól, hogy elveszítette királynőjét, csak a szavakat hallotta, a hangot nem. Nem gondolt arra, honnan jött az üzenet – csak magára a figyelmeztetésre.

Nagyot sóhajtva ébredt fel. Zoey ott feküdt a karjában, biztonságban, hozzábújva. A lány rámosolygott, és így szólt: – Ébren vagy, pedig még le sem ment a nap. – Borzalmas, baljóslatú borzongás futott végig Stark gerincén. Amit látott, több volt egyszerű álmnál, ezzel tisztában volt. Ami azt jelentette, hogy a figyelmeztetés sem egyszerű képzelgés volt – hanem egy jóslat. Stark átölelte Zoey-t, és magához szorította a lány testét.

– Mondd, hogy jól vagy! Mondd, hogy minden rendben!

– Persze, amint újra kapok levegőt – lihegte a lány.

Stark lazított egyik kezének szorításán, míg a másikkal a lány hátát simogatta. Elnézett Zoey válla fölött, hogy megbizonyosodjon róla, nem rejtőzködnek-e a szobában a Sötétség csápjai, álmának undorító emlékei.

– Stark, hé, nyugi! – Zoey megfogta a kezét, és a szemébe nézett. – Mi a franc van veled?

– Durván rossz rémálom. Világvége-méretű. Aztán felébredtem, te pedig pont azt mondtad, mint az álmomban, mielőtt a Sötétség elragadott volna.

– Fúj, még hogy elragad a Sötétség, belegondolni is undorító. Hogyan történt?

– Jobb, ha nem tudod.

– De igen, tudni akarom. Lehet, hogy jóslalom, és akkor tudnom kell, mire vigyázzak.

– Igen, én is erre gondoltam. Vagyis valójában éppen hogy erre nem akartam gondolni, de azt hiszem, igazad lehet. – Visszahanyatlott a párnák közé, és beletúrt a hajába, miközben próbált megszabadulni az álom keltette rossz előérzettől. – Lehet, hogy profécia, és akkor tényleg tudnod kell. A Sötétség pont úgy kapott el, mint a Banyapók Frodót, csak még rondábban.

Stark látta, ahogy Zoey elsápad.

– Miután halálosan rettegek a pókoktól, képtelen vagyok elképzelni, hogyan lehetett az álmod még ennél is rosszabb.

– Legyen a pók Neferet, a hálója pedig a Sötétség.

– Oké, rendben, igazad van. Ez tényleg rosszabb. – Bátran rámosolygott. – De megmentettél, nem igaz?

Stark nem válaszolt. Képtelen volt megszólalni.

– Hé, nagy és erős Védelmezőm! Megmentettél. Igaz?

– Nem – vallotta be. – Megpróbáltam, de a Neferet irányította Sötétség túl erős volt nekem.

– Ó, a pokolba is! – mondta Zoey. – Utálom, amikor ez történik. – Aztán megrázta a fejét, és határozottabban folytatta. – Persze nem mintha ez *tényleg* megtörtént volna. Egyelőre ez csak egy álom.

– Túl sok borzalom, amiről azt hittük, hogy csak az álmainkban történhet meg, vált már valósággá – mondta Stark komoran. – Es van itt még valami. Az álmomban valaki azt mondta, hogy ez mindenképpen meg fog történni, kivéve, ha fellépsz Neferet ellen.

Zoey összevonta a szemöldökét.

– Hé, én kiállók Neferet ellen! Folyamatosan. És mit értesz azalatt, hogy „valaki mondta? Nüx volt az? Az istennő beszélt hozzád?

Stark megpróbálta felidézni a hangot, amit álmában hallott, de csak a borzalom maradt friss, a részletek már kezdtek elveszni a tudatalattijában.

– Nem emlékszem, de nem hiszem, hogy Nüx hangja lett volna, legalábbis nem az a hangja, amit ismerek.

– Szerintem biztos lennél benne, ha az istennőt hallottad volna. Ráadásul, mint ahogy már mondtam, folyamatosan kiállók Neferet ellen, szóval fogalmam sincs, hogy a te kis álom-hangod miről beszélt.

– Tulajdonképpen most afféle fegyverszünet van köztetek – mondta Stark lassan.

– Ez mondjuk attól függ, hogyan definiárod a fegyverszünetet. Ha azt jelenti, hogy nem tudom kirúgni Neferetet az Éjszaka Házából, mert a Főtanács megbocsátott neki, akkor igen, tényleg fegyverszünet van köztünk.

– Hé – érintette meg Stark a lány arcát –, nem akartalak feldühíteni. Csak kikészített ez az álom, ennyi az egész.

Zoey még közelebb bújott hozzá, Stark pedig érezte, ahogy a feszültség elhagyja a lány testét.

– Nem dühítettél fel. Csak megleptél. Azt hittem, egy véleményen vagyunk Neferetről.

– Ez így is van. – Magához szorította a lányt. – Tudjuk, hogy Neferet gonosz és őrült, mint ahogy azt is tudjuk, hogy mindnyájunknak, akik Nüx oldalán állunk, nagyon oda kell figyelniük, mit is tesz legközelebb.

Zoey megremegett, és a fiú vállába temette az arcát.

– Vissza akarok menni Skye-ra, hogy távol legyek ettől az egésztől – Én *meg vissza* akarlak vinni oda. – Habozott kicsit, és majdnem nem is mondott semmi mást, de aztán az agya legmélyén valami nem hagyta nyugodni. – Az álmomban, Z, a Sötétség elkapott, én pedig nem tudtalak megmenteni. Azt hiszem, ez egy figyelmeztetés. Komolyan beszélek. És annyit tudok csak leszűrni belőle, hogy továbbra is harcolnod kell Neferettel.

– Úgy lesz – mondta Zoey, és hátrahajtotta a fejét, hogy a szemébe tudjon nézni. – Fáradtnak tűnsz, és korán ébredtél.

Stark csibészesen rámosolygott.

– Azért ébredtem fel ilyen hamar, hogy egy kicsit szórakozhassunk, mielőtt indul a kisbusz, és lehet, hogy fáradtnak tűnök, de *annyira* fáradt azért nem vagyok. – Kezével benyúlt a hatalmas póló alá, amiben Zoey aludt, és finoman cirógatva megcsikizte a lány oldalát. Zoey felkuncogott. Stark ajkával a lányba fojtotta édes, vidám nevetését, és hosszan, forrón megcsókolta. Aztán abbahagyta a csiklandozást, és majdnem az összes aggodalma elszállt, ahogy szeretkezni kezdtek... majdnem az összes... Zoey – A pokolba is! – motyogtam, ahogy Dariusz végighajtott a hosszú kocsifelhajtón, ami az Éjszaka Háza mögötti parkolóhoz vezetett. Alighogy beértünk a suli területére, Neferet máris ott volt Sárkány és még öt Erebosz Fia harcos kíséretében, akárcsak egy furcsa vámpír fogadóbizottság. – Lassíts! – mondtam Dariusznak. – Erre fel kell készülnünk.

– Ja, ez nem néz ki túl jól – mondta Kramisha.

– Azta! El sem hinnétek, hányféle színt látok! – Shaylin tátott szájjal bámulta a tanárokat az ablakon keresztül. – Fúj, és ott van a Döglött Halszem Hölgy is. Undorító!

– Döglött Halszem Hölgy, ez tetszik – motyogta Aphrodité. – Illik hozzá.

– Döglött Halszem Hölgynek nagyon jók a megérzései – emlékeztettem mindenkit, bár szavaimat főképp Shaylinnek címeztem.

– És úgy döntöttünk, az a legjobb, ha nem tud Shaylin ajándékáról – magyarázta Stevie Rae, ahogy Rephaimmel előrejöttek a busz hátuljából. – Zoey, mi lenne, ha segítséget kérnél a Szellemtől, hogy palástolja Shaylin gondolatait, legalábbis addig, amíg elmegyünk Neferet mellett?

– Oké – mondtam. – Jó ötletnek tűnik. – Nagy levegőt vettem, majd suttogva szólítottam az elemet. – Szellem, gyere hozzám. – Éreztem, ahogy a levegő megremeg körülöttem az erejétől. – Véd meg Shaylint! Rejtsd el a gondolatait mások elől!

– Ó! – kuncogott Shaylin, ahogy a Szellem átölelte. – Ez annyira menő, és minden annyira lila, amikor csinálod!

– Hát, izé, koszi – mondtam. Az új csaj minden kétséget kizáróan nagyon furcsa volt, viszont elég rendesnek tűnt. Hátranéztem a még a buszon ülőkre, és a tekintetem megállapodott Damienén és az Ikrekén. – Ti is tartsátok közel magatokhoz az elemeteket.

– Szerintem valahányszor csak Neferet a közelünkben van, az lesz a legjobb, ha a gondolatainkat a tanulmányainkra irányítjuk – szólt Damien.

Mindannyian rábámultunk.

– A tanulmányainkra? – kérdezte Shaunee.

– Úgy érted, a házira meg ilyenekre? – tette hozzá Erin.

– Vagy inkább a divatbemutatóra, amit igazából az iskola jelent nekünk? – folytatta Shaunee.

– Össze vagyunk zavarodva – tette fel az i-re a pontot Erin.

Damien eleresztett egy drámainak szánt sóhajot.

– Tanulmányok – vagyis maga a tananyag. Példának okáért, amikor Neferet a közeletekben van, próbáljátok meg új szavak definícióját felidézni. – Szúrós szemmel nézett az Ikrekre. – Talán kezdhették a *semmirekellővel*.

– Fogalmam sincs, hogy az mit jelent. Veled mi a helyzet, Húgocskám? – kérdezte Erin.

– Halványlila fogalmam sincs, Húgocskám – válaszolta Shaunee.

– Maradjatok már nyugton, agyalágyultak! Damien királynőnek igaza van. Egy ideje már nem voltunk Neferet közelében, legalábbis nem így. Mindenkinél le kell valahogy foglalnia a gondolatait, és lehetőleg nem azzal, amire készülünk. Hanem bugyuta, iskolával kapcsolatos dolgokkal. – Aphrodité Rephaimre tekintett.

– Neferet képes olvasni a gondolataidban?

Rephaimet látszólag meglepte a kérdés, de nem késlekedett a válasszal.

– Nem.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem.

– Igen.

– És hogyan lehetsz ennyire biztos? – faggatta tovább Aphrodité.

– Nem kell megmagyaráznia neked! – csattant fel Stevie Rae.

– De igenis kell – szólt közbe Stark, mielőtt kinyithattam volna a számat. – Stevie Rae, ne véd meg folyton Rephaimet! Valaha Neferet oldalán állt. Lehet, hogy tud olyasmit, ami jól jöhet nekünk.

– Sosem álltam Neferet oldalán. – Répáim hangja éppen olyan jéghideg volt, mint tekintete, amit Starkra függesztett. – Kalona oldalán álltam. Ahogy te is.

Ez aztán Starkba fojtotta a szót, én pedig felhasználtam az alkalmat, hogy közējük álljak.

– A részleteket félretéve ellenkező oldalán álltái, ám ez most épp kapóra jöhet – mondtam. Rephaim rám nézett, és a tekintete ellágyult, bár az arca ugyanolyan feszült maradt.

– Tudom, hogy Neferet képtelen olvasni az elmémbe, mert nem tudott rólam és Stevie Rae-ről. – Megfogta Stevie Rae kezét. –

Próbáltam nem rád gondolni, amikor a közelemben volt, de nem tudtam visszafogni magam. Rengetegszer gondoltam rád.

Stevie Rae elvigyorodott, majd lábujjhegyre állva megcsókolta Rephaimet.

– Fúj – fintorgott Aphrodité. – Szóval, továbblépve, mielőtt elhánynom magam, biztosak vagyunk benne, hogy Neferet nem tud sem az én, sem Zoey, sem a madárfiú gondolataiban olvasni. De mindenki másnak oda kell rá figyelnie.

– Jön egy másik busz is. Éppen most fordult fel a felhajtóra – szóló Dariusz, ahogy a visszapillantó tükörbe tekintett. – Ennek az oldalára is rá van írva, hogy Éjszaka Háza.

Johnny B szólalt meg az egyik hátsó ülésről.

T.' – És az nem is kisbusz! Mi miért nem kaphatunk rendes méretű buszt?

– Neked valami komoly agybajod van – mondta Kramisha.

– Anyádnak van... – Rendben, vár ránk a sulí! – szakítottam félbe Johnny B-t.

– Vagyis vár ránk a harc – fűzte hozzá Stark.

– Parkolj le! – utasítottam Dariuszt.

Miután a busz megállt, előbb Dariusz, Stark és Rephaim szállt le, mi pedig követtük őket. Úgy gondoltam, jobb lesz minél előbb szembenézni azzal, ami vár ránk, ezért egyik oldalamon Starkkal, a másikon Stevie Rae-vel egyenest Neferethez masíroztam. Félig-meddig tisztelettudóan meghajoltam előtte, majd teljesen normálisan Sárkány illetve a harcosok irányába, és formálisan köszöntöttem őket.

– Üdvözlégy!

– Ó, Zoey, Stevie Rae, örülök, hogy ti és a diákjaitok is megérkeztetek a másik busszal. Így csak egyszer kell elmondanom – mondta Neferet rejtélyesen.

Mielőtt nagyon okosan annyit mondhattam volna, hogy „He?“, a másik busz leparkolt a miénk mellé, majd pedig azzal a furcsa, minden buszra jellemző *startrekes* hanggal kinyílt az ajtaja.

A látókövem felforrósodott.

Elsőként Aurox szállt le a buszról.

Rögtön utána Dallas következett. Hallottam, ahogy Stevie Rae-nek elakad mellettem a lélegzete. Valamikor ekkortájt eshetett le az állam, ugyanis Dallas után egy egész csapatnyi vörös vámpírjelölt, a *gonosz vörös vámpírjelöltek*, köztük az a borzalmas Nicole, és a csupa kék-zöld folt, de még mindig nagyon kövér Kurtis lépett elő a buszból.

A vörös vámpírjelöltek és Aurox sorba álltak velünk szemben. Totál olyan érzés volt, mint az egyik táncos jelenet a *West Side Story*-ban.

Minden ijesztően csendes volt, míg végül Stevie Rae szokatlanul magas hangon meg nem szólalt.

– Dallas, te meg mi a kutyafüled keresel itt?

Dallas vicsorra húzta a száját.

– Nem állok szóba veled. – Neferetre nézett, majd lassan, vontatottan, a szíve fölé helyezte ökölbe *szorított* kezét és *mélyen* meghajolt. – Üdvözlégy, főpapnőm – mondta, miközben az összes vörös vámpírjelölt leutánozta mozdulatát.

Neferet kegyesen elmosolyodott. A hangja tele volt melegséggel, és szinte már megtévesztően kedves volt.

– Micsoda bájos köszöntés. Köszönöm, Dallas. – Ahogy smaragdszín szemét az újonnan érkezettekről Stevie Rae-re fordította, a hangja és a tekintete megkeményedett. – Majd én megválaszolom a kérdésed, Stevie Rae. Pontosan azért vannak itt, amiért te is – tanulni jöttek. Ó, várj csak. Van egy kis különbség köztük, és a te csapatod között. Dallas és az ő vörös vámpírjelöltjei itt fognak lakni az iskolában, és én leszek a főpapnőjük.

– Ó lenne az? – Dallas Rephaimet bámulta, aki Stevie Rae mellett állt. Szinte láttam a levegőben a dühét.

– Hadd mutassalak be titeket egymásnak! Dallas, ő itt Rephaim. Ó, de ti már találkoztatok, nemde? – Mindezt úgy mondta, mintha a sulibálon lettünk volna. Esküszöm, olyan ijesztő volt, hogy majdnem megkértem Starkot, pofozzon meg, csak hogy biztos legyek benne, nem álmodom.

Aztán Dallasra néztem, és a félelem, ami megszállt, biztosított róla, hogy nem álmodom.

A szeme halvány vörös fénnel izzott. Vadnak tűnt és nagyon, nagyon veszélyesnek. Emlékszem, volt idő, amikor kedvesnek és aranyosnak tartottam. Nos, az a kedves, aranyos srác minden bizonnyal meghalt, amikor ez a vörös vámpír az ő ostorszerű tetoválásaival átváltozott.

A mellettem álló Stark nyugtalanul közelebb húzódott hozzám.

A Dallas mellett álló Aurox, akire próbáltam nem ránézni, nyugtalanul közelebb húzódott hozzám.

– Ja, pont, ahogy mondod. Már találkoztunk – mondta Dallas.

– Pontosan. – Rephaim hangja éppoly jeges volt, mint Dallasé, ez pedig emlékeztetett arra, hogy nem szabad alábecsülnöm csak azért, mert olyan édesen mosolyog Stevie Rae-re.

– Amíg mindenki itt van, hadd tisztázzunk valamit! – mondta Neferet, mire mindnyájan felé fordultunk. A francba is, annyira normálisnak tűnt!

Gyönyörű volt és királynői, és olyan ésszerűen beszélt, hogy egy pillanatra nagyon elszomorodtam, mert belegendoltam, kivé is lehetett volna, ha nem áll át a sötét oldalra. – A közelmúltban nem voltatok túl jó viszonyban. Ennek most vége. Mostantól nem tűröm a csetepatékat, senkitől sem, legyen az vámpír vagy vámpír-jelölt, kék vagy vörös.

– Nem voltunk túl jó viszonyban? – mondta Stevie Rae kétkedő hangon. – Megpróbáltak megölni Zoey-t és engem!

– Zoey *meg is ölte* néhányunkat! – üvöltötte Dallas. Szinte biztos voltam benne, hogy a fejünk feletti vezetékekben zümmögni kezdett az áram.

– Álljon meg a menet! Senkit sem akartam megölni! Nicole, Kurtis és azok a srácok megtámadtak, és... – Elég legyen! – Neferet parancsában ijesztő erő lakozott, amitől megremegett körülöttünk a levegő, és mintha még a hold ezüst fényét is elszívta volna. – Mint mondtam, a múlt a múlt. Stevie Rae és Zoey, ha nem bírtok magatokkal, akkor el kell hogy tanácsoljalak titeket az iskolából.

Dallas, ugyanez érvényes rád is. Aurox és Erebosz Fiai a folyosókon és a tantermekben fognak felügyelni. Ha bármilyen erőszakos cselekedetet észlelnek, annak azonnal véget vetnek. Érthetően beszéltem? – Senki sem szólt egy szót sem. Neferet mosolya jéghideg volt. – Nagyszerű. Most pedig irány órára! – Neferet sarkon fordult, és azzal a furcsa, lebegő járásával visszament a főépületbe, ahol az első órája volt.

– Teljesen körbeveszi a Sötétség – mondta Stark suttogva, de nem elég halkán.

– Egész lényét átöleli – értett egyet Rephaim.

– Totálisan – mondta Stevie Rae, majd Sárkány és a többi harcos felé fordult. – Ti nem látjátok? Tisztára mint valami ragadós pókháló. – Hüvelykujjával Dallas és a többi vörös vámpírjelölt felé intett. – Fogadni mernék, hogy ők is látják.

– Fogalmam sincs, mi a pokolról beszélsz – szólt Dallas.

– Még mindig tartasz képzeletbeli teadélutánokat a babáiddal a pincében? – kérdezte Nicole gúnyosan. Dallas és a vörös vámpírjelöltek felnevettek.

– Dallas, Neferet a médiaközpontban vár. Valami gond adódott a számítógépekkel, és a segítségedet szeretné kérni a megoldásához – mondta Sárkány, ahogy belépett pontosan a két csoport közé. Erebosz Fiai csatlakoztak hozzá, csakúgy, mint Aurox. – Shaylin, itt az órarended. Stevie Rae majd segít mindent megtalálni. – Átdott a lánynak egy darab papírt. – Stark, Dariusz – folytatta –, menjetek az istállóba, és készüljetek fel az órátokra! Mindenki más tegye azt, amit a főpapnő parancsolt! Az első óra nemsokára kezdődik.

– Akármit is akar a főpapnő, én benne vagyok – mondta Dallas, ahogy vicsorogva elhaladt Rephaim mellett.

Rephaim nem vesztette el az önuralmát. Nem tűnt idegesnek, nem húzta fel magát, nem tűnt úgy, mintha bele akarná vágni az öklét a szekrényébe, vagy valami ilyesmi. Magabiztosnak látszott és erősnek, végig Stevie Rae közelében maradt, védelmezve őt.

– Menjünk órára, és próbáljunk meg keresztülnézni ezeken az idiótákon! – mondtam, azzal megfogtam Stark kezét.

– Nem akarják, hogy keresztülnézzünk rajtuk – szolt Rephaim, ahogy lassan a főépület felé sétáltunk. – Azért vannak itt, hogy bajt keverjenek.

– Hogy megkavarják a kakit – tette hozzá Stevie Rae, mire Rephaim valamiért elmosolyodott.

Rephaim annyira normális emberi kamasznak tűnt, aki boldogan vigyorog a barátnőjére, hogy emlékeztetnem kellett magamat: nem egészen az, akinek látszik. Emlékeztetnem kellett magamat, hogy láttam Hollómásokat harcolni, és tudtam, hogy gonoszak és veszélyesek. Eszembe ötlött, hogy ha tényleg meg kellene küzdenie Dallasszal, akkor vajon felébredne-e benne a Sötétség. Ekkor láttam meg, ahogy egy szempillantás alatt megváltozik az arckifejezése. Az egyik pillanatban még Stevie Rae-re mosolygott, aztán a következőben már teljesen megmerevedett az arca, mintha hallott volna valamit, amit egyikőnk sem vett észre. Aztán pislogtam egyet, és Rephaim hirtelen megint normálisnak tűnt.

– Hé, tényleg lovagolhatok hatodik órában? – kérdezte Shaylin, ahogy átolvasta az órarendjét, miközben próbált lépést tartani velünk.

– Ha azt írja, hogy bevezetés a lovaglás tudományába, akkor igen – mondta Stevie Rae. – Találkozunk ebédkor! – Még egyszer rávigyorgott Rephaimre, majd intett nekünk, és csatlakozott Shaylinhez. – Hadd lássam! – Elolvasta a vámpírjelölt órarendjét. – Ó, de jó, bűbájok és rituálék az első órád. Azt szeretni fogod. Úgy hallottam, az új tanár nagyon menő.

– Hé, mi a baj? – kérdezte Stark.

– Nem is tudom – mondtam halkán. – Valószínűleg csak annyi, hogy be kell mennem szociológiára, amit Neferet tart. Ennyit a stresszmentes életről.

– Minden rendben lesz! Jelen pillanatban tanárt és főpapnőt játszik – nyugtatott meg.

– Ami annyit jelent, hogy csak egy kicsit leéget ahelyett, hogy letépne a fejem a karmaival – motyogtam.

– Ha megpróbálja, akkor futkoss összevissza, és ijedj meg nagyon, hogy időben a segítségedre siethessek – mosolygott rám

cinkosan, amiből tudtam, hogy éppen megpróbál (sikertelenül) felvidítani.

– Majd észben tartom. Találkozunk ebédkor!

Megcsókolt, vetett még rám egy utolsó aggódó pillantást, majd elindult az istálló felé Dariusszal.

Mindenki szétszóródott, csak Damien és Rephaim tartott velem órára.

– Jól vagy? – kérdeztem Rephaimtól.

– Igen. Jól.

Komolyan nem hittem neki, és azt hiszem, a lopott pillantások, amiket vettem rá, elég átlátszóak voltak, mert egy idő után megállt, felsóhajtott, majd mondott valamit, amivel nagyon meglepett: – Damien, beszélnem kell Zoey-val. Majd órán találkozunk, rendben?

Damien nem kicsit tűnt kíváncsinak, de túlságosan is illetudó volt ahhoz, hogy tiltakozzon.

– Persze, semmi baj. De el ne késsetek! A tanárokat nagyon idegesíti a pontatlanság.

– Majd én figyelek rá – nyugtattam meg Damient, majd lelassítottam, hogy Rephaimmal az udvaron maradjunk, míg mindenki más bement az épületbe. – Mi a baj?

– Itt van az apám. Érzem a jelenlétét.

– Kalona? Hol? – Éreztem, hogy a szemem kikerekedik, mint egy idiótának, ahogy körbenéztem, arra számítva, hogy a halhatatlan mindjárt kiugrik valamelyik árnyékból.

– Nem tudom, pontosan hol, de szeretném, hogy tudd, nem léptem kapcsolatba vele, nem láttam, nem is beszélünk, mióta elengedett. – Rephaim megrázta fejét. – É-én nem akarom, hogy te és a barátaid azt higgyétek, bármit is eltitkolok előletek.

– Rendben. Ez legalább jó hír. Van róla valami fogalmad, hogy mit akarhat?

– Dehogy!

– Oké, oké, nem gyanúsítalak semmivel. Te jöttél hozzám ezzel, emlékszel?

– Igen, de én... – Az arca ismét megdermedt. Aztán a szemembe nézett, és olyan mérhetetlen szomorúság ült a tekintetében, hogy megfájdult tőle a hasam. – Engem hív.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Zoey

– Téged hív? Ezt meg hogy a francba érted? Én nem hallok semmit – tekintettem körbe, miközben azt vártam, mikor veti rám magát a mumus.

– Nem – rázta meg a fejét. – Te nem hallhatod. Én sem *hallom*. Apám a halhatatlan véren keresztül szólít, ami mindkettőnk ereiben folyik. Nem hittem volna, hogy még most is képes erre, miután Nüx átváltoztatott. – Elnézett a távolba. Nagyon szomorúnak tűnt. – De nem vagyok teljesen ember. Még mindig egy szörnyeteg, egy ember és egy halhatatlan keveréke vagyok. Még mindig közös a vérünk.

– Ugyan már, nincs ezzel semmi baj. Te mindent megteszel, amit csak tudsz. Látom, hogy nézel Stevie Rae-re. Tudom, hogy szereted. És Nüx is megbocsátott neked.

Bólintott, majd végighúzta a kezét az arcán. Akkor vettem csak észre, hogy izzad. Méghozzá nagyon.

Természetesen észrevette, hogy észrevettem, és így szólt: – Nehéz nem válaszolni a hívására. Még sosem álltam neki ellen.

– Figyelj, maradj itt! Megyek és hozom Dariuszt, Starkot meg Stevie Rae-t. Aztán mehetsz Kalonához. Mi pedig veled tartunk, és megmutatjuk apádnak, hogy már tényleg hozzánk tartozol – hogy most már békén kell hagynia.

– Ne! Nem akarom, hogy bárki is tudomást szerezzen a jelenlétéről. Főleg nem Stevie Rae. Teljesen hátat kellene fordítanom neki, de ez egyszerűen túl nehéz! – Összekulcsolta a kezét, mintha könyörögne, hogy értsem meg. – Még mindig ő az apám.

Bár azt kívántam, bárcsak ne lenne így, kezdtem megérteni, miről beszél.

– Az anyám eléggé problémás volt. Egy szemét pasit választott helyettem, de a lelkem legmélyén még azután is szerettem, és azt akartam, ő is szeressen engem. *Tényleg szeressen.* Úgy érzem, a legrosszabb dolog a halálban az, hogy most már sohasem lehet az anyukám.

– Akkor tehát megérted – mondta.

– Igen, bizonyos szempontból igen, de Stevie Rae-vel is egyetérték. Nézd, Rephaim, lehet, hogy ugyanúgy érzed magad, mint bármelyik gyerek, akinek problémás szülője van, de az a baj a te eseteddel, hogy az apád nem Joe a szomszédból. Apád egy veszélyes halhatatlan, aki a jó és a rossz küzdelmében a rossz oldalon áll.

Rephaim becsukta a szemét, mintha a szavaim fizikai fájdalmat okoztak volna neki, de azért bólintott, és mikor kinyitotta a szemét, és rám nézett, láttam a tekintetében, mennyire biztos a döntésében.

– Igazad van. Szembe kell szállnom veled, és meg kell magyaráznom neked, hogy az útjaink tényleg különváltak. Kérlek, Zoey, legyél velem, amikor ezt megteszem!

– Rendben. Csak várj, amíg szólok Starknak... – Csak te gyere! Tudom, hogy bolondság, de nem akarom megszégyeníteni apámat, és ha ezt Stark előtt tenném meg, az hatalmas sértés lenne.

– Rephaim, nem mehetek veled egyedül. Elfelejtetted, hogy apád megpróbált megölni engem?

– Neferet fogságban tartotta a testét, és kényszerítette, hogy menjem utánad a Túlvilágra. Ő maga nem akarta ezt megtenni. Sosem akart neked ártani. Zoey, apám elmondta neked, hogy nem áll szándékában megölni téged, mint ahogy Nüx egyetlen papnőjét sem.

– Térj már észhez! – ráztam meg a fejem hitetlenkedve. – Kalona egy pillanatnyi habozás nélkül megölné *bárkit*, aki az útjában áll.

– Közel állsz hozzá, mióta csak kiszabadult börtönéből. Őszintén, a szemembe nézve, képes vagy azt mondani, hogy sosem láttad benne megcsillanni, akárcsak egy pillanatra is, Nüx Harcosát?

Haboztam. Nem akartam emlékezni rá, mekkora bolond is voltam, mielőtt Heath meghalt. Felemeltem a fejem.

– Kalona azért ölte meg Heath-t, mert elég hülye voltam ahhoz, hogy megnyíljak előtte.

– Heath sosem volt Nüx főpapnöje. Te pedig még nem válaszoltál. Válaszolj őszintén! Láttad azt, aki apám valaha volt, igaz?

Már vagy ezredszerre kívántam azt, bárcsak jobban tudnék hazudni. Felsőhajtottam.

– Igen, azt hiszem, láttam, mi lehetett volna belőle. Azt hiszem, láttam Nüx Harcosát – mondtam őszintén, majd hozzátettem: – De tévedtem.

– Nem hiszem, hogy tévedtél, legalábbis nem mindenben. Szerintem a Harcos még mindig ott él benne. Elvégre megengedte, hogy magam válasszam meg az utam, szabadon.

– De mégsem hagy békén. Itt van, és téged szólít.

– Mi van, ha azért szólít, mert hiányzóm neki? – kiáltotta Rephaim, majd ismét letörölte kezével feszült, izzadt arcát. Nyugodtabb hangon folytatta. – Kérlek, Zoey. Esküszöm neked, nem fogom hagyni, hogy apám bántson, pont úgy, ahogy azt sem hagyom, hogy Stevie Rae-t bántsa. Kérlek, gyere velem, és legyél a tanúja annak, hogy tényleg szakítottam apámmal, hogy az Éjszaka Házában senki se kérdőjelezhesse meg, kihez is vagyok hűséges. – Aztán mondott még valamit, amivel aztán tényleg megtett Bolondfalva királynőjévé. – Nem látott, mióta csak ember lettem. Talán, hogyha látja az istennő bocsánatának bizonyítékát, a benne szunnyadó Harcos felébred majd. Nem szeretnéd, hogy Nüx adjon még egy esélyt a Harcosának?

Ránéztem, és megláttam benne azt, amibe Stevie Rae beleszerethetett – tulajdonképpen Rephaim nem volt más, mint egy nagyon aranyos srác, aki azt akarta, hogy az apukája szeresse.

– Ó, a pokolba is! – mondtam. – Rendben, veled megyek, de csak akkor, ha nem kell elmennünk a suliból. És azt tudnod kell, hogy ha kiakadok, megijedek, vagy valami ilyesmi, akkor azt Stark megérzi,

és odarohan az íjával. És azt tudod, hogy sosem téveszt célt. Azt pedig garantálhatom, hogy löni fog. Ez ellen semmit sem tehetek.

Rephaim megragadta a karom, és gyakorlatilag elrángatott a keleti fal irányába.

– Nem hagyom, hogy veszélybe kerülj. Semmi ilyet nem fogsz érezni.

Akartam valami olyasmit mondani, hogy elhiszem, majd ha piros hó esik, de inkább visszafogtam magam, és átváltottam kocogásba, hogy lépést tudjak tartani vele.

Persze tudtam, hová megyünk. Teljesen logikus volt.

– A hülye fa a mellett a hülye fal mellett – lihegtem. – Ez nagyon nem tetszik.

– Könnyen megközelíthető, és senki sem jár arra – mondta Rephaim. – Azért vár ránk ott.

– Ettől még nem érzem magam jobban.

Végigfutottunk a pázsiton. Hátranéztem a vállam felett. Láttam az istálló felénk elterülő részét körülölelő gázlámpák fényét, és átfutott az agyamon, hogy talán le kellene mondanom Bolondfalva királynői címéről, és nem is lenne rossz ötlet küldenem egy hangos, ijedt S.O.S.-t Stark irányába, amikor Rephaim hirtelen lelassított, majd megállt.

Ismét magam elé néztem, és figyeltem, mi is történik éppen, amikor megláttam Kalonát nekünk háttal a kettéhasított fa mellett álldogálni. Később eszembe jutott, hogy az lett volna a legkevesebb, hogy arrafelé néz, amerről Rephaim várható, de abban a pillanatban a jelenléte minden mást elhalványított, és ezzel ő is teljesen tisztában volt. Magas volt, erős és, mint mindig, félmeztelen. Gyönyörű fekete szárnya összehúzza simult a hátára, és úgy nézett ki, mintha egy isten alkotta volna egy darabka éjszakából.

Már el is felejtettem, mennyire gyönyörű, lenyűgöző és hatalmas. Összeszorítottam az állkapcsom, és gondolatban jól megráztam magam. Azt nem felejtettem el, mennyire veszélyes.

– Apám, itt vagyok. – A hangja halk volt és hihetetlenül gyermeki. Kezemet a még mindig a karomat szorító kezére helyeztem.

Kalona megfordult. Borostyánszínű szeme kikerekedett. Egy pillanatra az arca teljesen kifejezéstelen lett, annyira meglepettnek – Rephaim? Tényleg te vagy az, fiam?

Éreztem, ahogy Rephaim teste megremeg, azért még jobban megszorítottam a kezét.

– Igen, apám. – A hangja egyre erősebbé vált, ahogy beszélt. –Én vagyok az, Rephaim. A fiad.

Tudom, hogy a halhatatlan már sok mindent megjátszott, mióta csak ismerem. Tudom, hogy üzletelt a Sötétséggel, hogy gyilkolt, hazudott, és sok mindenkit elárult. De életem végéig emlékezni fogok Kalona arcára, mikor először meglátta fiát azon a napon. Egy pillanatra elmosolyodott, és olyan földöntúli boldogság járta át az egész lényét, hogy még Rephaimet is elengedtem. Ott álltam leesett állal, és bámultam Kalona boldogságát. Abban a pillanatban rájöttem, hogy az arcán ugyanazt a szeretetet látom, amivel Nüxre nézett a Túlvilágon.

– Nüx megbocsátott – mondta Rephaim.

Ez a két szó eloszlatta Kalon boldogságát.

– Aztán megajándékozott egy emberfiú alakjával? – mondta a halhatatlan érzelemmentes hangon.

Láttam, ahogy Rephaim habozik, és tudtam, azt fogja tenni, amit én is túl gyakran – elmondja a teljes igazságot, mikor tartania kellene a száját úgyhogy megelőzve őt, előadtam a rövidített, félig-meddig igaz verzióját a sztorinak.

– Igen, most már valódi fiú, és a mi oldalunkon áll.

Kalona borostyán tekintete felém fordult.

– Zoey, jól nézel ki. Azt hittem, a fiam a Vörös hitvese. Csak nem osztoztok rajta?

– Fúj, dehogy! Ez nem *olyan* iskola. Egyszerűen csak barátok vagyunk – mondtam, miközben igyekeztem nem foglalkozni azzal, mennyire megérintette Kalonát Rephaim új külseje. *Ez az igazi*

Kalona, emlékeztetem magam. – És nem kell ekkora seggfejnek lenned. 7ehívtad ide őt, nem pedig fordítva.

– Igen, én hívtam őt – a fiamat, nem pedig egy vámpírjelölt főpapnőt.

– Én kértem, hogy jöjjön velem – szólt közbe Rephaim.

– Zoey-t kérted, nem a Vöröset. Máris kezded megunni?

– Nem, és a neve Stevie Rae, nem pedig a Vörös. A hitvese vagyok, és az is maradok. – Tetszett, hogy az egész imádjuk–aput–mizéria eltűnt Rephaim hangjából. – Ezért válaszoltam a hívásodra, men el kellett ezt neked mondanom, csakúgy, mint ahogy elmondtam Nisrocnak is. Már az istennő újtárt járom, Stevie Rae-vel együtt. Ez az, amit akarok. Nemcsak most, de a jövőben is. Mindörökké.

– A mindörökké nagyon hosszú idő – mondta Kalona.

– Igen, tudom. A nagy részét a te szolgálatodban töltöttem.

– A fiam vagy!

– Nem, apám. Nem egészen. Már kezdem érteni, hogy egy igazi különbség van a Fény és a Sötétség között, az pedig képességünk arra, hogy szeressünk. Mikor a parancsaid teljesítettem, azért tettem, mert féltem, és mert rákényszerítettél, de nem azért, mert szerettük volna egymást.

Arra számítottam, hogy Kalona kiakad ezen, ehelyett megrogygiant a válla, és úgy tűnt, nem képes többé Rephaim szemébe nézni.

– Lehet, hogy a körülmények nem tették lehetővé, hogy jó apa legyek – mondta lassan. – Erőszakból, bánatból és vágyból születted. Attól tartok, hagytam, hogy ez formálja a kapcsolatunkat.

Éreztem, ahogy Rephaimben éledezni kezd a remény. Csak úgy áradt a bőréből és a hangjából.

– Nem kell, hogy továbbra is ez alakítsa a kapcsolatunkat – szólt ő is épp olyan lassan. Hirtelen észrevettem, mennyire hasonlít egymásra a hangjuk, a beszédmódjuk. Megdöbbsentem. Rephaimre pillantottam, és feltűnt, hogy a szeme, a szája, az állkapcsa – mind tiszta apja. El is csodálkoztam rajta, hogy ezt eddig nem vettem észre. Nem csoda, hogy Rephaim olyan szívödöglesztő volt – pont úgy nézett ki, mint az apja!

– Szeretnéd, ha mindent újrakezdenénk, akárcsak te az életedet – mondta Kalona.

Bár nem volt igazi kérdés, Rephaim azért válaszolt rá.

– Igen, apám.

Kalona rám nézett.

– És a barátaid ehhez mit szólnak? Nem hiszem, hogy valaha is elfogadnák, ha nem lennénk ellenségek.

– A többiek nevében nem beszélhetek, de személy szerint engem nem érdekel, milyen kapcsolatban áll veled, amíg minket békén hagysz – feleltem. – Inkább Neferet az, aki miatt aggódnod kéne. Ha többé már nem az ő oldalán állsz, akkor garantálhatom, hogy Neferet nem fog beletörődni, hogy te és Rephaim már nem vagytok ellenségek.

– Neferet nem parancsol nekem! – Kalona erőteljes hangja végigsimított a bőrömön, én pedig beleborzongtam ismerős, jéghideg érintésébe.

– Aha, persze – mondtam erőltetett nemtörődőséggel. – Nem is arról beszélek, hogy bárki bárkinek parancsolna. Arról beszélek, hogy te és ő azonos oldalon álltok, márpedig Neferet a Sötétséggel seftel. Nem fogja hagyni, hogy valaki, aki olyan erővel bír, mint te, a partvonalon kívül maradjon.

– Neferet minden jövőbeli együttműködés lehetőségét elvetette köztünk, amikor foglyul ejtette a testem, és felhasználta a lelkem. Tudnod kell, Zoey, hogy Neferetnek új hitvese van.

Megforgattam a szemem.

– Aurox nem a hitvese. Csak egy talpnyalója.

– Nem az új teremtményéről beszéltem, hanem a fehér bikáról.

Kalonára bámultam.

– Ezt most komolyan mondod?

– Tényleg ő az új hitvese.

– És ezt miért mondod el nekem? Nem vagyunk barátok. Még csak szövetségesek sem – mondtam határozottan.

– Pedig lehetnénk azok. Az ellenségünk közös.

– Én nem így látom. Ki vagy akadva Neferetre – legalábbis jelen pillanatban ki vagy. Én úgy nagy általánosságban küzdök a Sötétséggel. Márpedig te általában az ő oldalán állsz.

– Új kezdetekről beszélt – szólt közbe Rephaim.

Felnéztem a mellettem álló nagyon cuki, nagyon reménykedő, nagyon naiv fiúra.

– Rephaim, Kalona nem lesz csak úgy ripsz-ropsz jó. – Csak egyetlen dologra tudtam gondolni: *Stevie Rae meg fog ölni, ba úgy adom vissza neki Rephaimet, hogy minden csodálatos és tökéletes az apjával kapcsolatban.* – Senkit nem változtathatunk meg csak azzal, hogy nagyon akarjuk.

– Nem akarok jó lenni – mondta Kalona. – Pont úgy, ahogy nincs szándékomban rossznak sem lenni. Egyszerűen csak azt akarom, hogy a Tsi Sgili elbukjon. Megsebzett, most pedig bosz-szút akarok állni rajta.

– Rendben, és ez pontosan mit is jelent? – kérdeztem.

– Azt jelenti, hogy az ellenségünk közös. Segítek neked elűzni az Éjszaka Házából a Tsi Sgilit, aki Nüx papnőjének adja ki magát, csakúgy, mint a teremtményt, Auroxot.

– Apám, eljössz a Főtanácshoz, és elmondod nekik, amit Nefere-tről tudsz?

– Mit érnék el azzal? – kérdezte Kalona élesen. – Nincs bizonyítékom, amivel alátámaszthatnám a szavaimat. Meggyanúsíthatnám azzal, hogy hitvesévé fogadta a fehér bikát, de letagadná. Gondolom, a teremtményt úgy mutatta be, mint az istennő ajándékát, igaz?

– Pontosán – mondtam. – Aurox állítólag Nüx ajándéka.

– Hadd találjam ki: Nüx nem jelent meg, és nem leplezte le Neferetet meg a teremtményt.

– Nagyon jól tudod, hogy ez nem történt meg.

– Természetes, hogy nem. – Undorodva megrázta a fejét. – És mivel az istennőd néma marad, nem hagyatkozhatunk Nüx szavára. Az én szavam állna Neferetével szemben, és a Főtanács már amúgy

is abban a hitben van, hogy Neferet elüldözött az oldaláról. Azt hinnék, hogy bosszúból hazudok.

– De hiszen nem pont azt tennéd? – kérdeztem. – Úgy értem, te pontosan ezt akarod – bosszút állni.

– Nem az a vágyam, hogy figyelmeztesse a tanács, hogy a kezére csapjanak, aztán pedig magányba kényszerítsék, ahol továbbra is eljátszhatja, hogy az istennő szolgálatában áll. Tönkre akarom tenni.

A hangjában bujkáló jéghideg gyűlölettől ismét megborzongtam, de a gondolatvezetésével egyet kellett értenem. Nem akartam megölni Neferetet. A francba is, én senkit sem akartam megölni! De a szívem mélyén tudtam, hogy ha nem pusztítjuk el véglegesen, akkor csak még több elviselhetetlen fájdalmat és szenvedést okoz majd nekünk.

– Rendben, figyelj! Ezt most el kell magyaráznod nekem. Arról beszélsz, hogy meg kell ölnünk Neferetet?

– Én nem ölhetem meg, mivel halhatatlan. – Mélyen a szemembe nézett. – Neferetnek magának kell okoznia pusztulását.

Úgy éreztem, mindjárt felrobban az agyam.

– Fogalmam sincs, hogyan tudjuk ezt összehozni.

– Én viszont lehet, hogy tudom – mondta Kalona. – A fehér bikával hál. Neferet azt hiszi, az erejével is rendelkezik. De téved.

– A bika lenne a kulcs az elpusztításához? – kérdezte Rephaim.

– Lehetséges. Figyelünk kell és várnunk. Lássuk meg, mire készül, mi a következő lépése – mondta Kalona. – Ez pedig egyszerű lesz, miután itt laktok az Éjszaka Házában. Tartsd rajta a szemed, fiam!

– Nem élünk itt – szólta el magát Rephaim, mielőtt elhallgattathattam volna. – Lent lakunk a vasútállomás alatt Zoey-val, Stevie Rae-vel és a többiekkel.

– Tényleg? Milyen érdekes. Az összes vörös vámpírjelölt ott lakik veletek?

– Nem. Neferet a többi vörös vámpírjelöltet, akik nem tagjai Stevie Rae csoportjának, idehozta az Éjszaka Házába. Ők most itt laknak – mondta Rephaim.

Csúnyán néztem Rephaimre, jelezve, hogy *nem tudnál, légy szíves, csendben maradni?*

– Ez fontos részlet lehet. Felborítja a Fény és a Sötétség egyensúlyát az iskolán belül.

– Igen – mondta Rephaim. – És van egy vámpírjelölt, aki... – Aki képes befogni a száját, és nem fecsegi ki az ügyeinket mindenkinek – fejeztem be helyette, szúrós szemmel nézve Rephaimre.

Kalona mindentudón elmosolyodott.

– Nem bízol bennem, kicsi A-ya?

Megdermedt a szívem.

– Nem, nem bízom benned. És soha többé ne szólíts így. Nem vagyok A-ya.

– Ott él benned – mondta. – Érzem őt.

– Ő csak egy darabkája annak, ami ma én vagyok, szóval szállj le rólam! A vele töltött idő véget ért.

– Talán egy napon majd rájössz, hogy elmúlt életeink körbeölelik a jelenünket – mondta Kalona.

– Miért nem tartod vissza a lélegzeted, amíg ez bekövetkezik? – kérdeztem tettetett kedvességgel.

Kalona felnevetett.

– Még mindig olyan jól el tudsz szórakoztatni.

– Én pedig még mindig hányni tudnék tőled.

– Nem köthetnénk mégis békét? – kérdezte Rephaim.

– Fegyverszünetet köthetünk – mondtam, ahogy belenéztem Rephaim szemébe. – De ez nem béke. És azt is jelenti, hogy nem bízunk meg benne, és nem áruljuk el neki a titkainkat. Ezt rendbe kell magadban raknod, Rephaim, vagy pedig menj el vele most.

– Stevie Rae-vel maradok – jelentette ki.

– Akkor pedig ne felejtse el, kinek az oldalán állsz – emlékeztettem.

– Nem fogod hagyni, hogy elfelejtse. Ebben biztos vagyok – tette hozzá Kalona.

– Ja, te pedig jobb, ha tudod, hogy Rephaimnek már rengeteg barátja van, akik törődnek vele, és akik nem fogják hagyni, hogy kihasználd.

Kalona szinte nem is hallotta a szavaimat. Rephaimhez fordult.

– Ha szükséged lenne rám, nézz nyugat felé, és kövesd a vérünket – mondta, majd széttárta a szárnyát. – Emlékezz rá, hogy a fiam vagy, mert arról biztosíthatlak, hogy a körülötted élő emberek sosem fogják elfelejteni.

Azzal elrugaszkodott a földről, csapott párat erős szárnyával, és eltűnt az éjszakában.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Zoey

Végül be sem mentem első órára. De most komolyan, az egész Kalona/Rephaim ügy után se kedvem, se energiám nem maradt arra, hogy Neferet jól álcázott sértéseit hallgassam. Ehelyett elküldtem Rephaimet az órájára (azt tanácsoltam, mondja a tanárnak, hogy vécén volt), aztán kerestem magamnak egy jó kis árnyékos helyet az istálló mellett. Kellett egy kis nyugalom, hogy kiszellőztethessem a fejem. Egyedül.

Kalona azt mondta, fegyverszünetet akar velünk kötni, ami gondolom, csak bevetés volt. Valószínűleg igazából csak Rephaimet akarta felhasználni, hogy beszivároгjon közénk, és mindent összezavarjon – ez pedig totál úgy hangzott, mintha a bandám és én kezdenénk valami tahó, félkatonai szervezetté válni. Felsőhajtottam. Miért nem lehetnek azok a bandák vonzóbbak? Amiről eszembe jutottak azok a belterjes párduc-emberkék a *True Blood*-ból, na meg az, hogy mennyire hülye is volt Jason. Basszus, újra kell nézmem a harmadik évadot. A negyediket meg még el sem kezdtem... – Rendben van, Zoey, koncentrálj! – szidtam össze magam.

Szóval Kalona úgy tesz, mintha fegyverszünetet akarna. Rephaim hisz neki, mert akut *azt-akarom-hogy-apu-szeressenben* szenved. Stevie Rae ki fog akadni, amikor megtudja, hogy Kalona beszélt Rephaimmel, amit amúgy totál megérték. Csak meg akarta védeni Rephaimet, márpedig Kalona + új, feljavított Rephaim = tömegkatasztrófa.

Na meg aztán a vörös vámpírjelöltek is visszajöttek, és úgy tesznek, mintha *nem* lennének komplett örültek és gyilkosok. Úúú, szimplán úúú. Elég volt belegondolnom abba, micsoda folyosói összezördüléseket fog ez okozni, és máris megfájdult a fejem.

És akkor adjuk hozzá a katyvaszhoz, hogy Stark még mindig nem alszik jól, Neferet új hitvese egy bika (fúj, ez nem jelentheti azt, amire gondolkod, ugye?), és hogy ettől az Aurox gyerektől, vagy mi a csodától, überfürán érzem magam – amikor felbukkant, féltem tőle és ideges lettem, aztán csak úgy szimplán kiakadtam tőle. Arról meg már ne is beszéljünk, hogy a sulis pontosan olyan, mint egy időzített bomba.

Felnéztem a holdra.

– Rádásul – mondtam halkán, mintha csak magához a ragyogó égitesthez beszélnék – hat nap múlva el kell majd végeznem egy tisztító szertartást nagymamám földjén, mert ott ölték meg az anyámat.

Pislogtam egyet. Nem akartam megint bőgni. Nem, egyszerűen csak elüldögélek itt a holdfényben, amíg véget nem ér az első óra, és mehetek drámára.

Mintha még nem lett volna elég dráma az életemben.

– Nézzük a dolgok jó oldalát! – mondtam a holdnak. – Legalább már nincs a lelkem darabokban, és nem vagyok nyughatatlan majdnem-szellem a túlvilágon. – Rögtön ez után a vidámabb gondolat után kimondtam az első dolgot, ami eszembe jutott: – Annyira hiányzik Heath.

A szavaim még ott lógtak a levegőben, amikor a mellkasom közepén hirtelen valami melegséget éreztem. Akárcsak egy baleset közelében bámészkodó turista, elfordítottam a tekintetem a békés holdról, és az Éjszaka Házát körülvevő fal felé néztem. Aurox kocogott a fal belső oldala mentén. Még ilyen távolságból is láttam, hogy feszült, és szüntelenül valami probléma után kutat. A tekintete folyamatosan pásztázta az iskola udvarát. Mintha még a levegőbe is beleszagolt volna. Közeledett, bár láttam, hogy nem kifejezetten felém tart. A pad, amin ültem, közelebb volt az iskola épületéhez,

mint a falhoz, ráadásul méretes fák árnyéka alatt foglalt helyet, így hát Aurox nem is látott meg. Csakhogy Aurox nem maradt az árnyékok takarásában. Kikocogott a szabad ég alá, és bár nem volt telihold, a felhőtlen égbolton trónoló hold elég ezüstös-kékes fényt adott ahhoz, hogy megláthassam a közeledő Aurox arcát.

Aurox mindenképpen beletartozott a dögös kategóriába – ezt bármelyik lány megerősítheti. Vagyis bármelyik lány, aki nem tud arról, hogy a srác nem más, egy emberbőr-zakóba bújtatott terminátor. Aztán eszembe jutott, hogy egy csomó vámpírjelölt hogy ajnározta, miután megölte azt a Hollómást. Gondolom, őket nem érdekelte, hogy a külseje valójában mit is takar. Úgy éreztem, mintha valami felmászott volna a gerincemen, mire megborzongtam. Engem érdekelt. Nagyon is érdekelt, hogy mi rejtőzött a felszín alatt.

A szeme rettenetesen furcsa volt, de ezt már régebben észrevettem. Furcsamód ebben a megvilágításban a holdra emlékeztetett, vagy legalábbis a holdkövekre – csakhogy az ő szeme csillogott, nem pedig ragyogott.

A kezem lassan a látókőhöz vándorolt. Éreztem, ahogy a szívverésem felgyorsul. *Mi ijesztett meg ennyire Auroxban?* Nem tudtam, de abban biztos voltam, hogy le kell győznöm a félelmem. Keresztül kell néznem a látókövön, és látnom, hogy mit fed fel előttem a kő – Sötétséget vagy Fényt, rosszat vagy jót. Már emeltem is a követ, mikor észrevettem.

Az iskola falára vetülő árnyéka nem tükrözte magas, izmos, emberi testét. Aurox árnyéka pontosan olyan volt, mint egy bikáé.

Valószínűleg elakadhatott a lélegzetem – valószínűleg kiadtam valami kis hangot, mert Aurox csillogó tekintete rögtön rám villant. Irányt változtatott, és megindult felém.

Becsúsztattam a látókövet a pulcsim alá, és megpróbáltam rendezni a légzésem, illetve lecsillapítani hevesen dobogó szívem, mielőtt kiugrott volna a mellkasomból.

Mikor már csak pár méternyire volt tőlem, nem bírtam tovább magammal. Felálltam, és a kovácsoltvas pad mögé léptem. Tudom,

hogy butaság, de valahogy nagyobb biztonságban éreztem magam, ha volt kettőnk közt valami, akármi.

Megállt, és pár másodpercig csak bámult rám. A tekintete furcsán kíváncsi volt, mintha még sosem látott volna lányt azelőtt, és éppen azt próbálná kitalálni, mi is vagyok – bár ez a hasonlatom eléggé ügyefogyott.

– Ma este nem sírsz – szólt végül.

– Nem.

– Órán kéne lenned – mondta. – Neferet elrendelte, hogy minden vámpírjelölt menjen be órára.

– Miért olyan az árnyékod, mint egy bikának? – hadartam, mint egy idióta, aztán meg legszívesebben a számra szorítottam volna a kezem. *Mi a franc ütött belém?*

Összehúzta a szemöldökét, majd lenézett a földre, ahol az árnyéka – nagyon is normális és emberi árnyéka – vele összhangban megmozdult.

– Az árnyékom nem olyan, mint egy bikáé.

– De olyan volt az előbb, amikor a fal mellett kocogtál – mondtam, miközben azon agyaltam, hogyan is lehet a hangom ennyire fa nyugodt és magabiztos, amikor a szavaim a saját fülemnek is örültségnek hangzanak.

– A bika a részem – mondta, aztán úgy tűnt, mintha a válasza éppen úgy meglepte volna, mint engem a kérdésem.

– A fehér vagy a fekete bika? – kérdeztem.

– Milyen színű volt az árnyékom? – vágott vissza.

Összehúztam a szemöldököm és rápillantottam sötét, nagyon is emberi árnyékára.

– Fekete, természetesen.

– Akkor a bikám is fekete – mondta. – Itt az ideje, hogy visszamenj órára. Neferet így parancsolta.

– Zoey, minden oké?

Ugrottam egyet, ahogy meghallottam Stark hangját. Megfordultam, és azt láttam, hogy sietős léptekkel igyekszik felém,

íjjal és egy tegez nyíllal a kezében, amik mintha csak véletlen kerültek *P* volna oda.

– Igen, persze – mondtam. – Aurox éppen most szólt, hogy menjek vissza órára.

Stark szúrós tekintettel nézett Auroxra.

– Nem is tudtam, hogy az iskola tanára vagy.

– Neferet parancsát követem – mondta Aurox. A hangja pont olyan volt, mint mielőtt Stark megjelent volna, a testbeszéde azonban teljesen megváltozott. Nagyobbnak tűnt, agresszívabbnak, veszélyesebbnek.

Szerencsére pontosan abban a pillanatban megszólalt az első óra végét jelző csengő.

– Upsz, úgy néz ki, már nem érek be első órára. De a másodikról már nem akarok elkésni. – Hátat fordítottam Auroxnak, odasétáltam Starkhoz, és belékaroltam. – Elkísérsz drámára?

– Természetesen.

Egyikünk sem szólt Auroxhoz.

– Megrémiszt téged – mondta Stark, mikor Aurox hallótávolságon kívül került.

– Igen.

Stark kinyitotta előttem a főépület ajtaját, és beléptünk a hosszú folyosóra, ahonnan az összes tanterem ajtaja nyílt. A folyosó tömve volt vámpírjelöltekkel, akik épp most jöttek ki óráról, de Stark ott maradt közvetlen mellettem, és halkán beszélt, így csak én hallhattam.

– Miért? Csinált veled valamit?

– Nem. Viszont az árnyéka... A mondatom félbeszakadt, ahogy egy magas, sötéthajú vámpír lépett ki Neferet tanterméből az orrunk előtt. Stark és én megálltunk. Először alig hittem el, kit is látok, és meg akartam dörzsölni a szemem, csak hogy biztos legyek a dolgomban. Aztán Stark a szívére helyezte ökölbe szorított kezét, és mélyen meghajolt, ami segített észhez térnem. Követtem a példáját, és én is köszöntöttem a vámpírt.

– Üdvözlégy, Thanatosz.

– Üdvözlég, Zoey és Stark. Örülök, hogy mindkettőtöket egészségben talállak.

– Miért vagy itt? – kérdeztem durvábban, mint ahogy illett volna.

Thanatosz sötét szemöldöke felszaladt a homlokára, de inkább tűnt meglepettnek, mint sértődöttnek.

– Azért vagyok itt, mert a főtanács úgy döntött, hogy bizonyos *különleges* vámpírjelöltek – egy pillanatnyi szünetet tartott és Starkra pillantott – és vámpírok külön figyelmet érdemelnek.

– Ezt hogy érted? – kérdeztem. A mellettünk elhaladó srácok összesúgtak, és megbámultak minket. Megláttam Damien fejét, ahogy kikukucskál a tanteremből, ahol a második órája volt Mikor meglátta Thanatoszt, szeme kikerekedett meglepetésében.

– Azt jelenti, hogy ha hétfőtől kezdve ellógod az első órát, akkor Thanatosz óráját hagyod ki – lépett ki Neferet terme nyitott ajtaján. A szavai nem voltak szigorúbbak, mint bármelyik tanaré, aki lógáson kapta valamelyik diákját, de a szeme egészen másról árulkodott. Stark teste megfeszült, és biztos voltam benne, hogy látja Neferet körül a Sötétséget.

– Szeretném azt hinni, hogy Zoey van elég érett ahhoz, hogy meg tudja indokolni, miért nem ment be ma órára. – Thanatosz Neferetre mosolygott. A hangja kifejezetten leereszkedő volt.

Neferet arca mintha megfagyott volna. A mosoly, amely válaszát kísérte, jéghideg volt.

– Én is szeretném ezt hinni. De akárhogy is legyen, hétfőtől kezdve Zoey, és bármelyik másik különleges vámpírjelölt, akit kiválasztasz, a te felelősséged lesz. Van egy szabad tanterem a folyosó végén jobbra. Most pedig, ha megbocsátasz, ellenőrzöm, hogy elkészült-e a szobád.

– Természetesen megbocsátok, és elnézést kérek, amiért bejelentés nélkül érkeztem, sőt még azt sem tudom, meddig maradok itt nálatok a tulsai Éjszaka Házában. Furcsa időket élünk. Üdvözlég, boldog lét, üdvözlég, Neferet – szolt Thanatosz.

Neferet a szívére helyezte ökölbe szorított kezét, picit meghajolt, motyogva elköszönt, majd elsietett.

– Nem örül neki, hogy itt vagyok – mondta Thanatosz.

– Tudtad, hogy így lesz – feleltem halkán. Mikor Skye-on voltunk, Stark elmesélte, hogy szövetségesre lett Thanatosz személyében, mégpedig olyan szövetségesre, akiben ő és barátaim teljesen megbíztak. Mindenbe beavatták, amit csak Neferetről tudtak.

Thanatosz bólintott.

– Tudtam, bár örömmel jelentkeztem erre a feladatra. A jó és a rossz egyensúlya forog kockán, és hiszem, hogy a megoldást itt, ebben az Éjszaka Házában fogom megtalálni.

Újra megszólalt a csengő.

– A pokolba! – mondtam, majd gyorsan hozzátettem: – Bocsánat, mennem kell, különben elkések az órámról.

– Menj csak, Zoey. Alig várom, hogy hétfőn találkozzunk. – Thanatosz mosolyogva Stark felé fordult. – Ifjú harcos, van egy pár bőrönd a kocsimban. Segítenél behozni őket?

– Természetesen – mondta Stark. Mosolygott, és intett nekem, miközben én az öklömmel a szívem fölött meghajoltam Thanatosz felé, aztán elsiettem a drámaterelem irányába. Ahogy beléptem, Erikre pillantottam amolyan *bocsi a késésért* tekintettel.

Erik összehúzott szemmel nézett rám, de szerencsére nem kommentálta az esetet.

Gyakorlatilag keresztülnézett rajtam, és hagyta, hogy csak üljek és bámuljak ki a fejből, miközben azon gondolkoztam, mit is kívánjak: inkább pörögjön fel az idő, és legyen már vége az óráknak, vagy inkább rettegjek attól, ami vár rám?

Igencsak a rettegés felé hajlottam... A tányéromon lévő kaját bámultam, és minden feszültségem ellenére elmosolyodtam.

– Spagetti – sóhajtottam boldogan. – És barna üccsi meg sajtos, fokhagymás kenyér. Ny ami.

– Tudom. Nekem is hiányzott a kaja – vigyorgott Stevie Rae, ahogy arrébb csúszott, hogy Starkkal le tudjunk ülni hozzá és Rephaimhez. Láttam, hogy Rephaim szája degeszre van tömve, és úgy rág, mint aki eddig éhezett. Összeakadt a tekintetünk, mire

elmosolyodott, majd úgy, hogy tökéletes rálátást kaptam a szájában lévő kajára, így szólt: – Nagyon finom.

– Szóval a madarak is esznek spagettit? – kérdezte Aphrodité, ahogy leült a velünk szemben lévő padra.

– Rephaim nem madár – mondta Stevie Rae határozottan.

– Jelen pillanatban nem is – kontrázott Aphrodité.

Damien odasietett az asztalhoz, és kicsit meglökdöste Aphroditét, aki ugyan elég csúnyán nézett rá, de azért arrébb húzódott.

– Jaj, istenem. Alig vártam, hogy beszélhessek veletek, srácok Mit keres itt Thanatosz?

– Halihó, megnézted mostanában a postaládádat? – mondta Aphrodité, miközben meglengetett egy hivatalos iskolai levélnek tűnő papírlapot az orrunk előtt. – Gondolom, a ti órarendetek is éppúgy megváltozik, mint az enyém. Az agyalágyult ikreké meg* változott.

Ebben a pillanatban az Ikek is csatlakoztak hozzánk.

– Ne hívj minket így! – mondta Shaunee.

– Igen, nem vagyunk agyalágyultak. Csak lelki társak. Hatalmas különbség – tette hozzá Erin.

– Mert az annyival jobb – rázta meg a fejét Aphrodité a szemét forgatva.

– Hétfőtől kezdve Thanatosz tartja az első órát – szóltam közbe, mielőtt kitört volna köztük a háború. – Valószínűleg mindnyájuknak megváltozik az órarendje.

– Nekem igen – mondta Rephaim még mindig teli szájjal. – Megnéztem még első óra előtt.

– Ó, szóval ezért késtel el! – szólt Damien. – Nem akartam megkérdezni.

– Elkéstél? – kérdezte Stevie Rae. – Tudod, hogy a tanárok utálják, ha késel!

Rephaim rám nézett.

Én vissza rá.

Lenyelte a spagettit, ami a szájában volt.

– Apám itt járt.

– Mi? Kalona? Itt? – kiáltotta Stevie Rae olyan magas hangon, hogy majdnem eltört a poharunk. A körülöttünk ülő diákok furcsán néztek ránk.

– Így igaz – szólta Aphrodité hangosan, mintha valami nagyon felbosszantotta volna. – Tényleg Barcelonában lehet kapni a legjobb cipőket, nem pedig itt, bugris. Térj már észhez! – Majd leszegte a fejét, és suttogva folytatta. – Nem jó ötlet nyilvános helyen megbeszélni ezt – ami azt jelenti, hogy az ügynek várnia kell, amíg visszamegyünk az alagutakba.

– Rephaim, jól vagy? – kérdezte Stevie Rae sokkal halkabban.

– Igen. Nem voltam egyedül. Zoey velem jött – válaszolta halkán. Stevie Rae meglepetten pislogott.

– Z?

– Igazat beszél. Egész idő alatt velem voltam. Minden rendben. Legalábbis amennyire rendben lehet valami, amiben benne van Ö, Akit Nem Nevezünk Nevén – suttogtam.

– A francba is! Ez nem a Roxfort! – mondta Aphrodité.

– Bárcsak az lenne! – sóhajtott fel Erin.

Ekkor Shaunee valami olyat tett, ami még Kalona megjelenésénél is jobban meglepett. Nem visszhangozta Húgocskája szavait. Ehelyett nagyon halkán, nagyon nem-ikres hangon így szólt: – Még mindig fontos neked, igaz?

Rephaim egészen aprót bólintott.

– Húgocskám? Roxfort? – szólta Erin elveszetten.

– Húgocskám, ez most fontosabb. – Shaunee ismét Rephaimre nézett. – Az apák fontosak.

– Nem is tudtam, hogy jóban vagy apáddal – mondta halkán Stevie Rae.

– Nem is vagyok – válaszolt Shaunee. – Pontosan ezért tudom, mennyire is fontosak. Ha az apád nem törődik veled, az még nem jelenti azt, hogy nem is szeretnéd, hogy törődjön.

– Hú – mondta Erin, még mindig letaglózva. – Nem is tudtam, hogy ez zavar, Húgocskám.

Shaunee megrántotta a vállát, és hirtelen úgy tűnt, nagyon kényelmetlenül érzi magát.

– Nem nagyon szeretek erről beszélni.

– Undok volt? – kérdezte Erin Rephaimet.

A fiú rám nézett.

– Nem, nem igazán.

– Azt hiszem, Aphroditének igaza van. Akkor kell ezt megbeszelnünk, amikor senki sem hallgathat ki minket. Most fejezzük be az ebédet, aztán mindenki menjen a postaládájához, és nézze meg, hogy megváltozott-e az órarendje. Ez a vörös vámpírjelöltekre is vonatkozik – osztottam ki a feladatot.

– Dallas bandája már megkapta a levelet – mondta Aphrodité. – Hallottam, ahogy erről beszéltek rajzórán.

Ránéztem Stevie Rae-re, aki teljesen elsápadt.

– Mindannyian veled leszünk – nyugtattam. – És Thanatosz nagyon befolyásos vámpír, tagja a Főtanácsnak. Nem fogja hagyni, hogy bármi is történjen.

– Shekinah a Főtanács feje volt, mégis megölték az első itt töltött napján, emlékszel? – mondta Stevie Rae.

– Azt Neferet tette, nem pedig valami személtáda vörös vámpír srác – próbáltam lelket önteni belé.

– Nekem a lányoktól is borsószik a hátam – mondta Aphrodité. – Annak a kurva Nicole-nak legszívesebben tövestől tépném ki a haját. Amúgy meg biztos vagyok benne, hogy a hajtövének más a színe, mint a végének.

– Gyűlölöm, amikor egyetértek veled – bólintott Stevie Rae.

– Figyelj, bugris, néha neked is lehet igazad.

– Befejeznétek, és megehetnénk végre a spagettit? – kérdeztem.

– Még két tanórát túl kell élnünk, aztán mehetünk vissza a vasútállomásra, és az egész hétvége a miénk, hogy rendbe tegyük a dolgokat.

– Jó ötlet – mondta Damien. – A következő órában megnézek pár könyvet és dokumentumot, hátha választ találok bennük valamelyik kérdésünkre. Engedélyt kaptam Garmy Professzortól, hogy az óráját

a médiaközpontban töltssem. Ma az igeragozásra fókuszál, az meg elég jól megy.

– Úúú – nyögtem. Az asztalnál mindenki (Damien kivételével) egyetértően bólintott, szó nélkül megegyezve, hogy az igeragozás tényleg úúú, bár az Ikek furcsán kiestek a ritmusból, és Erin egyfolytában Shaanee-t bámulta, hol idegesen, hol összezavarodva.

Ez pedig tökéletesen össze is foglalta az egész napunkat: zavaros volt, idegesítő, és csak úgy szimplán úúú.

TIZENHATODIK FEJEZET

Zoey

– Tetszik a pasi lova – mondtam Lenobiának.

– Nekem is – válaszolta a Lovak Úrnője, bár úgy hangzott, mintha gyűlölné ezt beismerni.

A karámban álldogáltunk, nem messze attól a nagyobbacska csoporttól, ami Travis és hatalmas percheronja, Bonnie körül gyűlt össze. Travis éppen azt mutatta be pár nagyon is vonzó vámpírjelölt srácnak (illetve Dariusznak, Rephaimnek és Starknak), hogyan is kell használniuk a lándzsát és a kardot, ha éppen lóháton harcolnak.

– Tehát – szólt Johnny B –, csak ennyit tud csinálni ez a paci? Csak így előre-hátra üget egy vonalban?

Bonnie hátán ülve a cowboy baromi magasnak tűnt. Éppen egy lándzsát tartott a kezében, és egy pillanatra elgondolkodtam rajta, vajon fel fogja-e nyársalni az okostojás, izomagyú Johnny B-t. De Travis csak hátrtolta a kalapját, megtámasztotta a lándzsát a csípőjén, és így szólt: – Ez a kislány bármit meg tud tenni, amire egy kisebb termetű ló képes. Minden járásmódot ismer: tud sétálni, poroszkálni, ügetni és vágózni. – Lenobiára pillantott, mire könnyed mosolya gyorsan lehervadt az arcáról. – Igaz, Bonnie nem fordul olyan gyorsan, mint egy Quarter Horse. És nem tud olyan hosszú ideig vágózni, mint egy telivér. De akkor is van olyan jó, mint bármelyikük. Ne felejtsetek el, hogy elbír engem, a páncélzatom és a fegyvereim, miközben még egy házat is lebont. Nagy hiba lenne őt alábecsülni – Újabb röpke pillantást vetett Lenobiára, majd

hozzátette: – De a nőket úgy általában lebecsülni elég nagy hiba, srácok.

Megpróbáltam a nevetésem köhögéssel álcázni.

Lenobia rám nézett.

– Ne bátorítsd! Kész kis udvartartása van vámpírjelöltekből. A lányok járnak akarnak vele. A fiúk olyanok akarnak lenni, mint 6. Megfájdul tőle a fejem.

– Ez most azt jelenti, hogy bejön neked?

Már éppen próbáltam elbújni a föld alá Lenobia jeges tekintete előtt, mikor meghallottam Travis hangját.

– Először is meg kell kérdeznünk a tanárnőt, de én benne vagyok egy kis kirándulásban.

Micsoda? Kirándulás? Hegyeztem a fülem.

– Szoktunk kirándulni járni?

– Nem, amióta a gonosszal harcolunk – motyogta Lenobia az orra alatt. Aztán elindult Bonnie meg a cowboya felé, és emelt hangon folytatta. – Elnézést, Travis, nem figyeltem. Mit is mondott?

– Az egyik srác szeretné látni, hogyan is birkózik meg Bonnie a hegyi ösvényekkel. Szívesen kivinném őt és még néhány lovat a kölykökkel egy tiszta éjszakán. Salpupa mellett nőttem fel, és úgy ismerem a hegyi utakat, mint a tenyeremet.

Láttam, ahogy Lenobia nagy levegőt vesz, és fogadni mertem volna rá, hogy éppen készül kilőni a cowboyt a világűrbe, mikor Ant, a legkisebb vörös vámpírjelölt felemelte a kezét, és totál lenyűgözve megveregette Bonnie orrát.

– Azta! Igazi hegyi túra? Olyan, amelyet régen a cowboyok csináltak? Az annyira király lenne! – Úgy nézett Lenobiára, mintha ez lenne álmainak netovábbja. – Lenobia Professzor, elmehetnénk?

Azt hiszem, ugyanakkor esett le nekem is, mint Lenobiának: Ant csak egy szimpla iskolai kiránduláshoz kért engedélyt – mint egy teljesen hétköznapi srác –, szinte elfeledve, hogy meghalt, majd feléledt, hogy halhatatlanokkal és az ő mumus talpnyalóikkal küzdött, és azt, hogy a világ sorsa miatt kellene aggódnia.

– Esetleg. Majd meglátom, hogy be tudom-e illeszteni a tantervbe. Így is sok változás történt az utóbbi időben – válaszolt Lenobia nagyon tanárosan.

Johnny B felsóhajtott.

– Változások. Ez annyit tesz, hogy meghaltunk, aztán visszajöttünk, és összekavartuk az órarendet.

– Igazából szerintem a tanárnő nem csak rátok gondol – szólt közbe Rephaim. – Én vagyok az oka annak, hogy Starknak és Dariusznak új órát kellett indítani itt az istállóban.

– Egyikőtöknek sincs igaza, mégis mindketten igazat beszéltek – mondta Lenobia szárazon. – Változások történtek az Éjszaka Házában miattatok, de ez nem feltétlenül rossz dolog. Sőt, én ezt a változást pozitívként szeretném elkönyvelni. Mindez mozgásban tartja az eseményeket. És élvezem az istállómban tartott Harcos órákat. Ahogy ma Travis oly helyénvalón bemutatta, Harcosok és lovaik gazdag közös múlttal rendelkeznek.

Láttam Rephaim meglepett arcát, ahogy szája félénk mosolyra húzódik. Aztán megszólalt a csengő, ám még mielőtt a diákok megléphetek volna, Travis utánuk kiáltott.

– Hé, srácok! Senki sem megy el, amíg nincs minden a helyén! Fiúk, ti segítsetek Starknak és Dariusznak elrakni a fegyvereket és céltáblákat! – Rephaimre és Antre mutatott. – Te és te – segítsetek levenni Bonnie-ról a lószerszámot, aztán csutakoljuk le! Keményen dolgozott ma.

Mindenki rögtön munkához látott. Lenobia habozott, aztán bólintott egyet – csak úgy, magának –, majd irányt váltott, és bemasírozott az irodájába.

Hú. Tehát az ember-cowboy – most már a szuper kemény vámpír tanárnő engedélyével – parancsokat osztogat egy volt Hollómásnak, néhány újraéledt srácnak és egy csoportnyi vámpírjelöltnek. Hú.

Mire mindenkit összeszedtünk, beszálltunk a kisbuszba, és elhajtottunk a vasútállomáshoz, már majdnem reggel hat volt. Még én is fáradt voltam, ráadásul madarat lehetett volna velem fogatni, hogy végre itt a hétvége. Esküszöm, semmi mást nem akartam

csinálni az elkövetkező két napban, mint aludni, vacak műsorokat nézni a tévében, meg esetleg díszítgetni kicsit az alagutakat. Éppen a vastag kék takarómon járt az eszem (amit akkor vettem magamhoz, amikor régi szobámban begyömöszöltem a ruháim meg a cuccaim egy kartondobozba), na meg azon, hogy milyen jó is lenne összebújni alatta Starkkal és Nalával, amikor Stevie Rae véget vetett az álmodozásomnak.

– Rendben, srácok, siessünk! – intett nekem, Rephaimnek, Starknak, Dariusznak, Aphroditének, az Ikreknek és Damiennek. – Másfél óra múlva hajnalodik. Zoey-nak és Rephaimnek mesélnivalója van Kalonáról.

Felsóhajtottam.

– Rendben. Menjünk a konyhába!

Beletelt némi időbe, mire sikerült a konyhából kiterelni és a szobájukba küldeni az éhes vámpírjelölteket.

– Ez nem fog sokáig működni. Kell egy hely, ahol megtarthatjuk a tanácsuléseinket anélkül, hogy egyes idióták folyton beleütnék az orrukat a dolgainkba – mondta Kramisha, miközben igencsak csúnyán nézett Johnny B-re, aki éppen azt tesztelte, mennyi csipszet tud egyszerre a szájába gyömöszölni.

– Mí'já' me'k – motyogta Johnny B a csipszen keresztül.

– Akkor indulás! Fontos dolgokról kell beszélünk. – Kramisha megrázta a fejét, majd kiterelte Johnny B-t és az utolsó néhány vámpírjelöltet a konyhából. Amikor mindez megvolt, ránk emelte a tekintetét. – Nem. Én nem megyek sehová.

– Ó, a francba is! Megint írtál egy verset, ugye? – mondta Aphrodité.

– Azt olvastam a *People* magazinban, hogy a negatív hozzáállás ráncokhoz vezet – fordult felé Kramisha. – Úgyhogy legközelebb, mikor tükörbe nézel, gondolkozz el rajta, hogyan is viselkedsz! Csak mert tudom, hogy imádod nézegetni magad a tükörben. – Kramisha puffogott egyet, majd hozzám és Stevie Rae-hez fordult.

– Latinon írtam.

– Latin? Most komolyan? – hüledezett Aphrodité. – Már nem azért, de az angolodon is lehetne mit csiszolni.

– *Non scholae séd vitae discimus* – vágott vissza Kramisha lazán.

A szoba egy pillanat alatt elcsendesedett. Végül Stevie Rae szólalt meg.

– A francba is, a latintól mindig mindenki olyan okosnak tűnik! Szép volt, Kramisha!

– Köszönöm. Jó érzés, ha a főpapnőd megdicsér. Egyébként pedig... – beletúrt óriási kézitáskájába, és némi kutatás után előhúzta belőle lila noteszét. Odalépett az asztalhoz, és lecsapta élém. – Ez neked szól.

– Micsoda? – kérdeztem, mielőtt befoghattam volna a számat.

Kramisha megrántotta a vállát.

– Nem t’om, de akkor is neked kell elolvasnod.

– Hatalmas segítség lenne, ha ezekhez a kis verseidhez több info is járna – szúrta közbe Aphrodité. A szavaiból csak úgy csöpögött a szarkazmus.

– Ráncok – mondta Kramisha, anélkül, hogy ránézett volna.

– Rendben. Elolvasom. – Elvettem a papírt, majd kíváncsian bámuló barátaimra néztem. – Igen, hangosan.

És már olvastam is: *A vonal elválaszt, megoszt: Sárkánykönnyek Elfecsérelt évek Győzik le a félelmet A tűzés jég paradoxona Az Igazlátásnak higgy A Sötétség nem egyenlő a gonosszal A Világosság nem jelent mindig jót.*

Ahogy elolvastam az utolsó két sort, a gyomrom összeszorult. Felpillantottam Kramishára.

– Igazad volt. Ezt tényleg nekem kellett elolvasnom.

– Honnan tudod? – kérdezte Stark.

– Az utolsó sorok – ami a Sötétséggel kezdődik – pontosan ezt mondta nekem Nüx, mielőtt megcsókolta volna a homlokom, kitöltve a félholdamat, azon a napom, amikor megjelöltek.

– És a vers többi része mond neked valamit? – fordult hozzám Damien.

– Nem is tudom... Azzal mindannyian tisztában vagyunk, mién is sírhat Sárkány. – Rephaim vállá megereszkedett, mire gyors, bocsánatkérő pillantást küldtem felé. – Lehet, hogy ezeknek az éveknek, meg a félelemnek is Sárkányhoz van köze. Persze majd Shaylint is be kell avatnunk az egész Igazlátás-ügy miatt, azzal viszont nem vagyok egészen tisztában, hogy mi az a paradoxon – felsóhajtottam.

– Magyarul fogalmam sincs, hogy miről szól a vers többi része.

– A paradoxon olyan állítás, vagy szituáció, ami bár ellentmond saját magának, mégis igaz – mondta Damien.

– Micsoda? – válaszoltam hihetetlenül értelmesen.

– Oké, például a háborúban az a paradoxon, hogy gyilkolnod kell ahhoz, hogy másokat ne öljenek meg.

– Istenem, utálok az átvitt értelmű szövegeket – adta a mártírt Aphrodité.

– Hiszen okos vagy, szépségem. Ha valamire igazán odafigyelsz, azt megérted – mondta Dariusz.

– Lehet, hogy ennek a paradoxonnak valahogy Kalonához és Rephaimhez van köze – szólalt meg hirtelen Shaunee.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Stevie Rae.

– Húgocskám? – hitetlenkedett Erin. – Jól vagy?

– Igen – válaszolta Shaunee, aztán folytatta. – Úgy értem, ez az egész helyzet elég paradox, nemde? Ahhoz, hogy Rephaim bizonyítsa, hogy tényleg átállt hozzánk és már jófiú, hátat kell fordítania az apjának, ami általában eléggé rossz dolog.

– Mondasz valamit – bólintott Damien.

– Shaunee a tűz – mondta Aphrodité.

Pislantottam.

– Kalona pedig a jég.

– De a Húgocskámnak nincs is semmi köze Kalonához! – próbált érvelni Erin.

– De van – szólta Rephaim. – Megérti, hogy érzek apám iránt, főleg a mai nap után.

– Rephaim, tudom, hogy szeretnéd, ha apád a jófiúk közé tartozna, és szeretne téged, de ez nem fog összejönni – mondta Stevie Rae. Éreztem a hangjában, mennyire frusztrálja ez a helyzet.

– Kérlek, mondd el neki, mi történt ma! – kérlelt Rephaim.

Elnyomtam egy sóhajtást.

– Kalona fegyverszünetet akar velünk kötni. – Miután mindenki jó hangosan kifejezte nemtetszését („Szó sem lehet róla!”, „Ugyan már, kérlek!”) – nos, mindenki kivéve Rephaimet és Shaunee-t részletesen elmagyaráztam, mi játszódott le köztem, Rephaim és Kalona között. – Tehát nem, nem hiszem, hogy megbízhatunk benne, ugyanakkor a fegyverszünet nem feltétlenül rossz dolog – zártam le a monológomat.

– Rephaimnek nem szabadna az ügyeinkről fecsegni – vetette oda Kramisha, szúrós szemekkel nézve Rephaimre.

– Igaz, de ezt már megbeszéltük. Ugye, Rephaim? – mondtam.

– Semmit sem fogok apámnak mondani – bólintott Rephaim.

– Nem csak erről van szó – szólt Stark. – Például nem titok, hogy itt lakunk, de ez még nem jelenti azt, hogy Kalonának tudnia kell erről.

– Ha nem titok, akkor apám bárhonnan tudomást szerezhetett volna róla – ellenkezett Rephaim.

– Igen, lehet. De abba belegondoltál már, hogy ha apád tényleg elhagyta volna Tulsát, és éppen nagyban nyugat felé tartott volna, miközben úgy tudja, hogy az Éjszaka Házában vagy egy rakat Erebosz Fia harcossal körülvéve, akkor vajon nem repült volna tovább nyugatnak, és nem szabadultunk volna meg tőle végleg? – kérdezte Stark.

– Ez nem történt volna meg. Apám sohasem hagyna el engem.

– De hiszen már megtette! – csattant fel hirtelen Stevie Rae. Felállt, és maga köré fonta a karjait, mintha így próbálná kordában tartani az érzelmeit. – Elhagyott téged, amikor a jót választottad. Csak azért jött vissza, mert a bátyáid nem tudtak rávenni, hogy kémkedj neki. Szóval most megpróbálja, hátha ő rá tud.

– Azt akarta, hogy kémkedj neki? – visszhangozta Dariusz.

Rephaim úgy nézett Stevie Rae-re, mintha a lány arcon csapta volna, de azért válaszolt Dariusznak.

– Igen. Ezért jöttek el hozzám a fivérem, hogy átadják apám kérését, amit megtagadtam, pont azelőtt, hogy Sárkány és Aurox megtaláltak volna.

– Rendben, nézzétek, ahogy már mondtam, nem bízhatunk Kalonában, viszont amit ma mondott, abban azért van valami. Ha Neferet tényleg halhatatlan, és csak saját maga okozhatja a bukását, akkor tényleg segítségre lesz szükségünk, ha le akarjuk győzni. – Pillanatnyi szünetet tartottam, majd hozzátettem: – És szerintem megbízhatunk Rephaimben, akkor is, ha szereti az apját.

– Kalona egy időzített bomba – mondta Stark.

– Te is az voltál egyszer. Ahogy én is – fordult felé Rephaim.

Stevie Rae leeresztette a karját, és megfogta Rephaim kezét.

– Egyszer én is időzített bomba voltam, csakúgy, mint ti, srácok. De mind a hárman a Világosságot választottuk. Az apád viszont nem. Kérlek, ezt ne felejtsetd el!

– Sajnos ismét egyet kell értenem a bugrissal – bólintott Aphrodité.

– Nekem is – tette hozzá Erin.

Pillanatnyi szünet következett. Erin Shaunee-ra nézett, aki nem visszhangozta Húgocskája szavait, ahogy megszokhattuk tőle, sőt, nem is nézett Erin szemébe.

– Ez kész csoda. Valaki hívja a Vatikánt! – motyogta Aphrodité szárazon.

Azzal a kezével, amit Stevie Rae éppen nem fogott, Rephaim maga elé húzta Kramisha versét, és olvasni kezdte.

– „A Sötétség nem egyenlő a gonosszal/A Világosság nem jelent mindig jót.” Talán nem minden az, aminek látszik.

– Valamiben biztos vagyok, és az pontosan az, aminek látszik – mondtam. – Amikor a Túlvilágon voltam, hallottam, ahogy Kalona az istennő bocsánatát kérte. Nüx azt válaszolta, hogy csak akkor bocsát meg neki, ha kiérdemelte. Ez pedig nem történt meg, Rephaim.

– Egyelőre – mondta Shaunee lágyan.

– Egyelőre – visszhangozta Rephaim.

– Egyelőre? – rázta meg a fejét Erin.

– Rendben, akkor egyezzünk meg ebben: amíg Kalona nem érdemli ki, hogy az istennő bocsánatát kérhesse, nem bízunk meg benne. Köthetünk vele fegyverszünetet, de csakis azon az alapon, hogy az ellenségünk ellensége a barátunk – mondtam, miközben abban reménykedtem, hogy nem szúrtam el az idézetet. – Pont, itt a vége.

– De az, hogy nem bízunk meg benne, még nem jelenti, hogy nem is reménykedhetünk – fűzte hozzá Shaunee.

– Nem, nem jelenti azt – mondtam lassan. Stevie Rae-re néztem – a szívem szakadt meg szomorú, beletörődő tekintete láttán, amivel Rephaimet figyelte.

– Nem foglak cserbenhagyni – fordult Rephaim először Stevie Rae-hez, majd mindannyiunkhoz. – Ahogy Shaunee is mondta: reménykedni reménykedhettek, de megbízni nem fogok apámban.

– Össze fogja törni a szíved – mondta Stevie Rae.

– Késő bánat – sóhajtott Rephaim. – Már megtette. – Rephaim hirtelen egész testében megremegett. Esküszöm, láttam, ahogy a bőre megvonaglik. – Hajnalodik. – Felállt, és finom csókolt lehellet Stevie Rae ajkára. – Mennem kell. Szeretlek.

– Veled... – kezdte Stevie Rae, de aztán félbehagyta a mondatot.

– Nem, nem szeretnéd. Rendben van. Tudom, hogy ez valami olyasmi, amit egyedül kel megtenned. – Lábujjhegyre állt, és megcsókolta. – Siess, nehogy itt kezdődjön el!

Rephaim bólintott, és kirohant a szobából.

– Hú. Szóval most madárrá változik? Ilyen szimplán? – kérdezte Aphrodité.

– Igen, ha elfelejtjük azt, hogy rettenetesen fáj neki, és hogy szégyelli az egészszet, akkor igen, ilyen szimplán! – vágta rá Stevie Rae, majd felzokogott, és kiviharzott a konyhából.

– Ó, a picsába is, én csak kérdeztem! Nem kell így a szívére vennie.

– Te hogyan éreznéd magad, ha Dariusz mindennap madárrá változna? – kérdeztem. Próbáltam (sikertelenül) ráébreszteni, hogyan is érezhet Stevie Rae.

– Idegesítene – mondta. – Szeretek vele összebújni. – Aphrodité elgondolkodott valamin, majd hozzátette: – Tudjátok mit? Stevie Rae-nek be kéne szereznie egy szuper nagy ketrecet, amibe hajnal előtt bezárhatná Rephaimet. Lehet, hogy sikerülne megszelídítenie.

Döbbsen meredtünk rá.

– Mi az? Csak egy ötlet volt.

– Még hozzá egy olyan, amit jobb, ha megtartasz magadnak – mondta Damien.

– Szóval most akkor felírom a listára vagy ne, hogy miket kell venni a hétvégi csinosításhoz?

– Amondó vagyok, hogy írd fel, de csak akkor, ha a lista további részét én írhatom – szolt Kramisha.

– Megyek, és beszélek az LB-mmel – mondtam. – Ti ketten meg vásároljatok csak, de ne vegyetek undok dolgokat!

– Ha nem baj, én lefekszem – csatlakozott Stark. – Kikészít a nap. Az arcomra erőltettem egy mosolyt, és megcsókoltam.

– Persze, menj csak. Én is megyek nemsokára.

– Nem kell sietned. Maradj csak, amíg Stevie Rae-nek szüksége van rád. – Alig nézett rám. Csak intett a többieknek, majd nehézkes léptekkel kísért a konyhából.

Már aludni fog, mire bemászok mellé az ágyba. Ettől olyan furcsán éreztem magam, mintha hirtelen egy öregemberrel járnék, aki képtelen ébren maradni. Elhessegettem ezt az érzést, elköszöntem a bandától, majd elindultam Stevie Rae otthonosan berendezett szobája felé.

Az ágyán ült, kisírt szemmel, és Nalát szorította a mellkasához.

– Hé, kislány – mondtam, ahogy leültem melléjük, és megcirógattam Nala fejét. – Vigyázol Stevie Rae-re?

Barátnóm a könnyein keresztül is elmosolyodott.

– Igen. Már itt volt, mikor ideértem. Először úgy tett, mintha nagyon morgós kedvében lenne, de aztán az ölembe ugrott, majd

miután letüsszentett, a mellemre rakta a mancsát, az arcomhoz dörgölte a fejét, és nekiállt dorombolni.

– Nal jól végzi a munkáját.

– Munkáját? – Stevie Rae szipogott egy sort, majd kivett egy zsepit az ágy melletti dobozból.

– Macskaterapeuta. Amikor dolgozik, szeretem úgy nevezni magamban, hogy Doktor Nal.

– Óránként számláz? – kérdezte, miközben Nalát simogatta. A macskám aztán tényleg maximumon járatta a dorombológépét.

– Még szép. És macskamentában kéri a fizetséget. Elég magas az óradíja, mit ne mondjak.

Stevie Rae elmosolyodott, és megtörölte a szemét.

– Majd szerzek neki egy csomót.

– Szeretnéd felhívni anyukádat? Attól jobban éreznéd magad?

– Nem, most biztos a bátyáimnak készíti a reggelit. Jól vagyok.

Csúnyán néztem rá.

– Oké, rendben, jól leszek. Csak aggódom Rephaim miatt. Tudom, képtelenek vagytok elfelejteni, hogy Hollómás volt, de azt kívánom, bárcsak megértenétek, hogy többé már nem gonosz. Mióta Nüx megváltoztatta, ő csak egy egyszerű fiú az éjszakai órákban. Z, attól félek, hogy Kalona valami olyat tesz, amitől Rephaim nagyon elszúr valamit, és elveszik tőle az emberségét – mondta, és ismét könnyekben tört ki.

Szorosan magamhoz öleltem (Nalának nagyon nem tetszett).

– Dehogya is, kicsim! Semmi ilyen nem fog történni! Ha az istennő egyszer valakinek ajándékot adott, azt sosem veszi vissza, még akkor sem, ha az illető mindent el is szúr a szabad akarat miatt. Nézz csak Neferetre! Na, ő aztán mindent baromira elszúrt, mégis megvan minden istennőtől kapott képessége. Rephaim éjszaka ember fog maradni. Amit viszont el kell döntened, hogy együtt tudsz-e élni emberi mivoltának hátrányaival.

– A szerelem nem hátrány – mondta.

– Ha nem a megfelelő személyt szereted, akkor az.

A szeme kikerekedett, és még jobban kezdett sírni.

– Szerinted nem jó, hogy szeretem?

– Nem, kicsim. Szerintem az nem jó, hogy ő szereti Kalonát, és ettől gyenge lesz. – Pillanatnyi szünetet tartottam, majd halkán hozzátettem: – Ismerem azt az érzést. Én is voltam már olyan helyzetben. Azt hittem, szerelmes vagyok Kalonába, és ezért azt hittem, hogy képes megváltozni.

– Igen, emlékszem.

– Csak akkor vettem észre, mekkorát tévedtem, mikor megölte Heath-t.

– Mi van, ha valami ehhez hasonló szörnyűség kell ahhoz, hogy Rephaim megértse, az apja nem fog megváltozni?

Felsóhajtottam.

– Talán nem is arról van szó, hogy Rephaim hisz benne, hogy az apja meg tud változni, hanem arról, hogy *reméli*, meg fog.

– Van a kettő közt különbség?

– Igen, szerintem nagy különbség van aközött, hogy hiszel abban, hogy valami meg fog történni, vagy csak reméled, hogy meg fog – mondtam. – Adj Rephaimnek esélyt, hogy maga tegye ezt rendbe! Nehéz ügy, de ahogy te is mondtad, mindez új neki. Egyelőre csak szeresd, aztán majd meglátjuk, mi lesz. Hiszem, hogy sosem bántana téged szándékosan.

– Szeretni fogom, aztán majd meglátjuk, mi lesz – értett velem egyet. Aztán vett egy mély lélegzetet, és még szorosabban szorított magához, mire Nala morogni kezdett, és próbált kimászni közülünk.

Stevie Rae-vel jót nevtünk a macskán, aztán közös erővel próbáltuk lenyugtatni.

– Itt helyben kidőlök, ha nem kerülök nagyon gyorsan ágyba – mondtam egy idő után. Pusztit nyomtam Nala feje búbjára, majd átnyújtottam Stevie Rae-nek. – Dr. Nal maradjon csak nálad. Jó hozzábújni.

– Koszi, Z. Te vagy a legjobb!

Átbújtam Stevie Rae takaró-ajtaja alatt, majd lassan végigsétáltam a járaton, amíg el nem értem a rózsaszín Én Kicsi Pónim-os takaróig, amit felszögeltettem Starkkal az ajtónk elé. Végigfuttattam a kezem a

takarón. Elmosolyodtam, ahogy eszembe jutott, hogyan is játszottam a pónikkal kiskoromban. Emlékszem, anya pár póni sörényét levágta, hogy meg tudjam különböztetni a fiú pónikat a lányoktól.

Anya... Becsuktam a szemem, hogy összeszedjem magam.

– Szellem, szükségem van rád – mondtam halkán. Szinte rögtön éreztem a jelenlétét. – Ezúttal itt tudnál maradni velem egy kicsit tovább, csak amíg el nem alszom? – A Szellem egy hirtelen érzelemlökettel válaszolta meg a kérdésem, amitől melegség öntött el, és elálmosodtam.

Bebújtam a takaró alatt, és csöndesen az ágyhoz sétáltam. Tudtam, hogy már aludni fog. Lefeküdtem mellé, magunkra húztam a kék pokrócot, majd szótlánul figyeltem Starkot, miközben a Szellem a lelkemet simogatta. Stark grimaszolt álmában. Láttam, hogy a szemhéja alatt úgy mozog a szeme, mintha csak egy pingpongmeccset nézne.

Finoman, csak az ujjam hegyével, megérintettem a homlokát, hogy megpróbáljam elűzni a gondjait.

– Rendben van – suttogtam. – Ne legyenek rossz álmaid!

Úgy tűnt, működik, mivel kiengedte a tüdejébe szorult levegőt, az arca ellazult, majd egyik karját körém fonta, hogy hozzá tudjak bújni, miközben végre mély, álomtalan álomba merültem.

Kalona

Kalona eleinte egyszerűen, szinte erőfeszítés nélkül követte a halhatatlanság fonalát, ami Starkhoz kötötte. Könnyedén a fiatal vámpír elméjébe szivárgott. De ahogy teltek a napok, és elhalványodtak emlékeik a Túlvilágon töltött idejükről, Kalona csak egyre nehezebben és nehezebben volt képes behatolni Stark tudatalattijába.

A fiú elméje fellázadt ellene.

Kalona betolakodó lelkének nyugton kellett maradnia és csendben figyelnie, vagy csak aprócska ötletet ültethetett el Zoey Redbird

Harcosának tudatában. Ha nem így tett, akkor Stark tudatalattija ellenállt, és a legtöbb alkalommal elmetszette a kapcsolatot, ami összekötötte őket, vagyis Stark elméje kilökte magából Kalona lelkét.

Természetesen minden könnyebben ment, amikor a fiú figyelmét elterelte valami – ha mondjuk éppen Zoey-val szeretkezett, vagy aludt és álmodott.

Kezdetben Kalona akkor szeretett behatolni Starkba, amikor a fiú is éppen ezt tette Zoey-val. Az mindenképpen kellemes érzés volt.

Ugyanakkor a szex elterelte a figyelmét, amire a szárnyas halhatatlannak nem volt szüksége. Így hát, ahogy teltek a nappalok és az éjjelek, Kalona ismét a régi, évezredek során tökéletesített módszerhez folyamodott – Stark álmaiba szivárgott be.

Ugyanakkor a halhatatlan nem manipulálta Stark álmait, mint ahogy tette azt *Zoey-val* és még oly sok emberrel.

Az túlságosan egyértelmű lett volna. Stark rájött volna, mi is történik. Ha felismeri Kalona jelenlétét, akkor könnyűszerrel felhasználhatta volna Zoey hatalmát az elemek felett, hogy kitiltsa őt az álmaiból. És ha ez nem is történik meg, Stark akkor is ügyelt volna onnantól kezdve a gondolataira, akkor pedig Stark tudatalattijának megfigyelésével Kalona csak végtelen idejét pazarolta volna. Titokban tartani a jelenlétét – észrevétlenül cselekedni – ezt kellett tennie. Igen, sokkal jobb volt csöndben rejtőzködni Stark agyának sötét szegleteiben – sötét gondolatok magvait elültetni hallgatózni.

Szerencsés véletlen, hogy a fiatal vámpír elméje szeretett önmagával beszélgetni álmában.

Érdekes, hogy Stark tudata szerette ugyanazt az álmodást többször is körbejárni, ahol önmagával állt szemben egy darabka földön, körülötte a nagy semmi, miközben tükörképéhez beszélt, aki durvább volt és gonoszabb, mint az igazi Stark, és akit a vámpír a Másikként nevezett meg. Stark nem töltötte minden álmát a Másik társaságában, de amikor igen, akkor Kalona gyakran igen érdekes részleteket tudott meg a fiú napjáról.

Ezen az éjszakán Kalona már készen állt rá, hogy véget vet álombéli találkozásuknak. Undorította Stark nevetséges álma, amiben valami vidám, gyermekkori emléket idézett fel, ám ekkor hirtelen az álom megváltozott, a gyermek Stark felnőtt, megváltozott, kettévált. Kalona érdeklődve figyelte, ahogy a tükörkép beszélni kezd.

– Szar nap, faszfej?

– Igen, és te vagy a kibaszott hab a szar napom kibaszott tortáján... – Hé, Stark, nyugi van. Rám mindig számíthatsz, hogy kordában tartsalak. Miért is ne beszéljünk tehát arról, hogy mennyivel is könnyebb lett volna a mai nap, ha nem vagy olyan kibaszottul kedves.

– Igen, Másik. Erre mindig számíthatok tőled- arra, hogy semmi finomság nincs benned.

– Ja, faszfej, a finomkodás szívás, viszont én legalább nem bögök azon, hogy szar napom volt. Na, erre számíthatsz.

– Arra is számíthatok, hogy Zoey veszélyben van olyanok miatt, akik túl közel állnak hozzá.

– Ennyi erővel ki bökhethéd, hogy mi bánt. Tudod, hogy imádom az ördög ügyvédjét játszani.

– Az a francos Rephaim előbb vagy utóbb a seggembe fog harapni.

– Mondd, hogy nem vagy elég agyalágyult ahhoz, hogy megbízz benne!

– Kedves vagyok, nem hülye.

– Hé, puhánykám, belegondoltál már abba, hogy ha nem bízhat meg Rephaimben, akkor azokban sem bízhat meg, akik közel állnak hozzá?

– Mint például Stevie Rae-ben. Tudom. Gondoltam, hogy résen kell lennem, nehogy bajba keverje Zoey-t, de úgy néz ki, pont az ellenkezője történik. Stevie Rae arra biztatja Rephaimet, hogy tartsa magát távol Katonától, legyen esze, és ne dőljön be annak a kretén apjának.

– Akkor meg mi a baj?

– *Shaunee.*

A Másik felkacagott.

– *Úgy érted, az Ikerk egyik fele? Szóval mindketten keverik a szart. Hé, van egy ötletem: ahelyett, hogy itt bőgsz, ejtsd Zoey-t, és fészkelj be magad az Iker-szendvics közepébe. Az a két kis kurva nagyon szexi.*

– *Szemét egy dög vagy. Nem dobom Zoey-t. Szellelein őt. És nem az Ikerk jelentik a problémát. Csak Shaunee. Úgy néz ki, valamiféle apakomplexusa van, és csak adja a lovat Rephaim alá.*

– *Ez rosszul hangzik. Jobb lesz, ha odafigyelsz, faszfej, vagy a szar a ventilátornak fog csapódni, amikor... A kép elhomályosult, és egy fehér toll jelent meg Stark feje felett.*

– *Rendbeli van... Ne legyenek rossz álmaid!*

A szavakkal egy időben a toll gyengéden, finoman végigsimított Stark arcán. A fiú arca kisimult, majd, mint amikor a homokot elsöprik, a Másik semmivé foszlott.

Stark elméjének legsötétebb zugában Kalona elmosolyodott, majd – legalábbis a mai éjszakára – elmetszette az őt Starkkal ösz-szekető fonalat.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Shaunee

– Komolyan, Húgocskám. Menj csak Kramishával és Aphrodin-kával! Még mindig nem az igazi a gyomrom, nem kellett volna Lunchablest reggeliznem. Jobb lesz, ha mosdó közelében maradok – mondta Shaunee.

– Fúj, Húgocskám! Pedig én megmondtam, hogy a Lunchables előrecsomagolt mosléka nem reggelire való! – szörnyülködött Erin.

– Figyelj, most itt maradsz és pátyolgatod a barátnőcskédet, vagy jössz velünk? A bugris meg a madár már fõnt várnak ránk, és járatják a motort. Nagyjából két és fél percünk van, hogy a Miss Jackson's hátsó bejáratához érjünk, Kramisha és Stevie Rae pedig *meggyõzzék* a biztonsági õrt, mielőtt lejár a műszakja, és az egész helyet bezárja – magyarázta Aphrodité. – Nulla türelmem van az ikres vacakolásotokhoz. Az egész út már úgy alapból is egy hatalmas púp az amúgy szexi hátamon, mert előre tudom, Stevie Rae kiharcolja majd, hogy hagyjam ott a hitelkártyám számát.

– Hiszen az is a helyes dolog – rántotta meg a vállát Shaunee.

– Tökmindegy. *Indulás?* – zárta le a témát Aphrodité.

– Húgocskám, biztos... – kezdte Erin, de Kramisha közbeszólt.

– Tudjátok, hogy utálok egyetérteni Miss Utálatossággal, de ahogy az anyám szokta mondani: szarj, vagy szállj le a vécérõl.

– Undorító – mondta Shaunee. – Fõleg most, hogy a gyomrom nem hagy békén.

– Teljes mértékben – bólintott Erin.

– Most akkor jössz vagy maradsz? – kérdezte Kramisha.

– Menjetek csak – biztatta a két lányt Shaunee. – Szereztek nekem valamit, ami kasmír és szőrös. És vörös, mert én már csak olyan dögös vagyok. És intézzétek el, hogy Aphrodité fizesse.

Erin elvigyorodott.

– Kérésed számomra parancs, Húgocskám.

– Még búcsúcsókot is váltotok, vagy mi a franc lesz? – szolt Aphrodité.

Erin megforgatta a szemét.

– Gyerünk, Miss Utálatosság! Vásároljunk!

– Már éppen ideje volt... – motyogta maga elé Kramisha, ahogy a három lány kísétált a konyhából.

Shaunee-nak kicsit büntudata volt, ahogy Erin még egy aggódó pillantást vetett rá, miközben integetett. Amikor Zoey belépett a konyhába oldalán a nagyon kómás Starkkal, már grimaszolt, és az asztalt bámulta.

– Szia, Shaunee – mondta Z. – Jobban érzed magad?

– Hol van Erin? – kérdezte Stark.

– Nem, és elment vásárolni – válaszolta Shaunee. Nem tetszett neki, ahogy Stark ránézett. A fiú úgy viselkedett, mint egy felnőtt, akinek nagyon nincs ínyére a gyereke viselkedése. – Mi a bajod? – kérdezte a fiútól.

– Semmi – válaszolt a srác egy nemtörődöm vállrándítás kíséretében, majd bedugta a fejét az egyik hűtőbe. – Csak kell egy kis koffein, hogy felébredjek.

És bár a hangja továbbra is nemtörődömséget sugárzott, még mindig ugyanúgy nézett Shaunee-ra, akinek most egyáltalán nem volt kedve az ilyesmihez.

– Megyek, szívok egy kis friss levegőt, aztán lefekszem. És, ahogy Damien mondaná, vár rám a házi. – Elindult a kijárat felé a konyha sarkában, ami a legrövidebb út volt az elhagyatott vasútállomás felé.

– Hé, biztos, hogy jól vagy? Ugye nem... – Nem! – vágta rá Shaunee gyorsan. Z aggódó hangjától csak még rosszabbul érezte magát. – Nem köhögök, vagy ilyesmi Tén leg. Csak kicsit háborog a

gyomrom. A romlott Lunchables *miatt*. Tudtam, hogy valami nincs rendben azzal a sonkával akkor is imádom a mini Ritz-szendvicseket.

– Majd később benézek a szobádba, hogy minden rendben van-e, oké? – mondta Zoey.

– Ja, persze, persze, koszi! – szólt hátra Shaunee a válla fölött, majd eliskolt fel a lépcsőn, egyenesen a régi jegyárúsító bódéba.

Odafönt már könnyebben lélegzett. A vasútállomás hihetetlenül rumlis volt, de Shaunee kezdettől fogva szerette, még akkor is, ha koszos volt, régi, és nagyon ráfért volna egy dizájnolás. Volt benne valami, ami a régi, családi kirándulásokra emlékeztette, még az azelőtti időkre, hogy a szülei úgy döntöttek volna, hogy nem elég érdekes, vagy mi a szösz, és már nem engedték, hogy velük menjen nyaralni. Nem arról van szó, hogy vacak élete lett volna, mielőtt megjelölték. A családja pénzes volt. Menő magánsuliba járt Connecticutban. Népszerű volt és elfoglalt és... és... És magányos.

Egy iskolai kiránduláson jelölték meg, amikor éppen valami nyári művészeti iskolába tartott, és a tulsai nemzetközi repülőtéren várakozott az átszállásra. A tanára egyszerűen csak otthagya, mikor a csoport felszállt a gépre.

Shaunee sírt, totál kiakadt, és felhívta az apját. Az asszisztense csakis ezért kapcsolta. Az alatt az öt év alatt, amíg a nő az apjának dolgozott, sosem hallotta Mr. Cole lányát sírni.

Shaunee arra kérte az apját, hogy küldjön neki repülőjegyet, amivel hazamehet, és még egyszer találkozhat a családjával, mielőtt bevonul az egyik keleti parti Éjszaka Házába – lehetőleg a hamptonsiba.

Az apja azt mondta, maradjon Tulsában. Ott is van Éjszaka Háza. Sok szerencsét és viszlát.

Azóta nem látta a szüleit.

Igaz, nyitottak neki egy számlát, amire betettek egy csomó pénzt.

A szülei foggal-körömmel ragaszkodtak az elképzelésükhöz, hogy a pénz bármilyen problémát megold.

Tulajdonképpen Shaunee elég jól eljárszotta, hogy ő is hisz ebben.

Lassan körbesétálta a vasútállomást. Hideg és sötét volt az épületben. Szórakozottan megállt egy kupac törött csempe előtt, amit a terem közepére halmoztak.

– Tűz, gyere hozzám! – mondta Shaunee. Beszívta a levegőt, aztán kifújta, miközben magába szívta a hőt, ami keresztüláramlott a testén, és végül a kezénél gyűlt össze. Az ujjai végén aprócska láng ragyogott. Megérintette a cserepeket. – Melegítsd fel! – A csempék rögtön felszívták a hőt, és vörösen izzani kezdtek.

– Kétségkívül nagyon hasznos képesség.

Shaunee megpördült a tengelye körül, keze a magasban, készen arra, hogy bármelyik pillanatban támadjon.

– Nem foglak bántani. – Kalona felemelte kitért karját. – Azért jöttem, hogy a fiammal beszéljek, de csak nagy fájdalmak árán lennék képes lejutni a járatokba.

Shaunee nagyon vigyázott, hogy ne nézzen a halhatatlan szemébe – emlékezett rá, mennyire veszélyes és csábító a tekintete. Inkább elnézett a válla fölött, tekintetét a szemközti fel egyik csempéjére szegezve. Közelebb rendelte magához az elemét, majd nagyon magabiztosan és nemtörődöm hangon – legalábbis remélte, hogy így hangzott – megszólalt: – Szóval itt rejtőzködsz?

– Nem rejtőzködöm. Várakozom. Már alkonyat óta itt vagyok, remélve, hogy Rephaim majd feljön.

– Nos, itt max akkor találkozna veled, ha feljönne zuhanyozni a régi öltözőbe. Általában nem ezt a kijáratot használjuk – mondta Shaunee gondolkodás nélkül, majd rögtön becsukta a száját. *Ez hülyeség volt. Nem kellett volna kikotyognom neki a szokásainkat.*

– Ezt nem tudhattam. Azt hittem, errefelé jártok – mutatott a széles bejárati ajtó felé, ami poros volt, ferde, és csak a zsanérok fele tartotta.

– Rephaim nincs itt – mondta Shaunee. – Stevie Rae-vel és többiekkel vásárol.

– Ó, akkor én... – Kalona kellemetlen szünetet tartott, Shaunee pedig rápillantott. A halhatatlan nem őt nézte. Magába zuhanva

bámulta a padlót. Valahogy nagyon nem illett bele a képbe, és úgy tűnt, igen kényelmetlenül érzi magát.

Shaunee-t meglepte, mennyire hasonlít Rephaimre. Persze, ahelyett, hogy barna bőrű lett volna, meg csak úgy szimplán cserokiszerű, Kalona bőre aranyló árnyalatú volt. Meg persze nagyobbra is nőtt. És természetesen ott volt az a hatalmas, fekete szárnya is. De a szájának ugyanolyan volt a formája. És az arcuk is hasonlított. Kalona ráemelte a tekintetét.

Attól eltekintve, hogy Kalonának a szeme borostyánszínű volt, éppen úgy nézett ki, mint fiáé.

– Félelem nélkül is a szemembe nézhetsz – mondta Kalona. – Fegyverszünet van köztünk. Nem kívánlak bántani.

– Senki sem bízik meg benned – mondta Shaunee gyorsan, mintha előtte kilométereket futott volna.

– Senki? Még a fiam sem? – Kalona teljesen összetörtnek tűnt.

– Rephaim szeretne bízni benned.

– Ami azt jelenti, hogy nem – mondta Kalona.

Shaunee ekkor belenézett a halhatatlan szemébe. Kicsit várt, de nem érezte úgy, mintha Kalona sokkolná. Tulajdonképpen Kalona úgy nézett ki, mint egy idősebb, dögös pasi szárnyakkal, aki szomorú. Nagyon szomorú.

– Mennem kéne – mondta, és már fordult is.

– Szeretnél valamit üzeni Rephaimnek?

Kalona habozott, majd így szólt: – Azért jöttem, mert gondolkodtam közös ellenségünk, Neferet új teremtményéről.

– Auroxról – mondta Shaunee.

– Igen, Auroxról. Abból, amit a fiam mondott, annyit tudok, hogy a lény képes bikára hasonlító alakot felvenni.

– Én nem láttam, hogy ezt tette volna, de Zoey igen – magyarázta Shaunee. – Ahogy Rephaim is.

Kalona bólintott.

– Akkor tényleg ez az igazság. Ez azt jelenti, hogy Auroxot egy halhatatlan ereje járja át, és ahhoz, hogy ez ilyen módon megjelenjen,

hogy ilyen összetett és tökéletes álcája legyen, az őt létrehozó hatalomnak tényleg óriási erővel kell bírnia.

– Azt akarod, hogy ezt mondjam el Rephaimnek?

– Részben. Mondd el a fiamnak, hogy ekkora hatalom nagy áldozatot követel. Talán valakinek a halálát, aki közel állt valamelyikötökhöz a csoportokban.

– Mint például Jack?

– Nem. Azt a fiút Neferet áldozta fel, hogy lerója tartozását a Sötétségnek, amiért rabul ejtett, a lelkemet pedig a Túlvilágra kényszerítette. – Kalona hangja keserű volt, és alig bírta kordában tartani dühét. – Ezért tudom, hogy Aurox létrejötte az ára valakinek a halála volt, akárcsak az én megkínzásomé. Keressétek meg az áldozatot, úgy talán bizonyítékot találtok Neferet ellen! Könnyebb lesz megbuktatni, ha a Főtanács mellettetek áll.

– Elmondom Rephaimnek.

– Köszönöm, Shaanee – mondta Kalona tétován, mintha nem lenne hozzászokva ezekhez a szavakhoz. – És mondd el neki, hogy minden jót kívánok!

– Rendben, meglesz. Egyébként meg nem lenne rossz ötlet, ha szereznel egy mobilt.

A szárnyas halhatatlan szemöldöke felszaladt a homlokára.

– Mobilt?

– Igen, máskülönben hogyan tudna neked Rephaim szólni, ha beszélnie kell az apjával?

Shaanee biztos volt benne, hogy Kalona majdnem elmosolyodott.

– Nincsen mobilom.

– Ja, gondolom, te azért mégsem sétálhatsz be csak úgy valamelyik mobilszolgáltatóhoz.

– Nem. – Szájának sarka felfelé ívelt, miközben a fejét rázta. – Nem tudom, mit kezdenék a szárnyammal.

– Ez mondjuk igaz – bólintott Shaanee. – És mi lenne, ha laptopot használnál? Skype-olhatnátok is.

– Laptopom sincs. Ifjú vámpírjelölt, az erdőben élek a hegyekben, délnyugatra Tulsától, egy falkányi olyan teremtménnyel, akiknek

nem szabadna léteznie ebben a modern világban. Nem rendelkezem, ahogy te mondanád, internet-hozzáféréssel.

Shaunee egészen meghökkent.

– Szerezhetnék neked egy laptopot. Csak egy olyan hordozható műholdas jelfogóra meg valami energiaforrásra lesz szükséged, és máris bárholnan netezhetsz – még az erdőből is. Áram csak van ott, nem?

– De igen.

– Akkor ha szerzek neked egy gépet, felhívod a fiadat?

Kalona nem habozott a válasszal.

– Igen.

– Nagyszerű! Fogd ezt! – Belenyúlt aprócska, láncos pántú Rebecca Minkoff táskájába, ami éppen a kedvence volt, és kihúzta belőle az iPhone-ját, és Kalona felé dobta. A halhatatlan még csak nem is pislogott, ahogy elkapta. – Majd hívlak, amint megvan a laptop.

– Ez nagyon nagylelkű tőled.

– Ne érzékenyülj el nagyon! – mondta Shaunee szárazon. – A szüleimnek sok pénze van, csak elköltök belőle egy kicsit. Nem nagy szám.

– Nem a pénzről beszélek, hanem a kedvességről és barátságról, amit a fiam irányába tanúsítasz.

Shaunee megrántotta a vállát.

– Ő a barátom barátja, ennyi az egész. És nehogy félreérts! Majd kérem vissza a telefonom!

– Természetesen – mondta Kalona, aztán elmosolyodott, és Shaunee esküdni mert volna rá, hogy még soha nem látott ilyen nagyszerű, örömteli és gyönyörű mosolyt. – Köszönöm, Shaunee. És ezt ezúttal teljes szívemből mondom, ami igen ritka nálam.

– Szívesen. Csak legyél rendes Rephaimhez. Megérdemli, hogy jó apja legyen.

Kalona a szemébe nézett, és Shaunee úgy érezte, mintha a halhatatlan egyenesen a lelkébe látott volna.

– Ahogy te is, ifjú vámpírjelölt barátom. Az istenek áldják utadat!
– Azzal Kalona megfordult, és kísértelt a törött ajtón. Shaunee hallotta súlyos szárnyainak suhogását, ahogy a sötét, éjszakai égbe emelkedett – Most őszintén, Húgoeskám. Semmi véres köhögés? Biztos nem haldokolsz? – Erin amúgy is porcelánszerű bőre mostanra már szinte átlátszóvá sápadt.

– Komolyan mondom, Húgoeskám. Jól vagyok.

– Nem. Ha nem haldokolsz, akkor meg mi a franc bajod van? Odaadtad Kalonának az *iPhone*-od!

Riadt csend támadt, ahogy az egész banda, akiket Shaunee végre sikerült összerelnie – Erin, Zoey, Stevie Rae, Rephaim. Damien, Aphrodité, Dariusz és Kramisha – hagyta, hogy Erin majdnem-sikolyának a konyha faláról visszaverődő visszhangjai elhaljanak.

– Nézd, Húgoeskám. – Shaunee hangja nagyon halk és nyugodt volt, főleg Erin hisztijéhez képest. – Mint ahogy már mindenkinek elmagyaráztam, fent voltam a vasútállomáson, és Rephaim apja is éppen arra járt, mert ott várt a fiára, hátha összefutnak. Megkért, hogy adjam át Rephaimnek, amit az előbb mondtam. Odaadtam neki a telefonom, hogy majd hívni tudjam, amikor megvan a laptop, amit majd szerzek neki, mivel ő maga marhára nem tud bemenni az Apple márkaboltba a nagy, fekete szárnyával. Aztán elrepült. Ennyi a történet. És teljesen jól vagyok. Pont.

– Nem tudná elrejteni a szárnyait egy olyan nagy, fekete cowboy vagy gót kabát alatt? – kérdezte Kramisha.

– Nem hiszem. Valószínűleg kilógna alul. Ráadásul biztos teljesen deformálnak és púposnak tünne tőle, azzal pedig csak felhívna magára a figyelmet, amit meg nagyon nem akarna – mondta Damien.

– Most komolyan: azzal hívná fel magára a figyelmet, hogy valami olyat visel, ami nagyjából 1999-ben volt divat, és már akkor is undorító volt – mondta Aphrodité fel sem nézve a lábánál fekvő Miss Jackson's szatyorból, amiben éppen kotorászott.

– Gyakorlatilag majdnem mindegy, hogy a divat elleni bűncselekményt követ el, vagy csak egyszerűen félnének tőle az

emberek, logikusan nézve a helyzetet, tényleg az a legjobb megoldás, ha Shaunee szerzi be neki a laptopot – vonta le a következtetést Damien.

– Azt mondta, minden jót kíván nekem? – Ez volt az első kérdés, amit Rephaim föltett, mióta Shaunee bejelentette Kalonával való találkozását.

– Igen – mosolygott Shaunee Rephaimre.

– Kalonának Auroxról is voltak információi, vagy legalábbis egy sejtése, hogy honnan is származhat, merre is induljunk el – mondta Dariusz. – Zoey, szerintem... – Anyám lehetett az áldozat. Tudom.

Shaunee pislogott egyet, és úgy érezte, mindjárt rosszul lesz. Eszébe sem jutott Zoey anyja, amikor Kalona arról beszélt, hogy valaki hozzájuk közel álló lehetett az áldozat! Jack volt az első személy, aki beugrott neki, aztán meg annyi minden más volt, amin gondolkodnia kellett. Megrázta a fejét, majd félbeszakította Dariuszt, aki éppen valami rituáléről magyarázott.

– Zoey, nagyon sajnálom.

Zoey kérdő tekintettel nézett rá.

– Nem kell bocsánatot kérned. Most mondtad el, mi történt. Semmi rosszat nem tettél.

– De igenis tettem. Nem is jutott eszembe, hogy anyukádat pár napja ölték meg. Csak a saját apám meg ilyenek jártak a fejemben. Nagyon sajnálom – ismételte.

Zoey mosolya barátságos és megbocsátó volt, mint mindig.

– Semmi baj, Shaunee. Nem a te hibád, hogy ami Kalona és Rephaim között zajlik, kikészített.

– Igen, Shaunee. Mindannyian a legtöbbet próbáljuk kihozni magunkból, de ez nem mindig jön össze – tette hozzá Stevie Rae, miközben megfogta Rephaim kezét. – Köszönöm, hogy kiálltál Rephaimért, és hogy törödsz vele. Igazán nagyra értékelem.

– Ahogy én is – mondta Rephaim.

– Ó. Igazán semmiség. Tényleg. Én csak... – kezdte Shaunee, de Erin a szavába vágott. Az egész szinte olyan volt, mint önmaguk – illetve azon szokásuk, hogy befejezik egymás mondatait – paródiája.

– Én asszem megyek, és elpakolom a Miss Jackson's-ból szerzett zsákmányt, meg felrakom a gyöngyös függönyt, amit a Pier 1-ban vettem. Később dumálunk. – Azzal Erin felnyalábolta a zacskókat a földről, és kisietett a konyhából.

Shaunee teljesen összezavarodva figyelte Húgocskájának távolodó alakját, és nem volt benne biztos, hogy sírni vagy ordítani akar-e.

– Menj csak! – lépett mellé Zoey. A lány halkán beszélt, miközben Damien és Dariusz éppen azt vitatta meg, mi a különbség a tisztító és a temetési rituálé között, és hogy vajon valamilyen módon meg lehet-e buherálni az egyiket úgy, hogy felfedje Zoey anyjának gyilkosát.

– Tessék?

– Menj, és beszél Erinnel! Ha valakinek még valamilyen kérdése lenne, hogy mi történt, majd megkereslek. Nem szeretném, ha ez elszúrná a barátságokat. – Z Stevie Rae-re pillantott. – Az LB-k szuper fontosak. Ezt mindenkinek észben kell tartania.

– Oké, koszi. – Shaunee kislisszolt a konyhából, majd végigsietett a folyosón, a menő kis alagúti szoba irányába, amin Erinnel osztozott. De kár volt úgy sietnie, Erin ugyanis alig pár méternyire a konyhától guggolt, ahol leejtett egy teli Peir 1-os szatyrot.

– Hé, Húgocskám – mondta Shaunee, miközben lehajolt, hogy felvegyen egy csilli-villi párnát a földről. – Úgy néz ki ez a hely, mintha felrobbant volna egy csillámporgyár.

Erin nem mosolygott. Kikapta Shaunee kezéből a hímzett párnát és belegyömöszölte a már amúgy is tömött szatyorba.

– Ura vagyok a helyzetnek – morogta.

Shaunee megérintett Erin vállát, de az kemény volt, hideg és élettelen.

– Várj, Húgocskám, mi a baj? Min akadtál ki így ennyire?

– Nem is mondtad, hogy ennyire bánt, hogy az apád nem törődik veled! Titokban tartottad! – fakadt ki Erin, ahogy elrántotta a vállát Shaunee-től.

– Nem is igaz! – rázta meg a fejét Shaunee. Olyan érzés volt, mintha Erin megütötte volna. – Próbáltam neked erről mesélni, de te

olyankor csak legyintettéi, és olyanokat mondtál, hogy „rá se ránts, Húgocskám, ez mind csak a múlt, most menjünk vásárolni!”, úgyhogy egy idő után feladtam. Nem emlékszel?

– Rendben, rendben, tökmindegy. De akkor is, mi a nagy szám? Egyszerűen nem értem! A legjobb barátnők vagyunk, mióta csak megjelöltek minket – ugyanazon a napon! És minden csodálatos volt, egészen addig, amíg szóba nem került ez az egész apás szarság Rephaimmel, és hirtelen már nem is vagyunk LB-k!

– Álljunk csak meg egy pillanatra! Egyszerűen csak megértem, hogy mit érez Rephaim, ennyi az egész. Sosem mondtam, hogy már nem vagyunk LB-k.

– Ja, igazad van, nem is értem. – Erin keresztbe tette a karját. – Pontosan mi is itt a probléma?

Shaunee úgy érezte, mintha az egész világ az ő vállára szakadt volna, és mintha a legjobb barátnője helyét átvette volna egy idegen.

– Erin, néha hiányzik az apám, ennyi az egész.

– Az apád? Hiszen már évekkal a megjelölésünk előtt is szart a fejedre! Hogyan hiányozhat?

Shaunee habozott. Barátnőjére nézett, és meglátta az igazi Érint.

– Azta. Téged aztán tényleg nem érdekel, igaz?

– Micsoda? Az a rengeteg menő szarság a Pier 1-ből, ami marhára nem volt leértékelve, és amiért Aphrodinka fizetett? Na, az érdekel! Na és azok az új cuccok, amiket a Miss Jackson's-ból szereztem zárás után? Na, azok meg pláne érdekelnek! Alice+Olivia lesz a tavaszi divat. Még szereztem is neked egy rókaprémmel szegett stólát, amiért gyilkolni lehetne. Persze magamnak is vettem egyet, hogy passzoljunk, csak az enyém kék. Ultra dögösen fogunk kinézni benne. Tökéletesek leszünk. Azok vagyunk. Ez érdekel. Ahogy te is, Húgocskám. Érdekelsz te is, meg a közös ügyeink. Ez mindig is így volt – fejezte be Erin a monológját. A végére már kifejezetten zavartnak és szomorúnak tűnt.

Megtörölte a szemét, amivel elkente kék színű, MAC Wonder Woman szempillaspirálját.

– Nem – mondta Shaunee lassan. – Ez nem a valóság. És Húgocskám, senki sem tökéletes. Főleg mi nem.

– Mi a franc ez? Hogyan változtathatott meg Rephaim apja mindent? – ordította Erin.

– Már egy ideje zavart, csak nem szoltam semmit.

– Rephaim apja vagy a tied? – kérdezte Erin.

– Egyik sem, Erin. Nem róluk beszélek. Úgy általánosságban zavart minden. Mint például Jack halála. – Shaunee nagyon, nagyon fáradtnak érezte magát.

– Törődtem azzal, hogy Jack meghalt! Sírtunk, meg minden.

– Nem. Sírtunk, aztán kaptál egy e-mailt Danielle-től, amiben volt egy link a Rue La Lához, és shoppingoltunk egy kicsit – mondta Shaunee.

– Na és akkor? Fekete cipőt vettem. Várj csak, nem. Fekete cipőt vettünk. Magasított talpút. Rózsaszín masnikkal és Swarovsky kristályokkal a sarkán. Megegyeztünk, hogy jók lesznek a gyászhoz, és hogy Jacknek is tetszene. Aztán sírtunk még egy kicsit. Mi tettük. Ketten. Hogyan lehetnél jobb nálam, ha te is ugyanazt tetted?

Shaunee eltűnődött, hogy tud Erin egyszerre esdeklő és bosszús képet vágni.

– Nem vagyok jobb nálad. Ezt sosem mondtam. Tulajdonképpen te jobb vagy nálam, mert te jól vagy, én pedig nem. Itt a vége. Többé már nem vagyok jól. Nem vagyok elégedett magammal, ami azt hiszem, azt jelenti, hogy kettőnkkel sem, de nem igazán tudom... – Majd én megmondom neked, *Húgocskám* – szólt közbe Erin, miközben dühösen letörölte a könnyeit, még jobban szétkenve a spirált az arcán. – Mikor megint jól érzed magad, gyere hozzám. Addig is keress magadnak másik szobát, és szerezz magadnak saját cuccokat. Nem kell se szobatárs, se Húgocska, aki nincs velem megelégedve. – Csöndesen sírdogálva és nem is törődve a holmikkal, amiket a folyosón hagyott, Erin elsétált, Shaunee pedig ottmaradt a csillámló párnák és a bársony harisnyák között.

Valaki megköszöri a torkát, mire Shaunee ugrott egyet ijedtében.

Csak akkor vette észre, hogy bóg, mikor Zoey átnyújtott neki egy összegyűrt, félig-meddig tiszta zsepit.

– Akarsz róla beszélni?

– Nem igazán – mondta Shaunee.

– Szeretnél egyedül lenni? – kérdezte Zoey.

– Nem vagyok benne biztos. Viszont egyvalamit tudok, és annak nem fogsz örülni – szólt Shaunee szíjogva.

– Akkor mondd gyorsan, mert úgy hamarabb túl leszel rajta, és nem is fog olyan rossznak tűnni.

– Vissza akarok költözni az Éjszaka Házába.

Súlyos csend telepedett közénk, amit végül Zoey tört meg.

– Erin is vissza akar menni veled?

– Nem – mondta Shaunee, ahogy utolsó könnyeit is letörölte. – Egyedül megyek.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Zoey

A vasárnap éppen akkora szívás volt, mint a szombat. Később, amikor visszagondoltam az egész eseménysorra, *rájöttem*, hogy minden akkor indult el a lejtőn, amikor Shaunee és Erin összevesztek.

Furcsa, mit tett a bandánkkal az, hogy nem voltak beszélő viszonyban egymással. Mintha az, hogy ki voltak akadva egymásra, mindenkit kibillentett volna az egyensúlyából.

– Nem tudom, te hogy vagy velem, de engem lassan örületbe kergetnek az agyalágyultak.

Aphrodité lehuppant mellém a vasútállomás régi körkörös felhajtójának járdájára. Felsőhajtottam. *Na, ennyit arról, hogy egy másodpercre egymagam lehessek.* Kicsit arrébb csúsztam, hogy jobban elférjen.

– Ja, tudom. Furcsa, hogy nincsenek sülve-főve együtt, hogy Shaunee folyton úgy néz ki, mint aki mindjárt elbőgi magát, miközben Erin csak hallgat és játssza a sértődöttet. Jó nagy örültekháza van odalent.

– Tűz és jég – motyogta Aphrodité.

A szemöldököm felszaladt a homlokom közepére.

– Tudod mit? Még igazad is lehet.

– Lövésem sincs, mikor fogod végre felfogni, hogy *nekem mindig igazam van.* – Aphrodité előhúzott egy kis ékköves köröm-reszelőt a táskájából, és nekiállt reszelgetni a körmét. – Kurvára nem tudom, mi

másra figyelmeztet még az a vers, de egy része biztos az agyalágyultakról szól.

– Miért reszeled a körmöd?

Aphrodité úgy nézett rám, mintha éppen a világegyetem legbanálisabb kérdését tettem volna föl.

– Azért, mert ebben a rohadt városban nincs elég kozmetika, ami éjjel is nyitva tart. Nos, kivéve azokat a rémisztő helyeket, de én csak egy manikűrt akarok, nem pedig intimpiercinget. Mellesleg HIV-vírussal sem akarok megfertőződni, köszönöm szépen.

– Aphrodité, néha semmi értelme nincs annak, amiről hablatyolsz.

– Szívesen segítek neked kiszélesíteni a látóköröd, ha szeretnéd. De visszatérve az eredeti témához: mit akarsz kezdeni a két idiótával?

– Semmit. Barátnők. A barátnők pedig néha megharagszanak egymásra. Maguknak kell rájönniük, hogyan békülhetnek ki.

– Most komolyan? Ennél jobbat nem tudsz?

– A pokolba is, Aphrodité, mit akarsz, mit csináljak?

– Csak nem káromkodtál? A „pokol” – kis idézőjeleket rajzolt a levegőbe – nem számít káromkodásnak?

– Mi lenne, ha egyenesen lemennél oda, és megkérdeznéd a helyieket? – néztem rá összehúzott szemekkel. – És már vagy ezredszerre mondom el: *nincs azzal semmi baj, ha valaki nem káromkodik!*

– Káromkodás és ordibálás. Legközelebb meg már hógolyók fognak repkedni a pokolban.

– Te. Egyszerűen. Utálatos. Vagy.

– Köszönöm. De most komolyan! Mihez kezdesz az Ikrekkel?

– Hagyom, hogy lehiggadjanak! – Nem akartam kiabálni, ezért meglepett, hogy a hangom visszaverődött az épület faláról. Vettem egy mély lélegzetet, miközben megpróbáltam lebeszélni magam arról, hogy megfojtsam Aphroditét. – Nem lehetek folyton én az ügyeletes békebíró, valahányszor csak az egyik barátom összeveszik egy másik barátommal. Annak semmi értelme nem lenne.

– De hiszen benne van abban a hülye jósversben – mondta Aphrodité, még mindig a körmét reszelgetve.

– Még mindig nem vágom, hogy ez... Félbehagytam a mondatot, mert egy nagy, fekete Lincoln Town Car gurult fel a körkörös felhajtóra, és megállt előttünk. Miközben tátott szájjal bámultuk (ami egyáltalán nem vonzó), egy Harcos szállt ki a volán mögül és anélkül, hogy ránk nézett volna, kinyitotta a kocsis hátsó ajtaját.

Thanatosz megfogta a Harcos kezét, és kecsesen – kihangsúlyozva magas, vékony alakját, és jól megvillantva sötétkék bársonyruháját – kiszállt.

Biccantott és ránk mosolygott, ahogy meghajoltunk felé, de látszott, hogy a figyelmét igazából a vasútállomás épülete köti le.

– Milyen gyönyörű példája a harmincas évek art deco stílusának! – mondta, miközben tekintetét végigjáratta az épület elején. – Sajnálom, hogy leáldozott a vasúti közlekedés csillaga. Amikor végre igazán kényelmessé vált, csodálatos és megnyugtató módja lett annak, hogy ebben a nagyszerű országban utazzunk. Tulajdonképpen még ma is az. Sajnálatos, hogy manapság olyan kevés útvonal közül választhatunk! Látnotok kellett volna ezt a vasútállomást a negyvenes években! A tragédia, a remény, a fájdalom és a bátorság, mind itt gyűlt össze ezen a ragyogó helyen. – Továbbra is szeretetteljesen figyelte az épületet. – Nem úgy, mint napjaink borzalmas repterei, amikből minden életet, lelket és romantikát kiszívtak, főleg a szeptember tizenegyedik tragédiát követően. Milyen szomorú... milyen szomorú... – Thanatosz, segíthetek valamiben? – kérdeztem végül, miután egyértelművé vált, hogy ha rajta múlik, az idők végezetéig ott fog álldogálni, és bámulja a vasútállomást.

Intett a Harcosnak, hogy szálljon vissza a kocsiba.

– Várj meg a szemközti parkolóházban! Nemsokára csatlakozom hozzád. – A Harcos meghajolt, majd elhajtott. Thanatosz hozzám és Aphroditéhez fordult. – Hölgyeim, úgy hiszem, eljött a változás ideje.

– Milyen változásé? – kérdeztem.

– Szerintem elsősorban a bejáratunké – mondta Aphrodité szárazon. – Kalona idejött. Thanatosz idejött. Ki kéne raknunk valami Isten hozott! feliratú lábtörölőt, mert láthatóan a „közlekedjünk a mocskos pincén keresztül”- dolog nem nagyon vált be.

– Bár furcsán fogalmaztad meg, úgy hiszem, igazad van – bólintott Thanatosz. – És pontosan ezért vettem meg, a vámpír Főtanács nevében, a számotokra ezt az épületet.

Meglepetten pislogtam, és éppen próbáltam valami értelmes választ kicsikarni magamból, mikor Aphrodité megszólalt.

– Ez remélem, azt jelenti, hogy jön a felújítás.

– Természetesen – mondta Thanatosz.

– Várjunk csak! – szóltam közbe. – Mi nem számítunk Éjszaka Házának. Miért avatkozna bele a Főtanács abba, hogy hol élünk?

– Mert különlegesek és menők vagyunk, és nem akarják, hogy egy mocskos lyukban éljünk – magyarázta Aphrodité.

– Vagy mert bele akarnak szólni abba, hogy hol élünk és mit teszünk.

Thanatosz felhúzta a szemöldökét.

– Egy főpapnő hangján és erejével szólsz.

– Pedig igazából nem is vagyok főpapnő – biztosítottam. – Még mindig vámpírelölt vagyok. Itt Stevie Rae az ügyeletes főpapnő.

– És őt merre találom?

– Rephaimmel van. Nemsokára kel a nap, és szeret vele lenni, mielőtt madárrá változik – mondtam nyersen.

– És te mi vagy?

Összehúztam a szemöldököm.

– Te is pont annyit tudsz arról, hogy mi vagyok, mint én. Tudod, hogy Stark a Túlvilágon megkapta a Védelmező Kardját, ami valamilyen szinten engem királynővé tesz, hiszen ő az én Harcosom és Védelmezőm.

– Miért kérdezősködsz ennyit? Azt hittem, a mi oldalunkon állsz – érdeklődött Aphrodité.

– Én az igazság oldalán állok – jelentette ki Thanatosz.

– Tudod, hogy Neferet egy hazug kurva – mondta Aphrodité. – Elmondtuk neked San Clemente szigetén, amikor Zoey éppen Álomföldön kirándult.

– Ezalatt a Túlvilágot érti – néztem a szememet forgatva Aphroditéra.

– Ja, igazad van, a Túlvilágon voltál. Tökmindegy – rántotta meg a vállát. – De akkor jó sok mindent meséltünk neked Neferetről, és te totál úgy tettél, mintha hinnél nekünk. Még arra az egész Skye-os dologra is segítettél nekünk rájönni Starkkal Szóval most mi van veled?

Hosszú szünet következett, így volt időm eltűnődni azon, vajon túl messzire mentünk-e Aphroditéval. Elvégre Thanatosz egy befolyásos, ősóreg vámpír, aki tagja a Főtanácsnak, és aki, az istennő kegyelméből, a halállal diskurál. Valószínűleg rossz ötlet volna kérdőre vonni, arról meg, hogy kiakasztottuk, inkább ne is beszéljük.

– Úgy hiszem, hogy mindazt, amit akkor mondtatok, mikor Zoey lelke darabokra tört, igaznak gondoltátok – mondta végül Thanatosz.

– Ismét magam vagyok, többé már nem vagyunk Olaszországban, de az igazság nem változott. Ahogy Neferet sem – bizonygattam.

– És Neferet mégis azt állítja, hogy Nüx megbocsátott neki, és hogy Aurox ennek az isteni kegyelemnek a bizonyítéka – fűzte tovább a szót Thanatosz.

– Baromság! – fakadtam ki. – Neferet semmit sem változott, Aurox pedig nem Nüx ajándéka.

– Hiszem, hogy Neferet rejtegeti előlünk az igazságot – mondta Thanatosz.

– Így is mondhatjuk – bólintottam.

– Viszont mi nem így mondanánk – tette hozzá Aphrodité.

– Nem akarunk tiszteletlennek tűnni – folytattam. – Csak egyszerűen mi már egy ideje harcban állunk Neferettel, és láttunk olyan dolgokat, amiket eddig úgyesen eltitkolt a Főtanács, meg úgy alapjáraton minden vámpír elől.

– De amikor megpróbáljuk bemártani, senki sem hisz nekünk, mert csak gyerekek vagyunk – mondta Aphrodité. – Ráadásul egy csapatnyi problémás gyerek.

Felhúzott szemöldökkel néztem Aphroditéra, mire helyesbített.

– Nos, én nem. Csak rólatok, többiekről beszélek.

– Részben ezért is vagyok itt – mondta Thanatosz. – Hogy én legyek a Főtanács szeme és füle.

– Szóval akkor pontosan mit is jelent, hogy a Főtanács megvette az épületet? – kérdeztem.

– Remélhetőleg azt, hogy az anyám hitelkártyája végre megpihenhet, na meg hogy néhányunk – akiknek nem kell bemászni a koporsóba, amint felkel a nap – normális szobát kaphat idefent, amint felújítják ezt a helyet – mondta Aphrodité.

– Tényleg ezt jelenti. Valamint azt is, hogy ez a hely törvényes Éjszaka Házává válhat, ami teljesen független a város másik intézményétől – magyarázta Thanatosz. – A Főtanács úgy hiszi, az lesz a legjobb megoldás, ha a vörös vámpírjelöltek saját Éjszaka Házával rendelkeznek, ami nagyrészt elkülönül az eredeti Éjszaka Házától.

– Rendben, ezt felejtsük el! Pontosán ezért nincs Broken Arrow-ban két gimnázium. Túl nagy lenne a versengés egy körzeten belül – mondtam. – Éppen elég nekünk a Uniont és a Jenkst utálni – márpedig ehhez mindenkire szükség van.

– Mi a pokolról beszélsz? – kérdezte Aphrodité.

– Broken Arrow, Union, Jenks – magyaráztam. – Gimik. Szívás, ha túl sok van belőlük egy városban.

– Benne voltál a diáktanácsban, vagy elfoglaltál valami más, szociálisan totális elfogadhatatlan pozíciót? Tulsában egy rakat középiskola van, mégsem fagyott még be a pokol! – mondta Aphrodité. – Ha túl sok srácot szállítasz egy iskolába, az szimplán hülyeség, és csak arra jó, hogy a söpredék beszívárogyon. Fúj, egyszerűen csak fúj.

Szerencsére Thanatosz közénk állt.

– Az emberkaszok viselkedése sosem játszott szerepet a vámpírjelöltek helyzetének megítélésében. Tulsza az ország közepén található. Minden bizonnyal képes lesz még egy Éjszaka Házát működtetni. Egyre többen vagyunk, főleg most, a vörös vámpírjelöltek megjelenésével, akik már a föld más pontjain is feltűntek, nem csak itt.

– Vannak más vörös vámpírjelöltek is? Úgy értem, nem csak a mieink? – kérdeztem.

– Igen.

– És ők a megjelölésük óta vörösek, vagy mindannyian meghaltak, újraéledtek és akkor váltak vörössé? – kérdezte Aphrodité, mielőtt rászólhattam volna, hogy maradjon csendben.

– Jelen pillanatban a ti vámpírjelöltetek az egyetlen, akinek kezdettől vörös Jel került a homlokára – magyarázta Thanatosz.

– Szóval tudsz Shaylinről? – kérdeztem lélegzet-visszafojtva.

– Igen. Neferet bejelentette, hogy a megjelölése előtt vak volt, most viszont visszakapta a látását. Arra következtetett, hogy mivel szegény gyermek már sérült volt, nem kellett meghalnia ahhoz, hogy vörös Jelet kaphasson.

Szerettem volna kiállni Shaylin mellett, és kijelenteni, hogy nem volt sérült, hogy ő különleges, de az ösztöneim azt súgták, egy pissenést se ejtsek az Igazlátásról.

– Zoey, semmi okod nincs arra, hogy bármit is eltitkolj az elől, aki az igazságot keresi, kivéve persze akkor, ha kedved a hazugságokat és a félrevezetést – mondta Thanatosz, amivel nagyon meglepett.

Belenéztem a szemébe.

– Nem kedvelem a hazugságokat és a félrevezetést, de egyvalamit megtanultam Neferettől, mégpedig azt, hogy jól gondoljam meg, kiben bízom. – Majd, miután az ösztöneim még mindig nem hagytak békén, tovább beszéltem. – Úgy hallom, Neferetnek új hitvese van. Erről hallottál valamit?

– Nem. Zoey, azt hiszed, hogy Aurox Neferet hitvese? Akár az istennő ajándéka, akár nem, Neferet sosem tett rá utalást, hogy

romantikus kapcsolat lenne köztük. Egyszerűen csak a szolgájának tűnik.

– Nem Auroxról beszélek – folytattam, bár már a neve említésétől is furcsán éreztem magam. – Hanem a fehér bikáról.

Thanatoszt teljesen ledöbbsentette, amit mondtam.

– Zoey, a fehér és a fekete bika imádata ősi rítus, amit már évszázadok óta nem gyakorolnak. Nekem is csak sejtéseim vannak eme vallás alapjairól és történetéről, de abban biztos lehetsz, hogy Nüx egyetlen papnője sem adná oda magát a fehér bikának.

Amit mondasz, az egyszerűen borzalmas, és nagy sértés valakit ezzel vádolni. – Ahogy beszélt, Thanatosz egyre sápadtabb és sápadtabb lett, egészen addig, amíg annyira feldúltta nem vált, hogy megmozdult körülötte a levegő, felemelte a haját, és fájdalmas kis széllökésekbe kezdett.

Nem csak a halálhoz áll közel, a levegő felett is hatalma van – ez érdekes, gondoltam.

– Nem vádolom – mondtam ki hangosan. – Csak azt kérdezem, hogy hallottál-e erről valamit.

– Nem! A Főtanács, akárcsak a teljes vámpír közösség, továbbra is úgy hiszi, hogy még mindig Kalona, aki Neferet állítása szerint Erebosz földi megtestesülése, a hitvese, bár a papnő száz évre elűzte őt maga mellől.

Aphrodité felhorkant.

– Ez marhaság! Kalona csakis azért volt vele, mert úgy gondolta, hogy Neferet irányítja a lelkét. De Örültföldön valami nem jött össze, úgyhogy Neferet többé már nem rendelkezik Kalona felett.

– Már azt hittem, hogy mindjárt minden mást is kikotyog Katonáról; azt, hogy fegyverszünet van köztünk, meg hogy együtt akarjuk elpusztítani Neferetet, de ehelyett Aphrodité valami sokkal eszesebbel állt elő. – Válaszolnál nekem egy gyors kérdésre?

Thanatosz, még mindig ledöbbsenne, bólintott.

– Rendben, tegyük fel, hogy Aurox nem Nüx ajándéka, hanem mondjuk, nem is tudom, valami szupergonosz lény, akit a fehér bika

és Neferet hozott össze valahogy, totál helytelen módszerekkel. Miféle mesterkedés hozhatna létre egy olyan lényt, mint ő?

– Nagy áldozat – felelte Thanatosz.

– Úgy érted, Neferetnek szó szerint meg kellett volna ölnie valakit ahhoz, hogy megteremtse Auroxot? – kérdezte Aphrodité.

– Igen, bár már a feltételezéstől is megborzongok.

– Igen, mi is – mondta Aphrodité, miközben szomorú, mindentudó tekintettel nézett a szemembe. – Mostanában túl sokan halnak meg körülöttünk.

– Igen – visszhangoztam. Rettenetesen éreztem magam. – Túl sokan.

Aurox A lány érdeklődése meglepte. Éppen éjjeli őrjáratát teljesítette Neferet parancsa szerint. Főleg arra figyelt, hogy egyetlen Hollómás se léphessen az iskola területére, és örködés közben a lánykollégium mellett is elhaladt.

A lány az egyik nagy fa alatt állt, és amikor Aurox felé közeledett, előrelépett, és elállta az útját.

– Szia! – A mosolya selymes volt. – Becca vagyok. Még nem találkoztunk, de már figyellek egy ideje.

– Szia, Becca! – Kíváncsi volt, ezért hagyta, hogy a lány feltartsa. Nem volt gyönyörű vagy szokatlan, mint némelyik másik vámpírjelölt. *Mint Zoey*, suttogta egy hang a fejében, de Aurox nem is akart a fiatal papnőre gondolni. Viszont ebben a Becca nevű vámpírjelöltben volt valami, ami csábította és a testbeszéde, ahogy oldalra tolta a csípőjét és hosszú, szőke haját hátradobta a válla fölé, arról árulkodott, hogy a lány is vonzónak találja őt. – A nevem Aurox.

A lány felnevetett, és megnyalta nedves, rózsaszín ajkát.

– Igen, tudom, ki vagy. Mint mondtam, már figyellek egy ideje.

– És mit tudtal meg rólam, miközben *figyeltél*? – játszott rá a lány szavaira.

Becca közelebb lépett hozzá, és ismét hátradobta a haját.

– Azt, hogy jól harcolsz, és ez manapság igencsak értékes tulajdonság.

Ekkor a lány megérintette – végighúzta rózsaszínre festett körmét a mellkasán –, és abban a pillanatban megérezte az érzéseit. Érezte a vágyát, ami kevéske elszántsággal és némi gonoszsággal vegyült. Aurox nagy levegőt vett, beszívta tüdejébe a kegyetlenséggel átítatott testi vágy részegítő illatát. Várakozva megremegett, ahogy a bensőjében gyűlni kezdett az erő.

– Ó, olyan kemény vagy! – nevetett lágyan Becca, ahogy még közelebb lépett hozzá. – Mármint az izmaid. – A lány vágya megsokszorozódott, ahogy melleit hozzádörzsölte Aurox mellkasához, miközben nekidőlt. Megnyalta a nyakát, aztán megharapta – nem elég erősen ahhoz, hogy vért fakasszon, de ahhoz túl erősen, hogy játékos legyen.

Ez tetszett az Auroxban rejtőző bikának. A lény ébredezett.

– Szereted a fájdalmat? – kérdezte Aurox, és kezét durván végighúzta a lány hátán.

Fejét Becca nyakának finom hajlatához hajtotta, fogaival megkarcolva a bőrét. Harapott, szándékosan úgy, hogy a seb vérezzen, bár a lány íze egyáltalán nem érdekelte.

– Szereted a fájdalmat? – ismételte meg a kérdést a lány vérével a szájában, bár a Beccát elöntő kéjből, amitől a lány megremegett, már tudta a választ.

– Nagyon is – nyögte Becca. – Gyerünk, hadd kóstoljalak meg én is! Legyél a hitvesem – legyél a pasim!

Aurox nem is gondolt rá, hogy megállítja. Egyáltalán nem gondolkodott. Csak érzett: vágyat, amit a lány undok, elszánt lelke erősített fel. Aurox hagyta, hogy az érzések átvegyék felette a hatalmat.

A lányéhoz nyomta testét, becsukta a szemét, és átadta magát a lánynak, miközben olyan szavakat mormolt, melyek egyenesen a tudatalattijából törtek fel. Annyira ösztönösek és automatikusak voltak, hogy a logikus gondolatoknak és a megértésnek semmi köze nem volt hozzájuk.

– Igen, Zoey, harapj meg!

– Te faszfej! Zoey? Mindjárt olyat mutatok neked, ami mellett Zoey Redbird szelíd kis madárkának fog tűnni! – Becca megharapta. Erősen.

Érezte a fájdalmat és felgyülemelő vérének melegét. Aztán a lány szája a nyakán lévő friss sebre tapadt – de mindössze egy pillanatig. Érezte a lányban bekövetkező változást abban a pillanatban, hogy az megízlelte a vérét. A dühe és vágya rögtön eltűnt, helyét pedig a rettegés vette át.

– Ó, istennő! Ez nem jó, nagyon nem jó! – Becca megpróbált elhúzódni tőle, de Aurox felkapta, tett két lépést, és a fa törzsének szegezte. – Várj, ne! – könyörgött Becca. Próbált nyugodtan beszélni, de hatalmába kerítette a félelem, belőle pedig átszivárgott Auroxba, aki mohón falta rettegését, és megindult benne az átalakulás. – Hagyd abba! Nem jó az ízed!

A benne élő lény lüktetett és mocorgott, arra várt, hogy szabadjára engedjék, és pusztíthasson. Aurox felhorkant, a bika pedig visszhangozta horkantását.

– Most komolyan, állj le! Nem akarok olyannal együtt lenni, aki Zoey-ért van oda!

Zoey... A név visszhangot vert a belsőjében, ami kioltotta a bikát, akárcsak a víz a tüzet.

– Mi folyik itt?

Sárkány Lankford hangját hallva Aurox elengedte Beccát, és egy lépést hátrált. A lány a fának rogyott, és félelemtől remegve nézett fel rá.

– Aurox? Becca? Valami bajotok van? – kérdezte Sárkány.

– Nem, csak volt köztünk egy kis félreértés. Azt hittem, hogy ez a vámpírjelölt tudja, mire áhítozik – mondta Aurox a Kardok Ura felé fordulva, teljesen figyelmen kívül hagyva Beccát. – Tévedtem.

A lány a fától Sárkány mögé sietett, mintegy pajzsként használva a tanárt. Félelmének helyét gyorsan átvette a magabiztosság és a düh.

– Én igenis nagyon jól tudom, hogy mit nem akarok, az pedig még egy srác, aki Zoey Redbird után epekedik. Remélem, nem bánod a sorban állást, mert már egy csomó másik srác van előtted!

– Becca, nincs okod ilyen durvának lenni. Tudod, hogy a vámpírok hisznek a választás szabadságában és a kölcsönös vágyakban. Ha a vágy nem kölcsönös, akkor inkább büszkén távozz – mondta Sárkány határozottan.

– Ez jól hangzik – szolt Becca Sárkányhoz, majd Auroxra vicsorgott. – A soha viszont nem látásra, faszfej! – Azzal elviharzott.

– Aurox – kezdte Sárkány lassan. – A vámpírok társadalma nyitott a vágyak kielégítésének sokféle módjára, de tudnod kell, hogy némely módokat csak akkor szabad használnunk, ha mindkét fél beleegyezik, és rendelkezik bizonyos tapasztalattal. – Sárkány felsóhajtott, amitől nagyon öregnek és fáradtnak tűnt. – Érted, hogy mit próbálok elmondani neked?

– Igen – bólintott Aurox. – A vámpírjelölt Becca lelke gonosz.

– Csakugyan? Nem vettem észre.

– Nem hiszem, hogy Zoey Redbird lelke gonosz lenne.

Sárkány összehúzta a szemöldökét.

– Nem, én sem hiszem. Azt tudod, hogy Zoey és Neferet nem jönnek ki egymással, ugye?

Aurox Sárkány szemébe nézett.

– Ők ketten ellenségek.

Sárkány állta a tekintetét.

– Így is mondhatjuk, bár azt kívánom, bárcsak mások lennének a körülmények.

– Te nem vagy Neferet követője – mondta Aurox.

A Kardok Urának arca kővé dermedt. Eddig fáradt, ám nyílt tekintete hirtelen zárkózottá vált.

– Csakis magamat követem.

– Még Nüxöt sem?

– Nem szállók szembe az istennővel, de csakis magamért állok ki. Nekem már csak a sárkány útja maradt.

Aurox hosszasan tanulmányozta a férfit. Sárkány ügyesen elrejtette az érzelmeit. A vámpírról semmit sem lehetett leolvasni – se dühöt, se fájdalmat, se félelmet. Semmit. Ez zavarta Auroxot.

Végül talán pont emiatt beszélt Sárkánynak a benne munkálkodó rejtélyről.

– Zoey nevét mondtam Beccáé helyett.

Sárkány szemöldöke ismét felszaladt, és az arcából ítélve kissé szórakoztatta a helyzet.

– Nos, Aurox, a nők – akár gonosz a lelkük, akár nem – nem szeretik, ha egy másik nőt emlegetsz, amikor velük vagy.

– De magam sem tudom, miért tettem.

Sárkány megrántotta a vállát.

– Biztosan Zoey járt a fejedben.

– Nem is vettem észre.

– Előfordul ez néha.

– Tehát ez normális? – kérdezte Aurox.

– Az elmúlt több mint száz évben egy dolgot találtam, ami sosem változott, ez pedig az, hogy amikor nőkről van szó, semmi sem normális – válaszolt Sárkány.

– Kardok Ura, kérhetek tőled valamit?

– Kérj csak – hangzott a válasz.

– Ne mondd el Neferetnek, hogy mi történt ma este!

– Én tartom magam a saját tanácsomhoz, fiam. Legjobb lenne, ha te is így tennél! – A Kardok Ura megveregette a vállát, majd sarkon fordult, és magára hagyta. Aurox ott maradt összezavarodva, zaklatottan, és, mint mindig, egyedül.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Zoey

– Ez galaktikus méretű szívás lesz – suttogetta nekem Aphrodité, ahogy éppen a Thanatosz számára kijelölt tanterem előtt álldogáltunk hétfőn első óra előtt. Ez volt az egyik legnagyobb terem a suliban. Tulajdonképpen leszámítva a drámatermet, ami olyan volt, mint egy kisebb előadóterem, és az igazi előadót, ez volt a legnagyobb. *Nagyszerű, gondoltam, legalább lesz hely a ramazurinak, ami előbb-utóbb úgylis kitör itt.*

– Erről az óráról aztán nem lóghatunk – motyogtam Aphroditénak, majd a többiekhez fordultam. – Rendben, menjünk be! Ne aggódjatok! Mindannyian itt vagyunk, szóval annyira rossz biztos nem lesz. – A bandám, valamint Stevie Rae, Rephaim és az összes vörös vámpírjelölt ott volt körülöttem.

Mindannyian bólintottak. Úgy tűnt, mindenki készen áll, bármi is várjon ránk odabent. Kinyitottam az ajtót, és beléptem a terembe.

A látókövem rögtön felforrósodott.

Dallas és a csoportja már bent ültek, és, ahogy arra számítani lehetett, a hátsó padokat foglalták el.

Aurox a terem másik oldalán foglalt helyet az első sorban, egyértelműen elkülönítve magát a vörös vámpírjelöltektől. Kíváncsi voltam, vajon miért nem a rosszfiúkkal lóg, miután ő is minden bizonnyal Neferet talpnyalói közé tartozott, csakúgy, mint Dal-lasék, de azért figyeltem, hogy véletlenül se nézzek rá.

– Én akkor is megpróbálok pozitívan állni a dolgokhoz – mondta Stevie Rae, fel sem véve Dallas vicсорát és az undok nevetést, ami

úgy szállt felénk Nicole irányából, akárcsak egy olcsó parfüm. Stevie Rae megfogta Rephaim kezét, elmosolyodott, és megpuszilta az arcát. – Ne hagyj, hogy kikészítsenek!

– Sok sikert hozzá! – mondta Erin.

Shaunee, aki kicsit távolabb állt Érintői, meg sem szólalt.

– Az a srác vörös, és nem olyan jó vörös, mint például Shaunee – szólt Shaylin, ahogy a vállam fölött rápillantott Dallasra.

Ránéztem.

– Ezt meg hogy érted?

– Vörös vagyok? – kérdezte Shaunee.

– Igen – fordult felé Shaylin. – A te színed tiszta, és könnyű megérteni. Olyan vagy, akárcsak a tábortűz: meleg és jó.

– Az tök jó! – mondta Stevie Rae.

– Köszí – bólintott Shaunee. – Ezt tényleg jó hallani.

– De mi a helyzet Dallasszal? – kérdezte Rephaim.

– Ő olyan, mint egy vörös bomba. Olyan, mint a düh. Mint a gyűlölet – magyarázta Shaylin.

– Akkor azt mondom, célozzuk meg az első sorokat, hogy minél messzebb kerüljünk tőle! – ajánlotta Stevie Rae.

– Bizonyos dolgoktól könnyebb messze kerülni, mint másoktól – mondta Erin, de ő nem Dallasra nézett, hanem tábortűz-vörös Shaunee-ra, aki éppen a körmeit tanulmányozta.

– Ne legyél már ennyire pesszimista! – szólt Erinre Stevie Rae, ügyesen megtörve a kellemetlen csendet. Aztán kedves, nyílt mosolyával rám nézett. – Üljünk az első padba!

– Rendben, csak utánad! – mondtam, bár legszívesebben sikoltozva rohantam volna ki a tereméből.

– Legszívesebben sikoltozva rohannék ki innen – visszhangozta a gondolataimat ijesztő pontossággal Aphrodité, ahogy követett engem, miután én követtem Stevie Rae-t és Rephaimet.

Összeszorítottam a számat, nehogy rávágjam, hogy én is, majd helyet foglaltam Stevie Rae mellett az első sor közepén. Felhangzott a csengő, mire Thanatosz belibegett a terembe a kis irodájából, aminek az ajtaja közvetlenül a terem elejére nyílt. A teremnek az a

része kicsit meg volt emelve, mint egy pódium, a közepén pedig az interaktív tábla előtt egy kis szószék állt.

– Ó! Milyen szép színek! – hallottam Shaylin hangját a mellettem lévő pádból.

– Üdvözlégy! – mondta Thanatosz, mi pedig viszonztuk köszöntését. A megjelenése egy királynőt idézett. Éjszínű ruhát viselt, amit mindössze Nüx ezüstoffonallal hímzett képmása díszített, ahogy az istennő felemelt kézzel fogja a félholdat. – Üdvözöllek benneteket ezen az órán, amihez fogható még sohasem történt. Történelmünk során még sosem volt ilyen osztály, ami eny-nyiféle vámpírjelöltből, alakváltóból, emberből, sőt, vámpírból állt volna. Én itt, előttetek állva, a Vámpírok Főtanácsát képviselem, azt a Tanácsot, amely alá ti is tartoztok, egészen addig, amíg a közösségünkben éltek. – Utolsó mondata közben Thanatosz a szemembe nézett. Álltam a tekintetét. A pokolba is, hiszen egyetértettem vele.

Csak abban nem voltam biztos, hogy a barátaim és én a vámpírközösségen belül akarunk-e élni.

– Tudom, hogy kíváncsiak vagytok rá, mit is fogunk csinálni ezen az órán, ám jelen pillanatban erre a kérdésre csak részben tudok válaszolni. Azért vagyok itt, hogy végigsegítsek titeket azon az úton, ami éppen annyira ritka és egyedi, mint ti mindannyian. Az óra a vámpírszociológia órátok helyét veszi át, tehát olyan témákat fogok felhozni, amiket minden vámpírnak és vámpírjelöltnek meg kell próbálnia megérteni, mint például a halál és a Sötétség, a Védelmezők feladata és a megbélyegzés, a Fény és a szeretet. Ám az osztály egyedi összetétele miatt olyan témák is lesznek, amiket ti hoztok nekem, és így az egész osztálynak is. Esküszöm nektek, hogy csakis az igazságot fogom keresni veletek, és hogyha nincs válaszom a kérdéseitekre, mindent meg fogok tenni azért, hogy veletek együtt megtaláljam.

Már éppen azt gondoltam, hogy ez az óra nem is olyan rossz, felébredt bennem a kíváncsiság, és már majdnem elengedtem magam, amikor a kaki beletalált a ventilátorba.

Rendben, akkor máris kezdjük az igazság keresésével! Szeretném, ha pár percre mindannyian mélyen elgondolkodnátok, majd írjatok le egy cetlire legalább egy olyan kérdést, amire választ szeretnétek kapni ezen az órán! Hajtsátok össze, és miután elmentetek, én mindet el fogom olvasni. Legyetek őszinték, és ne féljetez attól, hogy elítélnek titeket a kérdéseitek miatt! Nem kell ráírnotek a neveteket a cetlire, ha szeretnétek anonimitásban maradni.

Egy pillanatnyi csönd után Stevie Rae keze lendült a magasba – Igen, Stevie Rae? – szólította fel Thanatosz.

– Csak szeretnék biztosra menni. Akármit kérdezhetünk? Tényleg akármit, anélkül, hogy attól kéne félnünk, bajba kerülünk?

Thanatosz kedvesen Stevie Rae-re mosolyogott, és már kezdte is választát.

– Ez egy nagyszerű... – Ám ekkor meghallottuk a terem végéből Dallas gúnyolódó suttogását.

– *Azt akarom megkérdezni, hogy mije van egy madárnak, ami egy srácnak nincs, és hogy miért van oda érte annyira?* – Minden szavát tisztán lehetett érteni.

Stevie Rae megragadta Rephaim kezét, és tudtam, azért *teszi*, nehogy a fiú felálljon és Dallasnak essen. Utána azonban a figyelmem elterelődött az LB-mről és pasijáról, mert Thanatosz reagált Dallas beszólására. A rajta végbemenő változás hihetetlenül gyors volt és nagyon, nagyon rémisztő. Mintha megnőtt volna. A levegő megmozdult körülötte, belekapott a hajába. Ahogy megszólalt, arra a jelenetre emlékeztetett, amikor a *Gyűrűk urában* Galadriel megmutatta Frodónak, milyen borzalmas, sötét királynő válna belőle, ha elvenné a gyűrűt.

– Összekeversz holmi alantasabb lényvel, Dallas? – Megremegtünk a lényéből sugárzó erőtől. Thanatosz annyira csodálatosan dühös volt, hogy nehéz volt ránézni, így hát inkább Dallasra tekintetem a vállam fölött. A fiú megpróbálta minél kisebbre összehúzni magát, az arca hófehérre sápadt.

– N-nem, tanárnő – dadogta.

– Szólíts papnőnek! – kiáltott fel Thanatosz. Úgy nézett ki, mint aki képes mennydörögni és villámokkal dobálózni.

– Nem, papnő – javította ki elszólását Dallas gyorsan. – Nem akartam tiszteletlenül viselkedni önnel.

– És mégis tiszteletlen voltál egy társaddal szemben, ez pedig teljességgel elfogadhatatlan az én tantermemben. Megértted, ifjú vörös vámpír?

– *Igenis*, papnő!

Mikor a mellette csapkodó szél végre lenyugodott, Thanatosz a halál istennőjéből ismét visszavedlett királynővé.

– Nagyszerű – mondta, majd visszafordult Stevie Rae-hez. – Hogy a kérdésedre válaszoljak: egészen addig, amíg tiszteletteljesen viselkedsz, bármit kérdezhetsz tőlem anélkül, hogy megtorlástól kéne tartanod.

– Köszönöm – mondta Stevie Rae kicsit riadtan.

– Rendben, akkor tehát kezdjétek el leírni a kérdéseiteket? – Thanatosz kis szünetet tartott, majd Rephaimre és Auroxra pillantott. Következő kérdését nekik címezte. – Eddig elfelejtettem megkérdezni, de miután mindketten, nos, hogy is mondjam, újak vagytok az oktatás világában, szükségetek van segítségre az íráshoz és olvasáshoz?

Rephaim megrázta a fejét, és elsőként válaszolt.

– Nincs szükségem segítségre. Az emberek számos nyelvén tudok írni és olvasni.

– Azta, komolyan? Nem is tudtam! – csodálkozott Stevie Rae.

Rephaim félénken elmosolyodott, és megrántotta a vállát.

– Apám hasznosnak találta.

– És veled mi a helyzet, Aurox? – puhatolózott Thanatosz.

A fiú idegesnek tűnt, és láttam, ahogy nagyot nyel.

– Tudok írni és olvasni. Bár nem tudom, hogyan kerültem eme tudás birtokába.

– Ez igen érdekes – mondta Thanatosz, majd, mintha az, hogy valaki mágikus módon az írás és olvasás tudományának birtokosa lesz, teljesen hétköznapi esemény lenne, tökéletes nyugalommal

folytatta. – Zoey és Stevie Rae, mivel közel ültök, kérlek, ha végeztetek, szedjétek össze, és hozzátok ide nekem a kérdéseket!

Stevie Rae és én motyogva nyugtáztuk a megbízatást, aztán csak ültem ott, és bámultam az előttem fekvő üres füzetlapot. Vajon valami ártalmatlan dolgot kellene kérdezniem, mondjuk a képességek-ről és arról, hogy általában mikor jelennek meg? Vagy tényleg vegyem komolyan a feladatot, és kérdezzek valami olyat, ami őszintén érdekel?

Körbepillantottam. Stevie Rae az arcán nagyon komoly kifejezéssel írt. Rephaím éppen akkor tette le a ceruzáját és hajtotta ősz-sze a lapját. Pont ráláttam a papírra egy pillanatra, de csak annyit fogtam fel belőle, hogy ráírta a nevét.

Komolyan fogom venni, döntöttem el magamban, és már írtam is: „Hogyan tehetjük túl magunkat egy szülő elvesztésén?” Kicsit haboztam, majd aláírtam a lapot. Próbáltam meglesni, hogy Stevie Rae mit írt, de addigra már ő is végzett, és összehajtotta a lapját. Kiugrott a székéből, és profi módjára elkezdett körbejárni a terem rá eső felében, hogy összeszedje a lapokat.

Felsőhajtottam, majd én is nekiláttam a saját oldalamnak. Természetesen Aurox is hozzám tartozott. A sorban rögtön Damien és Shaunee után ült. Nem akartam belenézni a szemébe, ezért inkább a lapra pillantottam, amit átnyújtott. Azon csupa nagybetűvel a következő kérdés állt: MI VAGYOK? Alatta pedig a neve.

Teljesen meglepődve a szemébe néztem. Állta a tekintetem. Aztán olyan halkán szólalt meg, hogy csak én hallhattam a szavait.

– Szeretném tudni.

Nem tudtam elfordítani a tekintetem furcsa, holdkő-színű szeméről. Valami hülyeségből kifolyólag egyszer csak meghallottam a saját hangom, ahogy visszasuttogok.

– Én is.

Kikaptam a kezéből a papírt, és gyorsan továbbálltam. Igyekeztem nem gondolkodni, csak végezni a rám osztott feladatot. Dallas és a bandája nagyon csöndben voltak. Alig néztek rám és Stevie Rae-re, viszont észrevettem, hogy semmit sem írtak a lapokra, amiket

beszedtem tőlük, ez a passzív-agresszív ellenállás pedig nagyon rossz jelnek tűnt.

A cetlijeiket a stósz aljára raktam, ahogy visszamentem a terem elejébe. Thanatosz elvette a lapokat, megköszönte, azután így szólt: – Ma este átnézem a kérdéseiteket, holnap pedig már el is beszélgetünk majd néhányukról. Az óra fennmaradó részét pedig fordítsuk egy olyan téma megvitatására, ami gondolom, mindany-nyiatokat érdekel – a megbélyegzés egy társ vagy hitves esetében.

Arra számítottam, hogy Thanatosztól is a megszokott „ne is gondoljatok rá!”-beszédet kapjuk majd, amit már az első naptól kezdve hallgatunk, de tévedtem. Őszintén beszélt az igazi megbélyegzés öröméről és szépségéről, csakúgy, mint arról, micsoda tragédiába is torkolhat az egész, ha rosszul végzik. Érdekesen és viccesen beszélt (a maga száraz és angolos módján). Olyan érzés volt, mintha az óra egy szempillantás alatt elszállt volna. Észre sem vettem, és már szólt is az óra végét jelző csengő.

Kicsit még tovább is maradtam, hogy megvárjam Aphroditét, aki mélyre ható és meglepően tiszteletteljes beszélgetést folytatott Thanatosszal a megbélyegzésről. Aphrodité szerint a megbélyegzés alapja nem a szexualitás. Thanatosz viszont állította, jól megdöbbenve Aphroditét (miután anno Aphrodité is megbélyegezte Stevie Rae-t, bár az egész nem tartott sokáig), hogy a szexuális vonzalom együtt jár a megbélyegzéssel.

Végül Thanatosz zárta le a vitát.

– Aphrodité, akár beismersz valamit, akár nem, az nem lesz kevésbé igaz.

– Most mennem kell, az én feladatom gondoskodni arról, hogy Zoey időben odaérjen a második órára – mondta Aphrodité rosszkedvűen.

– Tégy úgy, ifjú próféta. – Ha az arcán nem is látszott, Thanatosz hangjában azért mosoly bujkált. – És köszönöm a mai igazán élénkítő eszmecserénket. Remélem, holnap is ilyen jól elbeszélgetünk majd.

Aphrodité összehúzott szemöldökkel bólintott, majd amikor Thanatosz hallótávolságon kívülre került, így szólt hozzám: – Élénkítő eszmecsere, a nagy szart. Soha többé a bűdös életben nem beszélek megint leszbikus megbélyegzésről. Soha.

– Nem hiszem, hogy Thanatosz így értette, Aphrodité – mondtam, miközben ügyeltem, nehogy elmosolyodjak. – De igaza volt, legalább élvezhető volt tőle az óra, sokkal élvezhetőbb, mint egy sima vámpírszoc Neferet hülyeségeivel.

– Örülök neki, hogy szórakoztathatom a tömeget és...- És abban a pillanatban a káosz kellős közepébe csöppentünk.

– Mi lesz már, madárfiú? – ordította Dallas. – Nem bujkálhatsz örökké Stevie Rae szoknyája mögött! – A csupa izom Johnny B úgy an vasmarokkal szorította Dallas karját, hogy az ne tudjon támadni, ám a fiú így is kis híján kiszabadult a szorításából.

– Nem bujkálok, te arrogáns bolond! – kiáltotta Rephaim. Stevie Rae az ő karját szorította, és próbálta minél távolabb húzni Dallastól.

– Megyek, hozom Dariuszt és Starkot! – mondta Aphrodité, azzal elsiertet.

– Rendben, srácok, hagyjátok abba! – álltam a két fiú és a körjük gyűlő egyre nagyobb csoportok közé.

– Tűnj innen, Zoey! Ez nem a te harcod! – fordította felém a dühét Dallas. – Különbnek tartod magad mindenkinél, de a mi szemünkben szart sem érsz! – biccentett vörös vámpírjai felé, akik ott álltak mellette, és csak bámultak mosolyogva.

Meglepett, mennyire megbántott azzal, amit mondott.

– Nem gondolom, hogy különb lennék mindenkinél!

– Ne hagyj, hogy kikészítsen, Z! Ő csak egy undok, szomorú kisfiú, aki beöltözött vámpírnak – mondta Stevie Rae.

– Te meg csak egy kis kurva vagy! – ordította Dallas Stevie Rae-nek.

– Mindenki tudja, hogy csak azért vagy kiakadva, mert már nem veled jár – mondtam Dallasnak, miközben az járt a fejemben, mekkora egy szemétláda lett belőle.

– Nem, azért vagyok kiakadva, mert ez a csaj egy szörnyszülőttei jár! – vágott vissza nekem. Észrevettem, hogy bár ordibál és próbál szabadulni a szorításból, a tekintete vissza-visszasiklik a fal egyik, a padlóhoz közeli pontjához, amihez egyre közelebb és közelebb próbál kerülni. Követtem a tekintetét, és megláttam egy konnektort a falon – egyet abból a háromágú, ipari fajtából.

Ó, a pokolba!

– Nem vagyok szörnyszülőtt! – Rephaim úgy nézett ki, mint aki mindjárt felrobban. – Ember vagyok!

– Komolyan? Miért is nem várjuk meg, amíg feljön a nap, és nézzük meg akkor, mennyire vagy ember! – vicsorogta Dallas, ahogy egyre közelebb került a falhoz.

Amilyen lazán csak tudtam, közelebb léptem a konnektorhoz, és azon filóztam, vajon melyik elemet is kéne szólítanom, ha arra kerülne a sor, hogy az elektromossággal kell megküzdennem.

– Én benne vagyok – mondta Rephaim. – Mindegy, hogy az ember vagy a madár szemével látom, így is, úgy is szívesen nézem végig, ahogy elégsz!

– Csak álmaidban, seggfej! – Dallas a konnektor felé vetődött, majdnem kiszabadulva Johnny B kezei közül. Megtántorodtam, és hanyatt vágódtam.

De mielőtt fenékre estem volna, erős kezek kaptak el. Stark egyetlen mozdulattal talpra állított, és a háta mögé tolt, hogy szembe tudjon nézni Dallasszal.

– Menj innen! – Stark fel sem emelte a hangját. Nyugodtnak tűnt, hűvösnek, és rettenetesen veszélyesnek.

– *Ez* nem a te harcod! – mondta Dallas, ám addigra már ő sem küzdött Johnny B ellen.

– Ha Zoey benne van, akkor az én harcom. Te is tudod, hogy ellenem nincs esélyed. És soha nem is lesz. Úgyhogy most húzz el innen!

– Befejezni! – Sárkány Lankford pontosan úgy beszélt, mint egy hadvezér a szökött katonáihoz, ahogyan Erebosz Fiai – köztük Dariusz – élén megjelent a helyszínen, és nagy elánnal Rephaim meg

Dallas közé állt. A Kardok Urának arca egy viharfelhőre emlékeztetett. – Dallas, te állj oda! – mutatott maga elé, majd anélkül, hogy ránézett volna, Rephaimhez szólt. – Te pedig oda! – mutatott Dallas mellé.

A két fiú engedelmeskedett, bár Dallas még mindig gyűlölködve figyelte Rephaimet. Rephaim Sárkánynak szentelte teljes figyelmét, aki szigorú hangon beszélni kezdett hozzájuk.

– Nem tűröm a verekedést az iskolában. Ide nem emberek járnak. Elvárom tőletek, hogy felülemelkedjete az ilyen gyerekes, állatias viselkedésen! – Sárkány Dallasról Rephaimre emelte tekintetét. – Megértettétek?

~ Igen. – Rephaim gyorsan és érthetően válaszolt. – Nem akarok bajt okozni.

– Akkor húzz innen, mert amíg itt vagy, addig nagy bajok lesznek! – mondta Dallas.

– Nem! – Sárkány hangja úgy csapott le, akárcsak egy ostor. – Ebben az iskolában nem lesz több harc, vagy nekem fogsz felelni érte.

– Nem tartozik ide – mondta Dallas immár halkabban, és ő maga is inkább tűnt sértődöttnek, mintsem veszélyesnek.

– Én egyetértek veled, Dallas – szólt Sárkány. – De Nüx nem. Márpedig amíg az Éjszaka Háza az istennőt szolgálja, alávetjük magunkat a döntéseinek, még akkor is, ha úgy dönt, olyanért bocsát meg, amiért mi képtelenek vagyunk.

– Nem tudsz, vagy nem akarsz? – Mindenki Stevie Rae felé fordult. Barátnőm Rephaimhez masírozott, megfogta a kezét, és úgy nézett fel Sárkányra. Totál úgy nézett ki, mint egy hatalmas főpapnő, aki annyira ki van akadva, hogy mindjárt tüzet okád, ezért kifejezetten örültem neki, hogy Stevie Rae eleme a föld, nem pedig a tűz.

– Nem is Rephaim kezdte ezt az egész hülyeséget. Mindössze any-nyit tett, hogy kiállt mellettem, amikor Dallas kurvának, ribancnak, meg még egy csomó olyan szörnyőségnek nevezett, amit nem

akarok megismételni. Hogyha akárki más állna Rephaim helyén, akkor nem Dallas pártját fognád.

– Megértem, hogy Dallas és még rengeteg vámpírjelölt miért tudja csak nagyon nehezen elfogadni Rephaimet – mondta Sárkány tárgyilagosan.

– Ez pedig valami olyasmi, amit az istennővel kell majd megbeszélned. – Neferet hangja selymesen, finom szellőként szállt felénk a tömegben keresztül. A folyosó végén állt, Thanatoszal az oldalán. Mindenki feljűk fordult.

– Minden jelentés arról tanúskodik, hogy az istennő nyilatkozott Rephaim elfogadásáról – mondta Thanatosz. – Úgyhogy Dallas, tartanod kell magad az istennő döntéséhez, csakúgy, mint neked, Kardok Ura.

– Elfogadják őt, nem is ezzel van a baj. – Stevie Rae nagyon idegesnek tűnt. – Ahogy már az előbb is próbáltam mondani, Dallas keveri a bajt, nem Rephaim.

– És ezek a bajok most véget érnek – szólt Sárkány. – Ezt éppen most tisztáztam.

– Mint ahogy azt is kijelentetted, hogy nem akard itt látni Rephaimet – mondta Stevie Rae.

– A Kardok Urának nem kötelessége, hogy minden diákját kedvelje – szólt Neferet egy leereszkedő fejrázás kíséretében. – A kötelessége az, hogy megvédjen, nem pedig, hogy pátyolgasson minket.

– Mint ahogy az is a kötelessége, hogy igazságos és becsületes legyen – mondta Thanatosz. – Sárkány Lankford, hiszel benne, hogy igazságosan és becsületesen tudsz eljárni Rephaim ügyében, akkor is, ha személyes érzéseid mást diktálnak?

Sárkány arca feszült volt, a hangja erőltetett, de nem habozott a válasszal.

– Igen.

– Akkor tehát elfogadom e válaszod, mint szent esküdet – bólintott Thanatosz. – Mindnyájunknak így kell tennie.

– Most pedig mindenki induljon a második órára! – mondta Neferet élesen. – Túl sok időnk elment *ezzel*. – Megvetően Stevie Rae-re és Rephaimre nézett, majd pedig büszkén elsétált, félrezavarva az újába kerülő diákokat. Sárkány csatlakozott hozzá, úgy terelve a bámuló diákokat, akárcsak a marhákat szokás.

– Látod a Sötétséget, ami körülveszi őt és azokat a vörös vámpírlételeket? – Meglepetten pislogtam. Stark egyenesen Thanatoszhoz intézte kérdését.

A Főtanács tagja habozott, majd lassan megrázta a fejét.

– Sosem üzérkedtem a Sötétséggel, így az számomra láthataüan.

– Én látom – mondta Rephaim. – Starknak igaza van.

– Én is látom – suttogta Stevie Rae. – Ott csúszkál körülöttük, mint valami hatalmas rovar, hozzájuk ér, folyamatosan ott van mellettük. – Összerezsent. – Undorító.

– És mi a helyzet Sárkánnyal? – kérdeztem. – Körülötte is ott van? Rephaim válaszolt.

– Igen is meg nem is. Követi őt, de nem itatja át úgy, mint a többieket. – Nagyot sóhajtott. – Legalábbis egyelőre nem.

– Nem a te hibád – mondta Stevie Rae őszintén. – Nem a te hibád, hogy Sárkány ilyen döntéseket hoz.

– Hiszem, hogy egy nap majd megbocsát nekem – szölt Rephaim. – Gyere, elkísérlek a második órádra!

Elköszöntünk, és megegyeztünk, hogy ebédnél találkozunk, de Stark és én nem mentünk sehová. Egyszerűen csak álltunk ott Thanatoszsal, és figyeltük Stevie Rae meg Rephaim távolodó alakját.

– Annak a fiúnak van lelkiismerete – mondta Thanatosz.

– Van bizony – bólintottam.

– Akkor tehát még van számára remény – folytatta a főpapnö.

– Elmondanád ezt Sárkánynak? – kérdezte Stark.

– Sajnos ez olyasvalami, amire Sárkány Lankfordnak magától kell rájönnie, ha társa halála miatt még nem vesztette el teljesen önmagát.

– Szerinted ez történt? Szerinted Sárkány teljesen elvesztette önmagát? – kérdeztem.

– Igen.

– Ami azt jelenti, hogy a Sötétség megkaparinthatja magának Sárkányt – mondta Stark. – És ha a Kardok Ura átáll a Sötétséghez, akkor nagyon nagy bajban leszünk.

– így igaz – bólintott Thanatosz.

Ó, a pokolba!, gondoltam.

HUSZADIK FEJEZET

Lenobia

Voltak napok, amikor Lenobiának nem volt szüksége arra a tervező órának nevezett órára, ami mindent tanárnak kijárt, és ami alatt egyetlen diák sem volt beosztva hozzá.

A mai nap nem ilyen volt.

Alig várta, hogy az ötödik tanóra, ami az ő tervező órája volt, elérkezzen. Mikor pedig végre elérkezett, nem akarta, hogy véget érjen. Amint megszólalt az ötödik óra kezdetét jelző csengő, gyorsan kiiskolt az arénából, ahol *még mindig ott* téblábolt az órán részt vevő vámpírjelölt fiúk fele, akik kardokkal hadonásztak és ijjal lőttek célba.

– Adjon egy kis pihenőt Bonnie-nak! – szolt Travishez, ahogy elhaladt a férfi mellett. – De tartsa a szemét azokon a vámpírjelölteken! Nem akarom, hogy zavarják a lovakat.

– Úgy lesz, asszonyom. Néhányuk nagyra nőtt kutyáknak nézi a lovakat – mondta a cowboy, miközben rideg pillantást vetett a vámpírjelöltekre. – Márpedig nem azok.

– Kell egy kis szünet. Nem bírom már folyamatosan őket figyelni. Nem gondoltam volna, hogy azokat a vámpírjelölteket is érdeklik a lovak, akik nem is lovagolnak – rázta meg a fejét fáradtan.

– Tartson csak szünetet! Én majd beszélek Starkkal és Dariuszszal. Szorosabban kell fogniuk azoknak a kölyköknek a gyeplőjét.

– Teljesen egyetértek önnel – motyogta Lenobia. Meglepően hálás volt Travisnek, amiért elvállalta, hogy ő osztja ki a két Harcost, majd

amikor a férfi elindult felénk, a nő kisurrant az ajtón. Ki a hűvös, csendes éjszakába.

A kedvenc padjának környéke éppen annyira volt kihalt, mint amennyire az iskola zsúfolt. Lány szellő fújdogált, és a tél végéhez képest egészen enyhe volt az idő. Leült, megmozgatta a vállát, nagy levegőt vett, majd kifújta.

Tulajdonképpen nem bánta meg, hogy befogadta a Harcosokat az istállójába, de a hirtelen odaözönlő diákokat – akik még életükben nem láttak lovat – nehéz volt megszoknia. Úgy tűnt, valahányszor csak egy pillanatra félrenézett, valamelyik bóklászó diák az arénából a lovak közé tévedt.

Csak ma eddig három vámpírjelöltet terelt ki a bokszok közül, akik partra vetett halként, tátott szájjal bámultak egy tenyészkancaát. A ló bármelyik nap lefialhatott, és éppen ezért nyugtalan volt, érzékeny, és *nagyon nem kedveltem* halakat. Meg is akarta harapni az egyik fiút, aki saját bevallása szerint *csak meg akarta simogatni* .

– Tényleg úgy viselkednek, mintha csak egy nagy kutya lenne!

– morogta Lenobia az orra alatt. De az a gyerek még mindig jobb volt, mint az az ostoba harmadéves, aki szerint jó ötlet fogadásból megemelni Bonnie patáját, csak hogy ő és a haverjai meg tudják tippelni, *milyen nehéz is valójában* . Bonnie megrémült, amikor az egyik fiú elkiáltotta magát, hogy *mekkora praclija is van* , elvesztette az egyensúlyát, és ijedtében térdre esett.

Szerencsére az aréna forgáccsal beszórt padlójára zuhant, nem pedig a betonra, ami felkarcolta volna a bőrét, és ahol akár csontját is törhette volna.

Travis – éppen Lenobia néhány diákjára felügyelt, akik a futószáron vezetést tanulták – villámgyorsan ott termett, és elintézte a két fiút. Lenobia elmosolyodott, ahogy eszébe jutott, hogyan is ragadta meg a férfi a két vámpírjelölt grabancát, és hajította bele őket Bonnie ganéjába, azzal a felkiáltással, hogy az is van olyan nehéz, mint a ló egyik patája. A kancát néhány finom érintéssel lenyugtatta.

Ellenőrizte a térdét, adott neki egy almás ostyát, amiből úgy tűnik, mindig volt pár darab a zsebében, majd, mintha mi sem történt volna, visszament a futószárazó vámpírjelöltekhez.

Jól bánik a diákokkal, gondolta Lenobia. Majdnem annyira jól, mint a lovakkal.

Az igazat megvallva úgy tűnt, hogy Travis Foster igazi kincse lesz az istállójának. Lenobia halkán felnevetett. Neferet biztosan nagyon csalódott lesz a fejlemények miatt.

Nevetése hamar elhalt, helyét pedig átvette az az idegesség, ami azóta szorította a gyomrát, amióta csak találkozott Travisszel és lovával. *Azért van, mert ember, ismerte be magának némán Lenobia. Nem vagyok hozzászokva, hogy egy emberférfi közelében legyek.*

Már annyi mindent elfeledett róluk. Hogy milyen hirtelen kitörhet belőlük a nevetés. Hogy olyan dolgokban találnak újra és újra örömet, ami számára már olyan régi volt és megszokott, akárcsak a napfelkelte. Hogy életük tüze milyen rövid ideig és milyen fényesen ragyog.

Harminckettő, asszonyom. Ennyi évet töltött már el Travis ezen a földön. Mindössze harminckét évnyi napfelkeltét látott, miközben Lenobia már kétszáznegyven éves is elmúlt. Travis valószínűleg már csak harminc, talán negyven évig nézheti a napfelkeltét, mielőtt meghal.

Az emberek olyan rövid ideig élnek.

Néhányuk élete még rövidebb, mint másoké. Van, aki még huszonegy nyarat sem él meg, nemhogy annyi napfelkeltét, ami kitölt egy életet.

Nem! Lenobia elméje eltávolodott az emléktől. Ez a cowboy nem fogja felszínre hozni az emlékeit! Lenobia gondolatban jól elzárta azokat egy ajtó mögé, azon a napon, mikor megjelölték – azon a borzalmas, gyönyörű napon. Soha többé nem fogja – nem hajlandó – kinyitni azt az ajtót.

Neferet ismert részleteket Lenobia múltjából. Valaha barátnők voltak, ő és a főpapnő. Beszélgettek, és Lenobia szerette azt hinni, hogy megbízhatnak egymásban. Persze hazug barátság volt az övék.

Még azelőtt, hogy Kalona előbújt a földből, hogy Neferet oldalára álljon, Lenobia már érezte, hogy valami nagyon nem stimmel a főpaprővel – valami sötét és nyugtalanító lengi körül.

– Neferet összetört – suttogta az éjszakába. – De nem hagyom, hogy engem is összetörjön.

Annak az ajtónak zárva kell maradnia. Mindörökké.

Már azelőtt meghallotta Bonnie nehéz patáinak dobogását a téli fűvön, mielőtt megérezte a hatalmas kanca elméjének érintését. Lenobia megtisztította a gondolatait, és csupa melegséget, kedvességet sugárzott felé. Bonnie köszöntése majdnem annyira mély volt, mintha valóban dinoszaurusz lenne, ahogy sok diák nevezte. Lenobia elnevette magát. Még akkor is nevetett, mikor Travis odavezette a lovat a pádhoz.

– Sajnálom, de nincs nálam ostya – mondta Lenobia, ahogy megsimogatta a ló széles, puha pofáját.

– Tessék, főnökasszony! – Travis egy szem ostyát dobott oda Lenobiának, ahogy leült a kovácsoltvas pad túlsó végére.

Lenobia elkapta a finomságot, és odanyújtotta Bonnie-nak, aki méreteit meghazudtoló finomsággal vette el tőle.

– Tudja, egy hétköznapi ló már belebetegedett volna annyi édességbe, amennyivel ön Bonnie-t eteti.

– Csak egy nagy kislány, aki szereti a sütit – dűnnyögte Travis.

Ahogy kimondta a *süti szót*, a kanca fülét hegyezve felé fordult.

Travis elnevette magát, majd átnyúlva Lenobia előtt adott a lónak még egy ostyát. Lenobia a fejét rázta.

– Micsoda egy elkényeztetett ló! – mondta, ám hangjában mosoly bujkált.

Travis megrántotta széles vállát.

– Szeretem elkényeztetni a kisasszonyt. Mindig is szerettem, és ez nem is fog változni.

– Én is így érzek Mujaji iránt. – Lenobia megcirógatta Bonnie széles homlokát. – Néhány kanca különleges bánásmódot érdemel.

– Ó, szóval ha az ön lováról van szó, akkor *különleges bánásmód*, de ha az enyémről, akkor elkényeztetés?

Lenobia a férfi szemébe nézett, és látta a tekintetében ragyogó mosolyt.

– Természetesen.

– Természetesen – visszhangozta Travis. – Na, most tényleg anyámra emlékeztet!

Lenobia megemelte a szemöldökét.

– Azt kell hogy mondjam, ez nagyon furcsán hangzik, Mr. Foster.

Travis felnevetett, hangosan és vidáman, ami Lenobiát valahogy a napfelkeltére emlékeztette.

– Dicséretnek szántam, asszonyom. Az anyám mindig ragaszkodott hozzá, hogy minden az ő kedve szerint történjen. Mindig. Nagyon makacs volt, de ezt ellensúlyozta az, hogy szinte mindig igaza volt.

– *Szinte* mindig? – kérdezte Lenobia szúrósan.

Travis ismét nevetett.

– Látja, ő is pontosan ezt mondta volna!

– Nagyon hiányzik önnek, igaz? – kérdezte Lenobia, ahogy a férfi napbarnított, finom vonású arcát figyelte. *Többnek néz ki huszonhétnél, de csakis a szó legjobb értelmében*, gondolta.

– Így igaz – válaszolta a férfi lágyan.

– Ez sok mindent elárul róla – mondta Lenobia. – Sok jól.

– Rain Fosterben rengeteg jó volt.

Lenobia elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Rain Foster. Micsoda egy szokatlan név!

– Nem az, hogyha a hatvanas évek gyermeke az ember – kontrázott Travis. – Lenobia – *na, ez már szokatlan név* Lenobia válasza gondolkodás nélkül gördült le a nyelvéről.

– Nem, hogyha egy tizennyolcadik századi angol, nagyot álmódó leány lányaként születik valaki – alig mondta ki a szavakat, Lenobia máris összeszorította az ajkát, átkozva locsogó száját.

– Nem fárad bele egy ilyen hosszú életbe?

Lenobia teljesen ledöbbsent. Arra számított, hogy a férfi majd meglepődik azon, hogy már több mint kétszáz éves. Ehelyett azonban csak kíváncsinak tűnt. És valami miatt ez az őszinte

kíváncsisága megnyugtatta, úgyszólván teljesen őszintén, kertelés nélkül válaszolt neki.

– Ha nem lennének lovaim, attól tartok, nagyon belefáradnék.

A férfi bólintott, mintha nagyon is értené, mire gondol a nő, de mondani csak ennyit mondott: – A tizennyolcadik század... Az azért már valami! Sok minden megváltozott azóta.

– A lovak nem – mondta Lenobia.

– A boldogság és a lovak nem – tette hozzá Travis.

A férfi mosolyogva nézett Lenobiára, és a nőt ismét lenyűgözte Travis szemének színe, ami mintha változott, lágyult volna.

– A szeme – szólt. – Változik a színe.

A férfi szájának sarka felfelé ívelt.

– Tudom. Anyám mindig azt mondta, olvasni tud a színéből.

Lenobia képtelen volt levenni róla a szemét, még a gyomrát összeszorító aggályai ellenére sem.

Szerencsére Bonnie pont ekkor dörgölte hozzá a fejét. Lenobia megsimogatta a kanca homlokát, miközben próbálta lecsillapítani kavargó érzelmeit, melyeket a cowboy jelenléte korbácsolt fel benne. *Nem. Nem adok utat ennek az örületnek.*

Magára erőltetett hűvösséggel a lóról a férfira nézett.

– Mr. Foster, miért itt tartózkodik, és nem bent az istállóban, ahol odafigyelhet a vámpírjelöltekre, hogy ne zavarják a lovakat?

A férfi szeme rögtön besötétedett, visszatért biztonságos, hétköznapi barna színe. A hangsúlya barátságosból tárgyilagosra váltott.

– Asszonyom, beszéltem Starkkal és Dariusszal. Azt gondolom, a lovak biztonságban vannak az óra fennmaradó részében, ugyanis a vámpírjelölteket lefoglalja két nagyon is ideges vámpír, akik éppen a közelharcra tanítják őket, azon belül is arra, hogy döntsék egymást a földre. – Feltolta a kalapját. – Úgy néz ki, az a két fiú éppen annyira kedveli a kellemetlenkedő vámpírjelölteket, mint ön, ezért mostantól ügyelnek rá, hogy ne legyen idejük elkószálni.

– Ó. Ez jó hír – mondta Lenobia.

– Igen, én is így látom. Ezért is gondoltam, hogy kijövök önhöz, és felajánlok egy igazán kellemes és felpezsdítő lehetőséget.

Ez a férfi most ténylegflörtölt velem? Lenobia elnyomta feltörni készülő idegességét, és helyette hűvös, nyugodt tekintettel nézett a cowboyra.

– Semmi olyat nem tudok elképzelni, amit fel tudna nekem ajánlani, és amit kellemesnek és felpezsdítőnek találnék.

Lenobia meg mert volna rá esküdni, hogy Travis szeme ismét világosodni kezdett, de a férfi tekintete éppen olyan rezzenéstelen maradt, mint az övé.

– Asszonyom, pedig azt hittem, hogy egyértelmű lesz, mire gondolok. Egy kis lovaglásra szeretném invitálni – rövid szünetet tartott, majd hozzátette: – Bonnie hátán.

– Bonnie?

– Igen, Bonnie. A lovam. A nagy, szürke kislány, aki éppen itt áll, és önhöz nyomja a fejét. Az, amelyik annyira szereti a sütit.

– Tudom, hogy ki ő! – csattant fel Lenobia.

– Gondoltam, szeretne felülni rá. Azért is hoztam ki önhöz teljes harci díszben – mutatott a nyeregbe a ló hátán. Lenobia nem válaszolt, mire Travis hátratolta a kalapját, és úgy tűnt, mintha kissé kellemetlenül érezné magát. – Mikor ki kell kapcsolódnom – hogy eszembe jusson, hogyan is kell mosolyogni és levegőt venni –, felülök Bonnie-ra, és ügetünk egy kicsit. Jól mozog, ahhoz képest, hogy mekkora nagylány, de kicsit olyan, mintha egy hegyet ülne meg az ember, és ez mindig megmosolyogtat. Gondoltam, ön is így lenne ezzel. – Habozott egy pillanatig, majd még hozzátette: – De ha nem szeretné, akkor máris visszaviszem az istállóba.

Bonnie meglökte fejével Lenobia vállát, mintha ő maga is vállalkozna a feladatra.

És ezzel minden el is dőlt Lenobiában. Még sosem utasított vissza lovat, és nincs az az ember, nem számít, mennyire is kényelmetlenül érzi magát tőle, akiért most megtörné ezt a szokását.

– Azt hiszem, igaza lehet, Mr. Foster. – Felállt, elvette a gyepplőt Travistól, majd átvette Bonnie széles, szépen ívelt nyakán.

Lenobia látta a férfi mozgásán, hogy sikerült meglepnie. Azonnal felpattant a helyéről.

– Várjon, mindjárt felsegítem!

– Nincs rá szükség – mondta Lenobia. Hátat fordított a férfinak, majd nyelvével csettintett a kancának, noszogatva az állatot, hogy lépjen a pad háta mögé. Évszázadok óta gyakorolt kecsességgel Lenobia először fellépett a padra, majd a kovácsoltvas háttámlára, onnan pedig könnyűszerrel beelépett a kengyelbe, a következő pillanatban pedig már fent is ült magasan, Bonnie nyergében. Rögtön észrevette, hogy Travis rövidebbre húzta a széles western nyereg kengyeleit, hogy azok passzoljanak Lenobia sokkal rövidebb lábához. Bár a nyereg túl nagy volt neki, Lenobia inkább találta kényelmesnek, mintsem kellemetlennek. Lenézett Travisre, és nem tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el, amiért a férfi hirtelen olyan kicsinek tűnik mellette.

Travis vissza vigyorgott rá.

– Tudom.

– Annyira másmilyen minden innen fentről – szólt Lenobia.

– Még szép! Menjen egy kört a kislánnyal! Ő majd emlékezteti, hogyan kell lélegezni és mosolyogni. Ő, és Lenobia, nagyra értékelném, ha többé nem hívna Mr. Fosternek. – Megemelte a kalapját, majd egy mosoly kíséretében lassan, elnyújtva hozzátette: – Ha lenne olyan szíves, asszonyom.

Lenobia válaszul felvonta az egyik szemöldökét, aztán térdével megszorította Bonnie oldalát, és olyan cuppogós hangot adott ki, amit Travistól is hallott. A kanca habozás nélkül reagált, és lassan elindult. A szél felerősödött, a lány éjszakai levegő pedig a tavaszra emlékeztette Lenobiát. Elmosolyodott.

– Talán vége a hosszú, kemény télnek, Bonnie. Talán végre itt a tavasz.

Bonnie füle hátracsapódott, jelezve, hogy a ló figyel, mire Lenobia megpaskolta vastag nyakát. Észak felé fordította, és elindult vele a nagy kőfal mentén, el a törött fa mellett, ahol annyi szörnyűség történt, majd el az istálló és az aréna mellett. Északról

kelet felé haladtak, egészen az iskolát körülvevő fal sarkáig, hol poroszkálva, hol ügetve. Mire elértek a sarokra, Lenobia úgy érezte, sikerült átvennie a kanca ritmusát, és a bizalmába tudott férközni. Megfordította a lovat, és elindult arra, amerről jöttek.

– Rendben van, Bonnie, te nagylány, lássuk csak, mire vagy képes! – Lenobia előrehajolt, összeszorította a térdét, sarkával megrúgta Bonnie oldalát, miközben hangosan cuppogott, és megcsapta Bonnie farát a gyeplő végével. Bonnie nekilódult, akárcsak egy quarter horse a startpisztoly hangjára.

– Ha! – kiáltotta Lenobia. – Ez az! Gyerünk!

Bonnie hatalmas patái a talajba vágtak. Lenobia érezte a kanca szívének erőteljes dobbanásait. A meleg, éjszakai szellő belekapott a hajába, mire a Lovak Úrnője még előrébb hajolt, biztatva Bonnie-t, hogy engedje magát szabadjára – adjon bele mindent.

A ló olyan sebességgel válaszolt, amire a józan ész szerint egy egytonnás állat nem lehet képes.

A szél fűtyült mellettük, Lenobia ezüstszőke haja összekeveredett Bonnie sörényével. Miközben ló és lovasa varázslatos táncot járva olvadtak össze, Lenobiának eszébe jutott a régi perzsa mondás: *A Mennyszág lehelete a ló fülei között található meg.*

– Így igaz! Teljesen igaz! – kiáltotta Lenobia, ahogy a vágató ló hátába kapaszkodott.

Lenobia teljesen egygé vált Bonnie-val, együtt lüktetett a testük, vidáman, szabadon, csodálatosan. Észre sem vette, hogy hangosan nevet, amíg le nem lassította az állatot és végül meg nem állította. Fújtatva, kimelegedve álltak meg Travis és a pad mellett.

– Ez az állat egyszerűen lenyűgöző! – nevetett ismét Lenobia, ahogy előrehajolt, hogy megölelje Bonnie nedves nyakát.

– Ja, megmondtam, hogy jobban fogja magát érezni utána – felelte Travis, ő maga is nevetve, ahogy megfogta Bonnie kantárját.

– Mi ne lehetne jobb ezek után? Annyira szórakoztató volt!

– Pont, mint egy hegyen lovagolni?

– Pont, mint egy gyönyörű, okos, nagyszerű hegyen lovagolni!

– Ismét megölelte Bonnie-t. – Tudod mit? Tényleg megérdemled azokat a sütitket! – mondta a kancának.

Travis csak nevetett.

Lenobia átlendítette lábát a nyergen, és lecsúszott Bonnie-ról, de a föld sokkal messzebb volt tőle, mint arra számított. Megingott, és el is esett volna, ha Travis nem kapja el a könyökét erős kezével.

– Óvatosan... óvatosan, kislány – mormolta, mintha csak egy rémült csikóhoz beszélne. – Messze van ám a talaj! Óvatosan jöjjön le, vagy nagyot fog esni!

Még mindig az adrenalin hatása alatt, amit a Bonnie-val közös vágta váltott ki belőle, Lenobia csak nevetett.

– Nem érdekel! A vágta megérné az esést. Ez a vágta bármit megér!

– Így van ez némelyik nővel – mondta Travis.

Lenobia felnézett a magas cowboyra. A szeme kivilágosodott, és már nem egyszerűen mogyoróbarna volt. Olajzöld foltok petytyezték, ami annyira jellegzetes volt és annyira, de annyira ismerős.

Lenobia nem gondolkodott. Az ösztönei vezérelték. Travishez lépett. Úgy tűnt, a férfi is átadta magát az ösztöneinek, mert elengedte Bonnie gyeplőjét, és magához húzta Lenobiát. Ajkuk elszánt csókban forrt össze, ami egyszerre volt szenvedélyes és tapogatózó.

Lenobia véget vethetett volna a csóknak, még mielőtt az elkezdődött, de nem tette. Hagyta, hogy megtörténjen. Ugyanolyan szenvedélyesen reagált, mint ahogyan Travis fordult hozzá, a férfi kérdéseit vággyal válaszolva meg.

A csók elég sokáig tartott ahhoz, hogy Lenobia felismerje a férfi érintését és ízét. Elég sokáig ahhoz, hogy beismerje, hiányzott neki a férfi – rettenetesen hiányzott.

Ekkor ismét gondolkodni kezdett.

Csak kicsit kellett elhúzódnia, Travis máris eleresztette meleg öleléséből. Lenobia érezte, ahogy a feje előre-hátra inog, a szíve pedig ki akar ugrani a helyéről.

– Nem – mondta, miközben próbált ismét nyugodtan lélegezni.

– Ez nem történhet meg. Nem tehetem.

A férfi gyönyörű, olajzöld pöttyökkel telehintett szeme kábul-tan csillogott.

– Lenobia, kicsim, beszéljük meg! – váltott hirtelen tegeződésre. – Van köztünk valami, amit nem hagyhatunk figyelmen kívül. Azt hiszem... – Nem! – Lenobia magához szólította évszázadok alatt meg-edzett vasakarátát, amelynek segítségével vágját, szenvedélyét és félelmét dühvei és ridegséggel palástolta. – Te csak ne higgy semmit! Az embereket vonzza a fajtám. Ugyanazt érezted, amit bármelyik férfi érzett volna, akihez vagyok elég kegyes, hogy megcsókoljam. – Erőltetetten elnevette magát, de hangja ezúttal nem hordozott magában semmi örömet. – Ezért is nem csókolgatok embereket. Ez soha többé nem fog megtörténni.

Anélkül, hogy még egyszer Travisre és Bonnie-ra nézett volna, Lenobia elviharzott. Háttal állt nekik, így nem láthatták, ahogy kezét a szájára szorítja, nehogy hangosan felzokogjon. Akkora erővel nyitotta ki az istálló oldalajtóját, hogy az nekicsapódott a kőfalnak. Le sem lassított. Egyenesen felment a szobájába, kedves lovai fölé, és magára zárta az ajtót.

Akkor, és csakis akkor, Lenobia utat engedett a könnyeinek.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Neferet

Minden a terv szerint alakult.

A vörös vámpírelöltek szították a feszültséget.

Dallas annyira gyűlölte Rephaimet, hogy az már bájos volt.

Gaea olyan rettenetesen izgult az emberi kertészek miatt, hogy elfelejtette bezárni az oldalsó szervizkaput, és az egyik hajléktalan, aki általában a Cherry Streeten töltötte az idejét, *valamiért* úgy döntött, elindul a Utica Street felé, és a nyitott kapun át betévedt az iskola területére.

– És Sárkány, aki már minden árnyékban Hollómást lát, majdnem ketté is vágta. – Neferet szinte dorombolt örömeiben.

Elmélkedve megérintette az állat egyik ujjával. Gyűlölte, hogy Thanatosz bepofátlankodott az Éjszaka Házába. Viszont a jó oldala annak, hogy a Főtanács mindenbe beleszól, az, hogy az összes *különleges* vámpírelöltet egy tanterembe kényszerítették – ami olyan gyorsan fellobbantotta az indulatokat, akárcsak a száraz ágakhoz érintett lángocska.

– Káosz! – nevetett Neferet. – Valami előbb vagy utóbb lángra fog kapni.

A Sötétség, ami mostanra már minden lépését követte, közelebb csúszott hozzá, és simogatva körülfonta a lábát.

Az előző tanóra alatt kihallgatta Zoey két nevetséges barátját. Úgy tűnt, hogy az Ikrek, Shaunee és Erin, valamiféle vitába keveredtek, ami az egész bandára hatással volt.

Neferet gúnyosan felhorkant.

– Még szép, hogy így történik. Külön-külön egyikőjük sem elég erős ahhoz, hogy kiálljon magáért. Összebújnak, akárcsak a birkák – hiszen ők maguk is azok –, hogy megvédjék egymást a farkastól.

– Alig várta, hogy láthassa, miként is ér véget a kis drámájuk. – Talán össze kéne barátkoznom Erinnel most, hogy ilyen nagy szüksége van egy barátira... – gondolkodott hangosan.

Neferet elmosolyodott, és széthúzta a súlyos bársonyfűggönyt, ami általában magánlakosztályának hatalmas ablakait takarta, elrejtve őt a kíváncsi szemek elől. Kinyitotta az ablakot, és mélyet szívott a meleg levegőből. Becsukta a szemét, és kitérta érzékeit a világ felé. A lány szellőben nem csak a templom füstölőinek és a frissen vágott téli fűnek az illatát kereste. Neferet kitérta elméjét az érzelmek aromája előtt, ami csak úgy áradt az Éjszaka Házából és lakóiból.

Nagyon intuitív volt, a szó tényleges és átvitt értelmében is. Bizonyos alkalmakkor tényleg képes volt a gondolatokban olvasni. Máskor csak az érzelmeket ízlelte meg. Ha az érzelmek elég erősek voltak, vagy az illető elméje, akit megfigyelt, túl gyenge, néha még villanásnyi képeket is látott – azoknak a gondolatoknak a megtestesülését, amelyek az elme mélyén rejtőztek.

Minden könnyebb volt, ha közel állt a személyhez, akár fizikailag, akár érzelmileg. De az sem volt számára lehetetlen, hogy átfésülje az éjszakát, és bizonyos dolgokat keressen, főleg nem egy olyan éjszakán, amely ennyire telítve volt érzelmekkel, mint a mai.

Neferet összpontosított.

Igen, érezte a bánatot. Közelebről is megvizsgálta, és megérezte, ahogy az érzelem Shaunee, Damien, sőt Sárkány irányából száll felé,

bár vámpírokban mindig is nehezebben olvasott, mint vámpírjelöltekben vagy emberekben.

Neferet az emberek felé fordította gondolatait. Próbálta magába szívni Aphroditét – csak egy egészen halovány érzelmet próbált meg elkapni a lánytól, de kudarcot vallott. Aphrodité elméje mindig csukva maradt előtte, csakúgy, mint Zoey-é.

– Nem számít – hessegette el bosszúságát. – Mások is vannak ma az Éjszaka Házában.

Neferet Rephaimre gondolt – felidézte a fiú arcának markáns vonalait, melyek annyira hasonlónak tették apjához –, arra a rajongásra, ami mai, emberi alakjához vezette.

Ismét nem talált semmit.

Nem találta Rephaimet, bár tudta, hogy a fiú tele van jól olvasható érzelmekkel. Milyen furcsa... Az emberek általában könnyű prédának bizonyultak. Emberek... Neferet elmosolyodott, ahogy elméjét egy sokkal érdekesebb ember felé fordította. A cowboy felé – akit különös figyelemmel választott ki szegény, drága, elnyomott Lenobia számára.

Mit is mondott neki a Lovak Úrnője, amikor először találkoztak, és a nő a barátjának hitte? Ó igen, Neferet emlékezett. Ember kedvesekről beszéltek, és arról, hogy egyikőjük sem vágyott rájuk. Neferet akkor nem árulta el, hogy az emberférfiaktól felfordul a gyomra – sosem engedné, hogy egy ember büntetlenül hozzáérjen – soha, de soha. Egyszerűen csak hagyta, hogy Lenobia mindent bevall-jón: *Egyszer szerettem egy embert. Mikor elveszítettem, én is majdnem belehaltam. Nem hagyhatom, hogy ez még egyszer megtörténjen, ezén az a legjobb, ha távol tartom magam az emberektől.*

Neferet becsukta szemét, mély lélegzetet vett, és hosszú, hegyes körmével bal tenyerébe vágta. Ahogy a vére összegyűlt a seb körül, majd lecsöppent a kezéről, felajánlotta a körülötte lebzselő árnyékoknak, miközben felidézte magában a cowboyt, akit ő maga helyezett Lenobia ganéjjal teli istállójába.

Kölcsönözd nekem Sötét erőd Érzelmeit tárd fel szemem előtt!

A tenyerében lüktető fájdalom semmi volt ahhoz a jéghideg erőhöz képest, ami előntötte. Neferet megbabolázta, és az istálló felé irányította. Próbálkozását siker koronázta. Érezte az ember cowboy melegét és kedvességét – örömét és vágyát. Aztán hangosan felnevetett, mivel érezte fájdalmát és zavarodottságát is, valamint még valaminek az utóízét, ami nem lehetett más, mint Lenobia darabokra tört szíve.

– Milyen nagyszerű! Minden a terveim szerint halad.

Szinte nem is figyelve arra, mit tesz, elhessegette magától a Sötétség makacsabb csápjait, majd megnyalta tenyerét, bezárva a sebet.

– Most nem kapsz többet. De várj csak, hívlak majd még! – nevetett, ahogy az indák továbbra is inni akartak belőle. Könnyűszerrel irányította őket. *Tudják, hogy ki az igazi mesterem, kihez köt csakis a hűségem és áldozatom – a fehér bikához.* Pusztán attól, hogy rágondolt – hatalmas, elképzelhetetlen erejére –, megborzongott. A bikára vágyott. *Ő minden, amit egy istennek vagy istennőnek meg kell testesítenie; annyi mindent tanulhatok tőle.*

Neferet döntött. Kitalál valami kifogást a túlságosan is kíváncsi Thanatosz számára, és még hajnal előtt elhagyja az iskolát. A fehér bikával kellett lennie – még többet kellett magába szívnia az erejéből.

Becsukta a szemét, belélegezte az éjszakát, és hagyta, hogy gondolatban elcsábítsa hitvese, a Sötétség maga. És egy pillanatra Neferet elhitte, hogy már majdnem boldog.

Aztán az a *lány* megzavarta. Mindig ezt tette.

– Most komolyan, Shaunee, nem maradhatsz itt!

Neferet szája vicsorra húzódott, ahogy kinyitotta a szemét, és lenézett az ablaka alatti járdára. Zoey karjánál fogva tartotta a fekete lányt, és éppen próbálta megakadályozni, hogy kimenjen a parkolóba.

– Nézd, én megpróbáltam, de pokoli volt ez a nap! Borzalmas. Úgyhogy megyek, fogom a táskám, amit még a vasútállomáson csomagoltam össze, és visszaköltözöm a régi szobámba.

– Kérlek, ne! – könyörgött Zoey.

– Muszáj! Erin újra és újra belém rúg. – Neferet hallotta a lány hangján, hogy mindjárt elsírja magát. Gyengesége undorította a Tsi Sgilit. – És amúgy is, mit számít?

– Nagyon is számít, mert közénk tartozol! – Neferet gyűlölte az őszinte melegséget Zoey hangjában. – Legyél dühös Erinre. Nem is kell többé, hogy az LB-d legyen, de nem hagyhatod, hogy az egész életed tönkremenjen emiatt!

– Nem én teszem tönkre az életem, hanem ő – mondta Shaunee.

– Akkor legyél te a jobb ember! Legyél önmagad, és talán ha ezt teszed, Erin rájön, hogy ismét lehettek barátok!

– Barátok talán, de Ikrek már nem. – Shaunee olyan halkán beszélt, hogy Neferet alig hallotta. – Már nem akarok senki Húgocs-kája lenni. Csakis önmagam.

Zoey elmosolyodott.

– És pontosan ez az, aminek lenned kell. Menj csak be hatodik órára, én meg ígérem, beszélek Erinrel! Még mindketten tagjai vagytok a bandának, és ennek azért számítania kell.

Shaunee lassan bólintott.

– Rendben. De csak akkor, ha beszélsz vele.

– Úgy lesz.

Neferet ismét vicsorgott, ahogy Zoey megölelte a fekete lányt. Shaunee elindult vissza a főépület felé. Neferet arra számított, hogy Zoey majd vele megy, de a lány nem így tett. Válla megereszkedett, és megdörgölte a homlokát, mintha csak fájdalmai lennének. *Ha a kis kurva nem ütné bele az orrát a dolgaimba, nem lenne mi miatt aggódnia*, gondolta Neferet, ahogy Zoey lelépett a járdáról és belerúgott egy alumíniumdobozba, amit minden bizonnyal az udvart rendben tartó emberek felejtettek ott. Tudva, hogy szemetelésük mekkora fejfájást fog okozni a kényes Gaeának, Neferet elmosolyodott.

Zoey doboza megakadt az iskolát szegélyező egyik őszöreg tölgy kiálló gyökerében. A meztelen, téli ágak meghajlottak az ismét felerősödő meleg szélben, és majdnem eltakarták Zoey-t a szeme elől

– mintha csak körül akarták volna ölelni és megvédeni, ahogy a gyermek lehajolt, hogy felvegye a dobozt.

Megvédeni... Neferet szeme elkerekedett. Mi van, ha Zoey-nak tényleg védelemre volt szüksége? A fák biztos nem segíthetnének – legalábbis anélkül nem, hogy ez az idegesítő csitri a földet szólítaná. Márpedig Zoey nem tudná hívni az elemet, ha egy hirtelen széllökés – egy hirtelen baleset – miatt letörne az egyik ág, és rázuhanna.

Zoey nem is tudná, mi történik, csak amikor már túl késő.

Neferet gondolkodás nélkül rózsaszín, még be nem hegedt sebébe vájta körmét. Magasra emelte kezét, hogy összegyűljön benne a vér, és így szólt: *Igyál, és tégy, ahogy mondom, Az ág ne csak szélben hajladozzon, Törd le, a földre zuhanjon, Zoey a halállal találkozzon!*

Neferet felkészült a fájdalomra, amit mindig érzett, amikor a Sötétség belőle táplálkozott, ám meglepetésére a fájdalom most elmaradt. A fáról a tenyerére emelte tekintetét. A Sötétség ragadós csápjai ott vonaglottak körülötte, ám nem ittak a véreből.

Mit tőlem most kérsz, a Sorssal játszik, Áldozatod hozzá túl kicsinek látszik.

A dallamos szavakban, amik elméjében hangoztak fel, Neferet felismerte hitvesének erejét.

Tőlem most mit kívánsz?

Mily áldozatra vágsz?

A válasz megrázta Neferet elméjét.

A lány életének ára igen nagy, Kéréseddel egyenlő az áldozat.

Bosszúság töltötte el Neferetet. Zoey mindig csak bajt okoz! Hatalmas erőfeszítések árán nyugalmat erőltetett a hangjára, hogy ne sértse meg szavaival hitvesét.

Kérésem így hát mégsem ez, Életben hagyni- a legjobb az lesz, Ijeszd meg őt, sebesítsd meg, De az életét ne veszélyeztesd!

A Sötétség csápjai lecsaptak a Neferet tenyerében összegyűlt vérré, hatalmas fájdalmakat okozva a nőnek. Neferet meg sem rezdült. Nem kiáltott fel. Egyszerűen csak elmosolyodott, és a fára mutatott.

Fizetségmentes véreket kaptad, Parancsomat hát meg ne tagadd!

A Sötétség kiszökött Neferet ablakán. A szelet utánozva körülengte a hatalmas tölgy ágait. Neferet teljesen lenyűgözve figyelte. Zoey felvette a dobozt, és lassan elindult a járda felé.

De az öreg tölgy óriási volt, a lány pedig még mindig ott állt alatta.

Akárcsak egy ostor, a Sötétség csápjai rácsavarodtak a legalsó ágra. Borzalmas, nagyszerű reccsenés hangzott fel. Az ág letört, és Zoey felé zuhant, aki tátott szájjal, a riadalomtól teljesen megbénulva figyelte.

Attól függetlenül, mit mondott hitvese, egy csodálatos pillanatig Neferet elhitte, hogy Zoey tényleg meg fog halni.

Aztán, teljesen váratlanul, egy ezüstös villanás zavarta meg a jelenetet, arrébb lökve Zoey-t, így a faág anélkül csapódott a földre, hogy bárkit is bántott volna. Neferet letaglózva bámulta, ahogy Zoey és Aurox kibontakoznak a furcsa ölelésből, amibe akkor bonyolódtak, mikor a fiú megmentette a lányt a *balesettől*.

Teljesen megundorodva attól, amit látott, Neferet elfordult az ablaktól, és behúzta a nehéz függönyöket.

– Mondjátok meg a hitvesemnek, hogy Zoey azért ennél kicsit jobban is megsérülhetett volna – szólta a vonagló, sötét csápokhoz, akik mindig vele voltak. Tudta, hogy ha pontos szavait nem is, de az azok mögött megbúvó üzenetet eljuttatják majd a fehér bikához. – Úgy gondolom, a vérem többet ér egy szimpla ijedségnél, bár belátom, bölcs lépés volt tőle, hogy Auroxszal mentette meg a lányt. Ettől a teremtmény csak még nagyobb hősnek fog tűnni a bolond kis vámpírjelöltek szemében. – Neferet smaragdzöld szeme kikerekedett, ahogy megértette, mi is történt. – Milyen nagyszerű bonyodalom lenne, ha az Auroxot hősnek gondoló bolond kis vámpírjelölt nem lenne más, mint Zoey Redbird maga!

A Sötétség a lába körül tekergőzött, ahogy elhagyta a szobát, és ravasz mosollyal ajkán Thanatosz keresésére indult.

Éppen most hajtottam végre egy jócselekedetet – vagyis igazából rögtön kettőt. Lebeszéltem Shaunee-t arról, hogy elköltözzön a vasútállomásra, és még szemetet is szedtem. Éppen az üdítő dobozt

fogtam, és azon filóztam, mennyire jólesne most egy pohár jó hideg barna üccsi, amikor a szél, ami egész este meg volt örülve, hirtelen feltámadt, aztán *reccs!* Közvetlen a fejem fölött letört egy bazinagy ág. Mindössze arra volt időm, hogy a félelemtől lebénulva, tátott szájjal bámuljam – amikor valaki óriási erővel az oldalamnak csapódott, és ledöntött a lábamról, pontosan úgy, ahogy a rögbimeccseken szokták. A tüdőmből minden levegő kipréselődött, és úgy éreztem, mintha a rajtam tehenkedő fiú legalább egy tonnát nyomna.

– Szállj le rólam! – lihegtem, ahogy próbáltam lefejtetni magamról a lábát. Mikor végre leszállt rólam, nagy levegőt vettem. Belekönyököltem, hogy legalább félig fel tudjak ülni. Az agyam egy csigát meghazudtoló gyorsasággal dolgozott. A szemem sarkából láttam az ágat, ami majdnem rajtam landolt; még mindig rezgeti a becsapódástól. *Ez akár meg is ölhetett volna*, eszméltem rá, ahogy felnéztem megmentőmre, hogy megtudjam, kinek is kell kifejeznem hálámát.

Holdkő-színű szem nézett vissza rám. Védekezően felemelte kezét, és hátrált egy lépést, amint összekapcsolódott a tekintetünk, mintha arra számított volna, hogy mindjárt rátámadok.

Melegség áradt a melleim között függő látókőből. Az egész testemet felmelegítette, mintha csak Aurox bőrének érintése tüzelte volna fel. Biztos csak képzelődtem, de úgy tűnt, mintha a kő tovább melegítette volna a testem minden pontját, még azután is, hogy Aurox elengedett.

– Örködtem.

– Ja – mondtam, ahogy elfordultam tőle. Próbáltam nagyon lekötni magam azzal, hogy leporoljam a fűvet és a leveleket a fűsömről. miközben igyekeztem rendbe tenni nagyon is kusza gondolataim. – Hlég gyakran csinálod.

– Láttalak a fa alatt.

– Aha – továbbra is csak a ruhámat porolgattam, miközben az agyam egyre csak ordítózott velem: *Aurox megmentette az életem!*

– Nem akartam idejönni hozzád, de aztán hallottam, ahogy letörik az ág. Nem hittem volna, hogy időben ideérek.

A hangja remegett. Felnéztem rá – nagyon kellemetlenül érezte magát, ez látszott rajta. Ahogy néztem ott zavartan álldogálni, mint aki nem találja a helyét sehol, hirtelen rájöttem, mindegy, mi is ő, mert abban a pillanatban Aurox nem volt más, csak egy bizonytalan fiú, aki semmiben sem különbözik a többi kamasztól.

Az idegesség, az a borzalmas, kellemetlen érzés, ami azóta bennem volt, hogy *először* találkoztunk, kezdett elhalványodni.

– Hát, én örülök neki, hogy végül mégiscsak ideértél. – Nyugalmat erőltettem a hangomra. Kordában kellett tartanom az érzéseimet – az hiányzott a legkevésbé, hogy Stark iderohanjon. – Lete-heted ám a kezed. Nem foglak megharapni, vagy ilyesmi.

Leeresztette a kezét, és bedugta farmerja zsebébe.

– Nem akartalak fellökni. Nem akartalak bántani – mondta.

– Az ág nagyobb kárt okozott volna bennem. Amúgy meg szép mozdulat volt. Heath megdicsért volna érte. – Ahogy kimondtam, összeszorítottam az ajkam. Mi a francért beszélek én Heath-ről Auroxnak?

Aurox szimplán zavartnak tűnt.

Felsóhajtottam.

– Vagyis köszönöm, hogy megmentettél.

Pislogott egyet.

– Szívesen.

Megpróbáltam feltápaszkodni, mire a karját nyújtotta, hogy felsegítsen. Ránéztem. Teljesen normális kar volt. Nem volt benne semmi pataszerű. Megfogtam a kezét. A tenyerünk egymáshoz préselődött, és abban a pillanatban tudtam, hogy nem csak a képzeletem játszott velem. Az érintéséből ugyanaz a melegség áradt, mint a látókövemből.

Abban a pillanatban, hogy ismét két lábon álltam, elhúzódtam tőle.

– Koszi – mondtam. – Még egyszer.

– Szívesen. – Egy pillanatnyi szünetet tartott, majd majdnem mosolyogva hozzátette: – Még egyszer.

– Jobb lesz, ha megyek, még mielőtt elkések a hatodik óráról – törtem meg a csendet, ami hirtelen közénk telepedett. – Egy paci már alig várja, hogy megfésüljem.

– Folytatnom kell az őrzőratot – mondta.

– Szóval csak az első órára jársz be?

– Igen, Neferet parancsa szerint – válaszolt.

Olyan furcsán mondta. Nem kifejezetten szomorúan, de kicsit lemondóan, sőt, mintha szégyellné.

– Hát akkor... jól van. Holnap első órán találkozunk! – Nem tudtam, mi mást mondhatnék. Szótlatlanul bólintott. Hátat fordítottunk egymásnak, és elindultunk a saját utunkon, de valami, ami még az első órán történt, nem hagyott nyugodni. Megálltam, és utánaszóltam. – Aurox, várj csak! – Kíváncsian visszajött hozzám a letört faág mellé. – Ööö... a kérdés, amit ma reggel írtál – azt komolyan gondoltad?

– Komolyan?

– Ja, úgy értem, komolyan tudni szeretnéd, mi is vagy? – kérdeztem.

Nagyon hosszú ideig gondolkodott, mielőtt válaszolt volna. Láttam, hogy gondolkodik, és valószínűleg éppen azt mérlegeli, mit árulhat el nekem, és mit nem. Már éppen arra készültem, hogy mondok valami (totál hazugság) sablonszöveget, mint például "...ne aggódj, nem beszélek róla senkinek", amikor végre megszólalt.

– Tudom, hogy minek kéne lennem. Azt nem tudom, mi van akkor, ha tényleg csak az vagyok.

Összetalálkozott a tekintetünk, és most tényleg szomorúságot láttam a szemében.

– Remélem, Thanatosz majd segít megtalálni a választ a kérdésedre .

– Ahogy én is – mondta. Majd, teljesen meglepve, hozzátette: – A lelked nem gonosz, Zoey.

– Hát, nem én vagyok a legkedvesebb csaj a világon, de azért próbálok rendes lenni – hablatyoltam.

Bólintott, mintha tökéletesen egyetértett volna velem.

– Most már tényleg mennem kell. Sok sikert a további örökösökhöz!

– Figyelj oda, amikor a fák alatt haladsz! – mondta, és elkocogott.

Felnéztem a fára. A viharos szél lecsendesedett, mostanra alig észrevehető szellővé szelődött. Az öreg tölgy erősnek, rendíthetetlennek és teljesen törhetetlennek látszott. Ahogy az istálló felé sétáltam, az járt a fejemben, néha mennyire becsapós tud lenni a látszat.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Zoey

Tényleg vissza akartam menni órára. Egyenesen az istállóba. Komolyan. Bármit is tettem az elmúlt pár napban, általában nem lógok az óráról. Igazából sosem értettem azokat, akik lógnak. Most komolyan azt hiszik, hogy a tananyag mágikus módon megsemmisül, mire másnap bemennek órára? Nem, nem semmisül meg, ráadásként még bajba is kerülnek.

Már a kötelező tanulószoba és minden egyéb furcsa és teljesen haszontalan, gimikben használt büntetés gondolatától – amikor a jó gyerekeket összezárják a rendbontókkal és a bandatagokkal – is kiráz a hideg. Ha belegondolunk, ez a módszer csak még több bajt szül.

Szóval, már félúton jártam az istálló felé, amikor – mintha a semmiből lépne elő – megjelent mellettem Thanatosz a járdán. Ijedtemben ugrottam egyet, a kezemet pedig a mellkasomra szorítottam, nehogy a szívem kiugorjon a helyéről.

– Nem akartalak megijeszteni – mondta.

– Nem számít, úgy néz ki, ez már csak ilyen ijedős nap – nyugtattam meg, miközben eszembe jutott, hogyan is mozgott körülötte a levegő, amikor megharagudott Dallasra. – Bocsi, de neked a levegő fölött is hatalmad van? – Egyik szemöldökét felvonva nézett rám, mire az is eszembe jutott, mennyire ijesztő és hatalmas volt akkor. – Persze, ha semmi közöm hozzá, nem kell válaszolnod. Nem akartam tiszteletlennek tűnni, vagy ilyesmi – mentegőztem.

– A kérdésed nem volt tiszteletlen, és az sem titok, milyen közel állok a levegőhöz. Nem igazi képesség ez. Képtelen vagyok

irányítani az elemet, bár gyakran a segítségemre siet, ha szükségem van rá. Már régóta úgy gondolom, hogy az igazi képességem miatt ilyen szoros a kapcsolatom a levegővel.

– A halál miatt? – Mostanra már tényleg nagyon kíváncsi voltam. – Pedig azt hittem, a szellem állna közelebb hozzád a képességem miatt.

– Tényleg az tűnhet logikusnak, de a képességem szerint én csak segítek a holtaknak továbblépni, illetve néha még élő szeretteik bánatát csillapítom. – Lassan haladtunk, beszélgetés közben felvéve egymás lépteinek ritmusát. – A holtak úgy mozognak, akárcsak a szél, legalábbis számomra úgy tűnik, amikor megjelennek nekem. Légiesek, átlátszóak. Mintha anyagtalannok lennék, pedig valójában nagyon is valóságosak.

– Akárcsak a szél – mondtam, amikor megértettem, miről is beszél. – Az valódi. Megmozdít dolgokat, mégsem láthatjuk.

– Pontosan. De miért kérdezel a levegőről?

– Annyira furcsán viselkedett ma. Csak arra voltam kíváncsi, nem éreztél-e valami furcsát vele kapcsolatban?

– Mintha manipulálták volna?

– Igen, szó szerint.

– Nem, nem éreztem, hogy bárki is a széllel játszadozott volna ma. – Felnézett a hozzánk legközelebb eső fa ágaira, amik finoman, szinte lustán lengtek a szél lassú, néma ritmusára. – Most nagyon is csendesnek tűnik.

– Így igaz. – Eszembe ötlött, hogy talán nem is a levegő felelős azért, hogy a faág majdnem palacsintává lapított. *Ne legyen már ilyen francos üldözési mániád!*, szoltam magamra határozottan. Viszont Thanatosz következő szavai minden, a furcsa szél és a paranoiáim körül forgó gondolatomat kiüzte a fejemből.

– Zoey, két dolgot akarok kérni tőled: egy szívességet és a bocsánatodat.

– Bármit kérhetsz tőlem – *viszont óvatos leszek, hogyan is válaszolok*, tettem hozzá magamban némán. – Arról viszont fogalmam sincs, miért is kéne megbocsátanom.

– Először kérem a szívességet, utána majd elmondom. Szeretnék megkérni, hogy a holnapi órán csatlakozz a beszélgetéshez. – Felemelte a kezét, amikor látta, hogy automatikusan nyitom a számat, hogy beleegyezsek. – Tudnod kell, hogy holnap azt vitatjuk meg, hogyan dolgozhatjuk fel egy szülő elvesztését. Hirtelen teljesen kiszáradt a torkom. Nagyot nyeltem.

– Erről tényleg nagyon nehéz lesz beszélnem, mert még én sem tettem túl magam anyám halálán.

Thanatosz bólintott, majd kedvesen így szólt: – Igen, tudom. De rajtad kívül még számos diák van az osztályban, akik képtelenek továbblépni szülőjük elvesztése után, bár az is igaz, hogy jelen pillanatban te vagy az egyetlen, akinek az édesanyja meghalt.

– Tessék?

– Három másik diák ugyanazt a kérdést tette fel, amit te.

– Tényleg?

– Igen. Tudnod kell, hogy ezen mindenki átesik, aki keresztülmegy az Átváltozáson. Bár nem vagyunk halhatatlanok, jóval túléljük emberi szüleinket. Sokan döntenek közülünk úgy, hogy már vámpíréveik elején teljesen megszakítják a kapcsolatot a gyermekkorukat meghatározó emberekkel. Ettől az elkerülhetetlen veszteség talán kevésbé lesz fájdalmas. Néhányuk azonban továbbra is ápolja kapcsolatait azokkal az emberekkel, akik a múltjukat jelentik – számukra ez teszi kevésbé fájdalmassá a veszteséget.

– De ezek közül egyik sem igaz rám. Nem vagyok vámpír, az anyámat pedig megölték, nem végelgyengülésben halt meg.

– Nagyon közel álltái édesanyádhoz?

Sűrű pislogásba kezdtem. Nem akartam sírni.

– Nem. Már három éve nem.

– Szóval leginkább a halálának módja dűl fel?

Gondosan átgondoltam Thanatosz kérdését, mielőtt válaszoltam volna.

– Részben igen. Azt hiszem, ha megtudnám, mi is történt veled pontosan, az segítene továbblépni. Ugyanakkor ott van az is, hogy anyám elment, és már soha többé nem kerülhetek közel hozzá.

– De számotokra ennek esélye csak ebben az életben ért véget. Ha a Túlvilágon vár rád, ott újra találkozhattok – mondta Thanatosz. – Ismeri az istennőt?

A könnyeimen keresztül is elmosolyodtam.

– Anya nem *ismerte Nüxöt, de Nüx ismerte őt*. Az istennő egy álmot mutatott nekem azon az éjszakán, amikor anyám meghalt. Láttam, ahogy anya belép a Túlvilágra.

– Akkor tehát felesleges, hogy a lelkedet ekkora fájdalom gyötörje. Mindössze azt kell megtudnod, mi okozta a halálát.

– Hogy ki ölte meg – javítottam ki. – Anyámat megölték.

Hosszú csend következett, amit végül Thanatosz tört meg.

– Pontosan *hogyan* ölték meg édesanyádát?

– A rendőrség szerint drogosok tették, akik éppen a nagymamám házát rámolták ki. Anya egyszerűen csak útban volt. – A hangom éppen olyan üres volt, amilyennek éreztem magam.

– Nem, úgy értem, hogyan ölték meg? Milyen sebesülései voltak?

Eszembe jutott, hogy nagyfi azt mondta, a gyilkosság rettenetes volt, és hogy anya nem szenvedett. A sötét árny is eszembe jutott, ami átsuhant nagyfi arca előtt, amikor erről mesélt. Ismét nagyot nyeltem.

– Borzalmas volt. Erőszakos halál. Nagymamám csak ennyit mondott.

– Nagymamád látta a holttestet?

– A nagyfi találta meg.

– Zoey, lenne rá esély, hogy nagymamád beszéljen velem édesanyád haláláról?

– Biztos vagyok benne, hogy nem lenne ellene kifogása. De miért? Ugyan mi értelme lenne?

– Nem akarom, hogy túl nagy reményeket táplálj, de ha valaki nagyon erőszakos módon hal meg, néha a föld megőrzi halálának képét, amihez én hozzá tudok férni.

– Meg tudnád nézni, hogyan halt meg az anyám?

– Talán. Csakis ennyit ígérhetek. De először is beszélnem kell nagymamáddal, és meg kell tudnom, hogy egyáltalán lehetséges-e ez.

– Nem tudom garantálni, hogy nagy minden kérdésre megfelel. Jelen pillanatban éppen a hét napos, halál utáni tisztító szertartását végzi. – Thanatosz kérdő tekintetét látva elmagyaráz- tam, miről is van szó: – A nagy cseroki bölcs asszony. Követi az ősi vallást.

– Nagyon fontos, hogy most rögtön beszéljek veled, csak így van rá esély, hogy elő tudom hívni édesanyád halálának jelenetét. Hány nap telt el, mióta meggyilkolták?

– Csütörtök este történt.

Thanatosz bölintott.

– Holnap lesz tehát az ötödik éjszaka a halála óta. Még ma beszélnem kell nagyanyáddal.

– Rendben van, kivihetlek a levendulafarmra, de nagy nem szeretné, hogy bárki is meglátogassa, amíg nem fejezte be a tisztító szertartást.

– Zoey, nagymamádnak nincs mobiltelefonja?

– De van. Fel szeretnéd hívni?

Thanatosz elmosolyodott.

– Bármilyen meglepő, én is a huszonegyedik században élek. Totál idiótának éreztem magam. Megmondtam a nagy számát, Thanatosz pedig bepötyögte az iPhone-jába.

– Fel fogom hívni, de majd csak akkor, ha egyedül leszek. Láttam Thanatosz arcán, hogy nem szeretné, ha hallanám, milyen kérdéseket készül feltenni a nagyinak, ezért gyorsan bölintottam.

– Megértem. Semmi probléma. Amúgy is mennem kell órára.

– Előbb szeretnék bocsánatot kérni tőled.

– Igen, persze. Miért is?

– Nem mondtam neked igazat. Ezért szeretném a bocsánatod kérni, valamint arra is megkérlek, hogy amit most mondok neked, azt ne áruld el senkinek. Még a Harcosoddal és a legjobb barátnőddel se oszd meg!

– Rendben. Titokban fogom tartani.

– Mikor Stark megkérdezte, látom-e a Sötétséget, ami körülöleli Neferetet és Dallas vörös vámpírjelöltjeit, hazudtam.

Pislogtam.

– Láttad a Sötétséget?

– Igen.

Megráztam a fejem.

– Starktól, Rephaimtól és Stevie Rae-től is bocsánatot kell kérned! Ők azok, akik veled együtt látják a Sötétséget – ők azok, akiknek hazugságod a legjobban fájna.

– Nem tudhatják meg. Megígérted, hogy titokban tartod.

– Miért? És én miért tudhatom, ha ők nem?

Ahelyett, hogy szimplán válaszolt volna, beszélni kezdett.

– Majdnem öt évszázada vagyok már ezen a földön. Ennek az időnek nagy részében szinte naponta érintkeztem a halállal. Láttam a Sötétséget. Láttam, mekkora vérrontás jár a nyomában, milyen pusztítást okoz, milyen zsoldot szed. Túlságosan is jól ismerem árnyát és csápjait. Talán pont azért, mert olyan régóta figyelem, az ellentétét is látom – azt, amitől a Sötétség elgyengül, elhalványul.

– Miről beszélsz? – Sikítani akartam.

– Rólad, Zoey Redbird. Van benned valami, amit a Sötétség képtelen megérinteni, így tehát a te végzeted, hogy kiállj a Fényre, és vezesd a Sötétség elleni harcot.

– Nem. Én semmilyen harcot sem akarok vezetni. Te csináld. Vagy kérd meg rá Dariuszt. Vagy akár Starkot. A francba is, keresd meg Sgiach-ot és a Védelmezőket! Mindannyian vezetők. Mindannyian tudják, hogyan kell harcolni. Én semmit sem tudok. Még azt sem, mihez kezdjek az anyám nélkül. – A végén már kapkodtam a levegőt, a kezem a mellkasomra szorítottam. Thanatosz nem mondott semmit, csak nézett rám sötét szemével, és egy idő után végre sikerült normálisabb hangon megszólalnom. – Nem akarom ezt az egészet. Csak egy hétköznapi kölyök akarok lenni.

– Talán pont ezért esett rád a választás, ifjú főpapnő, mert *rierti* szeretnéd. Így talán a hatalom, ami a feladattal jár, nem fog téged megrontani.

– Pont, mint Frodót – suttogtam, sokkal inkább magamnak, mintsem Thanatosznak. – Ő sem akarta soha azt az átkozott gyűrűt.

– J.R.R. Tolkien. Nagyszerű könyvek, lélegzetelállító filmek.

Furcsán néztem rá.

– Ja, vágom, ez a huszonegyedik század. Le merném fogadni, hogy kábeltévéd is van.

– Még szép, hogy van kábeltévém.

– Király lehet neked, de most nem térhetnénk vissza ehhez az egész Gyűrűhordozó mizériához? Ha jól emlékszem, és biztos, hogy jól emlékszem, mert vagy ezerszer láttam a rendezői változatot, Frodót gyakorlatilag elpusztítja a gyűrű, amit ő eredetileg nem is akart viselni.

– De megmenti a világot a Sötétségtől – mondta Thanatosz.

Jéghideg borzongás futott végig a gerincemen.

– Nem akarok meghalni. Akkor sem, ha azzal megmentem a világot.

– A Halál végül mindannyiunkat utolér.

Ismét megráztam a fejem.

– Nem vagyok Gyűrűhordozó. Csak egy gyerek.

– Egy gyerek, aki már visszanyerte az életét a Sötétségtől, ráadásul nem is csak egyszer.

– Rendben, hogyha ezt ilyen világosan látod, és azzal is tisztában vagy, hogy Neferet a Sötétség oldalán áll, *men látod*, akkor miért teszel úgy, mintha nem látnád?

– Azért vagyok itt, hogy egyszer és mindenkorra elrendezzem Neferet ügyét és azt, kihez is hűséges valójában.

– Akkor mondd el a Főtanácsnak, hogy körülveszi a Sötétség!

– Hogy megússza egy figyelmeztetéssel? Hogy utána még erősebben térhessen vissza, és még több borzalmat vigyen véghez? Mi van, hogyha tényleg a Sötétség hitvese? Ha ez az igazság, akkor a Főtanácsnak teljes erővel kell fellépnie ellene, de ahhoz, hogy ez megtörténjen, megdönthetetlen bizonyítékra lesz szükségünk arról, hogy örökre hátat fordított az istennőnek.

– Ezért vagy itt. Hogy megszerezd azt a bizonyítékot.

– Igen.

– Senkinek sem mondom el, hogy látod a Sötétséget. És teljesen őszinte leszek hozzád: készülj fel rá, hogy rengeteget fogsz még

belőle látni. Készülj fel rá, hogy megtalálod a bizonyítékod, mert egész lényemmel biztos vagyok benne, hogy Neferet teljesen menthetetlen. – Majdnem hozzátettem, hogy már nem is halandó, de aztán mégsem tettem. Erre Thanatosznak magának kell rájönnie. – Ó, és megbocsátok. Csak ígérd meg, hogy nyitva tartod a szemed, és amikor eljön az idő, mindent megteszel, hogy a Főtanács helyesen döntsön.

– Megesküszöm neked.

– Jó – mondtam. Aztán Thanatosz felhívta a nagyit, én pedig végre bementem a hatodik órára.

Shaunee Fogalma sem volt róla, mekkora szívás, hogy többé már nem Erin Húgocskája. Olyan volt, mintha egyetlen dolog – az, hogy már nem Erin LB-je – megváltoztatta volna az egész életét.

Olyan átkozottul össze volt zavarodva.

Mikor vesztette el Shuanee-t és lett Húgocska? Nem is tudta biztosan... Ugyanazon a napon jelölték meg őket, és ugyanabban az órában érkeztek az Éjszaka Házába. És rögtön össze is barátkoztak. Shuanee azt hitte, mindez azért történt, mert lelki társak, testvérek, mert nem számított, hogy ő fekete, Erin pedig fehér. Ő Connecticutból jött, Erin tulsai volt. *Barátnők* lettek, és Shaunee hirtelen nem volt többé magányos.

Főleg azért, mert többé már nem kellett egyedül lennie. Szó szerint. Ő és Erin szobatársak voltak, azonos volt az órarendjük, ugyanazokba a bulikba jártak, és csakis olyan pasikkal randiztak, akik barátok voltak.

Egyedül ülve a buszon Shaunee megrázta a fejét. Hallotta, ahogy Erin Kramishával nevetgél valamin a busz hátuljában. Egy pillanatra undok kis gondolat férközött az elméjébe: *gondolom, most lecserél egy másik fekete LB-re*. Shaunee rögtön leállította magát: itt egyáltalán nem a bőrszínről volt szó. Sosem arról volt szó. Hanem arról, hogy nem tudott egyedül lenni. Ami hihetetlenül ironikus, mert az, hogy erre rájött, olyan helyzetbe hozta, ahol egyedül maradt.

– Hé, leülhetek?

Shaunee a világosodó, hajnal előtti égről Damienre emelte tekintetét, aki az ülések közötti folyosón ácsorgott.

– Aha, persze.

– Koszi. – A fiú leült mellé, nehéz iskolatáskáját pedig berakta a lába közé. – Rengeteg házim van. Veled mi a helyzet?

– Ja – motyogta Shaunee. – Asszem. Hé, láttad Zoey-t hatodik órában?

– Hatodikban nem. Neki lovaglása van, nekem meg üzleti ismereteim, de tanítás után találkoztunk. Miért? Mi a baj?

– Szerinted minden rendben van veled?

– Rendben? Mármost testileg rendben, vagy nem-roppanok-össze-a-stressz-alatt rendben?

– Mindig stresszel. Úgy értem, testileg.

– Aha, szerintem rendben van. Miért? Mi folyik itt?

– Semmi – mondta Shaunee. – Csak annyi, hogy láttam őt hatodik óra elején. Beszélgettünk a parkoló mellett. Aztán visszament órára.

– Shaunee Damienre figyelte, miközben azon gondolkodott, elmondhatja-e a fiúnak az igazat. – Éreztél ma este valami furcsát a levegőben?

Damien oldalra döntötte a fejét.

– Semmi furcsát. Persze, szeles éjszaka volt, de ez egyáltalán nem nagy szám Oklahomában. Tudod, abban az államban élünk, *ahol a szél végigfut a földeken*- énekelte.

– Tisztában vagyok veled, Mr. Broadway Musical. Csak arról beszélek, hogy *nagyon erősen* fúj a szél, amikor Zoey-val különváltunk, és mintha hallottam volna valamit arról, hogy letört egy ág, és... – Tényleg letört egy ág – szólt közbe Stark, ahogy ő és Zoey be-csusszantak a Shaunee és Damien előtti ülésbe.

– Igen, ijesztően szeles nap volt – mondta Stevie Rae, ahogy beült Rephaim mellé a Damien melletti ülésre a folyosó másik oldalán.

– De olyan ezt kimondani, mintha arról próbálnálak meggyőzni, hogy a rizs fehér.

– És ez mégis mi a francot akar jelenteni? – Aphrodité arrébb lökte picit Zoey-t, hogy mellé tudjon ülni, miközben Dariusz gyors

létszámellenőrzést tartott, majd beült a volán mögé. és beindította a motort.

– Azt jelenti, Őutálatossága, hogy Damien már amúgy is tudja, hogy szeles volt az éjszaka, mivel a *levegő az ő eleme*. Mint ahogy a *rizs is fehér*. Fogalmam sincs, mi olyan bonyolult ebben a hasonlatban – mondta Stevie Rae.

– Meg. Se. Szóalj! – fordult hozzá Aphrodité.

– A rizs barna is lehet – rántotta meg a vállát Shaunee.

Aphrodité felhúzta a szemöldökét.

– Jól hallottam? Éppen most sütöttél el egy szúrós megjegyzést a Húgocskád nélkül?

– Ja – mondta Shaunee, állva Aphrodité tekintetét.

Aphrodité felhorkant, és elfordult, de előbb még hozzátette: – Éppen ideje volt.

– Visszatérve a szélhez – mondta Zoey igen, tényleg kicsit őrült volt ma este, és még le is törte az egyik öreg tölgyfa ágát. – Megrántotta a vállát. – De ahogy Damien is mondta, Oklahoma már csak ilyen szeles. Hé, Damien, ha már itt tartunk, tudtad, hogy Thanatosz is rendelkezik némi hatalommal a levegő felett?

– Istenkém! Nem is vagyok meglepve! Láttad, milyen überdühös lett, amikor Dallas azt a hülyeséget mondta órán? Alig hittem a szememnek... Shaunee elengedte a füle mellett, amiről a többiek beszéltek, de azért figyelte Zoey-t, hátha mond valamit – akármit – arról, mi is történt valójában, amikor letört az az ág. Shaunee tudta. Az egészet végignézte.

Miközben a vasútállomás felé haladtak, Shaunee rájött, hogy Zoey semmit sem fog mondani. *Oké, rendben, talán Starknak elmondta, mi történt – hogy az az ág kilapította volna, ha Aurox nem menti meg*. Legközelebb akkor halt el a beszélgetés, amikor megálltak a vasúti átjárónál, mire Shaunee kihasználta az alkalmat, és így szólt: – Szerintetek is furcsa, hogy Aurox bejár egy órára, aztán az éjszaka hátralévő részében meg csak, mint valami robot, járőrözik a sulikörül?

– Sok furcsa dolog van abban a srácban – mondta Aphrodité.

– De ez nem meglepő. Mégiscsak Neferet játékszere, akit minden bizonnyal az ágyába is magával visz.

– Nem hiszem, hogy lefeküdnének – jelentette ki Zoey.

Shaunee alaposan végigmérte Z-t.

– Miért nem?

– Nem is t’om – mondta Zoey túl lazán. – Talán mert Neferet nem úgy viselkedik, mintha a szeretője lenne. Inkább úgy bánik vele, mint a rabszolgájával.

Stark felkuncogott.

– Neferet az egész világgal úgy viselkedik, mintha a rabszolgája lenne.

– Fogadni mernék, hogy Döglött Hal Szem Hölggy repes az örömtől, hogy mindannyiunkat kivettek az órájáról – mondta Aphrodité.

– Abban biztos lehetsz, főleg mert Thanatosz nagyon jó tanár – fűzte hozzá Stevie Rae. – Egyébként pedig nem örülök neki, hogy ma ilyen utálatosan viszonyultál a mi nagyon rövid, nagyon is nem szexuális megbélyegzésünkhöz. Velem is megtörtént, és hidd el, hogy én is nagyjából annyira örültem neki, mint a macskák, amikor egy pitbull jelenik meg a bulijukon.

– Kérlek, mondd, hogy ez nem egy *újabb* rettenetes bugris hasonlat volt! – sóhajtott fel Aphrodité.

Shaunee kimaradt a civakodásból, ami egészen addig tartott, amíg meg nem álltak a vasútállomás előtt. Ahelyett, hogy csatlakozott volna a vitához, Shaunee csak Zoey-t figyelte. Na meg Starkot.

Mire kiszálltak a buszból, már két dologban biztos volt.

Egy, Starknak fogalma sem volt róla, hogy Aurox megmentette Zoey életét az éjszaka.

Kettő, sosem tudna semmit Zoey-ről, Starkról vagy Auroxról, ha még mindig Húgocska lenne.

Húgocska túlságosan el lenne azzal foglalva, hogy valakinek a másik fele legyen ahhoz, hogy bárki vagy bármi másra figyelni tudjon.

Nem tudta, hogy mi a pokol történt Zoey és Aurox között, azt viszont igen, hogy mostantól rajtuk tartja a szemét, és ha lesz rá lehetősége, hogy kiderítse, akkor ki is fogja. Teljesen egyedül. Önállóan.

Ami hirtelen már nem is tűnt olyan rettenetesnek. És ekkor, először amióta csak abbahagyta Erin mondatainak befejezését, Shaunee elmosolyodott.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Zoey

Nem beszéltem Starknak a faágról meg arról, hogy Aurox mentett meg. De most komolyan, miért tettem volna? Hogy Stark még több dolog miatt aggódhasson? Még mindig nem alszik jól, mert *még mindig* rémálmai vannak, amiről nem hajlandó beszélni, de azért tudok róluk, mert helló, ott alszok mellette, és *nem vagyok hülye*. Ráadásul az egész fás dolog nagyon gyorsan történt. Senki sem sérült meg.

Vége. Pont. Ennyi.

Nos, egy apróságot leszámítva, mégpedig azt, hogy eldöntöttem, rá fogok nézni Auroxra a látókövön keresztül. Rendben, nem pont ebben a szent pillanatban. Úgy értem, Aurox nincs is itt. De én azért eldöntöttem. Abban a pillanatban, amikor megérintett, eldöntöttem.

Attól fogva, hogy megérintett, többé már nem félttem tőle.

Bár még mindig ki vagyok tőle akadva.

Némán vitatkoztam magammal, elmondjam-e vagy sem Starknak, hogy úgy döntöttem, rápillantok Auroxra a kövön keresztül, miközben fél füllel hallgattam, ahogy Aphrodité és Stevie Rae a járatok felújításának részletein vitáznak (Aphrodité rengeteg munkást és fényűzést akart, Stevie Rae viszont nem akart beleegyezni, hogy rajtunk kívül más is lemenjen az alagutakba. Sóhaj.), amikor a busz végre megállt a vasútállomásnál, Dariusz pedig kinyitotta az ajtót.

– Hívom az Adolini pizzériát, mindjárt éhen halok – mondta Stevie Rae, ahogy ő és Rephaim leszálltak a buszról.

– Végre valamiben egyetértünk – bólintott Aphrodité, és Dariusz ölébe ült. hogy ott helyezze kényelembe magát, amíg a többiek lekászálódnak a járműről. – Rendelj nekem is egy Santiano pizzát!

Az az íz megéri a kalóriákat. Ráadásul pont megy ahhoz a Chianti-hoz, amit a menzáról csórtam ötödik órában... Az egész egy pillanat alatt történt. Aphrodité éppen valami teljesen hétköznapi dologról beszélt, mint például a lógás, amikor hirtelen az egész teste görsbe rándult. A szeme befordult a koponyájába, és *vért kezdett könnyezni*. Egy pillanat alatt gyönyörű és tökéletes lányból átment valamibe, ami alig tűnt embernek. Alig tűnt élőnek.

Dariusz nem habozott. Felemelte kedvese merev, véres szemű, vak testét, és levitte a buszról. Féltettem a kezdeti *óistenkém-reakciómat*, felálltam és a többiekhez fordultam, akik vagy tátott szájjal bámultak, vagy befogták a szemüket, és úgy néztek ki, mint akik mindjárt elbögik magukat.

– Aphroditének látomása van. – Mintha valaki más szólalt volna meg az én hangomon. Valaki, aki nyugodt volt. Stark megfogta a kezem, egy kis erőt kölcsönözve nekem. – Nemsokára jól lesz – folytattam Starkba kapaszkodva.

– Tulajdonképpen marhára ki lesz akadva, és extra undok lesz mikor magához tér, mert utálja, ha társaságban jönnek rá a látomások – mondta Stevie Rae, ahogy ismét felállt a busz lépcsőire. Láttam, hogy a szeme kikerekedett ijedségében, de a hangja éppen olyan nyugodt volt, mint az enyém.

– Igen, Stevie Rae-nek igaza van – bólintottam. – Nem kell nagy ügyet csinálni belőle. Se most, se akkor, amikor magához tér. – Kis szünetet tartottam, majd, miután úgy éreztem magam, mint egy idióta, hozzátettem: – Rendben, nem azt mondom, hogy a látomásai nem fontosak, csak nem hiányzik neki, hogy mindenki azt kérdezgesse tőle, jól van-e.

– Megyek, és megrendelem a pizzákat. Szerinted Aphrodité később éhes lesz? – kérdezte Stevie Rae.

Eszembe jutott, mennyire vacakul érezte magát legutóbb, amikor látomása volt.

Már a nyelvem hegyén volt, hogy Aphrodité valószínűleg csak egy Xanaxot és egy üveg bort akar majd, de azzal mégiscsak rossz példát mutattam volna.

– Szerintem rendelj neki egyet, aztán max berakjuk a hűtőbe. Később is megmelegíthetjük, ha megéhezik. Most megyek, és megnézem, hogy van. Egy ideig biztosan csak vizet és nyugalmat akar majd.

– Rendicsek! – Stevie Rae elmosolyodott, majd, teljesen normális hangon, a többiekhez szólt: – Innen fentről rendelem a pizzát. Baromi rossz a térerő odalent. Szóval mielőtt szétszélednétek, mondjátok meg, mit szeretnétek, és talán az lenne a legjobb, ha itt maradnátok mellettem, hogy biztos ne szúrjam el. Ha már itt tartunk, Kramisha, le tudnád nekem jegyezni, ki mit szeretne, kérlek? Nagy segítség lenne – ránézett Shaunee-ra, aki nagyon nem találta a helyét, majd hozzátette: – Hé, használhatnánk most a te kártyádat? Zoey és én majd elintézzük, hogy visszakapd a pénzed.

Shaunee összehúzta a szemöldökét.

– Esküszöl? Legutóbb is én fizettem az egész Queenies-szám-lát. Marha finomak azok a tojássalátás szendvicsek, de azért any-nyira mégsem, hogy szívesen kiadnék értük párszáz dollárt.

– Esküszöm. – Stevie Rae összehúzta a szemét, és nagyon csúnyán nézett minden buszon ülő társunkra. – Mindannyian vissza fogjátok fizetni Shaunee-nak a pizza árát.

– Ja, oké, rendben – szólt a kórus a busz hátuljából.

Meg tudtam volna csókolni az LB-met. Mindenkinek elterelte a figyelmét rettenetes és nagyon nem vonzó látomásáról, valamint azt is elintézte, hogy itt fent maradjanak pizzát rendelni, ahelyett, hogy lent az alagutakban Aphrodité bámulnák, és róla sugdolóz-nának.

Időközben lerángattam Starkot a buszról.

– Egy nagy négy évszak pizzát kérünk! – szólt oda Stevie Rae-nek, ahogy elhaladtunk mellette.

– Most komolyan? Pizzát? – suttogtam, mintha legalábbis azt kérdezte volna, hogy „Miért nem esznek tortát?”, vagy tudom is én

mit mondott az az übergőgős francia királynő, amikor megtudta, hogy a népe éheznek.

– Azt hittem, normálisan akarsz viselkedni – súgta vissza.

Felsóhajtottam. Végül is igaza volt. Stevie Rae-hez fordultam.

– Extra sajttal és olíwabogyóval, légszi – aztán még nagyon halkán hozzátettem: – És koszi!

– A konyhában leszek, ha beszélni akarsz – mondta ugyanolyan halkán, majd jó hangosan és nagyon is normális hangon a többiek felé fordult. – Rendben van, akkor hány pepperónis lesz?

– Menjünk keresztül az állomáson, hogy be tudjunk ugrani a konyhába pár üveg vízért útban Aphrodité szobája felé! – mondtam Starknak, amikor gondolkodás nélkül elindult a pincelejárát felé. Irányt váltott, de én csak tovább magyaráztam (leginkább azért, hogy halljam a saját nyugodt hangomat). – Szomjas lesz. Meg kell néhány vizes rongy is, amit a szemére tehetünk.

– Mindig így vérzik a szeme?

– Igen, amióta csak elvesztette a Jelét. Legutóbb, amikor látomása volt, azt mondta, a fájdalom és a vérzés minden alkalommal egyre rosszabb és rosszabb. – Starkra pillantottam. – Pocsékul nézett ki, ugye?

– Rendbe fog jönni. Dariusz vele van. Nem hagyja, hogy bármi baja essen. – Megszorította a kezem, mielőtt maga elé engedett a régi kasszából induló lejártnál.

– Attól tartok, ez olyan dolog, amitől még a Harcosa sem védheti meg.

Stark rám mosolyogott.

– Én is megtaláltam a módját, hogyan védjelek meg a Túlvilágon. Szerintem Dariusz is elbír egy kis vérrel meg pár látomással.

Szótlanul besiettem a konyhába a vízért és a rongyokért.

Azt szerettem volna, hogy Starknak igaza legyen. Nagyon, *nagyon* azt akartam, hogy Starknak igaza legyen, de rossz érzésem volt, és utáltam, amikor ez történik. Mindig azt jelentette, hogy hamarosan valami rettenetesen, borzalmasan rosszra fog fordulni.

– Hé! – Stark megfogta a karom, és finoman megállított a csilivili, arany függöny előtt, ami legújabbban Aphrodité ajtajaként szolgált. – Aphroditének most arra van szüksége, hogy összeszedd magad!

– Tudom, igazad van. Csak a látomások hatalmas fájdalmakat okoznak neki, és emiatt aggódom.

– Gondolj arra, hogy a látomások Nüx ajándékai, és olyan dolgokat tudunk meg belőlük, amikre szükségünk van, nem igaz?

– De igen, megint igazad van – ismertem el.

A mosolya kissé beképzeltté vált.

– Szeretem, amikor azt mondod, igazam van.

– Azért ne szokj nagyon hozzá! Pasi vagy. Csak korlátozott számú „igazam van”-ra vagy jogosult.

– Hé, azt kell kihasználnom, ami van! – mondta, majd ismét elkomorodott. – De komolyra fordítva a szót, most a főpapnőjének kell lenned, nem pedig a barátnőjének!

Bólintottam, vettem egy nagy levegőt, majd bebújtam a függöny alatt.

Rendben, Aphrodité szobája folyton változott, és valahányszor csak benne jártam, mindig kicsit jobban emlékeztetett arra, mintha Kim Kardashian találkozott volna Conan, a barbárral. Ezúttal egy aranyszínű kanapét újított be. Nem, fogalmam sincs, hol szerezte, és hogyan juttatta le ide. A kanapé mögötti durva betonfal, mintegy dekorációként, Dariusz dobókés-gyűjteményének egy része függött. Aphrodité még aranyszínű rojtokat is aggatott mindegyik kés nyelére. Nem viccelek. Az ágya hatalmas volt. Tényleg hatalmas. Ma este lila, arany virágokkal hímzett pléd takarta. Rengeteg puha díszpárna hevert rajta. Még egy színben passzoló macskaágy is állt az ágya mellett borzalmas perzsamacskája, Démona számára, bár jelent pillanatban Démona nem a saját ágyában feküdt, hanem védelmezően összegömbölyödött Aphrodité ölében. Aphrodité milliányi párnájának dőlve ült az ágyán. Ijesztően sápadtnak tűnt. Dariusz a *szemére* helyezett egy összehajtogatott, vizes papírtörülközőt, ami máris rózsaszín lett a vérétől. Kicsit megnyugodtam, amikor láttam, hogy Aphrodité éppen Démonát

simogatja, amit azt jelentette, hogy magánál van. Ám a pillanatnyi megkönnyebbülésem el is párologott, ahogy közelebb léptem az ágyhoz, és az a borzalmas macska fújni kezdett rám.

– Ki az? – Aphrodité hihetetlenül gyengének, és rá nem jellemző módon rémüknek tűnt.

Dariusz megérintette az arcát.

– Zoey és Stark, szépségem. Tudod, hogy senki mást nem engednék be.

Stark megszorította a kezem, aztán elengedett. Gyors, néma imát küldtem az istennő felé. *Nix, kérlek, segíts, hogy az a főpapnő lehessen, akire most Aphroditének szüksége van!* Majd felvettem azt a szerepet, amihez még mindig túl fiatalnak éreztem magam.

– Hoztam pár rongyot, meg némi hideg vizet – mondtam élénken, ahogy az ágyhoz léptem, és benedvesítettem az egyik rongyot. – Tartsd csukva a szemed! Kicsérélem a papírtörülközőt.

– Rendben – felelte halkán.

Tényleg csukva tartotta a szemét, de ettől még csorogtak vérvörös könnyei. Megéreztem vérenek illatát, és egy pillanatig azt hittem, mindjárt összefut a nyál a számban, de nem ez történt.

Aphrodité illata nem emberi volt. Próbáltam felidézni, milyen szaga volt a vérenek, amikor legutóbb látomása támadt, de nem voltam rá képes – ami valószínűleg azt jelenti, hogy már akkor sem volt normális.

Félretettem ezt az új információt, és leültem mellé az ágyra.

– Hoztam egy üveg vizet is. Szeretnél már inni valamit?

– Igen. Bort. Vöröset. Dariusznál van.

– Szépségem, kérlek, először vizet igyál!

– Dariusz, a bor enyhíti a fájdalmat. És hozz a táskámból egy Xanaxot is, ha már arra jársz! Az is segít.

Dariusz nem mozdult, csak nézett rám.

– Aphrodité, mi lenne, ha választanál a bor és a Xanax között? A kettő együtt nem hangzik túl egészségesnek – mondtam.

– Az anyám folyamatosan egyszerre veszi be! – csattant fel Aphrodité, majd összeszorította az ajkát. Mély lélegzetet vett, és csak

azután szólalt meg. – De igazad van. Maradok a bornál. Nem. Vagyok. Az. Anyám.

– Még szép, hogy nem vagy az anyád – értettem egyet. Dariusz fellélegzett, és nekiállt felbontani a bort. – Redben, amíg a pasid megszellőzteti a bort, szeretném, ha innál kicsit ebből a vízből!

Aphrodité szája már majdnem a túlságosan is jól ismert vigyorra görbült.

– Honnan tudsz olyanokat, hogy a bort meg kell szellőztetni? Nem is iszol.

– Tévét azért nézek. A francba is, mindenki, akinek van egy kis esze, tudja, hogy meg kell szellőztetni a bort – mondtam, ahogy kezét a nyitott vizesüveghez vezettem, és segítettem neki inni. – Milyen volt ez a mostani? Olyan rossz, mint az előző?

Mikor egyértelművé vált, hogy nem fog válaszolni, Dariusz vette át a szót.

– Rosszabb – mondta. – Talán akkor kéne visszajönnötök, amikor már kipihente magát.

Az a Zoey, aki Aphrodité barátnője, teljesen egyetértett vele. De Zoey, a főpapnő tanonc tisztában volt vele, mit kell tennie.

– Az este hátralevő részében fáradt lesz és részeg. Valószínűleg még holnap is. Tudnom kell, miről szólt a látomás, mielőtt túlságosan kiüti magát ahhoz, hogy beszéljen.

– Z-nek igaza van – mondta Aphrodité, mielőtt Dariusz ellenkezhetett volna. – És ez a látomás amúgy is rövid volt. – Örömmel láttam, hogy kiürítette az üveget, de közben már nyúlt is a borért.

– Elfogyott a vizem. Hol a bor?

Dariusz odanyújtott neki egy egyszerűnek látszó borospoharat – sima, csinos formájú kristálypohár volt –, de láttam az aljára írt kicsi Riedel-emblémát, amiből tudtam, hogy ez egy *nagyon* szép pohár a Williams-Sonomából. Ezt onnan tudom, hogy Aphrodité pár napja kioktatott, amikor majdnem eltörtem az egyiket. (Mintha érdekelne?) Dariusz segített Aphroditénak nagyot kortyolni a kristálypohárból, majd Aphrodité hosszan kifújta a levegőt.

– Szerezz egy másik üveggel! Még többre lesz szükségem. – Dariusz már nem is nézett rám megerősítésért. Felhagyott az ellenállással. – És mondd meg Starknak, hogy ne bámulja már úgy a késeidet! Ő ijszác, nem pedig késesfiú.

– Ó, egyszerre szuperhősök lettek a pasijaink? – próbáltam (sikertelenül) viccelődni.

Aphrodité szájának sarka elégedetten felfelé görbült, amitől egy pillanatra zavarba ejtően hasonlított a macskájára.

– Figyelj, az enyém több szempontból is pont olyan, mint egy szuperhős. A tiedről neked magadnak kell eldöntened.

– Látomás! – tátogta Stark a szoba másik végéből, ahol, írd és mondd, tényleg éppen a díszes késeket bámulta.

– Rendben, akkor mondd el, miről szólt ez a mostani látomás? – kértem.

– Már megint egy olyan átkozott halállátomás volt, ahol a meggyilkolt srác szemével láttam az egészet.

– Srác? –A pánik összeszorította a mellkasom. *Lehet, hogy Stark volt az?*

– Nyugi, nem a te pasid volt, és nem is az enyém. Hanem Rephaim. Benne voltam, amikor megölték. Amúgy pedig – habozott, miközben nagyot kortyolt a borból – a madársrácnak van pár furcsaság a fejében.

– Most csak a lényegről beszélj! A szaftosabb részekre később is rátérhetünk – mondtam.

– Mint általában, most is az áldozat szemével láttam az eseményeket, és az egész látomás nagyon zavaros volt. – Kezét a vizes rongyra szorította. Arcra fájdalmas grimaszba rándult.

– Csak mondd el, mire emlékszel! – nógattam. – Hogyan halt meg?

– Egy kard majdnem kettéhasította. Nagyon undorító volt, bár nem esett le úgy a feje, mint a tied abban a másik látomásban.

– Jó neki – mondtam. Magam sem tudtam eldönteni, hogy komolyan beszélek-e, vagy csak ironizálni próbálok. – És ki vágta félbe?

– Na, itt kezdődik a gubanc. Nem vagyok benne biztos, hogy végül is ki ölte meg. De az tuti, hogy Sárkány ott volt.

– Sárkány öli meg? Úúú. Az borzalmas.

– Mint mondtam, nem vagyok benne biztos. Viszont emlékszem, milyen képet vágott Sárkány pont, mielőtt belém vágódott volna a kard. Teljesen kivetkőzött magából. Még rosszabbul nézett ki, mint mostanában. Olyan volt, mintha már nem lenne remény, fény és boldogság az életében, és még sírt is, szó szerint bőgött, folyt a taknya, meg minden.

– Akkor tehát Rephaim egy *kard* által hal meg – mondtam.

– Igen – értett egyet Aphrodité. – Tudom. Nem nagy rejtély. Úgy tűnik, hogy Sárkány tette, de nem vagyok benne száz százalékig biztos, főleg ha hozzá vesszük az egész bőgést meg minden egyéb zavaró tényezőt.

– Egyéb zavaró tényező?

– Igen, folyamatosan valami furcsaság vibrált körülöttem. Volt ott valami fehér, ami halottnak tűnt. Meg jég, ami egy kört égetett a földbe. És vér meg mellem, *és akkor én*, mármint Rephaim, meghalt. Itt a vége.

Megmasszíroztam a halántékom. Éreztem a kezdődő fejfájás jeleit.

– Mellek? – kapta fel a fejét Stark a szó hallatán.

– Igen, íjsrác, mellek. Mintha ott lett volna egy meztelen nő. Szó szerint. Nem láttam az arcát, mert Rephaimet túlságosan lekötötték a mellei, de tudom, hogy valami köze volt a vérhez, meg ahhoz a halott, fehér valamihez.

– Hé, várj csak! – mondtam. – Nem volt Kramisha költeményében valami a tűzről meg a jégről?

– Azt már el is felejtettem. Nem volt nehéz, mert utálok a verseket.

– Ne legyél már ennyire negatív! – feddtem meg. – És ez nemcsak egy szimpla vers, hanem jósvers.

– Amitől csak még rosszabb – mondta.

– Én emlékszem rá. Sárkány könnyeiről is volt benne valami – tette hozzá Stark.

– Lehet, hogy azért sír, mert megölte Rephaimet, amikor azt a feladatot kapta, hogy védje meg, mivel ő a Kardok Ura ebben az Éjszaka Házában – elmélkedett Dariusz.

– De ez így nem igaz! – mondtam. – Ez itt a mi saját Éjszaka Házánk, úgyhogy gyakorlatilag ő nem a *mi* Kardok Uránk. Talán pont ezért gondolja, hogy megölheti Rephaimet.

– Ez nagyon logikusnak hangzik, de valami akkor sem stimmel. Egyszerűen érzem. Az ösztöneim azt súgják. Csak azt nem tudom, mi. Sárkányt kivéve mindenki hol elhomályosult, hol újra élessé vált, elsősorban azért, mert Rephaim annyira Stevie Rae-re koncentrált, aki meg arra a rituáléra koncentrált, amiben éppen részt vett.

– Rituálé? Én is ott voltam? – kérdeztem.

– Ja, mindenki ott volt a bandából. Még kör is volt. Te vezetted az egészet, de a rituálé maga föld központú volt. úgyhogy Stevie Rae-é volt a főszerep. – Hangosan beszívta a levegőt. – A francba is! Most jöttem rá, hol voltunk: a nagymamád levendulafarmján!

– A pokolba! A tisztító szertartás, amit pár nap múlva kell elvégezni. Vagy mégsem. Thanatosz felhívta a nagyit, hogy valamit hamarabb csináljunk, valamit, ami felfedheti, hogy mi is történt anyámmal. – Szünetet tartottam. Teljesen letaglózott a fehér halott valami, a vér, a mellek és anyám halálának gondolata. – Ez most azt jelenti, hogy nem szabadna megtudnom, mi történt anyámmal, és hogy ne is tegyek semmit?

Aphrodité megrántotta a vállát.

– Z, tudom, hogy nehéz lesz ezt most felfognod, miután egy csomó látomásomban te voltál a főszereplő, de itt alig jelentél meg. Szerintem ez egyáltalán nem rólad szól.

– De a nagymamám farmján játszódom.

– Ja, de ezúttal Rephaimet aprították fel egy karddal, nem téged.

– Várjunk csak, ez most nem jó hír? – mondta Stark, ahogy mellém lépett, és megfogta a kezem.

Aphrodité felhorkant.

– Persze hogy az. Kivéve, ha te vagy Rephaim.

Stark elengedte a füle mellett a megjegyzést, és folytatta: – Láttad, ahogy Rephaimet megölték. Tudod, hogy hol, és hogy ki volt ott. Mi lenne, ha elintéznénk, hogy ezek a feltételek ne jöjjenek össze? Az megakadályozná a halálát, nem?

– Talán – mondta Aphrodité.

– Remélhetőleg – tettem hozzá.

– Gondoskodnunk kell róla, hogy Sárkány távol tartja magát Rephaimtól – mondta Dariusz. – Még akkor is, ha nem ő öli meg, de azt biztosan tudjuk, hogy jelen van, amikor Rephaim meghal.

– Ebben biztos vagyok – jelentette ki Aphrodité.

– Akkor ezt fogjuk tenni: távol tartjuk egymástól Sárkányt és Rephaimet, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy Rephaim nem jön velünk a nagy farmjára.

– Ha én megyek, Rephaim is jön.

Stark, Dariusz és én hátrafordultunk: Stevie Rae és Rephaim bújtak be a függöny alatt a szobába. Aphrodité összehúzta a szemöldökét, de a vizes ruhát az arcán tartotta.

– A látomása Rephaimról szólt. – Stevie Rae ezt nem kérdésnek szánta, de azért válaszoltam.

– Igen. És a barátod meg is hal benne.

– Hogyan? Ki öli meg? – Stevie Rae hangja kemény volt, akár a szikla. Úgy nézett ki, mint aki kész szembeszállni az egész világgal.

– Nem vagyok benne biztos – szólalt meg Aphrodité. – Az egészet a madárfiú szemszögéből láttam, ezért marhára zavaros volt.

– De azt tudjuk, hogy a nagy farmján történik, és hogy Sárkány is jelen van – mondtam. – Pontosan ezért kell Rephaimnek itt maradnia, amikor mindannyian odamegyünk, *már ha* még mindig áll, hogy megyünk.

– Megyünk – jelentette ki Stark. – Nem engedheted, hogy ez az egész távol tartson a szertartástól, amit anyukádért tennél meg.

– Nem érte teszem – mondtam fájdalmas hangon. – Anyám meghalt. A szertartás nem változtat ezen semmit.

– Igazad van – bólintott Stark. – Magadért és a nagymamádért teszed, ami sokkal fontosabb, mintha egy halott asszonyért tennéd. – Stevie Rae-re és Rephaimre pillantott. – Végig kell csinálnunk ezt a szertartását, de Rephaimnek nem kell ott lennie, és amúgy is csak veszélyben lenne. Az lenne a legjobb, ha itt maradna, ahogy Zoey is mondta.

– Hogy valaki, teszem azt, Sárkány, idelopózhasson, mikor egyedül van és megtámadhassa? Nem hinném, hogy ez jó ötlet – rázta a fejét Stevie Rae.

– Nem értem – mondta Rephaim.

Felsóhajtottam.

– Aphroditének néha látomásai vannak, és ezek gyakran valakinek a haláláról szólnak. Néha nagyon egyértelműek, és olyankor könnyű megakadályozni, hogy bekövetkezzenek. Néha viszont rettenetesen zavarosak.

– Mert annak a szemszögéből látom az egészet, akit megölnek. Veled is így voltam most. És, ha már erről beszélünk, a repülés marha ijesztőnek tűnik. Tökre nem számít, hogy a te madáragyad mit gondol.

– Nem ijesztő, ha van szárnyad – szögezte le Rephaim tárgyilagosan.

– Hah – tettem hozzá nagyon elmésen.

– Nem – szólalt meg Stevie Rae. – Akármit is láttál Rephaim fejében, tartsd meg magadnak! Nem tartozik senkire.

– Benne volt a fejemben? – Rephaim már teljesen össze volt zavarodva.

– A látomásomban igen. De nem fog többé előfordulni. Remélem. És volt ott még valami Sárkányon kívül. Egy bika, vagy legalábbis egy bika árnyéka.

– Egy bika árnyéka? – Összeszorult a gyomrom. – Csak nem az a halott, fehér valami, amit láttál?

– Nem. Biztos vagyok benne, hogy ez valami más.

– Láttad, hogy milyen színű volt?

– Zoey, minden árnyéknak ugyanolyan a színe.

– Aurox – mondta Stark.

– Auroxot láttad? – kérdeztem gyorsan.

– Nem. Csak egy bikaárnyékot. És csak hogy tisztázzuk, egyetérted veled, Dariusszal és Starkkal: a madárfiúnak távol kell tartania magát Sárkánytól. Ha ezt azt jelenti, hogy itt kell maradnia, akkor maradjon itt. Most pedig újratöltenétek a poharam, és pihenhetnék egy kicsit?

– Nem hiszem, hogy innod kéne, amikor így vérzel – mondta Stevie Rae.

– Ne kérdőjelezd meg, hogy mit teszek. Már profi vagyok ebben – vágott vissza Aphrodité.

– Ez meg mit jelent? – kérdeztem.

– Azt jelenti, hogy az én szépségem eleget beszélt, most pedig pihennie kell – jelentette ki Dariusz.

– Nemsokára itt lesz a pizza – mondta Stevie Rae. – Neked is rendeltem egyet.

– Ha még ébren leszek, amikor megékezik, megeszem – felelte Aphrodité, majd levette az arcáról a rongyot, és lassan kinyitotta a szemét. Felkészültem a látványra. Már láttam őt így korábban. Rephaim azonban nem.

– Minden isten nevére! Tényleg vérkönnyeket ejtesz! – mondta.

Aphrodité felé fordította vérben úszó szemét.

– Ja. Még én is tudom, milyen borzalmas dolgot jelent ez. Madársrác, ezt jól jegyezd meg! Azért volt ez a látomásom, mert neked üzentek vele valamit. Maradj a seggeden, és ne keresd a bajt! Maradj távol a hegyes, éles dolgoktól, és ha ez azt jelenti, hogy el kell kerülnöd Sárkány Lankfordot, akkor hát kerüld el őt!

– De meddig? – kérdezte Rephaim Aphrodítét. – Meddig kell rejtőzködnöm ez elől a vámpír elől?

Aphrodité megrázta a fejét.

– Figyelmeztetést kaptam, nem időbeosztást.

– Nem szeretek rejtőzködni.

– Én pedig nem szeretném, hogy meghalj – mondta Stevie Rae.

– Én meg aludni szeretnék – jelentette ki Aphrodité.

– Rendben, menjünk – indítványoztam. Odaadtam Dariusznak az utolsó üveg vizet. – Próbáld meg rávenni, hogy ezt is igya meg két kerty bor közt!

– Itt vagyok melletted! Nem kell úgy beszélned rólam, mintha nem hallanám. – Felemelte a poharát, mintha csak koccintani akarna, aztán jól meghúzta.

– Be vagy csípve, ezért meg sem hallom, amit mondasz – fordultam felé. – Most pedig pihenj! Majd később beszélünk.

Kimentünk Aphrodité szobájából.

Rephaim és Stevie Rae egymás kezét fogva beszélgettek, miközben lassan felsétáltunk a vasútállomás elé, hogy ott várjuk meg az eléggé összezavarodott pizzásfiút, aki, ha rajtam múlik, majd szép kis borravalót kap tőlünk.

– Mit gondolsz erről a látomásról? – kérdezte Stark, azzal átölelte a derekam, és magához húzott.

– Attól félek, hogy bajok lesznek még Stevie Rae-vel. Annyira próbálja majd megmenteni Rephaimet, hogy a végén ő okozza majd a halálát.

Stark komoran bólintott.

– Így van ez a Sötétséggel. Eltorzítja a szeretetet, és valami borzalmat készít belőle.

A szavai megleptek. Annyira cinikusnak hangzott, annyira öregnek.

– Stark, a Sötétség nem tudja eltorzítani a szeretetet. A szeretet, a szerelem az egyetlen, amit még a Sötétség és a halál sem tud elpusztítani. És ezt te is tudod ... legalábbis régen tudtad.

Stark megállt, és hirtelen olyan erővel szorított magához, hogy alig kaptam levegőt.

– Mi az? – suttogtam. – Mi a baj?

– Néha úgy érzem, nekem kellett volna meghalnom, és Heath-nek melletted maradnia. Ő sokkal inkább hitt a szerelemben, mint én.

– Nem hiszem, hogy az számít, mennyire hiszel. Hanem inkább az, hogy miben hiszel.

– Akkor minden rendben lesz, mert hiszek benned – mondta.

Átkaroltam, és szorosán magamhoz öleltem. Próbáltam az érintésemmel őt is és magamat is megnyugtatni, mert mindketten tudtuk, hogy a szavak most nem elegendők.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Neferet

Mekkora káoszt szítottál már, szívtelen kedvesem? A fehér bika mély hangja visszhangot vert az elméjében.

Neferet majdnem teljesen körbefordult a tengelye körül, mire meglátta ragyogó, varázslatos szőrét, hatalmas szarvát, nehéz patáit. Egy kripta mögül közelített felé, aminek tetején egy angyali kislány lehajtott fejű szobra állt. Az idő vasfoga porrá zúzta egyik kőkezét, és arckifejezését látva Neferet úgy gondolta, mintha a szobor áldozatként ajánlotta volna fel hiányzó darabkáját, talán éppen a fehér bikának.

A gondolattól fellángolt Neferetben a féltékenység.

Lassan, vággyal telve odasétált a bikához. Neferet tisztában volt vele, hogy gyönyörű, ám a bika közelében mégsem állta meg, hogy ne hívja magához a környező árnyékok erejét, hogy még inkább kiemelje szépségét. Hosszú, dús haja éteri fénnel ragyogott, csakúgy, *mint* fekete selyemruhája. Pontosán azért választotta ezt a mhát, mert a Sötétségre – a bikájára – emlékeztette.

Neferet megállt előtte, és kecsesen térdre ereszkedett.

– A terveim jól haladnak, uram.

Á, szóval az urad vagyok? Mily érdekes!

Neferet hátrahajtotta a fejét, és csábítóan rámosolygott a hatalmas istenre.

– Jobban szeretném, ha hitvesemnek neveznék?

Nem mindegy, mit hogy nevezünk. A névnek hatalma van.

– Így igaz. – Neferet felemelte a kezét, és megérintette a bika egyik opálként ragyogó szarvát.

Tetszik a név, amit a Bábunak választottál. Aurox, a hatalmas és fenséges őstulkok, az auroch bikák után. Nagyon is illik rá ez – Örülök, hogy tetszik neked, uram – felelte, miközben az járt a fejében, hogy a bika még mindig nem mondta meg, szólíthatja-e hitvesének.

És milyen szolgálatot tesz neked ez a teremtmény, aki tökéletlen áldozatod szülötte?

– Remek szolgálatot tesz. Nem látom benne a tökéletlenséget, amikor ránézek, csak nagylelkű ajándékosdat.

De azért nem felejtet el, hogy figyelmeztettek, ugye? Lehet, hogy a Bábu tökéletlen.

– A Bábu maga egyáltalán nem fontos – mondta Neferet, elhessegetve a bika aggályait. – Ő csak egy eszköz a céljaim eléréséhez.

– Felállt, és közelebb lépett a bikához. – De ne pazaroljuk drága időnket Auroxra! Ő csak egy szolgál, akinek léte gyorsan véget ér, ha nem jól szolgál.

Ilyen könnyűszerrel elhajítod az ajándékaimat?

– Nem, dehogy, uram! – biztosította. – Mindössze figyelek rád, és észben tartom figyelmeztetésed. Nem beszélhetnénk most valami kellemesebbről, mint egy lelketlen Bábu?

A hitvesed emlegetted. Erről eszembe jutott valami, amit szeretnék neked megmutatni- valami, amit talán érdekesnek találsz.

– Várom parancsod, uram – hajtott fejet Neferet.

A Sötétség roppant megtestesülése térdre ereszkedett, és felkínálta hátát Neferetnek.

Jöjj, szívtelen kedvesem!

Neferet felkapaszkodott rá. A szőre olyan volt, mint a jég – csúszós, hideg és áthatolhatatlan. Az éjszakán keresztül cipelte magával, hihetetlenül gyorsan mozogva, át az árnyakon, meglovagolva az éj hullámain. Felhasználta a rejtett, rettenetes dolgokat, melyek mindig is őt szolgálták, míg végül megállt egy

ősöreg, csupasz téli fa legsötétebb árnyéka alatt, a Tulsától délnyugatra fekvő hegyek között.

– Hol vagyunk? – Neferet vacogva kapaszkodott a bikába.

Csöndesen, szívtelen kedvesem. Figyelj csendben! Csak figyelj!

Neferet pedig figyelte. Nem sokkal később látta, ahogy egy magas, izmos férfi lép ki az előtte emelkedő magaslatra épített három fakunyhó egyikéből. A férfi a magaslat szélére sétált, ahol leült egy nagy, lapos homokkő sziklára.

Neferet csak azután látta meg a szárnyát, miután a férfi leült. *Kalona!* Noha csak az elméjében hangzott fel a név, a bika válaszolt neki.

Igen, a régi hitvesed, Kalona. Menjünk közelebb! Figyeljük meg, mit tesz!

Az éjszaka körülöttük megremegett és átalakult, hátborzongató leplet vonva a bika és Neferet köré, amitől úgy tűnt, mintha ők is csak az éjszaka és az időközben megjelenő finom köd részei lennének.

Neferet visszatartotta a lélegzetét, miközben a bika némán és láthatatlanul közelebb lépett Kalonához, olyan közel, hogy Neferet átlátott a szárnyas halhatatlan válla fölött, és megpillantotta a kezében tartott mobiltelefont. Kalona megérintette a képernyőt, mire az felvillant. Kalona habozott, ujját tanácstalanul a képernyő fölött tartotta.

Tudod, hogy mit látsz?

Neferet pislogás nélkül nézte Kalonát. A férfi válla megereszkedett. Megdörgölte a homlokát. Megtörten lehajtotta a fejét, végül vonakodva maga mellé helyezte a telefont a sziklára.

Nem, gondolta Neferet. Nem tudom, hogy mit látok.

Kalona, Nüx bukott Harcosa, valaki olyan után vágyakozik, aki elhagyta. Valaki után, akivel nincs bátorsága kapcsolatba lépni.

En lennék az? Neferet képtelen volt visszafojtani a gondolatot.

Elméjében felhangzott a bika vidámság nélküli kacaja.

Nem, szívtelen kedvesem. Régi hitvesed a fia után epekedik.

Rephaim! Neferet lelkében fellángolt a düh. *Az után a fiú után vágyakozik?*

Igen, bár még nem öntötte szavakba eme vágyát. Tudod, hogy mit jelent ez?

Neferet jól átgondolta a választ, mielőtt megszólalt volna. Eldobta magától a féltékenységet, az irigységet és a halandó szeretet minden egyéb koloncát. Akkor, és csakis akkor értette meg igazán.

Igen Azt jelenti, hogy Katonának vagy egy gyenge pontja.

Igy igaz.

Eltávolodtak a magaslattól, árnyékból árnyékba csusszanva. meglovagolva az éjszakát. Neferet mosolyogva simogatta a bika nyakát, miközben az új lehetőségeket fontolgatta.

Rephaim – Beszelnünk kell Aphrodité látomásáról – mondta Stevie Rae Rephaim megfogta a lány egyik tinsét, és az ujja köré csavarta.

Amikor már az egész ujját körbefogta, játékosan rántott egyet rajta.

– Beszélj csak! Én addig a hajaddal játszom.

Stevie Rae mosolygott, de azért finoman ellökte a fiú kezét.

– Rephaim, hagyd abba! Ezt komolyan kell vened! Aphrodité látomásai ijesztők.

– Nem azt mondtad, hogy Aphrodité megjósolta Zoey halálát? Kétszer is? És a nagymamáját is? A látomások minden alkalommal lehetővé tették, hogy megakadályozzátok a halálukat. – Rephaim megsimogatta a lány arcát, és finoman megcsókolta, mielőtt folytatta volna. – Mi is arra fogjuk felhasználni ezt a látomást, hogy megakadályozzuk a halálatomat.

– Rendben. Én benne vagyok. – Stevie Rae Rephaim kezébe fúrta az arcát. – De valamit tisztáznunk kell! Úgy tűnik, Sárkány a kulcsa az egészsnek, úgyhogy tényleg távol kell magad tartanod tőle.

– Igen, tudom. – A fiú megsimogatta a lány fejét. Imádta hajának puhaságát. Keze lassan fejről a nyakára, majd a vállára vándorolt.

– Rephaim, kérlek, figyelj rám! – Stevie Rae két kezébe fogta a fiú arcát, megakadályozva, hogy az tovább simogassa.

– Figyelek – mondta Rephaim kelletlenül, ahogy ismét a lány szavaira összpontosított.

– Lehet, hogy tévedtem. Lehet, hogy tényleg itt kell maradnod, és elfelejtened a sulit. És a biztonság kedvéért az lenne a legjobb, ha nem jönnél Zoey nagymamájának farmjára, mindegy, hogy milyen szertartást végzünk majd ott. Vagy legalábbis addig távol kell maradnod, amíg nem tudunk meg többet Aphrodité látomásáról. Rephaim megfogta a lány kezét, és elhúzta arcáról.

– Stevie Rae, ha most elrejtőzöm, mikor jöhetek elő újra?

– Nem tudom, de így legalább életben maradsz.

– Vannak rosszabb dolgok is a halálnál. Például ha a félelmeid rabja vagy. – Elmosolyodott. – Furcsamód ezt az egészet én jónak találom. A látomás azt jelenti, hogy tényleg ember vagyok.

– Mi a francot értesz ezalatt? Még szép, hogy ember vagy.

– Embernek nézek ki, legalábbis addig, amíg a nap fel nem kel. A halandóságom tesz igazán azzá, aminek tűnök.

– De nem szomorít el, hogy nem vagy már halhatatlan? Hogy már nem csörgedezik halhatatlan vér az ereidben?

– Nem, ettől csak normálisabb lettem.

Stevie Rae ragyogó kék szeme kikerekedett.

– Tudod, mi mást jelent még ez? Azt, hogy többé már nem osztozol a véreden Kalonával.

Rephaim próbálta megérteni, miért van Stevie Rae ennyire ellene az apjának. Nem tehetett róla, de valahányszor Stevie Rae megpróbálta kicsit távolabb ráncigálni a szárnyas halhatatlantól, Rephaim majdhogynem dühös lett rá, és elöntötte a vágy, hogy megvédje az apját.

– Hiszel abban, hogy apának lenni többet jelent a közös vérnél? – Lassan beszélt. Próbálta észérvekkkel alátámasztani az érzéseit, és megtalálni a mögöttük rejlő igazságot.

– Igen, teljes mértékben – mondta a lány.

– Akkor azt is meg kell értened, hogy apám vérének hiánya az ereimben nem jelenti rögtön azt, hogy többé már nem az apám. – Folytatta, még mielőtt Stevie Rae ellent tudott volna neki mondani –

Kalona halhatatlan, de elég hosszú időt töltöttem mellette ahhoz, hogy lássam a halhatatlanságában rejtőző emberséget.

– Rephaim, nem szeretnék veled veszekedni az apád miatt. Tudom, azt hiszed, hogy utálok őt, de ez nem igaz. Azt utálok, amekkora fájdalmat okoz neked.

– Tudom. – Magához ölelte Stevie Rae-t, és csókot nyomott a feje búbjára. Belélegezte a lány bőrének és samponjának édes, ismerős illatát. – De hagynod kell, hogy ezt magam intézzem el. Ő az apám. Ezen semmi sem fog változtatni.

– Rendben, visszafogom magam, és nem fogok arról papolni, hogy maradj távol Kalonától, de cserébe ígérd meg, átgondolod, hogy távol tartod magad Sárkánytól. Legalábbis egy ideig.

– Ezt könnyű lesz megígérnem. Már amúgy is próbálom kerülni a Kardok Urát, mivel tudom, hogy a látványom fájdalmat okoz neki, de rejtőzködni akkor sem fogok előle. Sárkány elől éppen úgy nem bújhatok el, mint az apám elől.

Stevie Rae elhúzódott tőle, és ránézett.

– Együtt csináljuk, ugye?

Rephaim belenézett a szemébe.

– Igen. Mint mindig.

– Rendben. Maradjunk együtt, akkor is, ha veszélyes. Majd én megvédelek! – mondta.

– Én pedig téged védelek meg – értett egyet Rephaim, aztán hosszan megcsókolta a lányt. Még pár másodpercig magához szorítva tartotta, mélyen beszívta kedvese illatát.

– Menned kell? – kérdezte a lány, arcát a fiú mellkasába fúrva.

– Tudod, hogy igen.

– Már nem is kérdezem, hogy felmehetek-e veled, mert tudom, hogy nem akarod, de szeretném, hogy tudd, ha valaha is megváltoztatod a véleményed, én ott leszek melletted. Mindig. Mert amikor madár vagy, akkor is az *én* madaram vagy.

Rephaim elnevette magát.

– Sosem gondoltam erre így, de igazad van: tényleg a madarad vagyok, a madaradnak pedig most fel kell mennie a napfényre, hogy kinyújtóztathassa a szárnyait.

– Rendicsek. – Rephaim örült, hogy a lány engedte el előbb. Stevie Rae lelkesen rámosolygott, bár mosolya nem volt teljesen őszinte. – Itt leszek, amikor hazarepülsz.

– Jó, mert mindig haza fogok hozzád repülni. – Gyorsan megcsókolta, felvette a pólóját, és elhagyta a szobát. Örült neki, hogy most még azelőtt elszabadult, hogy a bőre viszketni kezdett volna. Gyűlölte a pánikot, amikor rohannia kellett a járatokon keresztül.

egyre gyorsabban és gyorsabban, miközben a vágy, hogy a felszínre kerüljön, a végtelen ég alá, egyre erősebbé és erősebbé vált.

Pár méterrel a feljárt el előtt, az utolsó keresztfolyosónál, mozgást pillantott meg az árnyékok között, mire rögtön védekező állásba vágta magát.

– Hé, nyugi! Csak én vagyok az.

Azonnal megnyugodott, ahogy felismerte Shaunee hangját, majd magát a lányt is meglátta, ahogy kilép a jobb kéz felőli folyosóról. Ziláltnak tűnt, és egy nagy műanyag kosarat cipelt.

– Szia, Shaunee! – üdvözölte. – Jól vagy?

– Igen, asszem. Tennem kell majd még egy kört, hogy az összes cuccom átpakoljam Erin szobájából ide, az új helyemre. – Hüvelykujjával a háta mögötti sötétségre bökött. – És, igen, tudom, be kell majd szereznem valami fényforrást is.

– *Fényre*wan szükséged?

A lány elvigyorodott, tenyérrel fölfelé felemelte az egyik kezét és ráfűjt, mire vidámon táncoló kis lángocska jelent meg rajta.

– Nekem nem igazán, de ha valaki meg akar látogatni, annak lehet, hogy kell majd.

– Szívesen segíték neked holnap, ha szeretnéd – hallotta Rephaim a saját hangját, és ahogy kimondta, máris azt kívánta, bár csak meg se szólalt volna. Mi van, ha ez a lány is olyan, mint a többi vámpírjelölt, aki semmit sem akar vele kezdeni?

Feleslegesen aggódott. Shaunee nem utasította vissza a segítségét. Sőt, még szélesebbre húzódott a mosolya.

– Az remek lenne! Arra gondoltam, hogy megpróbálok felrakni pár lámpát, amikor már minden cuccom itt van, de a költözködés óriási szívás, és jelen pillanatban az egyetlen vágyam, hogy bebújhassak az új, puha kis ágyamba, és újra megnézzem a *Trónok harcának* új részét az iPademen. Nagyon bírom Daeneryst.

– Azt mi is nézzük Stevie Rae-vel. Tudod, hollók is vannak benne.

– Ja, és sárkányok, meg halott izék, meg egy menő törpe, ami alapból elég nagy örütségnek tűnik, meg minden, és igazából az is. de jó értelemben véve. – Beharapta az ajkát, és úgy tűnt, mintha azon gondolkozna, mondjon-e még valamit, úgyhogy Rephaim csak állt ott és várt, bár a bőre már kezdett viszketni előtörni készülő tollaitól. Végül Shaunee nagyon halkán, nagyon gyámoltalanul folytatta. – Erin sosem szerette. Azt mondta, olyan, mint valami fantasy szerepjáték egy még kockább verziója, és én meg úgy tettem, mintha egyetértenék vele, de azért titokban mindig megnéztem, amikor aludt.

Rephaim nem tudta, hogyan is válaszolhatna erre. Nem igazán értette, hogy egészen ez idáig a két lánynak miért kellett egy személyként viselkednie, de azt is nehezőre esett felfogni, hogy most miért tűntek mindketten a maguk módján annyira feldúltak és elveszettnek.

– Talán nézhetnéd Stevie Rae-vel és velem az új évadot, amikor elkezdődik – ajánlotta fel.

– Szerinted csinálna Stevie Rae vajas pattogatott kukoricát? Régebben baromi finom vajas pattogatott kukoricát csinált.

– Még mindig szokott, szóval igen, lesz pattogatott kukorica is. Vajás.

– Ó, nyami! Benne vagyok. És koszi, Rephaim!

– Szívesen! Most viszont mennem kell – indult el a pincéből kivezető járat irányába.

– Hé, hallottam Aphrodité látomásáról. Csak azt szeretném mondani, remélem, nem halsz meg.

– En is remélem, hogy nem halok meg. – Rövid szünetet tartott, majd hozzátette: – Ha valami történne velem, felhívnád apámat azon a telefonon, amit adtál neki?

– Aha, persze. De semmi sem fog veled történni. Remélem. Meg aztán nem kell ahhoz meghalnod, hogy beszélhess az apáddal, bármikor felhívhatod, ugye tudod?

Rephaim rádöbbsent, hogy eddig eszébe sem jutott, hogy valami ennyire hétköznapi, ennyire emberi dolgot tehetne: egyszerűen felhívhatná az apját.

– Így fogok tenni. Hamarosan – mondta, és komolyan is gondolta. – Napnyugta után találkozunk!

– Oké, szia – szólt utána a lány.

Ekkor már Rephaimnek nagyon sietnie kellett, ezért végigszárguldott az alagút utolsó szakaszán, fel a vaslétrán és át a pincén, de nem bánta.

Az utolsó gondolata, mielőtt a holló és a hívogató ég átvette volna az uralmat emberi elméje fölött, az volt, mennyire örül annak, hogy Erin és Shaunee már nem viselkednek egy emberként, mert Shaunee önmagában nagyon aranyos lány. És talán hogy ő, Damien és Zoey az első igazi barátai... *Kalona* Volt valami az éjszakában, ami nem hagyta pihenni. A fiai ösz-szebújva, biztonságban aludtak a három vadászakban. Neki is aludnia kellett volna, ám ehelyett kint ült a kiszögellés szélén egy nagy, lapos sziklán, és gondolkodott.

Ott tartotta az iPhone-t a kezében. A modern világon járt az esze, és a furcsa mágián, amit az emberek kifejlesztettek. Nem tudta eldönteni, hogy jobban tetszik-e neki ez az ősi világnál. Ez a kor minden bizonnyal kényelmesebb volt, ugyanakkor bonyolultabb is. De hogy jobb is lett volna? Nem, azt nem gondolta.

Lenézett a telefonra. A vámpírjelölt azért adta neki, hogy kapcsolatba tudjon lépni Rephaimmel, ám a fiú nem volt benne a kapcsolatlistában. *Bolond, használhatatlan szerkezet!*, gondolta. Aztán, amikor ismét megnézte, rájött, hogy Stevie Rae neve viszont

szerepel a listán. Ha felvenné a kapcsolatot a Vörössel, akkor a fiát is el tudná érni.

Nem akart beszélni a Vörössel. A Vörös volt minden problémájának forrása.

Ha a lány nem avatkozott volna közbe, akkor Rephaim most itt lenne mellette, a helyén.

Vagy meghalt, elvérzett volna, összetörve, egyedül a borzalmas éjszakában. És nem lett volna az jobb, a fiához illőbb vég, mint hogy egy fiatal vámpírhoz és egy megbocsátást nem ismerő istennőhöz legyen láncolva?

A gondolatok alig öltöttek formát Kalona fejében, a halhatatlan máris megbánta őket.

Nem, nem lett volna jobb, ha Rephaim meghalt volna azon az éjszakán.

Nüx pedig igenis képes volt megbocsátani. Fiának is megbocsátott. Egyedül Kalonának nem volt hajlandó.

Kalona az éghez intézte szavait.

– Azzal, hogy a fiamnak megbocsátottál, engem csak tovább kínoz Elvetted tőlem az utolsó lényt, aki igazán szeretett. – Hangja hamar elhalt a sötét éjszakában, ő pedig egyedül maradt. Istennő, elege volt a magányból!

Hiányolta Rephaim társaságát.

Kalona vállá megereszkedett.

Ekkor érezte meg a Sötétség jelenlétét. Úgyesen álcázta magát, és alig volt észrevehető, de Kalona túl régóta ismerte ahhoz – harcolt már ellene és mellette is hogy ne érezze meg.

Letette a telefont maga mellé, és üres, semmitmondó álarccá rendezte vonásait. Nem tudta, miért jelent meg a fehér bika a mai éjszakán, de tudta, hogy ittléte hatalmas bajt és bánatot jövendől e világ, és talán maga Kalona számára is.

Kalona megértett valamit, amit a hatalomtól megrészegült Neferet képtelen volt észrevenni: a Sötétség megtestesülése sosem lesz igazi szövetséges. A fehér bikának csak egyetlen célja volt: a fekete bika elpusztítása és felemésztése. Bárkit és bármit képes volt felhasználni,

hogy elérje célját, és arra is készen állt, hogy bárkit elpusztítson, aki az útjába állt.

Ha Neferet elhitte, hogy a bika a hitvesévé fogadta, akkor hatalmasat tévedett. A Sötétség fehér bikájának nem voltak hitvesei – csak meghódított lelkei.

A bika jelenléte megszűnt, Kalona pedig megkönnyebbülten felsóhajtott. Majd rögtön kihúzta magát, és még egyszer végiggondolta, mit is érzett. *Neferet? Az ő jelenlétét is érzékeltem voLNa?*

Lenézett az iPhone-ra. Mennyi ideje figyelhették? Mit hallottak? Mit tudtak?

Rephaim veszélyben van?

Kalona talpra ugrott, és már repült is. Nagyot csapott hatalmas szárnyával, ahogy némán meglovagolta az éjszakai levegő hullámain.

Gyorsan haladt kelet felé, ahol az ég alján már derengeni kezdett a hajnal.

Pillanatokkal napkelte előtt érte el a vasútállomást. A sínek melletti kavicsos talajon élt földet, jó messze a bejárattól, amit, Shaunee szerint, nem használtak. Kalona fel-alá járkált, miközben a fémrácsot bámulta, és némán szidta magát, amiért a sziklán felejtette azt az átkozott telefont, amikor a rács hirtelen kinyílt, fia pedig kirohant az épületből.

Kalona elindult felé, hihetetlenül megkönnyebbülve, hogy a fiút sértetlenül találta, amikor Rephaim kinyitotta a száját, és elüvöltötte magát – rettenetes volt hallani azt a hangot. Kalona végignézte, ahogy a fiú teste megremegett, megvonaglott, átváltozott és *egy holló tört elő belőle!*

Kalona ösztönösen a levegőbe emelkedett, és követte a hollót. A halhatatlan jó magasan repült, hogy a városlakók kíváncsi szeme meg ne láthassa, de a holló nem sokáig időzött a városban. Nyugat felé, majd kicsit délnek, rémisztő módon ugyanazt az útvonalat követve, amelyen Kalona érkezett. Nem sokkal később a holló már egy, a magaslaton gyökerező tölgyfán ült, melynek ágai óriásként védelmezték a három vadászlakot. Ott Rephaim, a Holló megpihent,

evett egy keveset, majd felröppent az égre, de mindig, mindig visszatért a magaslatához.

Ahogy közeledett a naplemente, a madár elrepült. Ezúttal nemcsak köröket tett, hanem elindult kelet felé, Tulsa irányába. Kalona követte, és amikor a nap lebukott a látóhatár mögé, a holló leszállt a vasútállomás pince felőli *lejárata*, mellé.

A holló felsikoltott, ami fájdalmas kiáltássá változott, a következő pillanatban pedig ott térdelt Rephaim a földön meztelenül, levegő után kapkodva.

Kalona megbújt az árnyékban és végignézte, ahogy a fia felöltözik. A fémrács megmozdult, hangjára mindketten felkapták a fejüket.

– Visszajöttél! – A Vörös a fia karjába vetette magát. Rephaim elkapta, és magához szorította, miközben nevetve csókolgatta a lányt. Kéz a kézben másztak le a pincébe.

Kalona leült az öreg, rozsdás sínekre.

Hirtelen elszállt az erő a lábából, és nagyon, nagyon öregnek érezte magát. Hangosan szólt az éjszakához, és annak istennőjéhez.

– Megbocsátottál neki, és mégis hagyod, hogy szörnyetegként szenvedjen. Miért? így fizet az én bűneimért? Légy átkozott, Nüx, légy átkozott!

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Zoey

Bár hihetetlenül ideges voltam az első óra miatt, illetve azért, hogy mit fog mondani Thanatosz egy szülő elvesztéséről – főleg a saját anyámmal kapcsolatban a napom nagyon jól indult. Hosszú idő óta most először Stark előttem kelt fel, úgyhogy csókokkal ébresztett, miközben nevetve Csipkerózsikának nevezett. Reggelire bevágott majd egy doboz müzlit, a vasútállomás előtti parkolóban pedig, miközben a srácok felszálltak a buszra, levágott Dariusz-szal egy rögtönzött baráti bokszmérkőzést.

Már a buszon ültem, és az ablakon keresztül figyeltem őket, idióta vigyorral a képemen, amikor Aphrodité kilépett az állomás épületéből. Ez meglepett, hiszen úgy gondoltam, túlságosan kimerült és másnapos lesz ahhoz, hogy ma suliba jöjjön. Hunyorgott egy sort, majd felrakta a napszemüvegét, bár este fél nyolc felé járt az idő, és egyáltalán nem sütött a nap.

– Nem fest valami jól – szólt Kramisha a mögöttem lévő ülésről.

– Honnan tudod azt ilyen messziről?

– Lapos talpú cipő van rajta, a haja meg lófarokba kötve. Mindig magas sarkú van rajta, a haja meg általában úgy áll, mint egy Barbie babáé – magyarázta. – Úgy értem, mint egy rendes Barbie-é, nem valami olyan hülyeségé, mint a teniszező Barbie, meg az aerobikozó Barbie.

– Mindenki tudja, hogy Barbie-nak nem kell edzenie ahhoz, hogy nehézbombázó maradjon – viccelődött Shaunee.

– Ez a szomorú igazság – bólított Stevie Rae.

– Mi van? – kérdeztem teljesen összezavarodva.

– Csak bízz bennünk! Aphrodité nem fest valami jól – ismételte Kramisha.

– Még szájfény sincs rajta. Nagyon, nagyon rossz jel! – mondta Erin.

– Ha a szemét sem festette ki, akkor hivatalosan is kijelenthetjük, hogy befagyott a pokol – kontrázott Shaunee, ami érdekes, hiszen napok óta ez a szóváltás állt a legközelebb a régi ikres beszélésükhöz.

Rápillantottam Shaunee-ra, aki az első ülésen ült, annyira távol a hátsó ülésen terpeszkedő Erintől, amennyire csak lehetett. Éppen a táskájában kotorászott, mintha elhagyta volna a limitált kiadású MAC rúzsát, azt a fajtát, amit megveszel, beleszeretsz, aztán **MÁR NEM KAPSZ TÖBBÉ, MERT A GYÁRTÓ GYŰLÖL MINKET, ÉS AZT AKARJA, HOGY MEGŐRÜLJÜNK.**

De visszatérve a lényegre, Shaunee arca mintha kicsit kipirult volna. Most akkor zavarban volt a száján véletlen kicsúszott Ikerkomment miatt, vagy éppen hogy izgalomba jött tőle? Nem volt sok időm ezen gondolkodni, ugyanis közben Aphrodité felvonszolta magát a buszra, majd levágta magát a vezetőülés mögötti helyre, közvetlenül eléem.

– Kávé – nyekeregte. – Mondtam Dariusznak, hogy meg kell állnunk a utcai Starbucksnál. Meghalok, ha nem jutok nagyon gyorsan egy dupla karamellás eszpresszóhoz és egy hatalmas szelet áfonyás kávétorzához.

– Abban aztán van kalória! – fordult felé Kramisha.

– Ha az utamba állsz, én esküszöm, halottra gyilkollak? – mondta Aphrodité.

– Szerintem jó így a hajad – szólt közbe Shaunee.

– A francba is, nem kell a szánalmaid, szimbióta. Annyira szarni még nem vagyok.

Shaunee majdnem felnyársalta a tekintetével.

– Nem vagyok szimbióta, és nem is szánakozom. Csak azt mondtam, hogy tetszik így a hajad, ugyanis általában nem így

hordod, de hogyha túl nagy ribanc vagy ahhoz, hogy elfogadj egy dicséretet, akkor menj, és baszd meg magad!

Az egész busz egyszerre vett nagy levegőt. Teljes csönd telepedett ránk, ami rettenetesen rémisztő volt. Nem voltam benne biztos, mit tegyek: hívjam az elemeket, vagy meneküljek? Aphrodité lejjebb eresztette a napszemüvegét, és a keret fölött Shaunee-ra pillantott. A szemfehérje rózsaszínben játszott, a bőre pedig teljesen bekékült körülötte, és úgy általánosságban borzalmasan nézett ki, de ettől függetlenül a tekintetében jókedv csillogott.

– Asszem tetszik, amikor a saját gondolataidat szajkózod.

– Aha, rendben. Én még nem döntöttem el, hogy bírlak-e. De attól még tetszik a hajad.

– Hah! – mondta Aphrodité.

– Hah! – hagyta rá Shaunee.

Mindannyian megkönnyebbülve felsóhajtottunk.

Hát, nagyjából így indult a nap. Stark ismét a régi, sármos, szexi, és csak úgy szimplán isteni önmaga volt. Mikor megkérdeztem, mi ütött belé, csak ennyit mondott: – Z, úgy aludtam, mint a bunda, most meg igazi Supermannek érzem magam!

Komolyan. Superman. És úgy néz ki, komolyan is gondolta, amit mondott, mert kitárt karokkal rohangált fel-alá, miközben nevetett, és csak szimplán úgy viselkedett, mint egy pasi.

Ő volt a legédesebb dolog, amit csak a trololo macskás youtube-videó óta láttam.

Más szóval, sulis előtt minden isteni volt. Még a buszozás is elment. Jó, Aphrodité morcos volt, de azt már megszoktuk. Viszont legalább szóba állt Shaunee-val, ami külön jó, mivel mindenki tisztában volt vele, hogy Shaunee-nak fogalma sincs róla, ki is ő most, hogy már nem az Ikrek-csapat egyik fele. Még a végén tényleg megálltunk a Starbucksnál is. Tudom, hogy a vámpírjelöltek elméletileg már nem pöröghetnének fel a koffeintől, de ettől függetlenül mire odaértünk az Éjszaka Házához, már senki sem volt képes egy helyben maradni.

Persze, amikor beértünk a suliba, ott minden nagyjából annyira volt nyugodt és kellemes, mint, Stevie Rae szavaival élve, egy zsák vízbe dobott macska.

Minden az első órával kezdődött. Oké, igazából nem felejtettem el, hogy Thanatosz engem akart felhozni példaként a „hogyan éljük túl egy szülő elvesztését?”-leckénél, vagy mi a csodánál. Csak éppen abban a pillanatban nem jutott eszembe, talán éppen azért, mert Stark annyira cuki volt, én meg annyira boldog voltam, hogy megint önmaga.

És talán el is akartam felejteni. Talán csak egy rövid ideig nem akartam anyátlan és elkeseredett lenni.

Amúgy pedig részleges emlékezetkiesésem nem tartott tovább nagyjából két és fél másodpercnél azt követően, hogy beléptem a tanterembe, és követtem Stevie Rae-t meg Rephaimet az első sorba. Aurox is ott volt, pont azon a helyen, ahol tegnap. Egy pillanatra a szemembe nézett, mielőtt elfordította volna a tekintetét. Ekkor esett le, hogy mi is folyik itt – hogy ez az óra nem csak arról fog szólni, hogy jól érzem magam, vagy hogy csak álmodozok negyvenöt percet. Nem, ez az óra rólam fog szólni. Ettől pedig görcsbe rándult a gyomrom, és ideges lettem, és hirtelen azt kívántam, bárcsak engedélyem lenne arra, hogy kimehessek a vécére vagy bemenjek az ápolónőhöz vagy akárhová, csak ne kelljen itt maradnom.

Csak később jöttem rá, hogy most először nem forrósodott fel a látókövem Aurox láttán, mivel Thanatosz beszélni kezdett, amivel aztán tényleg rányomta a habot az idegesség-tortámra.

– Elolvastam a kérdéseiteket, és egy téma többször is felbukkant köztük – mondta. – Az általatok beadott cetlik szerint többen is azt szeretnétek megvitatni, hogyan lehet megbirkózni szüleitek elvesztésével. Az igazság az, hogy ha keresztülmentek az Átváltozáson, végül el fogjátok veszíteni nemcsak a szüleiteket, hanem minden emberi ismerősötöket, hiszen, mint azt már tudjátok, bár a vámpírok nem halhatatlanok, sokkal tovább élünk, mint az emberek. Hogy még mélyebbre tudjuk magunkat ásni a témában,

felkértem egyik társatokat, Zoey Redbirdöt, aki nemrégiben vesztette el nemcsak egyik szülőjét, hanem társát is, hogy segítsen nekünk.

Meg akartam halni.

Mindenki némán figyelt, még a Dallast körülvevő vörös vámpírjelöltek is a hátsó sorban.

– Először is hadd szolgáljak pár bátorító szóval! – mondta Thanatosz. – Mint azt tudjátok, képességem folytán közel állok a halálhoz.

Gyakran segíték lelkeknek átkelni ebből a világból a Túlvilágra, így hát teljes biztossággal állíthatom, hogy létezik a Túlvilág, és egy nap mindannyian oda fogunk jutni. Én magam még nem jártam ott, Zoey viszont igen. – Bátorítón rám mosolygott. – Úgy tudom, szemtanúja voltál annak, ahogy Nüx boldogan fogadja társad és édesanyád a Túlvilágon.

– Így igaz. – Rájöttem, hogy túl halkan beszélek, ezért megköszörültem a torkom, és újra próbálkoztam, ezúttal hangosabban. – Igen, láttam, ahogy Nüx üdvözölte édesanyámat, Heath-szel pedig egy kis időt együtt is töltöttünk ott.

– Es szép hely?

Kicsit lazult a görcs a gyomromban, ahogy eszembe jutott a Túlvilág szépsége.

– Igen, gyönyörű. Amikor a lelkem darabokra szakadt, és teljesen szét voltam csúszva, még akkor is éreztem a békét és a boldogságot az istennő erdejében. – *Csak képtelen voltam elérni*, tettem hozzá magamban.

Stevie Rae keze a magasba emelkedett.

– Igen, Stevie Rae? – szólította fel Thanatosz.

– Kérdezhetünk mi is?

– Zoey? – Thanatosz bölcs tekintete felém fordult.

– Persze, miért is ne?

– Akkor kérdezz nyugodtan, vörös főpapnő! – Thanatosz végighordozta tekintetét az egész osztályon. – De ne feledjétek el, hogy a tanteremben továbbra is a jólneveltség szabályai érvényesek!

Rövidke szünet után Stevie Rae felém fordult.

– Úúú, szóval, igaz, hogy a Túlvilág egy nagy erdő?

Meglepett a kérdés, csakúgy, mint őszinte kíváncsisága – aztán rájöttem, hogy igazából Stevie Rae sosem kérdezett a Túlvilágról. És tényleg, Sgiach-ot meg azt az egy alkalmat leszámítva, amikor Jack temetésén megemlítettem, alig beszéltem valakivel a Túlvilágról.

– Végül is igen, de a Túlvilágnak több, különböző része is van. Amikor először megtaláltam Heath-t, egy szép kis tóban horgászott. – Bár a hiánya elszomorított, az emlék mosolyt csalt az arcomra. – Heath imádott pecázni. Tényleg nagyon imádott. Szóval, bár ott találkoztunk először, amikor biztonságba kellett vonulnunk, elbújtunk az istennő erdejében, ami a Túlvilág egy másik szegletében van.

Damien keze a magasba lendült, Thanatosz pedig felszólította.

– Tudom, hogy nem találkoztál odaát Jackkel, de ezzel most azt akarod mondani, hogy szerinted a Túlvilágon mindenkinek megvan a maga kis kuckója?

Átgondoltam a szavait, majd bólintottam.

– Igen, ez így szerintem jól leírja, hogy milyen lehet. Jack pedig valószínűleg a kézműves kuckóban ücsörög.

Damien könnyein keresztül is elmosolyodott.

– Divattervező szeretett volna lenni. Úgyhogy szerintem inkább a *Project Runway-kuckóban* időzik.

– Óó! Az jó kuckó! – szólalt meg valaki a hátam mögött, mire páran halkán elnevettek magukat.

Aurox habozva felemelte a kezét. Miután Thanatosz felszólította, felém fordult, hogy a szemembe tudjon nézni.

– Azt mondd, a Túlvilágnak több része van. Szerinted van olyan szeglete, ahol a lelkek büntetésben részesülnek?

Furcsa, holdkő-színű szemében néma kín csillogott, és tudtam, kérdését nem pusztán kíváncsiság szülte, és hogy a válaszom nem csak szimpla iskolai tananyagot jelentene neki. *Kérlek, Nüx, szólj rajtam keresztül! Hadd legyen igaz a válaszom!*

Mély levegőt vettem, és magamhoz hívtam a szellemet. Bíztam benne, hogy a szívemhez legközelebb álló elem segítségével az

istennő majd a fülembé suttogja, mit kell mondanom. Ahogy beszélni kezdtem, észrevettem, mennyire is elcsendesedett a terem. Szinte éreztem, ahogy a hátsó sorokban ülők visszatartják a lélegzetük.

– Láttam olyan dolgokat a Túlvilágon, amelyek elég ijesztők, és igen, nem túl biztatóak, de azok más erőktől származtak, nem az istennőtől. Láttam-e olyan helyet, ahol lelkek bűnhődtek? Nem, azt viszont láttam, ahogy Heath a Túlvilág egy másik birodalmába lépett. Azt remélte, abból a birodalomból újjászülethet majd. Amikor elment, azt mondta, bár továbblép, a szerelmünk vele marad. – Rövid szünetet tartottam. Nagyokat pislogtam, és letöröltem egy magányos könnycseppet az arcomról. – Az ösztöneim azt mondják, hogy Nüx nem olyan istennő, aki szívesen büntet, de nem lennék meglepve, ha az igazán borzalmas emberek újjászületésük után vagy olyan életet élnének, ahol megfizetnek előző bűneikért, vagy ahol a fejükbe vernek olyan dolgokat, amiket addig képtelenek voltak megtanulni.

– Úgy érted, ha mondjuk valaki verte a feleségét, az nőként születik újra? – kérdezte Shaune.

– Mondjuk egy burkába rejtett afganisztáni nőként? – tette hozzá Aphrodité szarkasztikusan, egyik szemöldökét felvonva.

– Igen, pontosan így értem – mondtam. – És szerintem az istennő dönt arról, hogy hol, hogyan és kiként születnek újjá.

– Szerinted előfordulhat, hogy mi magunk választjuk meg a következő életünket? – kérdezte tőle Aurox.

– Remélem – mondtam, ahogy Heath-re és az anyukámra gondoltam.

– Tehát az, hogy kétségek nélkül tudjuk, létezik a Túlvilág, és hogy a szeretteink, akkor is, ha nem vámpírok, de még csak nem is vámpírjelöltek, képesek megtalálni az utat oda, gyógyír a lelkünkre, miután jóval tovább élünk, mint a halandók, akiket a szívünkbe zárunk. Ez persze nem azt jelenti, hogy egy szülő elvesztése könnyű. Zoey, tudom, hogy fájdalmas ez neked, de kérlek, megosztanád velünk, mi édesanyád elvesztésében a legnehezebb?

Bólintottam, és kinyitottam a számat, hogy elmondjam, most már soha többé nem engesztelhet ki azért, amiért az elmúlt három évben nem volt igazi anyám, de egy hang sem jött ki a torkomon.

– Nyugodtan. Gondold csak át, mit akarsz mondani! – nyugtatott Thanatosz.

Stevie Rae átnyúlt a pad fölött, és megfogta a kezem. Megszorította, és suttogva szólt hozzám: – Nyugi, képzeld el, hogy nincs itt senki, csak mi! Nekem bármit elmondhatsz.

Ránéztem az LB-mre, és már mondtam is: – Annyira rettenetes, hogy azt sem tudom, mi történt vele valójában!

– Szerinted miért ez szomorít el leginkább?

A pódiumon álló Thanatosz tette fel a kérdést, de én nem vettem le a szemem Stevie Rae-ről. Barátnőm elmosolyodott.

– Miért lenne jobb, ha tudnád, mi történt anyukáddal? – kérdezte.

– Mert valakinek fizetnie kell azért, amit vele tett – válaszoltam az LB-mnek.

– Bosszút akarsz állni? – tudakolta Thanatosz.

Csak ekkor néztem rá.

– Nem. Csak igazságot akarok – mondtam határozottan.

– Becsülendő, és érthető is, hogy igazságot akarsz tenni. Tanuljatok ebből mindannyian: nagy különbség van aközött, amikor valaki vérbosszút akar állni, és amikor csak az igazságot keresi, hogy mindenki megkaphassa a méltó büntetését. – Thanatosz a szemembe nézett. – Azt hiszem, én segíthetek neked az igazság megtalálásában, hogy utána édesanyád gyilkosa méltó büntetésben részesüljön, te magad pedig megtaláld nyugalmadat.

– Ezt hogy érted?

– Beszéltem a nagyanyáddal. Öt éjszaka telt el édesanyád halála óta. Elmagyaráztam neki, hogy az öt nagyon fontos szám a hitünk szerint – az öt elemet és hozzájuk való közelségünket jelképezi. Beleegyezett, hogy szüneteltesse tisztító szertartását a mai, ötödik éjszakán. Nem vagyok benne teljesen biztos, de ha megidézed a kört, akkor az elemek feletti hatalmad és az elhunythoz fűződő kapcsolatod segítségével talán képes leszek felfedni a rejtélyt

édesanyád gyilkosságával kapcsolatban. Persze csak ha hajlandó vagy megidézni köröd, és végignézni azt, amit feltár.

– Igen, megteszem. – Rettenetesen éreztem magam, de tudtam, hogy ezt végig kell csinálnom.

– Többről is van itt szó. – Levette rólam a tekintetét, és Stevie Rae felé fordította. – Zoey fogja megidézni a kört, én pedig meghívom magunk közé a halált, de a bűbáj, ami megidézi a halálesetet magát, rajtad áll.

– Rajtam? – *cinco*ta Stevie Rae.

– A te elemembe vésődött be a tett, így hát az igazságra is a te elemeden keresztül derül majd fény. – Thanatosz köröm minden egyes tagján végignézett, miközben folytatta. – A bűbáj nem lesz kellemes. Zoey édesanyját meggyilkolták. Ha sikerrel járunk, borzalmas eseménynek leszünk szemtanúi. Mindannyiatoknak önként kell vállalnia, a feladatra kell összpontosítania, és tisztában kell lennie azzal, mire is vállalkozik.

– Vállalom – mondta Stevie Rae rögtön.

– Én is.

– Benne vagyok.

– Készen állok – egyezett bele Shaunee, Damien és Erin is.

– Akkor ez eldőlt. Az első óra után rögtön indulunk. Akitet felszólítok, az menjen a parkolóba, és készüljön fel a szertartásra, illetve a bűbájra. Akit nem szólítok, az kérem, menjen be a második órára! Házi feladatként pedig írjatok egy esszét a veszteségről. Ezt az esszét pedig azoktól, akik részt vesznek a szertartáson, ugyanúgy várom, mint azoktól, akik nem. A következő diákok tartanak velem: Zoey, Stevie Rae, Damien, Shaunee, Erin és Aphrodité. A többiek nekiállhatnak az esszéjüknek. Szép napot, és legyetek áldottak! – Thanatosz ünnepélyesen meghajolt felénk, majd helyet foglalt az asztala mögött.

Leesett az állam. Ahogy a nagy mondaná, teljesen elképedtem.

Aphrodité lehuppant a mellettem levő padba, és onnan suttogott: – Beszélj Thanatossal! Intézd el, hogy Sárkány biztosan ne jöjjön

velünk! – Szünetet tartott, félrebillentette a fejét, és úgy nézett Stevie Rae-re meg Rephaimre, akik összedugott fejjel sutyorogtak.

– Hacsak nem tévedek – márpedig olyat nem szoktam –, Stevie Rae ki fogja harcolni, hogy a madársrác is velünk jöjjön, ami azért nem nagy meglepetés, miután arra is mérget vehetsz, hogy Dariusz sem fogja hagyni, hogy egyedül menjek. De ha Rephaim jön, akkor Sárkánynak maradnia kell, vagy, a látomásom szerint, a madárfiú két darabban végzi.

– A pokolba! – mondtam.

– Káromkodunk, káromkodunk? – incselkedett Aphrodité.

– Nem. A pokol egy hely. Nem mondtam, hogy menj is oda.

– Nőj már fel!

– Menj a francba! – zártam le a témát.

Aphrodité felnevetett, ami eléggé elvette az én nagylányos majdnem-káromkodásom életét.

Felsőhajtottam, majd amikor megszólalt a csengő, kikászálódtam a pádból, és lassan, de határozottan Thanatoszhoz léptem.

Asztala mögött ülve Thanatosz felnézett, de tekintetét nem rám irányította, hanem elnézett mellettem.

– Aurox, egy pillanatra, ha lennél kedves? – szólította a fiút.

Aurox éppen kifelé sétált a tanteremből, de Thanatoszt hallva megállt, és visszafordult.

– Beszélni kíván velem, papnő?

– Szeretnék választ adni a kérdésedre.

– Én majd odakint várok, amíg ... – Nem kell kimenned – vágott a szavamba Thanatosz. – Ugyanaz a válaszom, bárki is teszi fel a kérdést.

– Nem értem – mondta Aurox.

Őszintén szólva, én sem értettem. Aurox azt kérdezte, mi is ő? Hogyan lehetett mindössze egyetlen válasz erre a kérdésre?

– Úgy gondolom, megérted, amint végighallgattad a válaszomat. Arra a kérdésre, hogy mik vagyunk, csak saját magunk adhatunk választ. Rajtunk áll, hogy milyen döntéseket hozunk életünk folyamán. Hogyan kerültünk erre a világra, kik a szüléink, honnan

származunk, milyen színű a bőrünk, kit szeretünk – mindezek a dolgok nem határoznak meg minket. Az viszont, hogy mit cselekszünk, nagyon is hatással van arra, kik vagyunk, még halálunk után is.

Láttam a meglepetést Aurox arcán.

– A múlt nem számít?

– A múlt nagyon is számít, főleg ha nem tanulunk belőle. Ugyanakkor nem kell, hogy a múltunk határozza meg a jövőnket.

– Én döntöm el, ki vagyok? – Aurox lassan beszélt, mintha éppen egy rejtvényt próbálna *megfejt*ni.

– Igen.

– Köszönöm, papnő!

– Igazán szívesen, most pedig távozhatsz!

Aurox szíve fölé helyezte ökölbe szorított kezét, mélyen meghajolt Thanatosz előtt, majd elhagyta a termet.

Jó hosszan néztem utána. Még mindig magam előtt láttam meglepett arcát, amikor Thanatosz hozzám szólt.

– Zoey, tudom, hogy ez a szertartás és a bűbáj nehéz lesz számodra, ugyanakkor úgy gondolom, megnyugvást találsz majd utána.

– Igen, én is. – Úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek, akit rajtakaptak, hogy sütit próbál csenni. Thanatoszra néztem, és hadarni kezdtem. – Úgy értem, nem akarom megtenni. Nem akarom végignézni, mi történt anyámmal, így viszont újra meg újra elképzelem. Legalább, ha megtudom az igazságot, leáll majd a képzeletem.

– így lesz – mondta Thanatosz.

– És akkor ki is lesz ott ezen a szertartáson?

– Azok, akiket megneveztem. Gondolom, a Harcosod majd elkísér téged, ahogy Aphrodité Dariusza is. Én is ott leszek. Kövesd az ösztöneid, Zoey! Van még valaki, akit szeretnél, hogy ott legyen?

Még mindig éreztem Aurox jelenlétét a szobában. Megráztam a fejem.

– Nem, nem szeretném, hogy bár más jöjjön. Csak a körömré és a Harcosainkra lesz szükségem, viszont van valaki, akit kifejezetten szeretnék, ha *nem* lenne ott. – Thanatosz kérdően felvonta a szemöldökét, mire folytattam: – Sárkány Lankford. Gyűlöli Rephaimet, és miután Rephaim gyakorlatilag Stevie Rae harcosa, úgy gondolom, neki is jönnie kéne. – Gyors döntést hoztam. Jobb, ha *Thanatosz tud róla*, gondoltam, és még hozzátettem: – Ráadásul Aphroditének tegnap volt egy látomása, amiben Sárkánynak elég fontos szerep jutott, és amiben Rephaimet felnyársalta valaki egy karddal. Nem örülnék neki, ha ez az anyukám gyilkosát felfedő szertartás közben történne meg.

– Sárkány Lankford feladata, hogy megvédje ezt az iskolát és diákjait. Ha engedi, vagy részt vesz Rephaim megsebesítésében. azzal hatalmas bünt követ el, és nem számíthat... – Állj, várj csak! – vágtam a szavába. – Nem szeretném, hogy a végén ez az egész szertartás arra menjen ki, hogy Sárkány bajba kerüljön. Nem akarom, hogy ez az egész kavarássz belefolyjon abba. ami az anyámmal történt. Az, hogy meggyilkolták, már éppen elég nagy baj. Nem lehetne, hogy egyszerűen csak segítesz elérni, hogy Sárkány semmiképpen se legyen ott? Aztán majd később kitárgyaljuk, hogy velem mi a baj.

Thanatosz kicsit lehajtotta fejét.

– Van abban igazság, amit mondasz, és teljesen jogosan emlékeztetsz arra, mit is kell tennünk. Édesanyád halálának feltárása nem a megfelelő alkalom arra, hogy teszteljük Sárkány lojalitását, vagy hogy rámutassunk a hibáira. Elintézem, hogy ne jöjjön velünk.

– Köszönöm – mondtam.

– Csak akkor köszönd meg, amikor már végeztünk a szertartással és a bűbájjal. Már többször találkoztam olyan esettel, ahol a halottak olyan dolgokat fedtek fel, amik talán jobb, ha rejtve maradtak volna az élők előtt.

Ezután a baljóslatú zárszó után elhagytam a Halál tantermét, és kísértálmam a parkolóba, egy olyan jövő irányába, amit egyikünk sem tudott megjósolni.

Neferet

Amikor megszólalt az első óra végét jelző csengő, Neferet úgy sétált oda tantermének ajtajához, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Úgy tett, mintha csak elköszönne osztályának megmaradt részétől, azoktól, akik nem kerültek át Thanatosz különleges órájára, és úgy állt az ajtóba, hogy pontosan ráláthasson a Főtanács tagjának távozó diákjaira.

Dallas, ez remek időpont lenne egy újabb kis összezördülésre.

Alighogy alakot öltött elméjében a gondolat, meglátta a fiatal vámpírt, de a fiú abban a pillanatban éppen nem kínozta senkit, és nem is provokált küzdelmet. Neferet összehúzta a szemöldökét.

A fiú és szedett-vedett bandája úgy slisszolt ki Thanatosz tanterméből, akárcsak egy csapatnyi behúzott farkú kutya.

Aztán Zoey barátai – Zoey nélkül, állapította meg Neferet – távoztak az óráról, és mindannyian ugyanabba az irányba indultak. *Ugyanabba az irányba?* Legtöbbjük különböző tantárgyat vett fel a második órára.

Nem számít, mennyire olyanok, mint egy csapat birka, akkor sem kellene mindenhová együtt menniük.

Ekkor Aurox is megjelent, Neferet pedig elmosolyodott.

Mintha csak megérezte volna tekintetét, a bábu felé fordult.

– Gyere ide! – tátogta neki Neferet, és az irodájára mutatott. Nem várta meg, hogy lássa, engedelmeskedik-e a bábu. Tudta, hogy úgymint azt teszi, amit parancsol neki.

– Igenis, Papnő – mondta a fiú, ahogy megállt az íróasztala előtt. – Szólitottál?

– Történt valami szokatlan az első órában?

– Szokatlan, Papnő?

Neferet alig bírta türtőztetni magát. *Muszáj ennek a lénynek ennyire ostobának lennie?*

– Igen, szokatlan! Észrevettem, hogy Dallas és a bandája szokatlanul csendes ma, valamint több diák, azok, akik a legközelebb

állnak Zoey Redbirdhöz, együtt hagyták el a tantermet, mintha mindannyian ugyanoda indultak volna, ami biztos, hogy nem a következő tanórájuk.

– A megfigyelésed helytálló, Papnő. Thanatosz arra készül, hogy felügyel egy rituálét, amit Zoey és barátai hajtanak végre, hogy aztán egy bűbájjal magához szólítsa a halált. Azt szeretné elérni, hogy Zoey megláthassa, hogyan halt meg édesanyja, és így a lelke nyugalmat leljen.

– Micsoda? – Neferet úgy érezte, mindjárt felrobban a feje.

– Igen, Papnő. Thanatosz példaként használja fel Zoey-t arra, hogy a vámpírijelöltek és vámpírok hogyan léphetnek tovább egy szülő elvesztése után.

Neferet tenyérrel fölfelé felemelte kezét, mire a Sötétség indái rögtön köré sereglettek.

Aurox hátrált egy lépést. Kényelmetlenül érintették Neferet kavargó érzései. Neferet erőnek erejével lenyugtatta magát, mire a csápok is elcsendesedtek.

– Hol lesz a szertartás?

– Ott, ahol Zoey édesanyja is meghalt.

– Mikor? Mikor történik mindez? – sziszegte Neferet összeszorított fogain keresztül.

– Most hagyják el az iskolát, Papnő.

– És biztos vagy benne, hogy Thanatosz velük tart?

– Igen, Papnő.

– Legyen minden halhatatlan átkozott! – Neferet szinte kiköpte a szidalmat. – Egy feltáró szertartás. Egy nagyon is jellegzetes bűbájra van hozzá szükség... – Miközben gondolkodott, hegyesre reszelt körmeivel az asztalon dobolt. – Földközpontúnak kell lennie, miután az a darabka föld őrzi a halál lenyomatát. Akkor tehát nem Zoey-t, hanem Stevie Rae-t kell feltartóztatnunk. – Figyelmét ismét Aurox felé fordította. – Halld a parancsom: meg kell akadályoznod a szertartást és a halál megidézését! Tégy meg mindent, hogy megállítsd őket, ha kell, ölj, bár nem akarom, hogy bármelyik papnő is meghaljon. – Arca bosszús grimaszba rándult. – Sajnos egy papnő

halálának nagy ára van, főleg úgy, hogy nincs semmi a birtokomban, ami elég nagy áldozat lenne – motyogta, inkább magának, mintsem Auroxnak. Aztán belenézett a bábu holdkő-színű szemébe. –*Ne öll meg egy papnőt sem!* Az lenne a legjobb, ha *észre sem vennék*, hogy ott vagy, de hogyha képtelen vagy így megakadályozni a szertartást, akkor tedd, amit tenned kell. Parancsom szerint meg kell akadályoznod, hogy a szertartás és a bűbáj sikeres legyen. Thanatosznak nem szabad felfednie, hogyan halt meg valójában Zoey édesanyja. Megértetted?

– Igen, Papnő.

– Akkor takarodj innen és tedd, amit mondtam! Ha felfedeznek, ne várd, hogy megmentselek! Felejtsd is el, hogy valaha erről beszéltünk!

Mivel Aurox továbbra is csak állt, és nézte a papnőt, Neferet ismét megszólalt.

– Mi az? Miért nem teszed, amit parancsoltam?

– Nem tudom, hová kell mennem, Papnő. Hogyan jutok el a szertartás helyszínére?

Neferet alig állta meg, hogy le ne csapjon rá a Sötétség segítségével.

Helyette jegyzetfüzetet ragadott, lefirkantotta a címet, kitepte a lapot, és Aurox kezébe nyomta.

– Használd a GPS-t, ahogy mutattam. Itt a cím. Akkor sem lenne egyszerűbb, ha odavarázsolnálak.

Aurox kezébe szorította a cetlit, és meghajolt.

– Ahogy parancsolod, Papnő – mondta, majd elhagyta a szobát.

– És legyél óvatos, nehogy észrevegyenek, amikor megérkezel!

– Igenis, Papnő – szólt Aurox, mielőtt becsukta volna maga mögött az ajtót.

Neferet hosszasan nézett utána.

– Bárcsak kicsit okosabb lenne! – suttogta a sötét indáknak, amelyek felmásztak a karján, és a csuklóját simogatták. – Ó, de te okosabb vagy nála, nemde? Menj vele! Adj neki erőt! Figyelj rá!

Bizonyosodj meg róla, hogy képes követni ezt az *egyszerű* parancsot. Aztán térj vissza, és számolj be mindenről! – A csápok haboztak.

Neferet felsóhajtott, majd egy gyors mozdulattal mutatóujjával felhasította a bőrét a bicepszén. Összeszorította a fogát, ahogy a Sötétség táplálkozott belőle.

Pár pillanattal később elhessegette magától a csápokat, és megnyalta a karját, hogy bezárja a sebet. – Most pedig menj! Megkaptad a fizetséged! Tedd, amit mondtam!

Az árnyékok eliszkoltak, mire Neferet elégedetten kiszólt az asszisztensének, hogy hozzon neki egy pohár vérrel kevert bort.

– És ezúttal valami szüzlány vérét hozd! – csattant fel, amikor a fiatal vámpír válaszolt hívására. – Minden más túl hétköznapi lenne, és úgy érzem, nemsokára jó okom lesz az ünneplésre.

– Igenis, Papnő, ahogy parancsolod! – hajlongott az asszisztens, ahogy kisietett a teremből.

– így helyes – mondta Neferet az öt figyelő árnyékoknak. – Minden úgy lesz, ahogy parancsolom. És nemsokára istennőnek fognak hívni, nem pedig papnőnek. *Nemsokára...* Neferet felkacagott.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Sárkány

A Kardok Urának figyelmét semmi nem kerüli el. Részben ez teszi sikeressé – ez tartja életben. Bár az is igaz, hogy Sárkánynak nem volt szüksége természetfeletti megfigyelőképességre ahhoz, hogy észrevegye, Zoey és legközelebbi barátai készülnek valamire. Mindössze az ösztöneit kellett követnie, valamint feltennie egyetlen egyszerű kis kérdést.

Nem sokkal a második óra kezdete után Sárkány felszólította az osztályát, hogy kezdjék el a bemelegítő gyakorlatokat, majd elhagyta a termet azzal a felszólalással, hogy mindjárt visszajön. Az ösztönei nem hagyták nyugodni, gyötörték, hajtották előre. Dariusz és Stark tehetséges Harcosok voltak – mindketten választott fegyverük mesterei.

Talán Dariusz volt a legjobb késhajító, akivel Sárkány valaha is találkozott, Stark pontos célzása pedig kétségkívül lenyűgöző volt.

De ezen képességek megléte nem jelentette, hogy fiatal, könnyen ámulatba ejthető vámpírjelölteket kéne rájuk bízni. A tanítás már önmagában ajándék, és Sárkány erősen kételkedett benne, hogy két ennyire fiatal vámpír rendelkezik a kellő tapasztalattal és bölcsességgel ahhoz, hogy igazi tanárok lehessenek.

Anasztázia is fiatal volt, amikor tanár lett, annyira fiatal. Így találkozott ő is vele, a társával, az életével, a szerelmével. Tudta, mit mondana Anastázia, ha mellette lenne. Kedvesen rámosolyogna, és emlékeztetné, ne ítélkezzen elhamarkodottan valaki felett a kora miatt – volt idő, amikor tudta, milyen érzés, ha valakit lenéznek, mert

fiatal. Emlékeztetné, hogy Sárkány számára ott a tökéletes lehetőség, hogy mentorálja a fiatalokat – hogy biztosan megbízható Harcosokká és nagyszerű tanárokká váljanak.

De Anasztázia meghalt, ahogy vele együtt Sárkány múltja is. és emiatt a Kardok Urának élete gyökeresen megváltozott. Sárkány nem akarta felügyelni vagy mentorálni a fiatal tanárok munkáját, főleg annak fényében nem, hogy amiatt indították el plusz órájukat, hogy neki magának ne kelljen a fiúvá változott Hollómás jelenlététől szenvednie. De Sárkány kezdett ráeszmélni, hogy a kötelesség egy furcsa dolog. Akkor is, ha letért az istennő ösvényéről, amit társával követett, úgy tűnt, nem szabadult meg teljesen a kötelékektől, amik a becsülethez és a felelősséghez láncolták.

Így hát, bár nem túl boldogan, fejet hajtott az ösztöne előtt, mely azt súgta, ellenőrizze a fiatal Harcosokat, és megtette a rövid utat a gyakorlótértől a Lenobia istálló melletti aréniáig, ahol Stark és Dariusz tartották óráikat.

Alighogy belépett a faforgáccsal felhintett aréniába, Sárkány már tudta, hogy az ösztönei joggal figyelmeztették. Nem a két vámpír tartotta az órát – hanem az istállóban dolgozó ember. Lenobia nem volt sehol, a két Harcos pedig éppen Aphroditét követte *kifelé az istállóból*. Sárkány undorodva megrázta a fejét.

– Dariusz! – szólt a Harcos után. A fiatal vámpír megtorpant, intett Starknak és Aphroditénak, hogy menjenek csak, majd odasietett Sárkányhoz. – Miért az ember tartja az órát?

– Nem tudtuk máshogy megoldani – mondta Dariusz. – Starknak és nekem el kell kísérnünk Zoey-t és Aphroditét.

– Elkísérni őket? Hová?

Sárkány látta, hogy Dariusz nem szívesen beszél vele erről, de nem tehetta meg, hogy hallgat. Bár különbözött a véleményük Rephairról, Nefetről és némelyik vörös vámpírjelöltről, Sárkány akkor is Dariusz feljebbvalója volt, így hát válaszolnia kellett a Kardok Urának kérdésére.

– Zoey és barátai szertartást fognak végrehajtani Zoey nagymamájának farmján Thanatosz segítségével. Bűbájt is

alkalmaznak, amelynek célja, hogy felfedjék, hogyan halt meg valójában Zoey édesanyja.

Sárkány átérezte a helyzet jelentőségét – bonyolult búbáj ez. ami nem kevés veszélyt hordoz magában, akkor is, ha ez a veszély inkább lelki, mint testi. *Szólniuk kellett volna erről. Engem is be kellett volna vonniuk.*

Sárkány jól kendőzte érzéseit, és csak ennyit kérdezett: – Miért most tartják meg a szertartást, tanítás alatt?

– A mai az ötödik éjszaka a gyilkosság óta.

Sárkány bólintott. Megértette.

– Egy éjszaka mindegyik elemért. Négy nem lenne elég. Hat már túl késő lenne. Ma este kell megtörténnie.

– Igen, Thanatosz is ezt mondta. – Dariusz bólintott. Látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát. – Távozhatok, Kardok Ura? A Prófétaom vár.

– Igen, távozhatsz.

Dariusz meghajolt, Sárkány pedig követte a tekintetével. Aztán komoly arckifejezéssel sarkon fordult, és Thanatosz tantermébe sietett.

Fellélegzett, amikor a főpapnőt még a teremben találta. Éppen a szoba végében elhelyezett szekrényekben kutatót gyógyfüvek és gyertyák után, majd egy nagy, búbájoknál használt kosárba helyezte őket, ami túlságosan is ismerős volt Sárkánynak. Az a kosár volt Anasztázia kedvence.

A látványa mintha felszakított volna benne egy sebet. Védtelenség érezte magát. De azért megköszöri a torkát, és Thanatosz-hoz fordult.

– Papnő, válthatnék veled pár szót?

Ahogy meghallotta a hangját, Thanatosz megfordult.

– Természetesen, Kardok Ura.

– Dariusz mondta, hogy segédkezel Zoey körének egy feltárási szertartásban, ami komoly mágiát igényel, Zoey nagymamájának farmján.

Bár amit mondott, nem volt igazi kérdés, Thanatosz bólintott.

– így igaz.

– Papnő, úgy hittem, tisztában vagy velem, hogy én vagyok ebben az iskolában az Erebosz Fiai Harcosok vezére.

– Igen, tisztában vagyok velem, hogy milyen tisztséget töltesz be – nyugtázta Thanatosz.

– Akkor tehát, bár nem akarom kétségbe vonni a hatalmad, vagy tiszteletlen lenni veled szemben, meg kell kérdeznem, miért nem informáltál és vontál be engem is egy ennyire fontos és veszélyes eseménybe?

Thanatosz habozott, majd bólintott, mintha egyetértene velem.

– Igazad van, ebben az iskolában betöltött tisztséged miatt meg kellett volna veled osztanom terveimet. Ezt egyetlen egyszerű okból kifolyólag nem tettem meg: úgy döntöttem, hogy jelenléted a szertartáson zavaró lenne. Ezért nem informáltalak és vontalak be. Bocsánatodat kérem, ha emiatt úgy tűnt, mintha nem tisztelném tisztséged. Ez nem állt szándékomban.

– Zavaró? Miért lenne zavaró a jelenlétem?

– Mint Stevie Rae Harcosa és Védelmezője, Rephaim is jelen lesz a szertartáson.

Sárány bosszúsan válaszolt.

– Mi köze van ehhez Rephaimnek?

– Ha ártasz a papnő hitvesének, aki a földet képviseli, és aki ennél fogva a szertartás legfontosabb résztvevője, megakadályozod abban, hogy a rituáléban való szerepét betöltse, és így a bűbájt is hatástalanítod.

– Azért lennék ott, hogy megvédjem a diákokat, nem azért, hogy ártsak nekik – sziszegte Sárány.

– Ennek ellenére Aphrodité legutóbbi látomásában úgy tűnt, te támadsz Rephaimre.

– Sosem tennék ilyet, hacsak nem jelentene veszélyt a többi diákra!

– Akárhogy is nézzük, a jelenléted zavaró lenne. Sárány, két másik Harcos is ott lesz, Zoey köre pedig hatalmas erővel bír. A diákok biztonságban lesznek. És még valami, Kardok Ura: nagy,

igencsak kétségbeejtő változást látok végbemenni benned társad halála óta.

– Nagy fájdalom számomra elvesztése.

– Kardok Ura, úgy hiszem, az az igazság, hogy saját magadat veszted el. Akkor sem szeretném, ha velünk tartanál a szertartásra, ha Rephaim nem lenne ott.

– Akkor most távozom, hogy téged se zavarjalak. – Sárkány sarkon fordult, ám még mielőtt elhagyhatta volna a szobát, Thanatosz szavai megállították.

– Kérlek, hadd magyarázzam meg! Egyetlen szertartáson sem látnálak szívesen, ahol bűbájhoz folyamodunk, hogy kiderüljön az igazság valaki haláláról. Azért, hogy igazságot szolgáltatassanak, és azok, akik itt maradtak ezen a földön, megnyugvást találjanak. Nem akarlak megbántani, de érzem, mekkora harcot vívsz most a saját lelkeddel, és tudom, hogy már a jelenléted is ellenkezne a bűbájjal magával.

Sárkány megállt, mintha csak a nő szavai falat emeltek volna elé. Nem fordult meg, hogy a papnőre nézzen. Olyan hangon szólalt meg, amit alig ismert fel.

– A jelenlétem ellenkezne a bűbájjal magával. Ezt mondtad?

– Úgy gondolom, igazat beszéltem.

– Mindössze ennyit kívánsz nekem mondani, papnő? – Még mindig nem fordult felé.

– Igen, azt leszámítva, hogy azt kívánom, legyél áldott, Kardok Ura.

Sárkány nem hajolt meg felé. Nem helyezte ökölbe szorított kezét a szíve fölé, kifejezve tiszteletét. Képtelen volt rá. Úgy érezte, ha nem jut ki onnan nagyon hamar, hogy kicsit gondolkodni tudjon, felrobban. Kibotorkált a folyosóra, és szinte vakon indult el. Nem látta az öt kíváncsian figyelő diákokat sem, ahogy kísétált az Éjszaka Háza főépületéből.

Megrohanták az emlékei. Szavak és gondolatok keringtek a fejében. Ott volt, amikor egy másik harcos nem szolgálhatott egy

másik papnőt annyi évvel ezelőtt, ám Anasztázia hangját oly tisztán hallotta, mintha a nő most is ott lenne mellette.

Nem akarlak megbántani, de képtelen lennék egy békebűbáj elvégzésére, miközben egy Harcos vigyáz rám. A jelenléted egyszerűen ellenkezne a bűbájjal magával.

A Tower Grove-i Éjszaka Háza főpapnője egyetértett a bűbajok és rituálék fiatal tanárnőjével, és úgy rendelkezett, hogy Sárkány kísérje el őt egy vámpír harcos helyett. Azzal bízták meg azon az éjszakán, hogy védje meg a nőt – hogy vigyázzon rá, miközben békebűbájt idéz meg St. Louis szívében.

És ő cserbenhagyta Anasztáziát.

Túlélte. Nem ölték meg azon az éjszakán, de Sárkány engedte, hogy a gonosz megszökjön a kardja elől. Ugyanaz a gonosz, aki százhetvenhét évvel később megölte a szerelmét, az életét, a kedvesét.

Sárkány alig kapott levegőt. Nekidőlt valaminek, ami hűvös volt, és ami jólesett felhevült testének. Pislogva felnézett, és rájött, hová is érkezett. Sárkány Nüx szobrának dőlt, ami az istennő temploma előtt állt. Ahogy felnézett az istennő márvány arcára, a finom szellő elfújta a hold elől a felhőket, mire annak ezüst fénye elérte Nüxöt és megvilágította szemét.

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a szobor élne, és szemében hatalmas szomorúsággal nézne le rá, amitől Sárkány szíve, amiről azt hitte, annyi darabra tört, hogy már soha többé nem fog vele érezni semmit, megfájdult.

Ekkor értette meg Sárkány, hogy mit is kell tennie.

– Elmegyek a szertartásra. A távolból figyelek, és nem avatkozom közbe. Csakis akkor, ha a gonosz ismét megpróbál lecsapni. Ha megteszi, esküszöm neked, hogy ezúttal végzek vele.

Zoey – Biztos ne szóljunk Shaylinnek, hogy jöjjön ő is? – kérdezte Stevie Rae. Hátul ült Rephaimmel a szokott helyükön a buszban, miközben Thanatoszra vártunk.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne – mondtam. – Csak pár napja jelölték meg. Még arra sem volt ideje, hogy megszokja, vámpírelölt lett, az egész Igazlátásról meg ne is beszéljünk.

– Ráadásul azt sem szeretnék reklámozni, hogy egyáltalán rendelkezik az Igazlátással – szolt közbe Aphrodité. – Minél kevesebben tudnak az ügyeinkről, annál jobb.

– Viszont benne volt Kramisha versében is – érvelt Stevie Rae.

– Ebben nem lehetünk teljesen biztosak. A vers szerint... – öszszehúztam a szemem, mintha az segítene felturbózni a memóriámat, majd többé-kevésbé helyesen felidéztem a sort: – A vers úgy szolt, hogy „Az Igazlátásnak higgy/A Sötétség nem egyenlő a gonosszal/ A Világosság nem jelent mindig jót”. Mi van, ha az igazlátásos rész csak szimbolikus, és nem kell szó szerint érteni, mint Kramisha legtöbb versében?

– Istennő, hogy én mennyire gyűlölöm a verseket – morogta Aphrodité.

– Kramisha sem jön? – kérdezte Stevie Rae furcsán vinnyogó hangon. – Nem kéne szólnunk neki?

– Nem, Stevie Rae, jobb lesz, ha csak a körünk megy, csak a legbelső emberek.

– Az idióták gyülekezete, a srácok és moi – mondta Aphrodité.

– Bugris, mi a bajod? Úgy csinálsz, mintha nem szálltunk volna már szembe a gonosszal, és nem jöttünk volna ki az egészből nagyjából egy darabban.

– Rémułtnek tűnsz – szolt Damien.

Stevie Rae mögém pillantott, oda, ahol Damien ült Erinnel a busz közepe táján.

– Rémułt is vagyok – vallotta be halkan.

– Ne félj! – Rephaim átölelte. – Aphrodité látomása jó előre figyelmeztetett minket. Semmi sem fog történni velem.

– Szerintem most tényleg az a legjobb, ha félünk kicsit – szólaltam meg. Hagytam, hogy az ösztöneim meggyőzzék a józan eszem. –Látni fogom, hogy halt meg az anyukám. Ez megijeszt, és tudom, fel kell készülnöm arra, hogy valami retteneteset fogok látni,

amit nehéz lesz végignéznem. Aphroditének volt egy látomása Rephaim haláláról, ami valószínűleg a közben a szertartás közben fog bekövetkezni, amire most készülünk. Szerintem Stevie Rae-nek minden joga megvan félni, és neked is félned kéne egy kicsit, Rephaim. Eppen csak annyira, hogy készen állj, ha valami rossz történik.

– Én meg vagyok rémülve – vallotta be Damien. – Jack halála még mindig túl friss, túl fájdalmas, és a gondolat, hogy megint végig kell néznom egy halálesetet, megrémít.

– Mindannyian ott leszünk veled – mondtam neki. – Együtt csináljuk.

– Félek. Sosem vettem még részt úgy körben, hogy nem voltam Húgocska – bökte ki Shaunee.

Szavait kényelmetlen csend követte, majd Erin szólalt meg a busz közepéből.

– Azért még itt vagyok. Még mindig én vagyok a víz a tüzedhez. Nem leszel egyedül.

– Jó, ha mindannyian félünk egy kicsit, de az nem, ha a félelem elveszi az eszünket – mondtam. Hihetetlenül megkönnyebbültem, hogy az Ikrék többé-kevésbé ismét beszélő viszonyban vannak.

– A félelem jótékony hatású lehet, ha józan ésszel és bátorsággal párosul. – Mindannyian ugrottunk egyet ijedtünkben, ahogy Thanatosz egyszer csak megjelent a busz elejében. Kezében hatalmas bűbájosarat tartott, és hosszú, kámzsás, gyönyörű zafírszínű köpenyt viselt. Hatalmasnak tűnt, ősinék és ijesztőnek. Aztán elmosolyodott, és már nem is volt annyira ijesztő. Kicsit ellazultam.

– Mindannyian itt vagyunk – mondtam, miután a szívem, ami addig a torkomban dobogott, visszatért eredeti helyére. – Készen állunk.

– *Majdnem* készen álltok. Mielőtt elhagyjuk az iskolát, kiosztanék egy feladatot a kör minden tagjának. Miután ez egy feltáró szertartás, és a bűbáj, amelyet segítségül hívunk, lehetővé teszi majd a jelenlévőknek hogy lássák azt, ami addig rejtve volt,

mindannyiatoknak az oltárhoz kell majd vinnie egy tárgyat, ami felfed róla valami titkot.

– Ó, istenkém – sóhajtottam.

– Gondolkozzatok el rajta, mit kell felfednetek magatokról, aztán hozzatok valamit, ami azt szimbolizálja. Legyetek fürgék! Még az előtt végig kell csinálnunk a szertartást és a bűbájt, hogy éjfél utne az óra, és új nap venné kezdetét.

Shaunee állt fel elsőként. Elszánnak tűnt, ahogy lesietett a buszról. Őt Damien követte. Aztán Stevie Rae. Majd Erin. Hirtelen gondolattól vezérelve beletúrtam a táskámba. Az aljában néhány használt zsepi, egy tetejét vesztett ajakír, valamint a megszokott táskaszemét között megtaláltam, amit kerestem. Elégedetten felnéztem, és szembetaláltam magam Stark, Rephaim, Dariusz és Aphrodité bámuló tekintetével.

– Nem érted a feladatot? Segítsek? – kérdezte Aphrodité félig-meddig gúnyosan.

– Zoey-nál már ott van, amire szüksége van – mondta Thanatosz.

– Igen. Igaza van. Itt van. – Hihetetlenül gyerekes vágy tört rám, hogy Aphroditéra nyújtsam a nyelvem, de (természetesen) nem tettem. Ehelyett csak keresztbe fontam a mellkasom előtt a karom, és nagyon önelégülten néztem rá.

Nem kellett sokáig várnunk a többiekre. Stevie Rae érkezett vissza elsőként. Szokatlanul gondterheltnek tűnt. A kezében nem volt semmi, de ahogy leült, láttam, ahogy a kezét farmerjének egyik zsebére teszi, mintha védelmezne valamit.

Damien a pasi-tasijával ment el, és azzal is jött vissza. Túlságosan is vidám mosollyal nézett Thanatoszra.

– Küldetés teljesítve! – mondta.

Shaunee volt a következő. Egy szót sem szólt. Csak visszasétált a helyére, és továbbra is némán bámult ki az ablakon.

Erin ért vissza utolsóként. Egy kis hűtötásak volt nála, olyasmi, amit jobbféle áruházakban adnak (mint például a Petty'snél a Utica Squaren), hogy abban vidd haza a jégkrémet meg az egyéb mélyhűtött cuccokat.

– Mi van? – csattant fel. – Visszajöttem. Készen vagyunk. Menjünk!

Thanatosz szúrós tekintetével beléfojtotta a szót, mire az ex-Húgocska lehajtott fejjel somfordált vissza a busz hátuljába. Ezután Thanatosz Dariuszhoz fordult.

– Vigyél minket Sylvia Redbird levendulafarmjára!

Dariusz kihajtott az iskola területéről. Arra számítottam, hogy Thanatosz leül majd (mint minden normális tanár), és velünk együtt dőcögi végig az utat. Ehelyett azonban egy kézzel belekapaszkodott a mozgássérülteknek fenntartott kapaszkodóba, míg a másikkal beletúrt a hatalmas bűbájosárba, és előhúzott egy nagy csokor valamit, ami úgy nézett ki, mint az a gyomnövény csupa kis fehér virággal, amit ezerszer láttam már az utak mellett meg az oklahomai földek szélén.

– Ahogy mindnyájan tudjátok, egy feltáró szertartást fogunk végrehajtani, én pedig egy bűbáj segítségével megidézem a halált, aki remélhetőleg, jeleneteket fog nekünk megmutatni a múltból, elsősorban Zoey édesanyjának halálával kapcsolatban. Ez egy nagyon bonyolult szertartás, és egy még összetettebb bűbáj. – Thanatosz eddig mindannyiunkhoz intézte szavait, ám ekkor Stevie Rae-hez fordult. – Ahogy már említettem, ennek a bűbájnak a kulcsa föld. A varázslat sikeressége a földdel való kapcsolatot erejétől függ, valamint attól, mennyire elkötelezett a kör a múlt felidézését illetően.

– Nagyon jó kapcsolatban állok a földdel. Becsszó! – mondta Stevie Rae.

Thanatosz szája felfelé görbült.

– Ez remek kezdet.

– Azt hiszem, a köröm nagyon is elkötelezett a szertartást illetően – beszéltem mindenki nevében. Hallottam, ahogy a barátaim igenekkel és egyetértő hümmögéssel nyugtázzák a szavaimat.

– Mire kellene azok a gazok? – kérdezte Aphrodité.

Thanatosz kihúzott egy szálát a csokorból, és felemelte, hogy mindannyian jól láthassuk. Pont, mint ahogy először gondoltam, egyszerű kis hétköznapi gyom volt, egész szép, kicsi fehér

virágokkal a szára végén, ami kicsit emlékeztetett a havasi fátolvirágra.

– Ez nem gaz, hanem egy nagyszerű növény, amit angyalgyökérnek hívnak. Szokatlanul erős és tiszta tulajdonságokkal bír. Ez a kapcsolatteremtés növénye. Amikor bűbájóknál használják, segít felfedni azt, ami a tudatnak láthatatlan. A mai szertartáson, ifjú vörös papnóm, ebből a növényből font koronát fogsz viselni, amit a barátaid készítenek.

– Ó! Az nagyon menő!

Thanatosz átadott egy csokornyí növényt Stevie Rae-nek.

– Oszd szét ezeket! A többiek pedig készítsenek fonatot a növényekből, amit kapnak, és rendezzék gyűrűbe! Stevie Rae majd a fejére helyezi a koszorúkat, amikor elkezdjük a szertartást.

– Fonatot? – motyogta Stark.

Stevie Rae az ölünkbe ejtett egy csomónyi *virágot*. Felhúzott szemöldökkel néztem Starkra.

– Igen – mondtam. – Fonatot. Halál utasítása.

– Nos, ebben az esetben... – sóhajtott, és elkezdte ügyetlenül összefonni a hosszú szálakat.

Mialatt mindannyian fontunk (még Rephaim is, aki nagyon tehetségesnek bizonyult a csomózásban, és nemcsak egy egyszerű kis koszorút csinált, hanem egy menő, bonyolult fonatot, és még Starknak is segített valami normálisát összehozni), Thanatosz fel-alá járkált az ülések között, és beszélt hozzánk. Furcsamód olyan érzés volt, mintha egy mozgó tanteremben lettünk volna.

– Attól a pillanattól kezdve, hogy a szertartás helyszínére érünk, a bűbájunk céljára kell összpontosítanunk. Próbáljatok minden mást kitörölni az elmétekből! Egyetlen dologra koncentráltok, hogy megláthassuk, hogyan is halt meg valójában Linda Heffer.

– Meggyilkolták – hallottam a saját hangom. – Nem csak egyszerűen meghalt. Megölték. – Thanatosz felém fordult és a szemembe nézett. Bólintott.

– Igazad van. Az igazságot keressük, tehát igazat is kell mondanunk. Édesanyád nem az öregségbe vagy egy betegségbe halt bele. Meggyilkolták. Ezt kívánjuk látni.

– Köszönöm – mondtam, majd folytattam a fonást.

– Szokatlan, de szerencsés, hogy pont egy levendulafarm szolgált a gyilkosság helyszínéül. A levendula nagy erejű mágikus növény. Tisztító erővel bír, de a levendula egyben a nyugalom szimbóluma is. Megnyugtat és ellazít. Békét és nyugalmat hoz.

– És ez nekünk miért jó? Z anyját egy nagy halom levendula közepén ölték meg. Nekem úgy tűnik, hogy ez a nyugtató-mizéria nem működött valami túl jól – mondta Aphrodité.

– A növény nem változtathatja meg valaki döntéseit, aki elhatározta, hogy pusztítani fog. A levendula nem tudta volna megvédeni Zoey édesanyját. De az, hogy olyan helyen halt meg, ahol a föld levendulát táplál, azt jelenti, hogy a föld maga nyugtalan, amiért ilyen erőszakos cselekedet történt ott, ahol egyébként békének kellene honolnia.

– És ez jó nekünk, mert... – kérdeztem. Nem kicsit éreztem magam idiótának.

– Mert a föld meg akar majd szabadulni attól az erőszaktól, ami rajta ment végbe. Szívesen megmutatja majd nekünk, mi történt, még akkor is, ha nem lesz egyszerű feladat.

– Miért nem lesz egyszerű? – kérdezte Damien.

– A szertartások és bűbajok, amelyek *nagy* érzelmekkel dolgoznak, sosem egyszerűek – mondta Thanatosz. – A halálbűbajok kifejezetten bonyolultak. A halál ritkán működik együtt velünk, akkor sem, ha csak éppen meg akarjuk pillantani, nem pedig teljesen magunkhoz ölelni.

– Szóval, amikor anyukám azt mondta, hogy soha semmi jó nem jön könnyen, igaza volt – kotyogta közbe Stevie Rae.

– Igen – mondta Thanatosz. – Most pedig folytassuk a készülődést! A bűbáj három részből fog állni. Az első rész a mostani tartózkodási helyünk és a gyilkosság tényleges helyszíne között fog lezajlani. Úgy hívják, az Elengedés. Hogy sikeresek legyünk ma

éjjel, mindannyiunknak tisztában kell lennünk a célunkkal. Tisztítsátok ki az elméteket! Koncentráljatok!

– A halálra? – kérdezte Stevie Rae.

– Nem, az igazságra. Összpontosítsatok közös vágyunkra, hogy megtaláljuk, és meglássuk az igazságot ma éjjel.

– Igazlátás.

Észre sem vettem, hogy hangosan is kimondtam, amíg Thanatosz nem bólintott.

– Igen, így igaz. Az Igazlátás nagyszerű megfogalmazás esetünkben. Ma este azt kívánjuk, hogy mindent Igazlátással lássunk.

Thanatosz hátrament a busz végébe, hogy leellenőrizze Erin angyalgyökér fonatát.

Éreztem a rám irányuló tekinteteket, és felnéztem a saját növényeimről. Pillantásom Aphrodité és Stevie Rae tekintetével találkozott.

– Ma este „higgy az Igazlátásnak” – idézte Aphrodité halkán. –”A Sötétség nem egyenlő a gonosszal/A Világosság nem jelent mindig jót.” – Mondtam, hogy Kramishát is hoznunk kellett volna! – suttogetta Stevie Rae.

– Szerintem meg egy francos tankot kellett volna hoznunk? –tette hozzá Stark.

– *Tisztítsátok meg az elméteket!* – sziszegtem csúnyán nézve mindnyájukra. Aztán folytattam a fonást.

Próbáltam megtisztítani az elmém.

Próbáltam az igazságra gondolni.

De túl fiatal voltam – túlságosan ijedt és nagyon aggódtam. Szóval a végén valami olyan igazságra koncentráltam, ami egyszerű volt számomra, ám biztos nem az volt, amire Thanatosz gondolt.

Az az igazság, hogy szükségem van az anyukámra, és bármit megadnék azért, hogy ismét éljen, és itt legyen mellettem.

HUSZONHETEDEK FEJEZET

Aurox

Aurox sietve hagyta el az Éjszaka Házát, hogy biztosan az iskolabusz előtt érjen a farmra. Emberi mértékkel nézve nagyon későre járt az idő, az utak pedig szinte teljesen kihaltak voltak. Hálát adott az isteneknek a járműből szóló hangnak, ami útbaigazította. Örült neki, hogy van ideje vezetni és gondolkodni anélkül, hogy attól kéne tartania, a túlságosan is figyelmes Dariusz észreveszi.

Neferet megparancsolta, hogy akadályozza meg a szertartást és a halálbübájt, bár azt is egyértelműen kijelentette, közben egy papnőt sem ölhet meg. Aurox meg sem lepődött azon, hogy örül ennek a kis kikötésnek. Amikor Neferet elmagyarázta, mit kíván tőle, egy pillanatra megijedt, hogy Zoey megölésével fogja megbízni. Ennek gondolatától felkavarodott a gyomra, és rettenetesen érezte magát, hiába mondta mindig a Papnő, hogy képtelen *bármit is* érezni. Ő csak egy bábu. Mások érzései az erejét táplálták, de ha egyszer felhasználta őket, az érzéseknek el kellett oszlaniuk.

Akkor mégis hogy lehet az, hogy amióta csak kettesben volt Zoey-val, szomorúságot, mélységes bánatot, büntudatot, és legújabbán még valamit, valami újat érzett? Aurox magányos volt.

Szinte hallotta a Papnő gúnyolódó nevetését.

– Igenis érzek! – kiáltotta, mire hangja visszhangot vetett a száguldó járműben, mintha csak egy barlangban lett volna egyedül, mindig egyedül. – Érzek, még ha a Papnő az ellenkezőjét is állítja. – Öklét belevágta a műszerfalba. Az sem érdekelt, hogy a keze felrepedt, a műszerfal pedig behorpadt. – Érzem az o

szomorúságát. Az o félelmét. Az o magányosságát. Miért? Miért van az, hogy Zoey Redbird közelségétől érzek?

Arra a kérdésre, hogy mik vagyunk, csak saját magunk adhatunk választ. Rajtunk áll, hogy milyen döntéseket hozunk életünk folyamán. Olyan volt, mintha Thanatosz szavai ismét felhangzottak volna a kocsiban. Az viszont, hogy mit cselekszünk, nagyon is hatással van arra, kik vagyunk, még halálunk után is.

– Azért teremtettek, hogy Neferetet szolgáljam. – Lehet, hogy igaza van Thanatosznak, még akkor is, ha egy olyan teremtményről van szó, mint ő?

Egyre több jutott az eszébe abból, amit a papnő mondott, mintha csak a tudatalattija próbálná megválaszolni kérdését.

Ugyanakkor nem kell, hogy a múltunk határozza meg a jövőnket.

Ekkor megszólalt a kocsiban elhelyezett szerkezet hangja, ami eloszlatta Thanatosz bölcs gondolatainak emlékét. A hang arra utasította, hogy nyolcszáz méter múlva forduljon jobbra, és megérkezik a célállomáshoz. Aurox el is fordult jobbra, de aztán átvezette a kocsit az árkon, és meg sem állt addig, amíg biztos nem volt benne, elég távol van a lámpák fényétől és a kíváncsi szemektől ahhoz, hogy senki ne vegye észre.

Kiszállt a kocsiból, majd lassan és némán elindult a kavicsos út mellett, ami egy szerény kis házhoz vezetett.

Aurox megállt, mielőtt a házhoz ért volna, és nem csak azért, mert el kellett bújni a ház és azt körülvevő levendulamező melletti kis gyümölcsösben.

Azért állt meg, mert észrevette a téli álmodó gyógyfüvekbe égetett kört. Ismerte az efféle égést. Nem tűz perzselte fel a földet, és pusztította el a növényeket. A levendulákat a hideg égette meg – a jeges pusztítás.

A Sötétség itt járt, gondolta Aurox. Aztán hirtelen megértette, mi is történt. Neferet és a fehér bika vitte végbe ezt a tettet. Ők ölték meg Zoey Redbird édesanyját.

Abban a pillanatban valami megmozdult benne, akárcsak egy sárba ragadt kerék, ami hosszas küszködés után végre kiszabadult.

Aurox lába megbicsaklott, ezért leült, hátát az egyik fa egyenetlen törzsének vetette és várt... figyelt... de nem tett semmit.

Sárkány

Könnyedén és gyorsan megtalálta Zoey otthoni címét. A nagy mamája farmja alig egy órányira volt az Éjszaka Házától. Megvárta, amíg az iskolabusz elhagyta az iskolát, aztán lassan, óvatosan követte őket, figyelve, nehogy a mindig éber Dariusz észrevegye a visszapillantóban. Nem kellett a busz közelében maradnia. Tudta, hogy hová tart. Tudta, hogy mit kell tennie.

A kötelesség volt a mindene.

Az volt a feladata, hogy megvédje az iskolát és diákjait.

A sárkány megvédi az övét.

Mindössze ennyi maradt meg neki – a sárkány.

Halálod összetört, tönkretett,

A sárkány most már mindenem.

Saját szavai üttek vele csúf tréfát.

– Az igazat mondtam neked! – kiáltotta a semmibe. – Anasztázia, elhagytál. Semmi sem maradt nekem, csak a sárkány és a kötelességem.

Ha nem te vagy igazi, őszinte társam

Reád én még egyszer hogyan találjak?

Anasztázia válasza körbelengte őt, magával hozva a Mississippi folyó melletti termékeny föld illatát és a párás, meleg nyári szellő érintését onnan, ahol a napraforgók nehéz fejükkel bólogattak, mintha csak egyetértének.

– Nem! – kiáltotta, ahogy elúzte magától az emléket. – Mindez már elmúlt. Te meghaltál. Semmim sem maradt. Nem én választottam ezt, hanem az istennőd, amikor hagyta, hogy

elvegyenek tőlem, csak azért, mert annyi évvel ezelőtt kegyelmet gyakoroltam.

– Megrázta a fejét. – Nem fogom ezt a hibát még egyszer elkövetni.

Sárkány Lankford elfordult a bensőjében tátongó ürességtől, és tovább vezetett.

Zoey

Ahogy közeledtünk a nagy házhoz, úgy lettem egyre idegesebb és idegesebb. A hasam rettenetesen fájt. Sajgott a fejem. Az angyalgyökér-koszorúm borzalmas lett. A végén már Starknak kellett segítenie. Komolyan. Starknak. Márpedig a srác nem éppen a fonás mestere.

Édesanyám az igazság. Csak ennyit tudok.

– Emlékezzetek – mondta Thanatosz, ahogy ráfordultunk a nagy ismerős felhajtójára a cél a fontos! Azért vagyunk itt, hogy felfedjük az igazságot, aminek segítségével talán elégtételt vehetünk egy elragadott életért. Ezért jöttünk, sem többért, sem kevesebbért. – Rám nézett. – Meg tudod csinálni. Bátor vagy.

– Biztos vagy benne?

Lágyan elmosolyodott.

– A lelked darabokra tört, ami mindenki másnak egyet jelentett volna a halállal, te mégis túlélted, ismét önmagad lettél, és még egy Harcost is hoztál magaddal a Túlvilágról. Soha semmi ilyesmi nem történt még azelőtt. Igenis bátor vagy – ismételte.

Stark megszorította a kezem. Bólintottam, mintha egyetértenék Thanatossal, de a gondolataim másról árulkodtak: *Ha tényleg annyira bátor lennék, akkor meg tudtam volna menteni Heath-t, a lelkem nem tört volna darabokra, és Starkot sem kellett volna kihúznom a csávából!*

Szerencsére, még mielőtt ebből bármit is kikotyoghattam volna, és tönkretelhettem volna mindent, amiben Thanatosz éppen segített nekünk, Dariusz leparkolta a buszt, és kinyitotta az ajtót.

Csak ültünk ott némán, míg végül Thanatosz megszólalt.

– Zoey, először neked kell megérintened a földet. A te édesanyád halt meg itt.

Felálltam, és még mindig Stark kezét szorongatva lemásztam a lépcsőn.

A nagy ház előtt álltunk meg. A busz nagyon furcsán mutatott a kis kavicsos parkolóban a nagy dzsipje mellett. Mivel tudtam, hogy a nagy nem fog a házban tartózkodni a hét napos tisztító szertartás alatt, azt gondoltam, hogy a ház sötét lesz és furcsa, de pont az ellenkezője történt. Minden szobában égett a villany. Az egész épület annyira ragyogott, hogy hunyorítanom kellett, ha rá akartam nézni. Az ablakok úgy csillogtak, mintha frissen lettek volna mosva. A méretes első terasz is ki volt világítva, így látszottak a kényelmes hintaszékek és a kis asztalkák, amiről csak a limonádé hiányzott.

Aztán hirtelen a nagy is megjelent, és már ölelt is, az orrom pedig megtelt a gyermekkorom illatával.

– Ó, *u-we-tsi-a-ge-ya*, annyira örülök, hogy látlak! – mondta, amikor végre elengedtük egymást.

A kedvenc szarvasbőr ruháját viselte. Tudom, mennyire régi darab – a nagy az édesanyjával együtt dolgozott a lila és zöld gyöngyhímzésen, ami a ruha felsőrészét díszítette. Sokszor elmesélte, hogy lánykorában a törzsének egyik Bölcs Asszonyával elcserélte az övét, amin egy egész télen át dolgozott, azokra a kagylókra és üveggyöngyökre, amiket aztán a ruha ujjának és aljának rojtjaira varrt. Emlékszem, a ruha valaha annyira fehér volt, hogy felhőnek hittem, mára azonban már megsárgult. Ettől réginek és rongyosnak kellett volna látszódnia, ám nem így volt. Én imádtam, és többet ért nekem bárminél, amit egy boltban vagy az eBayen lehet kapni.

Észrevettem, hogy a nagy lefogyott, és hogy karikák sötétlenek kifejező szeme alatt.

– Hogy vagy, nagyi?

– Most már jobban, leányom. És úgy hiszem, a ma esti szertartás után még jobban leszek. – Nagyi a szíve fölé helyezte ökölbe szorított kezét, és tiszteletteljesen meghajolt Thanatosz előtt. – Üdvöz-légy, főpapnő!

– Üdvözlégy, Sylvia Redbird! Hatalmas öröm számomra, hogy végre személyesen is találkozhatunk. Egyedül azt kívánom, bárcsak mások lennének a körülmények!

– Ahogy én is. Szívesen leülnék és elbeszélgetnék a Halállal – mondta a nagyi, miközben szemében egy pillanatra felcsillant az a bizonyos szikra.

– Megtisztelsz – hajtott fejet Thanatosz. – Bár nem állítom, hogy én lennék a halál. Mindössze nagyon közel állok a nagyasszonyhoz.

– Nagyasszony? – kérdezte a nagyi.

– Mindannyiunkat anya hoz erre a világra. Ezt tudva nem ésszerű, hogy az is egy anya, egy asszony, aki magával visz minket?

– Hú, erre így még nem is gondoltam! – mondta Shaunee.

– Ez így már majdnem kellemesnek hangzik – fűzte hozzá Stevie Rae.

– Nos, minden az anyádtól függ – morogta Aphrodité.

– Nem, Próféta! *Az Anyától* függ – javította ki Thanatosz.

– Asszem, ez jó dolog – szólalt meg Damien. – Úgy értem, az én anyám nem egy szörnyeteg, mint Aphroditéé, de nem is túl gondoskodó.

– Ez a beszélgetés nagyon érdekes, meg minden, de nem kéne inkább a szertartásra összpontosítanunk? – szólt közbe Stark. – Minden rendben van?

– Igazad van, ifjú Harcos – mondta Thanatosz. – Kezdjük! Sylvia, kérlek, vezess minket oda, ahol megtaláltad a lányod testét!

– Itt is van! – A nagyinak mindössze pár métert kellett arrébb sétálnia. A helyet el sem lehetett volna téveszteni. Ott, a nagyi házától északra fekvő levendulaföld szélén, ahol a virágmező összeért a pázsittal, tökéletes kört égettek a növények közé. Az egész

terület megfeketedett, halott és borzalmas volt. Még a kör melletti növények is hervadtan haldokoltak.

– Nincs is vér – mondta Thanatosz, miközben felemelte a kezét, nehogy egyikünk is belépjen a pusztítás tényleges helyszínére.

– Ez volt az egyik furcsaság, amire a seriff és a helyettesei nem találtak magyarázatot – magyarázta a nagyfi.

Thanatosz tett pár lépést, hogy közvetlenül a nagyfi elé kerüljön. A vállára helyezte a kezét, és láttam, ahogy a nagyfi mély, remegő levegőt vesz, mintha csak a főpapnő energiát adott volna neki az érintésén keresztül.

– Tudom, hogy nehéz ez számodra. De akkor is meg kell kérdeznem Pontosan hogyan is halt meg a lányod?

Nagyfi újabb mély levegőt vett, majd tiszta, erős hangon megszólalt: – A lányom torkát elvágták.

– De a teste körül mégsem volt vér?

– Nem. Sem itt, sem a teraszon, sem a házban.

– És a testében? Maradt valamennyi vér a testében?

– A halottkém szerint nem. Azt is mondta, hogy ez így lehetetlen. Hogy valami több is történt Lindával, nem csak a nyakát vágták el, de csak kérdései voltak, válaszai nem. Mindenkinek csak kérdései voltak.

– Sylvia Redbird, azért jöttünk, hogy megtaláljuk ezeket a válaszokat, ha te elég erős vagy ahhoz, hogy szembenézz velük.

Nagyfi felszegte a fejét.

– Az vagyok.

– Akkor hát úgy legyen! Minden vámpírszertartás egy, az istennőnek szentelt oltár középre állításával kezdődik – mondta Thanatosz. Éppen átfutott az agyamon, hogy ezt már mindannyian tudjuk, de következő mondata belém fojtotta a szót. – Sylvia, arra szeretnék megkérni, hogy legyél te az oltárunk ezen a szertartáson! Hajlandó vagy ezt megtenni?

– Igen.

– Nagyszerű. Együtt belépek veled a megbecstelenített földre, ahol, kérlek, mutasd meg, hol találtál rá pontosan a gyermekedre! Ott

kap majd helyet az oltár, és az lesz a közepe, a szíve és a lelke a körünknek. – Ránk nézett. – Senki más nem léphet erre a földre. Bár még nem idéztük meg Nüx körét, a céljaink erre a helyre összpontosulnak. Csak akkor léphettek be, amikor az elemeteket hívják! – Starkról előbb Dariuszra, majd Rephaimre nézett. – Harcosok! Alakítsatok háromszöget, és vegyétek körül a kört! – Thanatosz egyenesen maga elé mutatott. – Rephaim, arra van észak. Az lesz a te helyed. Stark, foglald el a keleti sarkot! Dariusz, a tiéd nyugat.

– És én hova álljak? – kérdezte Aphrodité.

– A körön kívülre, az egyetlen védelmező helyre, ami még szabad: délre.

– Ő nem harcos! – ellenkezett Dariusz.

– Nem, hanem valami sokkal hatalmasabb, istennőnk Prófétanője. Kétkedsz az erejében?

Aphrodité csípőre tette a kezét, és szőke szemöldökét felvonva Dariuszra nézett.

– Nem. Sosem kétkednék az erejében – mondta Dariusz. Miután meghajoltak Thanatosz előtt, ő, Aphrodité és a másik két harcos elfoglalták a számukra kijelölt helyet.

Thanatosz megfogta a nagyí kezét, míg a másikban a bűbájkosarat tartotta, és így szólt: – Készen állsz, Sylvia?

Nagyí bólintott, és a cserokik ősi nyelvén válaszolt.

– *Uh.*

Együtt léptek be a körbe, ami a pusztítás emlékét őrizte. Nagyí a kör közepétől kicsit délre vezette Thanatoszt.

– Itt feküdt a lányom.

– Ülj oda, ahol a gyermekedet találtad! Nézz észak felé, a föld irányába, és képviseld Nüx lelkét itt, ebben a körben, amit most visszarágadunk a pusztítás karmaiból, és a feltárt igazság révén ismét a sajátunkká teszünk!

Nagyí komolyan bólintott. Kecsesen leült, szarvasbőr ruhája szétterült körülötte. Nekünk háttal ült, arccal észak felé, de láttam, ahogy a fejét magasan tartja, a hátát pedig kiegyenesíti.

Soha nem voltam még rá annyira büszke, mint abban a pillanatban.

Thanatosz letette a kosarat nagy mellé. Kinyitotta, és kivett belőle egy bársonykendőt, ami ugyanabból az anyagból készült, mint a köpenye. A kendőt nagy elé terítette a földre. Aztán elővette az angyalgöyökér-koszorúkat, amiket fontunk. Meglepett, mennyire szépek is voltak így együtt. A kicsi, fehér virágok szinte világítottak a zafírkék bársonyon. Ezután kiemelt a kosárból egy fekete bársonzacskót, amit biztos vagyok, hogy láttam Anasztázia kezében még órán. Ha nem tévedek, só volt benne. Thanatosz a zacskót, valamint az öt gyertyát, ami az öt elemet képviselte, szintén a kendőre helyezte. Mindegyik elég közel volt nagyhoz ahhoz, hogy megfoghassa őket.

Thanatosz felénk fordult. Hangja erősen és tisztán csendült fel az éjszakában, mintha a bogarak és a madarak is elnémultak volna, hogy őt hallgassák.

– Szokatlan módon fogjuk megidézni ezt a kört, mivel a szertartás maga igazából egy bűbáj a szertartáson belül, amit egy kör foglal magába, bár így is a levegővel kezdünk, és a szellemmel fejezzük be. Amikor szólítalak titeket, lépjétek az oltárunkhoz! Adjátok oda Sylvianak azt a tárgyat, ami az igazságot jelképezi, melyet fel kívántok fedni magatokról! Mondjátok el neki az igazat, csakis az igazat arról, mit is jelképez az a tárgy! Cserébe megkapjátok tőle a gyertyákat. Utána pedig foglaljátok el a helyeteket a körben!

– Akkor te fogod szólítani az elemeket? – kérdeztem, miután nem voltam benne egészen biztos, hogy most tulajdonképpen én idézem-e meg a kört vagy ő.

– Ketten együtt hívjuk életre ezt a kört, ifjú papnő – válaszolta.

– Én elmondom a bűbajt, és megerősítem a sóval. Te meggyújtod a gyertyákat. Terveim szerint, amikor a szellem is megérkezik közénk kiteljesítve a kört, az azt követő szavaim, az elemek – főleg a föld – segítségével, teljessé teszik a bűbajt és megidéznek a Halált.

– Rendben – mondtam. A barátaimra néztem, mire ők is bólintottak. – Készen állunk.

– Damien, lépj az oltárhoz, és személyesítsd meg elemedet, a levegőt!

Hallottam, ahogy Damien nagy levegőt vesz, majd belép az elpusztult levendulák alkotta körbe, és odasétál a nagyihoz.

– Mit szeretnél felfedni a szellem előtt? – kérdezte Thanatosz.

Damien belenyúlt a pasi-tasijába, ami mindig ott lógott a vállán, és kivett belőle egy MAC púderes dobozkat. Kinyitotta a dobozt, amire rávetült a holdfény, megvilágítva a belső tükör repedezett felszínét. Odaadta a nagyinak, miközben így szólt: – Egy törött tükröt hoztam, mert noha úgy tűnik, jól vagyok, titkon attól félek, hogy Jack halála miatt valami örökre eltört bennem.

Nagyi az oltárkendőre helyezte a púderes dobozt, majd odaadta Damiennek a sárga levegőgyertyát, miközben megérintette Damien kezét.

– Veled vagyok, gyermekem – mondta nagyi. Damien nagymamám jobb oldalához lépett, és elfoglalta helyét a kor keleti oldalán.

– Én jövök – szólt Shaunee halkán, majd odalépett a nagyihoz. Amikor odaért mellé, átadott neki egy hosszú, fehér tollat, amit addig a kezében tartott. – A toll azt szimbolizálja, hogy bár sokáig félttem attól, hogy egyedül legyek, most meg akarok szabadulni ettől a félelmemtől.

Nagyi Damien törött tükre mellé helyezte a tollat, és odaadta Shaunee-nak a piros gyertyát.

– Veled vagyok, gyermekem – mondta nagyi, ahogy finoman, gyengéden megérintette Shaunee kezét, akárcsak Damienét.

Erin nem mondott semmit. Gyorsan odament a nagyihoz, és átadta neki a kis hűtőtáskát, amit felhozott a buszra. Nagyi kinyitotta, belenyúlt, és kihúzott belőle egy jégkockát.

– Ez vagyok én belül. Jéghideg vagyok, mintha nem is lennének igazi érzéseim.

Nagyi az oltárkendőn lévő többi tárgy mellé tette a jégkockát. Odaadta Erinnek a kék gyertyát, miközben gyengéden megfogta a kezét.

– Veled vagyok, gyermekem.

Erin kifejezéstelen arccal elfoglalta helyét a kör nyugati oldalán.

– Kívánj szerencsét! – suttogta Stevie Rae.

– Sok szerencsét! – mondtam halkán.

Odalépett a nagyihoz, és rámosolygott.

– Szia, nagyi!

– Köszöntelek, föld gyermeke! – viszonzta nagyi a mosolyt. –

Mit szeretnél feltárni előttem?

Stevie Rae kivett egy kis papírdarabot a farmerja zsebéből. Fekete volt, mint a fotókarton, amiből mindenféle formákat vágtunk ki általános iskolában rajzórán. Stevie Rae odaadta a nagyinak.

Ez a papírdarab olyan, mint a félelmem, hogy elveszítem Rephaimet valami sötét és ijesztő dolog miatt, amit nem egészen értek.

Nagyi széthajtotta a fekete papírt, és lesimítva az oltárkendőre helyezte. Átnyújtotta Stevie Rae-nek a zöld gyertyát, finoman megérintette, és így szólt: – Veled vagyok, gyermekem.

Mielőtt Stevie Rae elfoglalhatta volna helyét az északi oldalon. Thanatosz fogta az angyalgyökér-koszorúkat, és barátnőm fejére helyezte őket.

– Az igazság a föld segítségével rajtad keresztül tárul fel. Őt kérjük, és reméljük válaszát.

– Köszönöm. Mindent meg fogok tenni – mondta Stevie Rae komolyan, majd elfoglalta helyét a körben.

Én következtem.

Nüx, kérlek, adj elég erőt ahhoz, hogy elviseljem, amit ma látni fogok!

Odaléptem a nagyihoz. Ő rám mosolygott és így szólt: – Mit kívánsz feltárni előttem, *u-we-tsi-a-ge-ya*?

A táskámat a buszon hagytam, de előtte még kivettem belőle az én kis szimbolikus tárgyamat. A farmerom zsebéből előhúztam egy hajgumit. Egy olyan kis egyszerű, anyaggal burkolt gumiszalag volt, aminek elméletileg nem lett volna szabad tépnie a haját használat közben, mégis mindig tépte. Átnyújtottam a nagyinak.

– Mintha mindenki egyfolytában összevissza rángatna mindenfelé. Néha úgy érzem, mindjárt szétszakadok, akárcsak egy hajgumi, és ismét darabokra török. Ezúttal véglegesen.

Nagyi óvatosan az oltárkendőre helyezte a hajgumit. Amikor odaadta a lila gyertyát, mindkét kezével megfogta az enyémet. Kicsit remegett a hangja, amikor megszólalt.

– Veled vagyok, gyermekem.

Nagyi mögé léptem a kör közepére, és Thanatoszra néztem, várva, mi is következik most.

A főpapnő kivett a bűbájosárból egy doboznyi hosszú gyufát. Felemelte a zacskó sót, és úgy fordult hozzám.

– Hagyd csak az oltárnál a gyertyádat! A nagymamád majd megőrzi a szellemet, amíg közénk nem szólítod az elemed.

A gyertyát a kis kör közepére raktam, amit nagyi a tőlünk kapott tárgyakból alakított ki. Lehajoltam, és megpuszítottam az arcát.

– Nem számít, mit látunk ma, ne felejtsd el, hogy szeretlek, és mi még itt vagyunk egymásnak!

Nagyi megölelt, és arra számítottam, hogy ő is meg fog puszilni, ehelyett azonban a fülembe suttogott.

– Vigyázz, *u-we-tsir-a-ge-ya!* Érzem, hogy figyelnek minket az árnyékból!

Mielőtt bármit mondhattam volna, Thanatosz már ott is volt mellettem. A kezembe nyomta a gyufákat, és kiadta az utolsó utasítást.

– Végig tőled balra fogok állni, így te idézed meg a kört, de az elemeket én fogom egyenként a körbe szólítani. A feltáró bűbájt beleszöttem az elemek megidézésébe. Ahogy haladunk a körben, a bűbájt majd sóval kötöm meg, és, ha figyel ránk, megidézem a Halált. – Thanatosz felemelte a hangját, szavait pedig várakozó barátaimhoz intézte. – Egy ilyen erős körben igencsak egyértelmű válaszra számítok. Készüljetek fel, és ne felejtsetek el, ebben a szertartásban nemcsak egyszerűen részt vesztek, hanem ti magatok vagytok a szertartás alappillérei. – Ekkor felemelte a kezét, és kán-

tálni kezdett. – *Kezdjünk most, hogy elérjük végső célunkat- az igazságot keressük, hogy a föld, az emberek gyógyuljanak!*

Thanatosszal együtt Damienhez léptünk, aki két kézzel szorította a sárga gyertyát, és pont annyira tűnt idegesnek, mint amennyire én is annak éreztem magam.

Rendben, kezdjük, gondoltam. Kérlek, Nüx, segíts! Nélküled nem tudom végigcsinálni.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Neferet

Az árnyak zaklatottak voltak. Valami nagyon nem volt rendjén.

– Olvassátok el a következő fejezetet a szociológiakönyvekben! Valamit el kell intézнем – parancsolt rá idegesen meglepett diákjaira, akiknek éppen az ötödik óráját tartotta, majd kisietett a teremből.

Ködbe és sötétségbe burkolta magát, hogy a túlságosan is kíváncsi professzorok ne láthassák, ahogy magánlakosztályába siet. Odaérvén gyorsan sebet ejtett a kezén. A magasba emelte tenyerét, és felkínálta véréét.

– Igyál! Mondd el, mi a baj!

A Sötétség csápjai körbevették, és úgy tapadtak a sebére, akárcsak a piócák. Ahogy táplálkoztak, sokféle, suttogó hang töltötte meg az elméjét.

A bábu nem tesz semmit, hogy a földet visszatartsa, A szellemmel a halál képe visszatér eme világra.

– Micsoda? – Neferetben fellángolt a düh. – Aurox nincs ott? Túl ostoba volt ahhoz, hogy megtalálja a farmot?

A bábu ott van, figyel, Mégis teljesen tétlen.

– Érd el, hogy cselekedjen! Állítsa meg azt az átkozott szertartást!
– A csápok egyszer csak összevissza kezdtek beszélni a fejében, amitől Neferet teljesen összezavarodott. Lezárta a sebet, és elhessegette őket.

– Tegyétek, ahogy parancsoltam! Kaptatok a véremből.

A seregnyi suttogó hang hirtelen elnémult, ahogy a fehér bika szelleme megjelent a szoba közepén. Az állat átlátszó volt és nem öltött teljesen alakot, de hangja – hatalmas és minden kétséget kizáróan dühös hangja – teljes erővel hangzott fel Neferet elméjében.

Hányszor mondjam, hogy az áldozatnak egyenértékűnek kell lennie a kéréssel?!

Neferet, hatalmas erőfeszítések árán, lecsillapította saját haragját és halk, esdeklő szavakkal fordult a jelenéshez.

– De hiszen a bábút te ajándékoztad nekem. Miért lenne szükség nagy áldozatra ahhoz, hogy irányítsam azt a lényt, amit a Sötétség hozott létre? Nem is értem, miért nem engedelmeskedik a parancsomnak.

Figyelmeztettelek, amikor elkészítettem, hogy mivel az áldozatod, kinek erejéből a bábút formáltam, nem volt tökéletes, maga a bábu sem lesz az.

– Abban biztos lehetsz, hogy mostanában kezdem megkérdőjelezni az intelligenciáját.

Az is lehet, hogy egyszerűen csak a saját érdekét helyezi előtérbe, és ezért tűnik úgy, mintha nem gondolkodna.

– Tehát azt mondd, hogy lusta? Feladatot adtam neki, és nem csinál semmit! – Neferet szünetet tartott, lenyugtatta magát, majd drámaian felsóhajtott. – Nem mintha ez engem személyesen anynyira bántana, de úgy érzem, hogy ezzel tefeléd mutat tiszteletlenséget.

Ó, szívtelen kedvesem, jőlesik, hogy miattam aggódsz. Talán a bábunak tényleg szüksége van egy kis nőgatásra.

– Ha megtennéd, nagyon leköteleznél. – Neferet mélyen meghajolt a jelenés előtt.

A kedvedért a csápjaim majd ráveszik, hogy cselekedjen. De még így is szükségük lesz egy megfelelő áldozatra.

Neferet igyekezett elrejtteni bosszúságát.

– Nagyszerű. Milyen áldozatot kívánsz?

Miután a bábu is csak egy bestia, egy másik bestiát, egy lényt kell feláldoznod, hogy irányítani tudd.

– Egy bestiát? Talán egy Hollómást?

Nem, egy olyan lényre lesz szükséged, aki a szövetségeseid Neferetnek felfordult a gyomra.

– Sündört? Fel kell áldoznom a macskámat?

Ha ez gondot okoz neked, akkor válassz mást! Rengeteg macska van érrefelé, nem igaz?

Ahogy kimondta ezeket a szavakat, a bika képe megremegett, majd eltűnt. Neferet hideg elszántsággal felemelte a szekrénye tetejéről athaméját – rituális törét és elkezdte magához hívni tökéletes áldozatát. Nem Sündör lesz az – a kandúr nem egy Harcosé volt. Az ő halála nem lenne eléggé erőszakos. Nem, mindössze egyetlen macska volt, akinek halála megfelelő áldozatként szolgálna. Ködbe és sötétségbe burkolva, Neferet kisiklott az éjszakába...

Zoey

Jöjj, levegő, Nüx édes, lány, isteni lehelete!

Thanatosz igéjének első mondatától kezdve tudtam, hogy ez a kör egyetlen más szertartáshoz sem lesz fogható, amelyen eddig részt vettem. Először is, a főpapnő hangja teljesen megváltozott. Nem kiabált, de volt valami a bűbáj dallamos ritmusában, ami erőt kölcsönzött a hangjának, amitől úgy tűnt, mintha a szavai élnének és körbevennének minket. Ahogy tovább beszélt, az erő kitöltötte a körülöttünk lévő teret. A bőrömhöz ért, megremegettem tőle, majd mintha belefolyt volna a testembe. Láttam, hogy Damien karja libabőrös lesz tőle, és tudtam, hogy a többiekre is ugyanilyen hatással van.

*Fújd el innen a mindent rejtő árnyakat
A Halál igazi arcát mutasd nekünk, kedvesem,
Hogy titkait varázsunk, s e kör feltárja.*

Thanatosz kecsesen meglendítette a karját, jelezve Damiennek, hogy tartsa fel a gyertyáját. A papnő rám nézett, mire én meggyújtottam a gyufát, a kanóchoz emeltem, és így szóltam: – Levegő, kérlek, csatlakozz körünkhöz!

Erős, süvítő szél kerekedett körülöttünk, ami megemelte a hajam, és meglebegtette Thanatosz köpenyét.

– A tűzhöz! – mondta Thanatosz, mire elindultam az óra járásával ellentétes irányban Shaunee felé. Barátnőm nagy, barna szeme teljesen kikerekedett, és a hátam mögé bámult. Eszembe jutott nagyfi figyelmeztetése, ezért hátrapillantottam – és elakadt a lélegzetem meglepetésemben. Ragyogó, vörös fény indult Damientől, végig a kör széle mentén, egészen Shaunee-ig.

Az ezüstszín szalaghoz, ami gyakran megjelent, amikor megidéztem a kört, már hozzászoktam, ám ez valahogy más volt. Erőteljes volt, igen, de ugyanakkor baljóslatú is. Nem tudom, hogy Thanatosz látta-e, mint ahogy azt sem, hogy ez most jó vagy rossz jelnek számít-e, de nem akartam megzavarni a főpapnőt, aki már a tűz megidézésébe is belekezdett.

*Jöjj, tűz, lángolj, melegíts, biztos, igaz és erős légy,
Perzseld, égesd el, mi rejti a titkokat,
Mutasd meg, tárd fel előttünk, a szörnyű tett hogy történt,
Lángoló fényed rámutat az igazra.*

Thanatosz hangtalan kérésére Shaunee felemelte a gyertyát, amit én meggyújtottam.

– Tűz, kérlek, csatlakozz körünkhöz!

Hirtelen mintha a pokol tüzében álltunk volna. Lángok csaptak fel Shaunee testéből, és töltötték meg a már amúgy is felperzselt területet, bár semmi mást nem égettek meg. Ehelyett hangos sziszegő hang hallatszott, és mindenhol, ahol halott, elszenesedett növények feküdtek, pára csapott fel, mintha a tűz nem is földhöz, hanem jéghez ért volna.

Aztán a levegő csatlakozott a tűzhöz, a pára pedig felszállt az égbe, ahonnan ragyogó sávban csapott le.

- Villámlás – mondta Shaunee halkán, teljesen ámulatba esve.
- A levegő és a tűz együtt villámot alkot.
- A vízhez! – utasított Thanatosz.

A ragyogó vörös szalag követte utunkat.

Amikor megálltunk Erin előtt, barátnőm rémültnek tűnt. de azért bólintott.

- Essünk neki! Készen állok – jelentette ki.

Thanatosz folytatta a kántálást:

*Jöjj, víz, csörgedezz, fürdesd körünket tisztára,
Igazság árja, mosd el a titkokat,
Hagy lássuk könnyben úszó arcát a halálnak,
Tisztuljon el az erőszak gonosz mocska!*

Erin a gyufám lángjához emelte a gyertyáját.

- Víz, kérlek, csatlakozz körünkhöz! – mondtam.

Hatalmas morajlás kerekedett, mintha csak hirtelen egy vízesés alá kerültünk volna. Az éjszakai ég gyönyörű kékre, türkizre és zafírra váltott – a víz színeire. Az elem utat tört magának az elfeketedett körbe. A víz, akárcsak egy halálos örvény, körbefolyta a szertartás helyét, majd, pont, mint a levegő és a tűz, felszállt a villám hasította égbe. Felhők gyűltek a fejünk fölé – az ég mennydörgőit, morgott, oly erővel, oly dühösen, hogy összehúztam magam ijedtemben.

- Nem – mondta Erin gyorsan. – A víz nem ránk dühös.
- Ahogyan a tűz sem – nyugtatott minket Shaunee.
- És a levegő sem – tette hozzá Damien.
- Az elemek amiatt haragosak, ami ezen a helyen történt – magyarázta Thanatosz. – Készüljete fel, kör tagjai! Most jön a föld.

A viharfelhők megsokszorozódtak fölöttünk, miközben villámok világították meg a kitörni készülő vihart. Stevie Rae elé léptem.

- Ideje felkötni a cowboygatyót – mondta.

Thanatosz bólintott, és nekikezdett a föld megidézésének:

*Jöjj, föld, az istennő zöldellő, termékeny mezeje,
Kebled táplálja és élteti e bűbájt,*

*Nyílj meg előttünk, és a halálról lehull a lepel,
Az igazságban megleljük sebed írvát!*

Stevie Rae a lánghoz emelte gyertyáját.

– Föld, kérlek, csatlakozz körünkhöz!

A föld remegni kezdett a lábunk alatt, mintha Thanatosz szavai földrengést idéztek volna elő. Ijedtemben halkan felsikoltottam.

– Zoey! – kiáltotta Stark. Láttam, ahogy a rengésektől dülöngélve a kör felé igyekszik, amit mostanra már teljesen körbefont a vörös fény.

– Várjatok, nincs semmi baj! – próbálta túlkiabálni Stevie Rae az őrjöngő elemek kakofóniáját. – Akárcsak a többi elem, a föld sem ránk mérges. Nem fog minket bántani. Nézzétek! Új életed ad ennek a földnek!

Lenéztem, és láttam, hogy igazat beszél. A talaj, amit tisztára mosott a víz, megmozdult, átfordult, és a hamu illetve a megperzselt növények helyét termékeny, vörös oklahomai föld vette át.

– Látjátok, minden helyreáll – mondta Stevie Rae. Ahogy beszélt, a remegés lecsendesedett, majd teljesen abba is maradt.

– Be kell fejeznünk a kört és a bűbájt – szólta Thanatosz. – Szólítsd a szellemet, Zoey! Most!

Aurox

A gyümölcsfák alatti rejtkehelyéről Aurox látta, ahogy megjelent a ragyogó vörös kör. Az ereje lenyűgöző volt, az elemek hatalma szinte hihetetlen. Érezte, milyen érzelmeket váltott ki a levegő, a tűz, a víz és a föld a vörös vámpírban és azokban a vámpírjelöltekben, akik megtestesítették őket.

Öröm, bátorság, jogos düh töltötte meg a kört, és szállt el egészen Auroxig.

Aurox fel tudta volna használni ezt az erőt, hogy átváltozzon – hogy előhívja a benne lakozó lényt, megtámadja Rephaimet, ahogy

Neferet parancsolta, és megzavarja a bűbájt, amit a Főpapnő már majdnem befejezett.

Zoey-ra nézett. A lány ragyogott, ahogy a kör közepén ülő idős nőhöz fordult Aurox tudta, hogy amint Thanatosz megidézi az utolsó elemet, a szellemet, Zoey pedig meggyújtja a lila gyertyát, a kör teljes lesz, a feltáró bűbáj pedig megállíthatatlan.

Ha ezt meg akarta akadályozni, most kellett cselekednie.

Felállt, de bensőjében hatalmas csata dúlt.

Azért teremtettek, hogy Neferetet szolgáljam. Ő a Sötétség cinkosa Az istennő elemekből fakadó fénye ott ragyogott és növekedett a szeme előtt, tisztán és fényesen, főleg ahhoz a földhöz viszonyítva, amit megbecstelenített a Sötétség és a pusztítás.

...lenne szabad megállítanom! A lelke legmélyén valami könyörgött, siránkozott, hogy ne avatkozzon közbe. Csak várjon, figyeljen és... Fájdalom hasított Aurox testébe, ahogy a Sötétség csápjai rákapaszkodtak. Vastagok voltak és tapadtak, mint a piócák. Egész testét körbefonták, akárcsak valami háló. Aurox lélegzete elakadt, ahogy a csápok beszivárogtak a bőre alá, ő pedig átalakult azzá a szörnyé, ami benne élt. Semmit sem tudott tenni. Képtelen volt megállítani. Érezte, ahogy átalakul bikává. A lény átvette a hatalmat a teste felett. *Csak egyetlenegy dolgot tudok, Neferet utolsó parancsát: támadd meg Rephaimet!*

Aurox lehajtotta a fejét, koponyájából előtörték a gyilkos szarvak, és megindult Rephaim felé

Zoey

Thanatossal lassan és óvatosan nagy mellé álltunk, aki sértetlenül ült a tomboló elemek gyűrűjében. Az arca szinte teljesen elfehéredett, de biztos kézzel nyújtotta át nekem a lila gyertyát.

Thanatosz rázendített a szellemet megidéző rigmusra:

*Jöjj, szellem, kedves, hűséges, örökkön élő és bölcs,
Sóval zárva kérjük, fedd fel az igazat,
Láttad mind: elvesztett évek,
Linda arcán a sok könny.
Tűnjön a Sötétség!
Szellem, légy velünk ma!*

Már égett a gyufa a kezemben, és éppen emeltem a lila gyertyához, amikor Stevie Rae kiáltása minden megzavart.

– Rephaim! Vigyázz!

Pont időben néztem oda, hogy lássam, ahogy Sárkány Lankford kirent az árnyékok közül. Kardjával a kezében rohant Rephaim felé.

– Bízz bennem! – kiáltotta Sárkány. – Bukj le!

– Ne! – sikította Stevie Rae.

Rephaim nem habozott egy pillanatig sem. Térdre ereszkedett, mintha csak felkínálta volna magát Sárkány kardjának. Majdnem elhántam magam. Hallottam, ahogy Aphrodité valami olyasmit kiált, hogy *én megmondtam*, de képtelen voltam ránézni. Teljesen biztos voltam benne, hogy a Kardok Ura mindjárt kettévágja Rephaimet. Nem tudtam levenni a szemem a rettenetes jelenetről.

Sárkány átugrott Rephaim térdelő teste fölött, kardja pedig fülsértő csattanással csapódott a hatalmas, bikaszerű légy hegyes szarvának.

Bár eltérítette a Rephaimnek szánt halálos öklelést, sikere csak egy pillanatig tartott. A bika túl hatalmas volt, túl erős. Még Sárkány sem volt képes feltartóztatni. Rephaim eltűnt, bár nem nyársalta fel a bika, csak félrelökte, de olyan erővel, hogy szinte egy örökkévalóságig repült a levegőben, és földet érve mozdulatlanul terült el.

– Ó, istennő, ne! – zokogta Stevie Rae. – Rephaim!

Már fordult is, hogy kilépjen a körből, és Rephaimhez siessen.

– *Ne bontsd meg a kört! A Sötétségnek éppen ez a célja. Ha megteszed, minden áldozat hiábavaló lesz!*

Nem láttam Aphroditét, de a hangjában olyan erő lakozott, amit minden bizonytal Stevie Rae is felismert, mert ahelyett, hogy megbontotta volna a kört, Rephaimhez hasonlóan, Stevie Rae is lehajtott a fejét, majd remegő hangon így szólt: – Nüx, bízom a könyörületességében. Kérlek, véd meg az én Rephaimemet!

A bikaszerű lény megfordult, patájával a földet kaparta, és ismét Rephaimre támadt. Sárkány Lankford majdnem ugyanolyan természetfeletti gyorsasággal mozgott, mint a lény. Sikerült még időben a bika és Rephaim közé állnia. Magasba emelte a kardját, és így szólt: – A Kardok Ura, Nüx szolgálja, megvédi Rephaimet!

Sárkány ismét összecsapott a *szörnyeteggel*. A lény hátrébb kényszerítette, de ezzel Rephaim eszméletlen testétől is távolabb kerültek. Majd egy borzalmas üvöltés kíséretében a lény felém fordította fejét, így megláthattam szörnyűséges arcát – úgy éreztem, mintha hasba rúgtak volna. A lény szeme úgy ragyogott, akár a holdkő.

Rögtön tudtam, hogy Aurox az – az önmagából kivetkőzött Aurox, akiben nem maradt semmi emberség.

– Harcosok, ide hozzám! – ordította Sárkány, ahogy felkészült Aurox következő támadására.

– Zoey, szólítsd a szellemet, és gyújtsd meg a gyertyát! – Thanatosz megragadta a vállam, maga felé fordított, és megrázott. Erősen. – Sárkány majd megküzd a bestiával. Nekünk addig is fenn kell tartanunk a kört, és be kell fejeznünk a bűbajt, különben mindannyiukat elveszítjük!

Mindannyiukat? Hol van Stark? Hol van Dariusz? Rémülten fordultam körbe. Többször is keresztülnéztem rajtuk, mire felfogtam, mit látok.

Ott voltak, mindketten, pont ott, ahová még a szertartás kezdete előtt álltak, de nem tudtak segíteni Sárkánynak. Magukon sem tudtak segíteni. Dariusz és Stark, a Harcosom, a Védelmezőm, ott álltak mozdulatlanul, mintha csak zombik lettek volna. A szájuk néma, fájdalmas sikolyra nyílt, szemük pedig vakon meredt a semmibe.

– A Sötétség indái foglyul ejtették őket – mondta Thanatosz még mindig a vállamat szorítva. – Nyisd meg a kört, hogy befejezhessem a bűbájt! Szükségünk van a Halál és mind az öt elem erejére, hogy legyőzzük ezt a gonoszt!

– Zoeybird, tedd, amit mond! – emelte fel nagyí a lila gyertyát.

Remegő kézzel meggyújtottam a gyufát, miközben elkiáltottam magam: – Szellem, csatlakozz körünkhöz!

Thanatosz felemelte a karját. Sót szórt szét körülöttünk, ahogy kimondta a bűbáj utolsó sorait: *Halálnak sötét ajtaja, parancsomra tárulj fel, Mutasd meg a titkot, mit a Sötétség elrejtett!*

A minket összekötő vörös kötél hatalmas robajjal az égbe lövellt, fel, és egyre feljebb, ragyogó vörös összevisszaságban, megvilágítva az eget elborító sötét viharfelhőket.

– Tartsátok kordában az elemeteket! Emlékezzetek a célunkra? – üvöltötte Thanatosz. – Kezdjétek a levegővel!

Damien mindkét kezét a magasba emelte, és biztos hangon megszólalt: – Levegő, fújd el innen a múltat elfedő árnyakat!

Széllokés indult útjára Damientól, ami belekapott a kaotikus vörös ragyogásba, és kavargó energianyalábbbá alakította át.

– Most jöjjön a tűz! – parancsolta Thanatosz.

Shaunee felemelte a karját.

– Tűz, csapj le, égess, pusztíts el mindent, ami eltakarja az igazságot!

Sistergő villám csapott a nyaláb közepébe.

– Víz!

Erin nem emelte fel a kezét, helyette oda mutatott, ahol nagyí megtalálta anya testét.

– Víz, az igazság árjával mosd tisztára ezt a helyet!

Csatt! Willám csapott a földbe. Ahol megnyílt a talaj, víz tört elő. A vörös földön úgy tűnt, mintha vér gyűlne össze a lábunknál.

– Föld!

Stevie Rae még mindig térdelt, és az Auroxszal csatázó Sárkányt figyelte, ahogy a két harcos mindig egyre közelebb és közelebb került Rephaim mozdulatlan testéhez.

Sín és remegett a hangja, de szavai tisztán csengtek a körben, felhasználva fájdalomának erejét.

– Föld, kebled táplálja és elteti e bűbájt!

A víz felszíne hullámszerű kezdett. Jelenések emelkedtek ki a pocsolóyából, mintha csak a föld vetette volna ki őket magából, de nem voltak tiszták, csak pillanatra megjelenő, felismerhetetlen arcok és emberszerű formák.

– Szellem! – kiáltotta Thanatosz.

Kinyílt a szám, és a szellem a testemet felhasználva idézte fel a feltáró bűbáj végső szavait: – Elvesztett évek és könnyek anyám arcán. Szellem, tárd fel a titkokat előttünk!

Abban a pillanatban minden, ami a körön kívül volt – Aurox és Sárkány, Dariusz és Stark és Aphrodité – megszűnt létezni számomra.

Mindössze az létezett, ami megjelent a pocsolóyában. A víz kitisztult, és, mintha csak minden abban a pillanatban, a szemem láttára történt volna, láttam anyát a nagyfi tornácán. Ajtót nyitott valakinek, mosolygott, de zavartnak tűnt. A kép kiszélesedett, megváltozott a nézőpont, így láthattam Neferetet, aki anyaszült meztelenül állt az ajtóban, és éppen afelől érdeklődött, hogy Sylvia Redbird otthon van-e.

Meghallottam a nagyfi zokogását, és oda akartam futni a pocsolóyához, hogy közé és a nagyfi közé álljak – hogy megvédjem őt a borzalmas, elviselhetetlen jelenettől, ami ezután következik.

De meg sem bírtam mozdulni.

– Ne, várj! – A szívem a torkomban dobogott a pániktól. Lenéztem a lábamra. A vörös ragyogás, ami körülölelte a kört, kiteljesedett, befedte az egész teret, mindannyiunkat foglyul ejtve. – Ez túl sok! Nem akarom, hogy a nagyfi... – Nem tudod megállítani – mondta Thanatosz. – A Halál indította útjára ezt a bűbájt. Csak a Halál képes minket elengedni.

Nagyfi nagy nehezen felemelte a karját, és megfogta a kezem. A halál az elemek által e világra hívott erejének csapdájába estünk, és mindent láttunk.

Neferet ragadós, fekete, ostorszerű csápokkal kötötte gúzsba anyámat, majd elvágta a torkát, és hagyta, hogy a csápok levonszolják a tornácról. A kiégett kör közepén aztán a fehér bika addig lakmározott belőle, míg az őt körülölelő csápok meg nem dagadtak a felszívott vértől. Amikor anyában már egy csepp vér sem maradt, és meghalt, Neferet nevetve a bestia hátára mászott, és ellovagoltak a sötétségbe.

– Igaz hát – mondta Thanatosz. – Neferet tényleg a Sötétség hitvese.

Ebben a pillanatban Stevie Rae elkiáltotta magát.

– Segíts Rephaimnek! A bika meg fogja ölni!

A pocsolyában megjelent, elhalványodó jelenésről Stevie Rae-re néztem. Csak egy pillanatnyi időm volt, hogy elgondolkodjak rajta, kinek is telefonál, mert a következő pillanatban egy vérfürdő kellős közepén találtam magam.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Kalona

Rephaim nem mondta el neki. A fia hagyta, hogy elhiggye, az istennő megbocsátott neki, és ezért ajándékozta meg az emberfiú alakjával.

Rephaim meg sem említette, hogy arra ítéltetett, madár legyen, egy szörnyeteg, aki csak vágyakozhat az után, ami az állat szemével nézve mindörökké elérhetetlen lesz számára.

– Legalábbis a nappali órákban elérhetetlen – mondta Kalona, miközben fel-alá sétált a hegytetőn.

– Segíteni neked, mit tehetnénk?

Kalona dühe fellángolt *másik fia*, sziszegő, alig emberi hangját hallva. Felemelt kézzel Nisroc felé fordult, hogy arcon csapja, és elhallgattassa a Hollómást. Többi gyermeke, akik összegyűltek körülötte, pár lépést hátráltak, hogy távolabb kerüljenek apjuktól. Nisroc összehúzta magát, de nem mozdult, nem próbált menekülni apja dühe elől.

Kalona már a karját lendítette, de félbehagyta a mozdulatot. Leengedte öklét maga mellé. Lenézett gyermekére, aki magát összehúzva, némán várta a csapást.

– Miért? – Nem is próbálta meg kiszűrni hangjából elkeseredését.

– Miért akarsz nekem segíteni?

Nisroc felemelte a fejét. Látszott vörös szemében, hogy teljesen meg van zavarodva.

– Az apám, te vagy.

– De sosem voltam jó apád – hallotta Kalona a saját hangját.

Nisroc nem fordította el róla a tekintetét.

– Az nem ssszámít. Akkor issss, apám te vagy.

Kalona teljesen magába zuhant. Megrázta a fejét, korábban ismeretlen érzelmek lágyították meg a hangját.

– Ebben nem segíthetsz. – Az égre mutatott. – Menjetek! Már teljesen besötétedett. Nyújtóztassátok ki a szárnyatokat, és járjátok be az eget, amíg senki nem lát titeket! Csak térjete vissza még hajnal előtt!

Észre sem vette, hogy Nisroc nem távozott a többiekkel, míg fia meg nem szólalt. Hangja szokatlanul lágy volt – talán emiatt is hangzott annyira emberinek.

– Segíteni neked, szívesen tenném.

Kalona lenézett fiára.

– Köszönöm – mondta.

Nisroc lehajtotta fejét, úgy tűnt, apja szavai legalább akkora erővel bírtak számára, mint a pofon, amit pár perccel ezelőtt majdnem kapott Kalonától.

Kalona megköszörülte a torkát, és elkapta a tekintetét az előtte álló lényről, aki dühből és testi vágyból született.

– Menj! Csatlakozz a fivéridehez! Parancsolom!

– Igenissss, apám.

Kalona hallgatta, ahogy Nisroc szárnya verdes a szélben. Felemelte fejét, hogy láthassa, amint fia eltűnik az éjszakába.

A telefon akkor kezdett el csörögni, amikor már egyedül volt. Komplet bolondnak érezve magát, felvette a szerkezetet a szikláról, ahol az előző éjszaka felejtette. A kijelző szerint Stevie Rae kereste. Habozás nélkül a hívásfogadás gombra bökött, majd a füléhez emelte a telefont.

– Segíts Rephaimnek! A bika meg fogja ölni! – ordította a Vörös a telefonba, hogy elnyomja a háttérben tomboló hangorkánt.

Statikus zörgés hallatszott, majd megszakadt a vonal.

Kalona már mozdult is, még mielőtt az elméjének esélye lett volna feldolgozni, mi történik. A levegőbe emelkedett, ahol magához

gyűjtötte a Túlvilágról származó égi szálakat, hogy segítségükkel láthatatlan áramlatokat kreáljon a halandók egén.

– Szólítom az ősi halhatatlanok lelkének erejét, amely fölött születésemnél fogva rendelkezem! Vezess véremhez, lelkem gyermekéhez! Vezess Rephaimhez!

Zoey

– Segíts Rephaimnek! A bika meg fogja ölni! – sikította Stevie Rae, majd elejtette a telefont, amit rögtön magába szippantott a vörös ragyogás.

Megpróbált felállni és Rephaimhez sietni, de testét fogságba ejtette a kör ereje. Elkeseredetten kiáltott oda nekem. – Zárd be a kört! Hadd segítsek neki!

Nem haboztam. Láttuk, hogyan ölték meg anyámat. A kört most már be lehetett zárni.

– Szellem, föld, víz, tűz, levegő – elengedlek titeket!

De a szavaim nem hoztak semmilyen változást. A vörös ragyogás még mindig fogságban tartott minket.

– Mi történik? – zokogta Stevie Rae, ahogy továbbra is próbálta talpra küzdeni magát.

– A Halál indította útjára ezt a bűbájt – ismételte Thanatosz. Hangja szomorúan, lemondóan csengett. – Csak a Halál képes minket elengedni.

– Te képviseled a halált! Engedj el minket! – mondtam.

– Nem vagyok rá képes – hirtelen nagyon öregnek és legyőzöttnek tűnt. – Bocsáss meg!

– Nem! Ez nem elég! Meg kell... Mielőtt befejezhettem volna a mondatot, Aurox leszegte borzalmas fejét, és ismét Rephaimre támadt. A sebesült, több sebből vérző Sárkány Lankford a teremtmény és a fiú közé vetette magát, és felfogta a Rephaimnek szánt csapást. Aurox szarva a Kardok Urának mellkasába fűrődött, és teljesen felnyársalta a férfit, ahogy a szörnyeteg felemelte őt a

földről. Aurox hátralépett, és megrázta a fejét, amitől Sárkány teste lecsúszott szarváról és a földre zuhant. Dermedten figyeltük, ahogy Sárkány megremeg, és borzalmas köhögés tör fel a torkából. Azután a kör felé nézett, és utolsó leheletével így szólt: – Ha csak a halál képes elengedni titeket, a halálom majd meg- Aurox diadalmas ordítást hallatott, és megkerülte Sárkányt, hogy ismét Rephaimre támadhasson.

De Sárkány halála mindent megváltoztatott. A vörös ragyogás felemelkedett.

Olyan magasra szállt, hogy úgy tűnt, mintha meg akarná érinteni a holdat, majd felrobbant, és tiszta, ezüst pára hullott alá, ami mindent meleg, tavaszillatú cseppekkel borított.

Abban a pillanatban, hogy kiszabadult, Stevie Rae felpattant, és elkiáltotta magát: – Föld, jöjj hozzám! Véd meg Rephaimet!

De a zöld ragyogásra, ami rögtön megjelent Rephaim körül, nem is volt szükség. Ahogy az ezüst eső elérte a bikát, annak teste megvonaglott, majd megtántorodott. Pislogtam, és megtöröltem az arcom, mert egyszerűen nem hittem a szememnek, de aztán rá kellett jönnöm, hogy nincs semmi baj a látásommal. A bikaszerű lény *elolvadt*, átalakult, és pillanatokon belül Aurox állt a helyén, a fiú, aki megmentett a lehulló ágtól.

Pislogott, és zavartan tekingetett körbe, mintha azt sem tudná, hol van.

– Tartsd magad távol Rephaimtől! – vicsorgott Stevie Rae Auroxra, ahogy közékük állt. A keze zölden ragyogott.

Aurox tett egy bizonytalan lépést hátra, és megrázta a fejét. Körbenézett, még mindig zavarodottan. Aztán észrevette Sárkány felnyársalt testét.

– Nem! – mondta Aurox. – Nem! – A Kardok Urának összetört teteméről felém fordította tekintetét. – Zoey! Én *másmilyen* jövöt választottam! Tényleg másmilyet!

A következő pillanatban Stark és Dariusz már indultak is felé, karddal a kezükben.

Aurox még mindig a fejét rázta, és egyre csak ugyanazt ismételte.

– Új jövőt választottam... Új jövőt választottam... – De nem számított, mit mond, láttam, ahogy a teste ismét változni kezd. Ismét előtört belőle a bika. Stark és Dariusz már emelték a kardjukat, hogy megöljék.

A Sötétség nem egyenlő a gonosszal, mint ahogy a világosság sem jelent mindig jót. Láss Igazlátással, gyermekem Láss Igazlátással. ..

Nüx hangja megtöltötte az elmém, és hirtelen tudtam, mit kell tennem. Feemeltem a melleim között lógó látókövet, vettem egy mély lélegzetet, és a kövön keresztül ránéztem Auroxra.

Azonnal megláttam a holdkő-színű ragyogást, ami a fiú testéből, a szíve mellől indult ki. A ragyogás nőtt és nőtt, amíg el nem fedte Aurox egész testét. Abban a pillanatban rájöttem, mi is az a ragyogás valójában – egy másik test szellemszerű, átlátszó képe, és igazából nem elfedte Auroxot, hanem inkább árnyékba borította fényes ragyogásával.

Annyira ismerős volt.

– Heath! – kiáltottam a nevét. Aurox félig már felvette a lény alakját, amikor felém fordította a fejét. A Heath-t formáló jelenés vele együtt mozdult, és, ha csak egy pillanatra is, de a tekintetünk összetalálkozott. Láttam, ahogy Heath szeme kikerekedik meglepetésében.

– Föld! – vettem kölcsön a már alakot öltött elem erejét Stevie Rae-től. – Védd meg Auroxot! Ne hagyd, hogy Stark és Dariusz bántsa!

A zöld fény egy része, ami Rephaimet óvta, továbbterjedt a földön, aztán felemelkedett Aurox előtt, falat formálva közte és a harcosok között.

– Zoey, mi a francot csinálsz? – kérdezte Stark, miközben próbálta megkerülni az Auroxot védő falat.

– Tudom, mit csinálok – mondtam Starknak, de közben le sem vettem a szemem az emberi mivoltából ismét kivetkőzött Auroxról. A lény átváltozása befejeződött, Heath alakja pedig eltűnt. A szörny

elbűdült dühében, fájdalmában és elkeseredésében, majd egyenesen rám támadt.

Tudom, hogy jó nagy hülyeség volt részemről, de meg sem mozdultam. Ehelyett egyenesen a szemébe néztem, és sokkal nyugodtabban, magabiztosabban, mint ahogy éreztem magam, így szóltam: – Nem fog bántani. Tudom, hogy nem.

Aurox az utolsó pillanatban irányt változtatott. Alig pár centire haladt el mellettem, annyira közel, hogy éreztem rajta a vér és a halál szagát, a bőre pedig szinte a bőrömhöz ért. Aztán eltűnt az éjszakában. Nem tudom, hogy egészen eddig mi tartott a lábamon – az adrenalin vagy a szintisza hülyeség de abban a pillanatban mindkettő elhagyott, és a füre huppantam. A zöld fal eltűnt, Stark pedig odasietett hozzám.

– Megsérültél? Jól vagy? Mi a franc ütött beléd? – Leguggolt mellém, és csak úgy hadarta a kérdéseket, miközben végigtapogatott, hogy minden rendben van-e. – Vérzel?

Megragadtam a kezét, jól megszorítottam, és csak remélni mertem, hogy nem veszi észre, mennyire remegek.

– Jól vagyok. Komolyan.

– Örült vagy. Komolyan mondom – mondta Aphrodité rám sandítva. – Vagy örült vagy Z, vagy képzelődsz. A bikasrác nem Heath.

– Még szép, hogy nem Heath. – Stark úgy pillantott Aphroditére, mintha a lány valami hatalmas baromságot mondott volna.

Tehát akkor nem hallotta, mit mondtam. Helyes, hátha más nem hallotta. Aphrodité majd lerendezem. Később. Egyszerűen csak keresztülnéztem rajta, ami nem volt nehéz feladat, tekintve, hogy nagy már sietett is felém. Éppen annyira tűnt ijedtnak, mint Stark.

– Bántott téged?

Megrángattam kicsit Stark kezét, mire felsegített. Megöleltem nagyit.

– Nem. Jól vagyok.

Magához szorított, amivel kicsit megnyugtató, és *nem* nevezett örültnek. Helyette a fülembe súgta.

– Rephaim viszont nincs jól.

– Ó-ó. – Damien, Shaunee és Erin addigra már csatlakoztak Stevie Rae-hez, aki Rephaim mellett térdelt. Elindultunk feléjük.

– Ennek nagyon nem lesz jó vége – motyogta Aphrodité az orra alatt.

Próbáltam nem nézni Sárkány testére, de nem sikerült. Rephaim-től nem messze feküdt. Ha csak az arcát látom, azt hittem volna, alszik. Úgy értem, a szájából csordogáló vért leszámítva, sokkal békésebbnek tűnt, mint Anasztázia halála óta bármikor. Csak teste volt borzalmas. Mindkét karján sebek tátongtak. Aurox szarva átdöfte az egyik combját, ami úgy nézett ki, mint a darált hús. A mellkasára alig bírtam ránézni. A bordái kitüremkedtek a sebből. Az egész testét vér borította.

Döbbsen bámultam, amikor Thanatosz köpenye belebegett a látóterembe. A főpapnő kikapcsolta a brosst, ami válla körül tartotta a ruhadarabot, majd egy kecses mozdulattal letakarta vele Sárkány testét.

Különös kifejezés ült ki az arcára, és már éppen próbáltam rájönni, mi folyik itt, amikor megszólalt.

– Most már továbbléphetsz. Ez volt a sorsod, hogy vagy meghalj ma este, de esküd töretlen, még mindig az igaz utat járva, vagy hogy bár sértetlen testtel elsétálj, de lelkedben ne maradjon semmi becület. – Thanatosz elmosolyodott, és rájöttem, azért tűnt furcsának, mert a Sárkány teste *fölötti* levegőhöz beszélt. – Azzal, hogy feláldoztad magad Rephaimért, ismét könyörületre leltél, és így istennőnket is újra megtaláltad. – Felemelte a kezét, és kecses, hihetetlenül gyönyörű mozdulatot tett vele. – Arra találsz az utad. Lépj tovább a Túlvilágra, és találj meg a jövőd!

Elakadt a lélegzetem, ahogy a Thanatosz fölötti ég megremegett. Az éjszaka megnyílt, és hirtelen megjelent egy nagyon is ismerős fa. Lombja dús és zöld, tulajdonképpen egy berkenye- és egy galagonyafa nőtt egybe, körbefonva egymást. A terebélyes ágaira kötött szalagok folyamatosan változtatták a színüket és a hosszukat, ahogy lágyan lengedeztek a meleg, föld- és tavaszillatú szellőben.

– Az istennő kívánságfája – suttogta Stark.

– Te is látod? – kérdeztem tőle halkán.

– Igen.

– Én is – mondta Aphrodité.

– Ahogy én is – tette hozzá Dariusz. Körülöttem a barátaim mind bólogattak, suttogtak és csodálkozva figyelték, ahogy egy szőke lány lép elő a fa mögül. Mosolygott, és egyszerűen gyönyörű volt hosszú, topáz kék szoknyájában, amire üveggyöngyöket és kagylókat varrtak, és aminek szegélyét – csakúgy, mint a hoz-záálló, ujjatlan felső nyakát és ujjait – fehér toliakkal szegték. Egy szál napraforgót tartott a kezében.

– Ez Anasztázia! – kiáltott fel Damien.

– Annyira fiatal! – szaladt ki a számon, majd gyorsan befogtam, mert féltem, hogy mondok valamit, amivel véget vetek a látomásnak.

De nem úgy tűnt, mintha Anasztázia látna minket. A figyelmét teljesen lekötötte a fiatalember, aki akkor jelent meg a színen. Hosszú, dús haját lófarokba kötve hordta, barna szemében pedig könnyek csillogtak.

– Ez Sárkány! – mondta Shaunee.

– Nem – javította ki őt Thanatosz. – Hanem Bryan. Anasztázia Bryanje.

A fiatal Bryan Lankford szinte már áhítattal érintette meg Anasztázia arcát.

– Kedvesem – mondta.

– Kedvesem – visszhangozta szavait Anasztázia. – Tudtam, hogy ismét magadra találsz majd.

– És közben téged is megleltelek. – Mosolyogva a karjába zárta a lányt, és ahogy az ajkuk találkozott, az ég felragyogott, a Túlvilágra nyíló ajtó pedig bezárult.

Stark a kezembe nyomott egy összegyűrt zsepit, amit a farmerja zsebéből húzott elő. Kifújtam az orrom.

– Most Rephaim is meg fog halni?

Stevie Rae kérdése visszarántott minket a valóságba. Megfordultam, és láttam, hogy még mindig Rephaim mellett térdel.

Elég közel álltam hozzájuk, hogy lássam a mély sebet Rephaim fején, amiből csak úgy ömlött a vér. A fiú sápadt volt és mozdulatlan – túlságosan is mozdulatlan.

– Közel állsz a Halálhoz – folytatta Stevie Rae Thanatoszra nézve. miközben megtörölte a szemét. – Úgyhogy legyél őszinte. Rephaim meg fog halni?

Hangos süvítés hallatszott, és a következő pillanatban Kalona szállt alá az égből. Stark és Dariusz rögtön felemelte fegyverét, és úgy helyezkedett, hogy a halhatatlan illetve közém és Aphrodité közé kerüljenek. De Kalona pillantásra sem méltatott minket Egyenesen Rephaimhez sietett.

– Elkéstél! – ordította neki Stevie Rae. – Hívtalak, de elkéstél!

Kalona a fiáról Stevie Rae-re nézett.

– Nem késlekedtem. Indultam, ahogy hívtál. – Letérdelt Stevie Rae mellé, amivel teljesen ledöbbsentett. Lassan átnyúlt barátnőm előtt, és megérintette fia arcát. – Él.

– Már nem sokáig – mondta Thanatosz gyengéden. – Használjátok ki a megmaradt perceket, és búcsúzzatok el tőle! A Halál már sajátjaként jelölte meg Rephaimet.

Kalona borostyán tekintetével szinte felnyársalta a főpapnőt. A hangjából áradó erő éppen annyira hatalmas volt, mint gyásza.

– A halál nem kaparinthatja meg! Ő a *fiam*, én pedig halhatatlan vagyok. Nem halhat meg.

– Hiszen nem megtagadtad? Nem azt mondtad neki, hogy többé már nem gyermeked?

Olyan fájdalom suhant át Kalona arcán, amelynek láttán összetört a szívem. Láttam, hogy beszélni próbál, de nem találja a szavakat.

Stevie Rae megérintette a halhatatlan karját. Kalona felé fordult.

– Néha mondunk olyan dolgokat, amiket nem gondolunk komolyan, főleg ha dühösesek vagyunk. Ha nem gondoltad komolyan, miért nem kérsz egyszerűen bocsánatot? – A halhatatlanról annak fiára nézett. – Mondd el Rephaimnek! Talán meghall téged.

– Hátrébb csusszant, hogy helyet adjon Kalonának, aki ott maradt egyedül, Rephaim mellett térdelve.

Kalona előrehajolt, és az ölébe húzta Rephaimet. A halhatatlan egy végtelen hosszú pillanatig csak nézte, majd remegő hangon így szólt: – Rephaim, sajnálom. A fiam vagy. Mindig is a fiam leszel. Bocsásd meg a dühömet és az ostobaságomat! – Azzal Nüx bukott. Harcosa becsukta szemét, fejét lehajtotta, és hozzátette: – Istennő, kérlek, ne hagyj, hogy ő fizessen az én hibáimért!

Magányos könnycsepp gördült le Kalona arcán, ráesett Rephaim homlokára és az ott tatóngó sebre. Éles fény villant, olyannyira ragyogó és tiszta, hogy egy pillanatra megvakított. Miután kipislogtam a foltokat a szememből, láttam, ahogy Rephaim nagyot sóhajt, és kinyitja a szemét. A homlokáról eltűnt a vágás. Kicsit zavartnak tűnt. Kalona kicsit esetlenül arrébb húzódott, hogy Rephaim fel tudjon ülni, ami szemmel láthatóan nem okozott neki problémát. Rephaim mosolya félénknek tűnt, de amikor megszólalt, a hangja teljesen normális volt.

– Szervusz, apám. Mikor érkeztél?

Stevie Rae Rephaim köré fonta karját, és szorosán magához ölelte a fiút, de az arcát úgy fordította, hogy mindenki láthatta, Kalonához beszél.

– Pont időben. Apukád pont időben ért ide.

Kalona felállt. Abban a pillanatban nem volt az a csábító, hatalmas, és csak úgy szimplán ijesztő halhatatlan, akinek megismertük. Abban a pillanatban csak egy apa volt, akinek fogalma sem volt, mit is mondjon a fiának.

– A Vörös... – megállt, és újrakezdte a mondatot. – Stevie Rae hívott. Hát jöttem.

Rephaim először elmosolyodott, majd boldogsága semmivé foszlott, ahogy valami eszébe jutott.

– Sárkány. Hol van? Nem engem akart bántani. Tudom, hogy nem.

Stevie Rae beharapta az alsó ajkát. Kicsordult a könnye, ahogy beszélni kezdett.

– Igen, tudjuk. Sárkány mentett meg Auroxtól.

– Auroxtól? Neferet teremtményétől? Itt volt? – kérdezte Kalona.

– Igen. Megpróbálta megölni a fiad és megzavarni a felfedő bűbájt. Sárkány Lankford az életét adta, hogy megmentse – szolt Thanatosz.

Mindannyian Sárkány letakart testére néztünk.

Nem tudtam, mit is mondhatnék. Hogy a francba mondhatnám el nekik, hogy láttam Heath lelkét Aurox testében? És mi a francot tudok kezdeni ezzel az új helyzettel?

– Tudnotok kell, hogy Neferet szövetséget kötött a Sötétséggel – mondta Kalona.

– Tudjuk – bólintott Thanatosz. – És hamarosan a Vámpírok Főtanácsa is tudni fogja.

– Mi fog akkor történni? – kérdeztem Thanatosztól.

– Neferetet megfosztják főpapnői rangjától, és számíthat a vámpírok megvetésére – válaszolta Thanatosz.

– Harcolni fog – mondta Kalona komoran. – Erős szövetségesszekre lelt a Sötétségben, a teremtményében és a vörösökben, akik követik.

– Meg fogjuk magunkat védeni – jelentette ki Thanatosz.

– Ez azt jelenti, hogy Tulsában maradsz? Vagy visszamész az itáliai szigetedre, és hagyod, hogy ezek a gyerekek egyedül birkózzanak meg a Sötétséggel? – kérdezte Kalona.

Thanatosz összehúzott szemmel nézett rá.

– A tulsai Éjszaka Házának új főpapnője van, méghozzá a Halál maga.

Kalona pislogás nélkül figyelte Thanatoszt, majd a főpapnőről fiára nézett. Láttam a bizonytalanságot az arcán, és biztos voltam benne, hogy mindjárt elrepül – tulajdonképpen az is eszembe jutott, hogy bár azt mondta Rephaimnek, sajnálja, és látszólag tényleg fegyverszünetet kötött velünk, nem igazán lehattünk benne biztosak, hogy *tényleg* nincs semmi köze Neferethez. Úgy értem, egyszer már bedőltem neki, és a hibámért Heath halálával fizettem.

De amikor a halhatatlan végre megmozdult, nem a szárnyait tárta ki, hogy elrepüljön. Thanatoszhoz lépett, és fél térdre ereszkedett előtte.

– Úgy tűnik, az irányításod alatt álló Éjszaka Házának új Kardok Urára is szüksége lesz. Testemmel, szívemmel és lelkemmel esküszöm, hogy megvédelmezlek, főpapnő. A Halál Harcosaként akarlak szolgálni. Elfogadod az eskümet?

– Szent szar! – hallottam Aphrodité motyogását.

Érzékeltem Stark nyugtalanul mocorgását, és láttam, ahogy ösz-szenéz Dariusszal.

– Elfogadom az esküdet, Kalona, és élni is fogok vele.

Kalona fejet hajtott, és ökölbe szorított kezét a szíve fölé helyezte.

– Köszönöm, főpapnő. – Felállt, és egyenesen fiára nézett. Rephaim mosolya ragyogó volt, még ha arca könnyekben is úszott.

– Helyesen cselekedtél – mondta apjának.

Kalona bólintott.

– Igen. Végre.

– Akkor tehát ez elrendeződött. Itt az ideje, hogy visszatérjünk az Éjszaka Házába, és szembenézzünk azzal, ami ott vár ránk, nem igaz? – kérdezte Thanatosz.

Mindannyian bólintottunk, bár tudom, nem én voltam az egyetlen, akinek remegett a gyomra, és aki sikoltozva *el akart rohanni az elől*, ami Tulsában várt minket.

De egyikünk sem rohant el. Egyikünk sem szólt egy szót sem, ahogy követtük Halált és az ő szárnyas Harcosát a buszhoz. Dariusz és Stark cipelte Sárkány köpennyel letakart testét. Búcsúzóul megpusziltam a nagyit, azután csak bámultam ki az ablakon, ahogy elhajtottunk a nagy kör mellett. A Sötétség kiégette, de most újra tele volt gyönyörű, egészséges, virágzó levendulákkal.

– Állj! – szóltam Dariuszhoz. – Állítsd meg a buszt!

Kinyitottam az ablakom, és hallottam, ahogy minden barátom ugyanígy tesz. Egyszerre vettünk mély levegőt, és beszívtuk a megáldott levendula varázslatos illatát.

– Nézzétek! – kiáltotta Stevie Rae, és a kör fölé mutatott. Felnéztem, és megláttam az istennőt. A ruhájának éppen olyan színe volt, mint az éjszakának, hajában pedig csillagokkal díszített fejéket viselt. Mindannyiunkra rámosolygott, hangja pedig beszivárgott a

buszba a virágok édes illatával együtt: *Emlékezzetek a csodára, ami itt történt ma éjjel A harchoz, mi jön, erőre lesz szükségetek!*

Becsuktam a szemem, lehajtottam a fejem, és csak egyetlen gondolat járt a fejemben...

Ó, a pokolba!

VÉGE Egyelőre...